

Giới thiệu Cuộc Sống Tại Triều Thanh

Đây là câu chuyện viết về một người không biết gì về lịch sử, nhưng lại xuyên qua trở thành thiếu nữ Mãn Thanh.

Đây là câu chuyện viết về một người luôn nghĩ mình sẽ có một cuộc sống bình thường giản dị, nhưng lại được gả cho vua Ung Chính.

.....

Ký lai chi tắc an chi, thế này thật chẳng giống Nữ Hồ Lộc thị chút nào!

Mở đầu

11 giờ tối thứ sáu ngày 18 tháng 9 năm 2009, Trương Tuyết đang ngồi trước máy tính trong căn phòng nhỏ cô đã thuê, tay cầm gói khoai tây chiên, nhìn màn hình, vừa ăn vừa cười. Cộng thêm mai là cuối tuần, tối nay cô nhất định thức suốt đêm để xem bộ phim, ngày mai có thể yên tâm ngủ bù thật đã.

Nghĩ như vậy, Trương Tuyết vui vẻ, mắt lấp lánh xem bộ phim. Thế nhưng, thời gian cũng trôi qua từng chút từng chút, nháy mắt đã qua mười hai giờ, rồi qua hai giờ ba giờ sáng. Chẳng mấy chốc, Trương Tuyết đã chìm vào giấc ngủ, khoai tây chiên từ tay rơi đầy mặt đất, người nằm bò trên bàn để máy vi tính.

Chỉ một lát sau, đột nhiên cả căn phòng nhỏ ánh lên những tia sáng đỏ rực, Trương Tuyết trên bàn bỗng biến mất, rồi trong chớp mắt Trương Tuyết lại nằm yên vị trên bàn để máy vi tính.

Những tia sáng đỏ rực biến mất, mọi thứ trong nhà yên tĩnh trở lại, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Bên ngoài trời đã sáng choang, Trương Tuyết từ từ tỉnh lại sau cơn mê man, cảm nhận mình đang nằm trên giường, xem ra tối hôm qua cô vẫn không thể nào thức suốt đêm được. Trương Tuyết khẽ cười một tiếng, chuẩn bị bước xuống giường. Không ngờ, lúc cô mơ mơ màng màng mở mắt, lại nhìn thấy căn phòng ngủ cổ kính, tấm màn màu xanh thêu họa tiết hoa sen, thành giường màu nâu sậm có chạm trổ. Ha ha, cô ngủ đến hồ đồ rồi, Trương Tuyết dụi mắt, mở ra lần nữa, ha ha, vẫn còn đang trong mộng cơ đấy. Khoan đã, sao bàn tay đưa lên dụi mắt sao lại bé và mềm như vậy ?

Trương Tuyết chợt ngồi bật dậy, tay này... tay này.... là của mình sao ? Trương Tuyết kinh hãi, ngồi yên không nhúc nhích. Một hồi lâu, cô mới đưa tay lên, nhìn một lần lại một lần, không sai, đây là tay của một tiểu cô nương. Trương Tuyết xem xét kỹ lại lần nữa, ngay sau đó véo mạnh vào đùi mình. Một lần, đau, véo lần nữa, vẫn là đau. Xem ra cô đã xuyên qua thời không thật rồi, cô đã xuyên vào thân thể của một đứa bé rồi. Chẳng phải là cô đang ở nhà xem phim ư, sao lại xuyên qua. Làm sao bây giờ, sao chính mình lại xuyên về thời cổ đại thế này ?.....

Con người ở cổ đại rất mê tín, họ sẽ không nghĩ mình là yêu quái chứ, trên ti vi không phải diễn thế sao, sẽ bị thiêu cháy đó. Trương Tuyết đột nhiên cảm thấy đầu như tê dại đi, sao có thể chịu được, thanh niên tốt như cô sẽ bị thiêu cháy. Không được, cô phải sống. Hiện tại đành phải đi một bước tính một bước, nhưng tuyệt đối không thể làm cho người ta phát hiện khác thường rồi đối xử với mình như với yêu quái. Trương Tuyết âm thầm nghĩ biện pháp đối phó, đang suy nghĩ có nên đứng dậy thăm dò tình hình một chút hay không, liền nghe bên ngoài như có tiếng bước chân, không nói gì thêm, lại ngay tức khắc nằm xuống.

Tiếng “ken két” vang lên, cửa bị đẩy ra, Trương Tuyết cũng lập tức nhắm hai mắt lại, lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: “Phu nhân, xem ra đã đến giờ Tiểu Niếp Niếp phải thức dậy rồi.” Tiếp đến lại nghe thấy những tiếng huyền não của y phục và tiếng bước chân nhẹ nhàng. Lúc này, Trương Tuyết cảm thấy rất khẩn trương vì có người đang bước tới gần mình. Cô đang suy nghĩ xem nên ứng phó thế nào thì tiếng bước chân ngừng, một thanh âm dịu dàng vang lên: “Ma ma, Tuệ Châu dù sao cũng đã lớn, có lẽ là không nên gọi nó bằng tên húy nữa”. “Dạ, vẫn là phu nhân nghĩ chu đáo, niếp. Nhị tiểu thư càng lớn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nước da trắng hồng thế này, cũng đủ biết là rất có phúc”. Sau đó cô chỉ nghe thấy những âm thanh có chút nghẹn ngào: “Phu nhân, người cũng có phúc, bây giờ nói chung cũng là...” cùng những tiếng ô ô “Tốt rồi, tốt rồi, nghe kẻ dưới nói, cậu chủ Hiền cũng đầy tháng, người bây giờ có cả con trai lẫn con gái, cuối cùng hết khổ rồi, cuối cùng cũng sẽ không phải chịu si nhục trong cái phủ này nữa, phu nhân.”

Đoán chừng người này còn muốn nói điều gì nữa thì Trương Tuyết đã cảm thấy một bàn tay mềm mại đặt lên má cô: “Tiểu Tuệ Châu của ngách nương, biết ngách nương tới mà còn giả vờ ngủ, lòng mi của con đang động kia.” Nghe nói như thế, Trương Tuyết bị dọa sợ, ngách nương, chẳng lẽ cô đã xuyên về triều Thanh rồi. Trong lúc đang suy tư, đôi tay ấy chạm nhẹ vào mặt cô rồi bẻ cô lên, Trương Tuyết không còn cách nào khác đành phải mở mắt ra.

Ấn tượng đầu tiên của cô chính là một người phụ nữ khoảng hai mươi hai tuổi có một mái tóc dài, dung mạo đoan trang, trên đầu cài trâm bạch ngọc có trang trí họa tiết chim phượng màu lục biếc, tai đeo đôi bông vàng nạm ngọc, trên người mặc một bộ sườn xám cổ đen, vạt áo đầy những hoa văn hạt

tròn màu xanh nhạt. Lòng Trương Tuyết lại nặng trĩu, xem ra lần này đúng là cô đã xuyên về triều Thanh rồi.

”Phu nhân, bệnh phong hàn của nhị tiểu thư chắc đã khá lên nhiều, người xem con người chuyển động linh hoạt chưa này.” Vị ma ma vừa nãy nói. Trương Tuyết quay đầu nhìn về phía vị mama đó, người này ước chừng ba mươi, dung mạo bình thường, mặc chiếc áo dài xanh cổ đen, cúc áo vàng, trên đầu cài trâm hoa, lúc này ánh mắt nhìn nàng, mỉm cười.

Ngạch nương của thân xác này bỗng lên tiếng: “Tuệ Châu, con thấy không thoải mái sao? Sao con không nói tiếng nào thế?” rồi quay đầu lại nói với vị ma ma kia: “Đã uống hết ba ngày thuốc, đáng ra phải tốt không có vấn đề gì chứ, ma ma, có lẽ là nên mời Tiết đại phu tới xem qua một chút.” Nghe nói vậy, mặc dù không cam lòng, Trương Tuyết không thể làm gì khác hơn là lên tiếng, so với việc bị người khác phát hiện mình có điểm khác thường thì vẫn tốt hơn. Vì thế Trương Tuyết ngẩng đầu lên, gương mặt tươi cười nhìn về phía người phụ nữ vừa cất tiếng, nói: “Ngạch nương” sau đó liền cúi đầu vào lòng mẫu thân.

Người phụ nữ đó có vẻ khá hài lòng, xoa xoa lưng Trương Tuyết, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, con ngồi dậy nào, chúng ta mặc quần áo đẹp, rồi đi ăn điểm tâm, sau đó đi thăm đệ đệ của con... còn phải đưa con đi thỉnh an tổ mẫu, nhanh lên nào.” Người phụ nữ vừa mới nói xong, vị ma ma kia đã cất giọng nói: “Tiểu Đào, còn không mau đi vào hầu hạ tiểu thư.”

Ngay lập tức, một tiểu cô nương tầm mười một mười hai tuổi mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt, bưng thau nước nóng vào phòng. Tuệ Châu bình tĩnh quan sát, cô nương này đáng đáp có thể gọi là thanh tú, mọi cử chỉ đều cho thấy không giống một tiểu cô nương ngây thơ, hành động phong thái rất ôn hòa trầm tĩnh, có lẽ nàng ấy là tiểu Đào mà ma ma nói. Trong lúc đang âm thầm quan sát, Trương Tuyết đã được rửa mặt xong, rồi bị mẫu thân bế lên, đi theo vị ma ma kia ra khỏi phòng.

Đi bộ khoảng chừng ba mươi bước, cô tới một căn phòng to gấp đôi căn phòng ngủ cô vừa đi ra. Trương Tuyết cùng mọi người mới vừa vào đến bên trong phòng, ngay lập tức có năm sáu nữ tử ngồi chồm hổm hành lễ: “Phu nhân, tiểu thư kim an”. Ngay sau đó vị mama và Tiểu Đào cũng cúi người đồng thanh nói: “Gia vận phúc kim an”.

Sau khi vấn an xong, Trương Tuyết nhanh chóng quan sát tình hình chung quanh. Vừa vào đến cửa đã thấy dưới nền nhà trải thảm Phú Quý màu đỏ sậm, hình hoa thù nở rộ. Trên thảm bày biện các bàn bằng gỗ từ đàn cùng với vài khối đá lớn trông rất đẹp mắt. Đối diện với cửa, ở phía tường kê ba bốn chiếc ghế cao chạm trổ. Trên chiếc bàn đặt ở chính giữa mấy chiếc ghế, bày một bộ bình chén kiểu nền trắng khắc hoa xanh. Ở giữa nền gạch phía đông thì đặt một bộ bàn nhỏ. Trên bàn đặt một chiếc lư hương bằng đồng, đang bốc lên những làn khói mờ nhạt mang hương cỏ nghi ngút. Hai bên đặt hai hàng ghế tựa trên có đệm xanh mềm mại. Một người đàn ông tầm hai mươi tư hai mươi lăm tuổi đang ngồi trên đó. Người này mặc một chiếc áo khoác màu xanh thượng hạng không cổ, tay áo khoác chỉ ngắn tới quá khuỷu tay, chân mang giày ống màu đen. Tướng mạo ông ta bình thường, mắt không to lắm, cơ thể hồng hào. Ông ấy đang ôm một tấm mền bông đỏ thắm có thêu hoa văn. Có lẽ là trong tấm mền đó có một đứa trẻ sơ sinh. Đứng bên cạnh người đàn ông là một người phụ nữ trẻ trung tầm hai mươi tuổi. Người này diện mạo kiều mỹ, tóc búi cao. Trên đầu cài một chiếc trâm vàng chế theo hình cánh bướm, lại cài thêm một đóa hoa đỏ thắm. Tai đeo đôi bông bằng trân châu. Người mặc một bộ sườn xám màu hồng phấn, áo khoác màu trắng bạc. Lúc tới bọn họ dường như đang trêu chọc đứa trẻ trong chiếc tã. Nghe thấy tiếng vấn an, họ mới quay ra nhìn về phía Trương Tuyết.

Người đàn ông cười nói: “Con đã đến rồi à? Hiền đệ của con vừa tỉnh được một lúc. Hiện tại cu cậu đang cười này. Được rồi, tốt lắm! Ta thấy tinh thần của tiểu Tuệ Châu rất là tốt. Xem ra thuốc của Tiết đại phu vẫn rất hữu dụng. Tuệ Châu! Nhanh đến đây với A mã, nhìn đệ đệ của con đi.” Nghe nói thế, Trương Tuyết mới biết đây là a mã của thân thể này. Cô đang nghĩ xem có nên qua đó hay không thì bất ngờ bị mẫu thân bế về phía người đàn ông đó. Trương Tuyết không cách nào, đành phải mở mắt ra nhìn chăm chăm vào nam hài nhi vẫn đang cười khúc khích. Cô thỉnh thoảng còn phải quay lại mỉm cười với người đàn ông đó.

Đang trong lúc Trương Tuyết nhàm chán cười khúc khích thì bỗng thấy một cô gái người Bát Kỳ mặc chiếc áo dài màu hồng phấn, nhẹ nhàng cúi người nói “Phu nhân kim an”. Sau đó cô ấy lại tiếp tục nói chuyện. Lúc này mới đến giờ ăn cơm. Khoảng nửa canh giờ sau, Trương Tuyết đã được mẹ cho ăn xong, rồi mơ hồ lại bị ôm lấy. Sau bảy lần ngoặt tám lần rẽ, mới đến một căn phòng càng xa hoa hơn nữa. Cô nhìn thấy bà cố nội của thân thể này - một bà lão trông rất hiền lành phúc hậu, giọng nói trau dồi hỏi thăm cô. Sau khi thỉnh an xong, thì đã tới trưa, tính đến thì thần kinh Trương Tuyết cũng đã căng như chấu suốt mấy canh giờ rồi.

Cũng may việc thỉnh an chỉ kéo dài đến quá trưa. Trương Tuyết cuối cùng vượt qua ngày thứ nhất thuận lợi. Mặc dù trong những lúc ấy cô rất ít nói chuyện, chỉ vui đùa trong lòng mẹ. Mà tất cả mọi người đều nghĩ là cô vừa mới nhiễm phong hàn, cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, nên cũng không tiện nói chuyện, người cứ dờ ra.

Buổi chiều, sau khi được Tiểu Đào phục vụ nằm xuống thoải mái, Trương Tuyết cô cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ một người lớn hai mươi ba tuổi như cô, mà vẫn còn để người khác bế đút cơm, để cho một đứa trẻ vị thành niên giúp mình rửa mặt thay y phục. Trương Tuyết vẫn chưa muốn ngủ, véo mạnh bắp đùi một lần nữa. Lúc mở mắt ra, cô vẫn nhìn thấy chiếc giường trổ hoa, chần gấm Vân Nam hảo hạng, đồ dùng bằng gỗ lim. Xem ra quả thực là cô đã xuyên qua, xuyên qua rồi... Một người vừa mới tốt nghiệp đại học, một người có bằng Anh ngữ chuyên nghiệp, một người không biết một chữ về lịch sử như cô cuối cùng lại xuyên về triều Thanh.

Trời ạ, sớm biết vậy cô đã học thật nhiều bằng cấp về Sử học rồi, hoặc không thì cũng nên xem nhiều phim lịch sử một chút. Sử cận đại không phải là nói về việc bị các cường quốc xâm lược - một thời kì chịu quá nhiều áp bức bóc lột sao? Trương Tuyết lúc này khóc không ra nước mắt, cảm giác mình vất vả lắm mới tốt nghiệp đại học, thông qua quan hệ nhanh chóng tìm được công việc ổn định, nghề nghiệp lại được đãi ngộ tốt, nhà giáo nhân dân đấy. Đồng thời cũng phải rất vất vả, cô mới có thể có nguồn tài chính, rồi tốt hơn là lúc nào cũng được ở trong phòng làm biếng, được xem phim truyền hình, ngắm tranh manga, rồi theo dõi Naruto nữa. Đang trong lúc tiền đồ sáng lạn, cô lại xuyên về cái triều Thanh này, sống trong cái xã hội phong kiến đầy áp bức. Nói về triều Thanh, cô cũng đã từng xem qua “Hoàn Châu cách cách” cùng “Vương triều Khang Hi”, bây giờ lại xuyên đúng về đây, còn trở thành một cô bé hai tuổi nữa chứ.

Trương Tuyết nghĩ không ngừng, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, sợ rằng cô đã xuyên về thời kì cuối cùng của triều Thanh, còn sợ bị người ta nghĩ là yêu quái rồi đem đi thiêu sống. Cứ như vậy, Trương Tuyết trong lúc kinh hãi tột cùng, đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay, trong mơ thấy mình lại trở về hiện

đại, xuyên về triều Thanh chỉ là một giấc mộng dài mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mới Quen

Cuộc sống của một đứa trẻ cũng thật là đơn giản, ngoài ăn – ngủ thì chẳng làm gì khác. Thời gian ba tháng cứ như vậy trôi đi. Tuy rằng trong những ngày này, Trương Tuyết luôn phải sống trong cảm giác sợ sệt. Dù sao thì cô cũng là một phụ nữ hiện đại hai mươi ba tuổi, dùng một cái bay về mấy trăm năm trước, thời nhà Thanh, còn biến thành một đứa nhỏ hai tuổi, sợ hãi là đương nhiên thôi. Có điều là trong khoảng thời gian này, dù chỉ có hai tuổi chân ngắn, nhưng ngày nào cô cũng đi theo sau Tiểu Đào, từ trong phủ ra đến đường phố, nên biết được rất là nhiều chuyện.

Nơi cô đang ở đây là thuộc tộc người Mãn, sống dưới triều Thanh. Cô tên là Nữ Hổ Lộc Tuệ Châu, cha mẹ đều còn. Phụ thân là Nữ Hổ Lộc Lăng Trụ, làm quan chính ngũ phẩm ở Lễ bộ; mẫu thân là Chương Giai Phúc Huệ, gả cho Lăng Trụ sáu năm trước, ba năm trước vẫn không sinh được mụn con nào, đứa con đầu lòng lại là nữ, chính là Nữ Hổ Lộc Tuệ Châu – tiểu cô nương mà Trương Tuyết xuyên thành(về sau, để cho thuận tiện, xin gọi là Nữ Hổ Lộc Tuệ Châu), vì thế không được Lăng Trụ cưng chiều, còn thường xuyên chịu chèn ép từ mẹ chồng, cũng may là mấy tháng trước sinh con trai trưởng, Nữ Hổ Lộc Tuấn Hiền.

Lăng Trụ tổng cộng có hai thiếp thất, người thứ nhất là người mặc y phục màu hồng phấn mà cô đã thấy – di hai họ Trương, năm nay hai mươi tuổi, gả cho Lăng Trụ từ ba năm trước đến giờ vẫn được sủng ái, bà ấy sinh được một đứa con gái, Nữ Hổ Lộc Tuệ Nhã, năm nay hai tuổi. Một vị thiếp thất khác là di ba họ Lý, tướng mạo bình thường, vốn là nha hoàn thân cận của Lăng Trụ, lớn hơn Lăng Trụ một tuổi. Lúc Chương Giai thị gả vào phủ, bà ấy đã sinh cho Lăng Trụ đứa con đầu tiên, chính là Nữ Hổ Lộc Tuấn Đức, năm nay năm tuổi, sau đó lại sinh ra Đại tiểu thư, Nữ Hổ Lộc Tuệ Trân, năm nay bốn tuổi. Di Lý tuổi tác hiện tại cũng đã cao, không còn được Lăng Trụ sủng ái nữa, nhưng lại nghĩ bà đã có công sinh cho Lăng Trụ con trai, con gái trưởng, lại là người khiêm tốn biết trên biết dưới, nên được bà nội làm chủ đưa bà ấy lên thành vợ hai, vì vậy toàn bộ người trong phủ đều gọi di Lý là Nhị phu nhân.

Tuệ Châu thật không ngờ cô vốn là con một, mà khi xuyên qua, lại có nhiều anh chị em đến như vậy. Tuy nói là nhiều anh chị em, nhưng tình cảm thật ra cũng không tốt mấy. Như chính cô đây cũng bị bà nội ruột của mình ít ngó ngàng đến, bà nội đối với cô và Chương Giai thị lúc nào cũng lạnh nhạt, nhưng đối với Tuệ Trân thì khác hẳn, cô cũng không phải sai, có thể là bởi vì di Lý rất tốt, thế nên bà nội mới đem di cho Lăng Trụ chứ. Có điều cô cũng không cảm thấy có gì đáng ngại, dù sao thì cô cũng là con vợ cả thân phận không thể thay đổi. Ở cái thời cổ đại này trường thứ khác nhau rất lớn, cho dù Chương Giai thị không được sủng ái, cũng không được mẹ chồng yêu quý lắm, thì cũng là Đại phu nhân hiện tại trong phủ, người chủ thực sự trong nhà.

Cái nhà này, cô cảm thấy vẫn còn là nhà có của cải. Một tứ hợp viện, hơn nữa còn những người nô bộc trong phủ, cả nhà lớn nhỏ cộng lại, ước chừng phải đến tám mươi, chín mươi người.

Trừ việc thân phận mới này của cô là con vợ cả khiến cô khá hài lòng, thì mọi thứ còn khác lại làm cô vô cùng đau đầu. Cái gia đình này rõ là phức tạp, chỉ biết họ là Nữ Hổ Lộc, người Mãn, thuộc Tương Hoàng Kỳ, ngoài ra không biết hiện tại là thời kỳ nào, trông có vẻ là thời kỳ đầu nhà Thanh, mà kể cả có biết rõ thời gian cụ thể đi chăng nữa, thì cũng như cũ mà thôi. Lúc trước ngành Tuệ Châu theo học là khoa học tự nhiên, còn về lịch sử chính trị, cô học vô cùng là tệ hại, cái gì cũng không biết, chỉ biết tên các hoàng đế nhà Thanh từ đầu tới cuối và bà Từ Hi thái hậu thôi. Mà mấy bằng Anh ngữ cô học trong Đại học coi như uống phở, có điều may mắn là gia đình này là người Mãn Thanh, lại tương đối giàu có, cô lại là đích nữ - con vợ cả, cuộc sống cũng không cần phải lo lắng nhiều.

Tuệ Châu đang ngồi ở trong đình suy nghĩ mông lung, thì thấy Triệu mama thường chăm sóc cô vội vã đi tới, nhắc đi nhắc lại câu nói: “Trời ơi, tiểu tử tông của ta ơi, cuối cùng cũng tìm được cô rồi, phu nhân đặc biệt bảo người làm trần châu cho cô, nhưng lại không thấy bóng dáng người đâu. Tiểu Đào, còn không mau đỡ tiểu thư xuống, trời mùa đông lạnh thế này, mà lại để tiểu thư ngồi trên nền đá à?” Tiểu Đào cúi đầu nói vâng, rồi vội vàng giúp Tuệ Châu đứng dậy. Tuệ Châu không khỏi hơi nhút nhát, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ ưng thuận để Tiểu Đào dắt đi, cùng Triệu mama tới tiểu viện của Chương Giai thị.

Trên đường, Tuệ Châu cứ nghĩ mãi, trong mấy tháng này, cô cũng đã từ từ thích ứng với cuộc sống nơi đây, do đó mà cũng bắt đầu dần dần coi Chương Giai thị và Lăng Trụ như cha mẹ của mình, bọn họ thật sự quan tâm cô, nhất là Chương Giai thị, mặc dù đối với cô không được như Tuấn Hiền, nhưng cũng đã hết lòng hết dạ với cô. Còn nhớ khi cô tới đây được mười ngày thì mắc bệnh đậu mùa, căn bệnh này ở cổ đại là bệnh hiểm nghèo, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Nhưng Chương Giai thị cũng không quản ngại bệnh tật, vẫn ngày đêm cực nhọc chăm sóc cô, chỉ sau liên tục hơn mười ngày được mẫu thân ở bên săn sóc, bệnh tình của cô đã khá lên rất nhiều. Nhớ tới Chương Giai thị đối với mình tốt như thế, Tuệ Châu vội rảo bước đi nhanh đến chính viện.

Vào đến sân trong, từ xa là có thể nghe thấy tiếng cười đùa thảnh thơi từ trong nhà vọng ra. Lúc cô đến cửa gian nhà chính, thì thấy Chương Giai thị đang nghiêng người nằm trên giường, trêu đùa cùng cậu bé Tuấn Hiền còn đang nằm nôi, một cảnh tượng thật là ấm áp! Tuệ Châu nhìn thấy vậy, lòng bỗng dâng lên nỗi xúc động, vừa vào đến phòng, liền lên tiếng: “Ngạch nương, con muốn ăn trần châu.” Thật ra lúc mới bắt đầu “gیا nai to” Tuệ Châu cũng rất là khinh thường bản thân, chẳng qua là cô không muốn người khác nghĩ ngờ, đành phải học cách làm nũng như một đứa trẻ. Nhưng mà không biết có phải do nhỏ đi hay không Tuệ Châu lại rất thích giả bộ như trẻ con. Đặc biệt là ở trước mặt Chương Giai thị, còn đùa giỡn với tiểu Tuấn Hiền thường xuyên, cảm thấy rất là vui vẻ.

Chương Giai thị thấy Tuệ Châu đi vào, lập tức cười mắng: “Lại chạy đi chơi rồi, con trông con có giống một cô nương không, đến lúc ăn mới trở về. Con

nhìn Tuệ Trân tỷ tỷ của con, chỉ lớn hơn có hai tuổi mà đã biết chữ rồi, còn con ngạch nương thấy giống một đứa trẻ chỉ biết chơi thôi kia.

Tuệ Châu leo lên giường, đưa tay sờ sờ má của Tuấn Hiền đang nằm trong nôi, rồi ôm cánh tay của Chương Giai thị, làm nũng nói: “Ngạch nương, con không phải là ham chơi đâu mà là con đang luyện tập đi bộ đấy, con muốn lớn thật nhanh, để chăm sóc tốt cho ngạch nương cùng đệ đệ.” Nói xong, cô lại nhìn Tuấn Hiền lần nữa, rồi vuốt nhẹ vào cặp má phúng phính của cậu bé, thấy cậu bắt mắt vùng tay vùng chân, cô mới thu tay lại. Trải qua những thời khắc sống chung với nhau, Tuệ Châu thực sự rất thích Tuấn Hiền, tuy mới chỉ là một cậu bé năm sáu tháng tuổi, mà trông rất khá khinh bụ bẫm, không hờn khóc, gặp người là cười, đến chính cô còn rất thích ở bên, như thế này sao người ta có thể không thích nó được chứ.

Triệu ma ma cười nói: “Phu nhân, Tiểu thư cũng rất biết chăm sóc đệ đệ mình. Thật là một đứa trẻ biết điều, so với Đại tiểu thư của Nhị phu nhân chắc chắn không kém.”

Chương Giai thị mỉm cười quay ra nhìn hai chị em đang nô đùa, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỉ là kẻ xuất thân tỷ thiếp thôi mà. Dù có ở đỉnh cao thì cũng chỉ là con của thiếp thất thôi. Được tổ mẫu cưng chiều thì đã sao, xuất thân cũng không thể thay đổi được. Con gái do một nha hoàn sinh ra, sao có thể đánh đồng với Tuệ Châu của chúng ta được.” Mấy năm trước lúc bà vẫn còn chưa có con, đã phải chịu không biết bao nhiêu những con giận vô cớ. Đến lúc sinh được Tuệ Châu cũng không làm thay đổi cách nhìn. Lúc trước có thể bởi vì Lý thị sinh được con trai duy nhất cho Nữ Hồ Lộc phủ, thế nên tổ mẫu mới không chịu nhìn mặt mẹ con mình, mọi nơi đều coi trọng Nhị phu nhân. Bây giờ thì tốt rồi, mình đã có con trai trưởng. Đã có động lực bên cạnh, xem ai còn có thể nói xấu, xem thường mẹ con mình nữa. Nghĩ tới đây, ánh mắt Chương Giai thị nhìn Tuệ Châu và Tuấn Hiền càng dịu dàng hơn. Đáng giá! Những khổ cực trước kia mình phải chịu cũng đáng giá! Hiện tại mình đã có cả con trai lẫn con gái, tổ mẫu tuyệt đối không nói được gì nữa rồi, cũng sẽ không nhắc lại việc cưới thêm thiếp cho Lãng Trữ nữa. Mình đã có con trai trưởng. Các thiếp thất sẽ không thể coi mình không ra cái gì nữa. Trương thị mặc dù được sủng ái, nhưng lúc sinh Tuệ Nhã là khó sinh, sau khi uống thuốc đã không còn khả năng sinh nở nữa. Lý thị cũng không còn trẻ. Mấy năm rồi không thấy Lãng Trữ đến phòng nàng. Dù cô ta lấy lại được vị thế trong phủ, hay làm ho tổ mẫu vui vẻ cũng vô ích. Nghĩ đến mình, kẻ từ trước khi sinh Tuấn Hiền, Lãng Trữ nói chuyện với mình hết sức kính trọng, đôi lúc còn ân cần với mình nữa.

Triệu ma ma thấy Chương Giai thị mấy năm trước lúc nào cũng rầu rĩ. Hiện tại địa vị trong phủ càng ngày càng vững vàng, nên cũng cười theo nói: “Phu nhân nói rất đúng, dù Đại tiểu thư có xuất chúng thế nào cũng chỉ có xuất thân là tỷ thiếp. Dù mai sau tiền đồ có ra sao, thì nói chung cũng chỉ là thiếp thấp thôi.”

Tuệ Châu nghe hai người nói chuyện, nghĩ bụng: mình mặc dù không thích Tuệ Trân, nhưng cũng không muốn để Chương Giai thị miệt thị Tuệ Trân như thế. Như thế làm cô có cảm giác Chương Giai thị như biến thành một người khác. Cô là cô không thích những người lạnh lùng hay chèn ép. Không biết lúc bà ấy biết mình không phải là con gái bà, bà sẽ nghĩ thế nào. Tuệ Châu nghĩ tới đây mà không khỏi rung mình một cái, cô vội vàng cắt đứt cuộc trò chuyện của họ: “Ngạch nương à, con muốn ăn trân châu.”

Chương Giai thị mỉm cười nhìn Tuệ Châu bất ý bất nhiên (chưa có được, vừa lòng được với cái gì nên dây dưa mãi không thôi), lên tiếng: “Được rồi, là ngạch nương quên mất, ngạch nương quên mang trân châu đến cho tiểu Tuệ Châu của chúng ta rồi.” Nói xong, Chương Giai thị liền phản phớ nha hoàn ngoài cửa đi lấy, nhân tiện bảo đi lấy thêm chút trà hạnh nhân. Cuộc nói chuyện do đó cũng chuyển sang đề tài khác, Chương Giai thị khôi phục lại dáng vẻ là một người mẹ hiền từ, dịu dàng nhìn Tuệ Châu, pha trò cùng Tuấn Hiền.

Đang trong lúc giỡn chơi, tiểu nha hoàn mang hộp đựng thức ăn tiến vào. Sau khi hành lễ mới Chương Giai thị, mới đem trân châu và trà hạnh nhân nóng đặt lên bàn. Chương Giai thị bưng tô trân châu lên đưa cho Tuệ Châu: “Đồ tiểu quý thêm ăn!”. Rồi ngay sau đó nghe thấy tiếng thị nữ bên ngoài “Gia cát tường.”

Chương Giai thị biết là Lãng Trữ trở về, vội vàng định đứng dậy nghênh đón, đang chuẩn bị xỏ giày, thì thấy Lãng Trữ nhanh bước tới trước mặt, cười ha hả ngăn cản nói: “Không cần xuống đâu, nàng nằm trên giường là tốt rồi, chăm sóc cả hai chị em Tuệ Châu, chắc phu nhân vất vả lắm. Ha...ha... Nhìn hai chị em chúng nó đang chơi đùa này.” Nói xong, Lãng Trữ liền đùa nghịch cùng chị em Tuệ Châu. Sau đó mới lấy từ trong ngực áo ra một chiếc trâm vàng nạm bảo thạch đưa cho Chương Giai thị, nhẹ nhàng nói: “Mấy năm nay nàng cũng chịu nhiều uất ức, aizz... cho dù thế nào cũng không nên nhắc lại nữa. Ta vừa ở Lưu Ly xưởng bảo La đại nhân chọn lễ vật, lại thấy chiếc trâm cài này rất hợp với chiếc áo choàng mới của nàng, mới mua về, mong rằng phu nhân sẽ thích.” Chương Giai thị mặt ửng hồng, khẽ đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cảm ơn gia, thiếp rất thích. Được rồi, ngài ngồi xuống nghỉ ngơi đi, thiếp sẽ bảo nha hoàn pha trà cho ngài ngay.”

Lãng Trữ mỉm cười liếc nhìn Chương Giai thị, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên kia. Ngay sau đó, bé Tuấn Hiền lên nhìn sang Tuệ Châu đang ăn, nói: “Hiền nhi, tỷ tỷ của con mãi ăn nên không để ý đến Hiền nhi của chúng ta phải không?” Rồi quay sang nhìn Tuệ Châu: “Con ăn ít thôi, để lát nữa còn dùng cơm tối, nếu con ăn quá nhiều, chốc nữa con sẽ không muốn ăn tối nữa đâu.”

Tuệ Châu không khỏi thờ dãi, sắm vai một đứa trẻ, thật là quá mệt! Đang lúc không có cách nào, Tuệ Châu mới ngẩng đầu lên, mang tô trân châu đến trước mặt Lãng Trữ reo lên: “A mà à, người ăn trân châu đi, là ngạch nương làm đó, không cần cảm ơn đâu.”

Lãng Trữ nghe xong, quay sang nhìn thẳng vào mắt Chương Giai thị cười một tiếng, không ai nói gì. Aizz... Không còn cách nào khác Tuệ Châu đành phải vừa tiếp tục ăn trân châu vừa thỉnh thoảng nhìn sang Chương Giai thị mắt đỏ hoe vì hạnh phúc cùng Lãng Trữ và Triệu ma ma đứng bên cạnh. Họ trông thật hoà thuận vui vẻ.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hòa Nhịp

Năm năm sau

”Tiểu thư à, dậy đi thôi, nô tỳ bây giờ đi múc nước, Tiểu Lan, người hầu hạ tiểu thư thay y phục trước đi.” Tiểu Đào từ ngoài đi vào phòng, thấy Tuệ Châu đã tỉnh, liền nhanh miệng phân phó. Trong lúc đang nói thì một tiểu cô nương khác tầm mười hai tuổi mang y phục tiến vào.

Không cần phải nói, người đang nằm trên giường đây chính là Tuệ Châu xuyên thời không tới. Từ lúc mới tới còn bàng hoàng đến bây giờ cô đã hoàn toàn hòa nhịp được với thời đại này, dần tạo thành thói quen có kẻ hầu người hạ, quen dần với cuộc sống của một tiểu thư khuê các Mãn tộc triều Thanh.

Tuệ Châu để Tiểu Lan mặc quần áo cho mình, lại nghĩ bụng, thật may là cô xuyên về một gia đình người Mãn giàu sang, chứ không phải là một nhà thường dân nghèo khổ. Nếu như bạn không bỗng nhiên rơi xuống một nơi kỳ lạ, thì bạn sẽ chẳng thể nào tưởng tượng nổi cái tư tưởng về các giai cấp phong kiến đã ăn sâu bám rễ ở cái thời đại này. Ngay như Tiểu Lan – người đang hầu hạ cô thay y phục đây, mới chỉ có mười một mười hai tuổi, vốn phải được lớn lên hạnh phúc trong vòng tay cha mẹ, nhưng bởi vì cuộc sống bức bách, nên đành bị cha mẹ bán cho kẻ khác làm nô tỳ, nhìn sắc mặt người khác mà sống, sống như vậy sao có thể chịu được đây?... Tuệ Châu tuy trong lòng cảm thấy đáng thương, nhưng chắc chắn sẽ không đến trước mặt họ mà nói về bình đẳng với dân chủ đâu... Ở triều Thanh này chỉ có hoàng quyền, không có dân quyền, nếu như tự nhiên đi hô to bình đẳng, tự do, giải phóng, nói không chừng sẽ bị nhảm thành yêu quái mà bị thiêu cháy, hoặc sẽ bị người ta xử chết vì tội phản nghịch, có khi còn liên lụy đến cả cha mẹ nữa. Thế nên, hiện tại Tuệ Châu tuy vẫn chưa hoàn toàn quen việc trở thành chủ nhân của bọn họ, song cũng ngầm ưng thuận với bản thân sẽ thích ứng dần với cuộc sống của một vị chủ tử.

Đúng lúc Tiểu Lan đang mặc quần áo đẹp cho Tuệ Châu, thì Triệu ma ma liền bung chậu nước nóng đi vào. Thấy vậy, Tuệ Châu cười nói:” Ma ma, hôm nay thầy xin nghỉ dạy, nên trước hết ta không cần ăn bữa sáng, đợi lát đi đến phòng ăn cùng ngạch nương, rồi sau đó cùng ngạch nương đi thính an tổ mẫu.”

Triệu ma ma hơi chau mày, hai mắt ánh lên nụ cười, rồi lên tiếng:”Tiểu thư thật là chu đáo, phu nhân cũng đã dặn lão nô như thế.” Nói xong, bà nhận lấy chiếc khăn tay ướt nhẹp trong nước từ tay Tiểu Đào, tự mình lau mặt cho Tuệ Châu. Bỗng thấy chân Tiểu Châu vẫn còn mang giày Hán, liền cau mày khiển trách:” Tiểu Đào, người không nghe thấy phu nhân đã dặn dò sao, tiểu thư đã qua sáu tuổi, gần bảy tuổi rồi, sao có thể vẫn còn đi giày Hán nữa chứ, không phải người muốn lão phu nhân sẽ quở trách tiểu thư đấy chứ.”

Thực ra là do Tuệ Châu đã bảo Tiểu Đào mang giày thêu tới, căn bản cô thực sự không quen đi giày đế cao. Thời gian trước, lão phu nhân thấy Tuệ Trân đi đôi giày đó, trông rất là đoan trang, liền tán thưởng một hồi, cũng lại liên lụy đến cô. Lão phu nhân này vốn xuất thân từ danh gia vọng tộc, nên thuyết giáo về lễ nghi phổ biến khắp nơi, cho là cô đã đến tuổi phải đi giày đế cao, thế nên lúc thấy cô còn đi giày thêu, liền quay ra giáo huấn Chương Giai thị. Vì thế, Chương Giai thị cũng kiên quyết, cũng coi như là vì nghĩ đến tương lai của Tuệ Châu, cứng rắn bắt Tuệ Châu phải đi giày đế cao lúc ra ngoài. Nghe thấy thế, Tuệ Châu vội nói:” Ma ma, bà đừng trách Tiểu Đào tý tý, đây là chủ ý của ta, nghĩ đến hôm nay không phải đi học, lại nghỉ ở nhà thì đi giày Hán cho thuận tiện, cũng quên mất là tổ mẫu không thích người Hán gì gì đó. Nào, Tiểu Lan, người đi lấy guốc đế bằng cho ta đi đi, không thể để tổ mẫu bắt lỗi chúng ta được.” Triệu ma ma thấy thế, cũng không nói thêm nữa, ngừng lại, gật đầu nói phải.

Sau khi rửa mặt xong, Tiểu Lan liền hầu hạ Tuệ Châu ngồi trước bàn trang điểm của mình, Tiểu Đào nhanh chóng cầm lược chải tóc cho cô. Hôm nay hầu hạ Tuệ Châu tất thấy có ba người, đó là Triệu ma ma và Tiểu Đào, lại mới có thêm Tiểu Lan nữa. Tiểu Đào thì chừng chặc, rất có dáng dấp của một vị đại tỷ bên cạnh; còn Tiểu Lan mới vào phủ từ nửa năm trước, tính tình vẫn còn rất nóng nảy.

Triệu ma ma cất khăn xong, cũng đi tới trang điểm cho Tuệ Châu, quan sát đầu tóc Tuệ Châu một hồi, mới lên tiếng:” Xem ra, thế nào Lão phu nhân cũng muốn người ở lại dùng cơm trưa, người vẫn nên ăn mặc đẹp một chút.” Tuệ Châu cười nói:” Ma ma làm đi, trang điểm thêm một chút cũng tốt, nhưng đừng tô son cho ta là được rồi.” Tiểu Lan lắng bầm:”Tiểu thư nên thoa chút phấn, người không thấy Đại tiểu thư trang điểm tựa như...à...tựa như tiên nữ vậy, lúc nào cũng ngẩng cao đầu, thanh cao cực kỳ, không thèm để ý đến ai hết, đại nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư còn không coi nô tỳ và Tiểu Đào tý tý ra gì. Hừ... còn không nhớ đến, Đại tiểu thư cũng chỉ là xuất thân thứ thiếp, thế mà còn dám lên mặt trước tiểu thư nữa chứ.” Triệu ma ma khiển trách:”Thế nào lại không có phép tắc gì vậy, người có thể nói Đại tiểu thư sao, thân phận nô bộc biến đâu mất rồi.” Tiểu Lan cúi đầu, coi bộ như đang giận mà không dám nói gì hết, Tuệ Châu cười cười:” Ma ma, Tiểu Lan vẫn còn nhỏ. Về chuyện kia của Đại tỷ, chắc chỉ là hiểu nhầm thôi.” Không sao hết, Tuệ Trân cũng chỉ có lòng tự trọng cao một chút thôi mà, đối với mình chẳng sao hết, không cần quá so đo.

Triệu ma ma cầm lên chiếc trâm dài uốn lượn khắc hoa cài lên phía sau mái tóc của Tuệ Châu ở cả hai bên, rồi cười nói:” Tiểu thư của chúng ta là người hiền lành rộng lượng, các người có thể được phái tới hầu hạ tiểu thư, chính là phúc phận của các người đó.” Tiểu Đào và Tiểu Lan gật đầu nói phải, một lát sau lại thấy cười rộ lên.

Không lâu sau, Tuệ Châu cũng đã mặc chỉnh tề, người mặc một bộ váy màu da trời trong xanh, một chiếc áo khoác to màu hồng phấn trên có họa tiết hình mây cách điệu che cả lưng, cùng với đôi giày đế cao cao gần nửa tấc, thật là một tiểu cô nương Mãn Tộc duyên dáng yêu kiều. Ra khỏi phòng, Tuệ Châu cùng mọi người đi qua lối rẽ hành lang, đi thêm mười mấy bước nữa thì đến phòng chính nơi Chương Giai thị ở.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thỉnh An

Còn chưa đi vào phòng chính, tiểu nha đầu ăn mặc lò lẹt đứng hầu ở hai bên cửa đã cười giòn giã, nói :” Nhị tiểu thư cô đã tới rồi ” , vừa nói, vừa đưa tay vén tấm rèm cửa dày nặng lên, đưa Tuệ Châu vào trong phòng.

Vừa bước vào trong phòng, Tuệ Châu còn chưa hành lễ với Chương Giai thị xong, đã nghe thấy một giọng nữ mềm mại yếu điệu : “Nhị tiểu thư đã tới rồi. Ta còn đang định bảo Tuệ Nhã đứng dậy mặc áo khoác đi đón cô. Ta không phải là thích khoe, nhưng thật ra Tuệ Nhã rất là biết nghe lời. Vừa nghe ta nói đã định đứng dậy, để chuẩn bị tới thỉnh an tổ mẫu. Vài ngày trước Vu tiên sinh còn khen nó, nói nó rất lễ phép.”

Người mà nói chuyện tự do không ngừng như pháo rang, không cần ngắt đầu lên Tuệ Châu cũng biết người vừa nói là Trương thị, đã qua vài năm nhưng bà ta vẫn rất được Lăng Trữ sủng ái.

”Di Trương.” Trong lòng cô buộc phải hạ dần những cơn bất kiên nhẫn đang chuẩn bị dâng trào, lễ phép cúi đầu trước Trương thị một cái.

Lúc này, đứng bên cạnh bà ta là một tiểu cô nương Mãn Thanh mặc chiếc sườn xám màu hồng, chính là Tuệ Nhã.

Tuệ Nhã mặc dù mới chỉ là một cô bé sáu tuổi, nhưng mặt mũi phần điều ngọc mài, dường như có thể nhận ra lớn lên dung mạo hẳn sẽ xuất chúng. Có điều, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi, mà khi nghe thấy mẹ đẻ của mình Trương thị khen ngợi thì trong con người đã thoáng hiện rõ những tia đắc ý, trên mặt lại đỏ mặt xấu hổ nói với Trương thị : “ Ngạch nương.”

Trương thị hất hất cằm, kiều căng vênh vào liếc nhìn Chương Giai thị, rồi nói với Tuệ Nhã : “ Đây đều là những lời nói thật, có gì mà phải xấu hổ chứ.”

Chương Giai thị thấy mẹ con Trương thị có vẻ đầy tự mãn, nữ nhi Tuệ Châu lại biết vâng lời đứng chờ một bên, không khỏi hơi nhũn mảy, nói: “Nên ăn cơm sớm thôi, lát nữa còn đi thỉnh an lão phu nhân. Không cần nói mấy lời không đâu nữa .”

Nghe vậy, mẹ con Trương thị không còn cách nào khác, bủn rủn một cái, không nói nhiều nữa.

Chương Giai thị quay sang nhìn di Lý đang dùng cơm, tiếp tục nói :” Thân thể cô không được khỏe, hôm nay không cần đi thỉnh an nữa đâu.”

Di Lý quay sang Chương Giai thị cúi đầu, nói: “Dạ, phu nhân.”

Chương Giai thị thấy Lý thị không có thái độ gì nên khá hài lòng, gạt đầu một cái rồi, đi tới bàn ăn ngồi xuống ghế chủ.

Đám người Tuệ Châu lúc này mới theo thứ tự thân phận trong nhà chia nhau ngồi xuống.

Thật ra thì, Trương thị và Lý thị vốn chỉ là thiếp thân, không có quyền ngồi cùng ăn với chính thể, nhưng Chương Giai thị niệm tình hai người có công sinh con đẻ cháu cho dòng họ, lại thêm nơi ở của họ cũng nhỏ, liền đồng ý gọi bọn họ sang cùng dùng cơm luôn. Vì thế, nếu Lão phu nhân có cảm râm vào câu cũng chỉ làm cho Lăng Trữ cảm thấy áy náy và kính trọng trọng bà hơn thôi.

Ngồi xuống một lúc, Chương Giai thị mới nhớ đến Lý thị, lại nhìn về phía cậu con trai khoảng tầm mười tuổi mặc chiếc áo khoác bông màu nâu , dịu dàng cười nói: “ Tuấn Đức, con là con trai trưởng của phủ ta, nhất thiết không được để cho gia đình mất thể diện. Mặc dù ở trường học trong tộc không xuất chúng nổi bật gì nhưng cũng không thể để gia đình ta không có mặt mũi. Được rồi, thân thể ngạch nương con gần đây không tốt, mà hôm nay con cũng phải đến trường của tộc đi học, nên cũng không cần đi thỉnh an nữa. Chăm sóc ngạch nương con là tốt rồi.”

Tuấn Đức cung kính nói: “Ngạch nương nói rất đúng, nhi tử nhất định ghi nhớ lời ngạch nương đã dặn dò, không làm mất thể diện của A mã cùng ngạch nương.”

Chương Giai thị cười nhạt gạt đầu không nói, ánh mắt thoáng qua Tuệ Trân cũng không thèm để ý tới, nhìn thẳng phía Tuệ Châu trìu mến nói : “ Sao con lại dậy trễ như vậy. Bây giờ đương xuân, con lại mặc ít như vậy. Được rồi, thế này đi, con ngồi xuống đây uống chén trà hạnh nhân nóng. Ngạch nương sẽ sẽ bảo Tiểu Lan đi lấy áo choàng dài cho con. Mặc vào cho ấm.”

Tuệ Châu nhận lấy chén trà hạnh nhân Chương Giai thị đưa tới, cười nói:”Nữ nhi đã biết rồi ạ. A. ... Con cũng cảm thấy hơi lạnh, nên hôm nay mới thức dậy muộn như vậy, để ngạch nương và hai di phải chờ lâu.”

Tuệ Trân nghe xong, xuề xòa quay mặt, ăn điểm tâm có vẻ hậm hực.

Tuệ Châu lơ đãng liếc qua, thấy là không ổn, nhưng cũng làm như không thấy gì. Chỉ là Chương Giai thị có chút không vui, trong lòng không khỏi bức Tuệ Trân không biết phép tắc. Lại nghĩ bụng: Lý thị này là người thông minh, nếu không sao có thể trèo lên cái ghế Nhị phu nhân kia được? Nhưng Tuệ Trân này ngay đến cả một chút cũng không học được, ý vào có vài phần tư sắc, tự phụ là tài nữ lại được Lão phu nhân cưng chiều nên không coi ai ra gì cả, về sau phải dạy dỗ con bé lại một chút mới được.

Nghĩ như vậy, Chương Giai thị cũng liền thờ ơ quay qua không đề cập tới, ung dung dùng điểm tâm.

Cứ như thế, mỗi người một tâm tư khác nhau, điểm tâm cũng đã dùng xong. Thời gian trôi nhanh đến tầm khoảng giờ Thìn, Chương Giai thị từ viện phía Đông bé theo cả Tuấn Hiền rồi cùng mọi người đi đến chính viện thỉnh an lão phu nhân.

Tuệ Châu cũng yên lặng đi theo sau Chương Giai thị, nhìn sang bên cạnh mỗi người một ý nghĩ, đây chính là những người mà ngày nào cô cũng phải gặp

mặt, trong cuộc sống này của cô.

Chương 5: Lưù thủy

Thời gian như nước chảy theo năm tháng, chẳng mấy chốc đã trôi qua.

Tuệ Châu giờ đã mười hai tuổi, mấy năm này cuộc sống của cô cũng thuận phong thuận thủy, bây giờ thì cô đã hoàn toàn trở thành một vị tiểu thư khuê các cổ đại rồi. Quá khứ giống như một giấc mộng, như có mà cũng như không. Thời gian qua, cô đã học được rất nhiều thứ, đôi tay xinh xắn với tài thêu làm cô thấy vô cùng tự hào, viết chữ bằng bút lông cũng có thể được coi là gọn gàng đẹp mắt, đàn tranh bình thường cũng gảy được vài khúc. Đồng thời, lúc tròn mười tuổi, Chương Giai thị cũng dạy cô về cách quản gia và đối nhân xử thế, tuy là có chút đau đầu, nhưng cô cũng biết về sau những thứ này có thể rất hữu ích, nên cũng chuyên cần học hành, từ từ rút ra được rất nhiều bài học.

Trong nhà cũng vô cùng đầm ấm hạnh phúc, phụ thân Lăng Trụ năm trước từ chính Ngũ phẩm đã được thăng lên thành chính Tứ phẩm Điện Nghi, người càng trở nên trầm tĩnh nhân hạ, mẫu thân Chương Giai thị cũng khác an nhàn thoải mái, mặc dù đã là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhưng cũng được quan tâm rất chu đáo. Thứ huynh Tuấn Đức cũng đã cậy nhờ vào mối quan hệ mà cũng vào được quân doanh hơn nửa năm, tiền đồ cũng có chút sáng lạn, chỉ là tháng trước mẹ đẻ của huynh ấy – di Lý qua đời. Còn về trường tỷ Tuệ Trân được tổ mẫu rất yêu quý, lần tuyển tú trước đã được chỉ hôn cho một người hoàng tộc. Đến đệ đệ Tuấn Hiền của cô, mặc dù bướng bỉnh, nhưng ở trường học trong tộc lại được rất nhiều lời khen ngợi. Thứ muội Tuệ Nhã cùng mẹ đẻ của nàng là di Trương cũng đã an phận hơn trước rất nhiều. Có thể bởi vì chỉ khoảng đến tháng sáu là kỳ tuyển tú, hai mẹ con họ dạo gần đây cũng từ tốn hơn. Tuệ Nhã lớn lên rất giống di Trương, dung mạo xuất chúng, làm cho người gặp đều yêu mến, cả nhà rất coi trọng việc tuyển tú của nàng, vì vậy nên dù Chương Giai thị chỉ là mẹ cả chứ không phải mẹ đẻ, cũng đặt mua cho nàng không ít thứ chuẩn bị cho hội tuyển tú.

Thế nhưng Tuệ Châu lại cảm thấy vô cùng buồn bực với việc tuyển tú trong tháng sáu tới, vì theo quy định triều Thanh, tính cả tuổi mụ thì cô năm nay cũng đã mười ba, vừa đủ tuổi để đến gặp tộc trưởng Tương Hoàng Kỳ chuẩn bị thi tuyển. Mỗi khi nghĩ đến việc cô chỉ là một đứa trẻ bỗng nhiên đã phải lập gia đình, cô không khỏi cảm thấy sợ đến muốn ói, chẳng may mà trúng tuyển thật, thì bước vào cái nơi thâm cung hẻo lánh kia, không biết có sẽ phải giải quyết thế nào.

Nghĩ lại năm kia Tuệ Trân tính cả tuổi mụ cũng tròn mười ba, cũng bị ghi tên vào danh sách tú nữ, tham gia tuyển tú liền bị chỉ hôn cho một vị bảo thái bối tử trong hoàng tộc làm thiếp thất. Lập gia đình được hai năm rồi, hơn nửa năm vất vả mới có bầu, rồi không biết từ đâu lại nghe được tin tỷ ấy sinh non, nghĩ tới tỷ ấy mới có mười lăm tuổi, đẻ non là phải thôi. Tháng trước mẹ đẻ của tỷ ấy – di Lý qua đời, tỷ ấy mới có cơ hội được trở về phủ làm lễ truy điệu. Đến nay, Tuệ Châu còn nhớ rõ lúc cô nhìn thấy dáng vẻ của nàng, sắc mặt tái nhợt, mặc dù trước sau vẫn cao ngạo như thế, nhưng lúc này đã biết cách ăn nói hơn, lạnh nhạt nói vài câu với Tuệ Châu, chỉ là trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sắc lạnh. A... không biết cái gia đình quyền quý kia, đã hành hạ một tiểu cô nương vốn cao ngạo thành ra cái gì rồi. Có điều may mắn là, cả nhà cũng không nghĩ tới việc cô sẽ trúng tuyển, mẫu thân Chương Giai thị cũng bắt đầu để ý đến các nam tử ở những gia đình môn đăng hộ đối đến tuổi lấy vợ, nếu có may lạc tuyển thì nhất định sẽ vì cô mà định đoạt hôn sự. Tuy nói rất là hi vọng mình không bị tuyển thượng, nhưng lúc nhớ tới lạc tuyển là do thân hình của mình hơi hơi... ừa... hơi hơi mập một chút xíu, thì bất kì một cô gái trẻ nào cũng không thể vui mừng cho được. Thật ra thì dáng vẻ của mình cũng đâu đến nỗi tệ, chỉ là một tiểu mỹ nhân hơi đầy đặn chút thôi mà, bởi vì cô đang trong thời kỳ phát triển, mập hơn cũng là bình thường, nhưng so với Tuệ Nhã đang càng lúc càng nổi, cô đúng là có hơi thua kém một chút.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, cửa phòng ngủ của Tuệ Châu bị đẩy ra.

"Nhị tiểu thư, phu nhân căn dặn là nếu tiểu thư thay xong y phục rồi thì nhanh đi, phu nhân đã ở trên xe ngựa trước viện đợi một lúc lâu rồi." Người cất tiếng là Tiểu Đào, bây giờ nàng đã là tiểu Triệu ma ma rồi, năm năm trước gả cho con trai của Triệu ma ma là Triệu Chính, nhưng trời nào có chiều lòng người, sau khi gả được hai năm, Triệu Chính trên đường đi đụng phải một nhóm người Mông Cổ, bị kịch xảy đến, hẳn bị đánh đến chết, Tiểu Đào nghe tin mà kinh hãi, ốm hơn một tháng thân thể cũng sa sút không còn được như trước. Dù cho đây có là mạng người thì đây cũng là xã hội phong kiến. Mà Tiểu Đào này cũng bướng bỉnh, chết cũng không chịu đi bước nữa, lại còn nói cả đời là người của Triệu gia. Lại nói thêm, bởi vì Tuệ Trân đã xuất giá, mà Tuấn Đức cũng không được cơ sự gì, nên lão phu nhân đã hạ lệnh, Chương Giai thị trong phủ sẽ được gọi là phu nhân.

"Đã biết rồi, thưa tiểu Triệu ma ma Á, đừng mà, Đào tỷ tỷ, tha cho ta đi, trang sức trên đầu ta đã quá nhiều rồi, đừng cho thêm nữa....." Tuệ Châu vừa nói xong, liền tháo những thứ mà Tiểu Đào mang đến cho mình rồi đi ra khỏi phòng, lại nghĩ bụng, không ngờ đến thế giới cổ đại này mình còn có cơ hội đi xem mắt một lần.

"Tiểu thư, người đi chậm thôi, nhưng đừng kéo cái váy vừa làm hôm qua như thế, nếu không phu nhân sẽ mắng người đấy." Tiểu Triệu ma ma vội vàng nói, vị tiểu thư này cái gì cũng tốt, có thể ngồi thêu trong phòng cả một ngày mà không cảm thấy nhàm chán, nhưng vừa nhắc đến chuyện ăn mặc là lại bảo mình còn nhỏ, đợi năm mười tám tuổi hãy nói.

Tuệ Châu đi tới Tiền viện, xa xa đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng ở cổng trong. Một tiểu nha hoàn mặc trang phục xanh biếc sau khi đã ngồi chồm hổm hành lễ an với Tuệ Châu, cười nói: "Tiểu thư đã tới, phu nhân chờ người được một lúc rồi." Vừa nói, tiểu nha hoàn vừa vén rèm xe lên, đỡ Tuệ Châu lên xe ngựa.

Lên xe ngựa, Tuệ Châu đã an vị bên cạnh Chương Giai thị, làm nũng nói: "Ngạch nương à, để người phai chờ lâu rồi, là nữ nhi không tốt. Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân ra ngoài hôm nay, con liền cảm thấy....." Lời còn chưa dứt, cô đã vui đầu vào lòng Chương Giai thị.

Chương Giai thị trìu mến đỡ Tuệ Châu dậy, nhẹ nhàng cất tiếng: "Tuệ Châu của ngạch nương cũng đã biết xấu hổ rồi cơ đấy. Nhưng lát nữa gặp Phú Sát phu nhân con phải cư xử đúng mực nghe chưa? Phú Sát phu nhân là người chúng ta đi gặp hôm nay, tính tình ôn hòa, năm trước đã nhìn trúng con. Còn về con trai bà ấy, a mã con đã cho người đi điều tra, nói là nhân phẩm và học thức đều không tệ, ngay cả cửu cửu con cũng nói là tốt. À, hẳn năm nay mười tám tuổi, nhậm chức ở Binh bộ, tuy chức vụ hơi nhỏ, chính Thất phẩm, nhưng nghe nói năm nay sẽ được thăng tiến." Chương Giai thị bỗng dừng lại, dùng khăn chấm chấm nước mắt nơi khóe mắt, rồi tiếp tục nói: "Ngạch nương không hy vọng con được chọn, được gả vào tôn thất hoàng gia. Với điều kiện của gia đình ta, nếu có được gả đi cũng chỉ là hàng thứ thiếp. Ngạch nương tuyệt đối không thể để nửa cuộc đời sau của con phải chịu khổ."

Muốn làm rạng rỡ cho liệt tổ liệt tông, Tam nha đầu đã nhận trách nhiệm này, không liên quan gì đến chúng ta hết.”

”Ngạch nương, con.” Tuệ Châu ghen ngào lần nữa nhào vào lòng Chương Giai thị. Cảm ơn. . . cảm ơn thật rất cảm ơn ông trời để cho cô xuyên về triều Thanh hơn ba trăm năm trước, gặp được một người mẹ luôn nghĩ cho cô, luôn yêu thương cô như thế.

Chương Giai thị thấy thế, vội lau nước mắt, xoa xoa lưng Tuệ Châu, dịu dàng nói: “Đứa ngọc này, con làm gì thế. Con bây giờ cũng đã mười ba rồi, tuyển tú xong thì đính hôn, sau đó, chờ mọi việc xử lý ổn thỏa, lúc mười lăm tuổi thành thân cũng là vừa. Gả đến kinh thành, ngạch nương cũng có thể thường xuyên đi thăm con. Nghĩ tới quan hệ giữa nhà ta và nhà Phú Sát cũng tốt, con gả về bên đó, chắc chắn sẽ không chịu sự khinh bỉ. Mà hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng chính đang hẹn Phú Sát phu nhân cùng đi dâng hương. Con không định xuống à? Có điều, Phú Sát phu nhân đích thân hẹn con đi cùng dâng hương, có thể thấy bà ấy rất vừa ý với con. Ngạch nương xem hôn sự này cũng không tệ đâu.”

Triệu ma ma nhìn hai mẹ con đang nói chuyện thân thiết trước mắt, lòng phần chán lên hẳn, nói đùa: “Tiểu thư, phu nhân nói đúng rồi, người đang làm gì đó, mau ngồi dậy nào, sắp đến Trạch An tự rồi. Người mà cứ ngả ngớn mãi ở lòng mẫu thân như thế, đến lúc tóc sẽ rối hết cả lên, rồi Nhị tiểu thư nhà chúng ta sẽ không con xinh đẹp nữa đó.”

Lời vừa nói ra, mọi người trên xe ngựa đều cười.

Chương 6: Tuyển tú (thượng)

Sau khi từ Trạch An tự trở về, thời gian như nước chảy từng ngày từng ngày trôi qua, chớp mắt đã đến ngày Bát kỳ tuyển tú, ngày hai mươi một tháng sáu năm Khang Hy bốn mươi ba, thời tiết đã dần oi ả nóng nực hơn dù mới chỉ ở những ngày tháng sáu đầu hạ.

Hôm đó, mới canh ba Tuệ Châu đã bị lôi dậy. Chưa kịp ăn chút gì, đã bị Chương Giai thị kéo đi rửa mặt chải đầu rồi trang điểm. Tuy nói là không hi vọng Tuệ Châu sẽ trúng tuyển, nhưng vẫn muốn trang điểm cho cô thật là đẹp. Mãi đến tận giờ Thìn, Tuệ Châu mới trang điểm xong. Cô mặc một chiếc váy liền của người Bát Kỳ màu xanh nhạt tay áo hơi bó, tóc tết đơn giản, trên tóc gắn trang sức bằng ngọc trai được xâu thành từng chuỗi, tai đeo đôi bông tai bằng ngọc quý trang nhã, chân đi đôi giày đế cao cao gần một tấc, trước vạt áo đeo một mảnh lụa trắng, trên có ghi “Trương Hoàng Kỳ, đích nữ của Tứ phẩm Điển Nghi Lăng Trụ - Nữ Hổ Lộc Tuệ Châu”.

Tuy vậy, Tuệ Châu cũng không được nghỉ lấy một phút, ngay lập tức phải tới chỗ Lão phu nhân. Ở phòng chính, sau khi dập đầu hành lễ với tổ mẫu, rồi nghe bà ấy căn dặn đủ điều, cô mới cùng Tuệ Nhã lên xe ngựa chờ tú nữ.

Lúc này, Tuệ Châu đã ngồi yên vị trên chiếc xe ngựa đang tiến dần về phía Thần Vũ môn của Tử Cấm Thành, thò phào nhẹ nhõm một hơi, cô mới rảnh rỗi quay sang quan sát Tuệ Nhã đang ngồi trên cùng xe ngựa với cô. So với những ngày trước, Tuệ Nhã hôm nay đúng thật là xinh đẹp hơn hẳn, nàng cũng mặc trang phục Bát Kỳ màu xanh tay áo bó như cô, chỉ có điều phần rìa của tay và vạt áo được viền bằng những đường kẻ sọc trắng, tất cả đều được làm từ thứ gấm xa xỉ. Thêm vào đó, Tuệ Nhã cũng bện tóc đơn giản phía sau, trên tóc cài trang sức bằng ngọc lục bảo có khảm nạm và một bông hoa cái đầu màu trắng sữa, tai đeo đôi bông bạch ngọc, trước vạt áo gắn một mảnh vải lụa trắng con con ghi “Trương Hoàng Kỳ, thứ nữ của Tứ phẩm Điển Nghi Lăng Trụ - Nữ Hổ Lộc Tuệ Nhã. Sau nhiều canh giờ bận rộn, Tuệ Nhã cũng lúc này cũng thò phào nhẹ nhõm. Trong lúc nhàn rỗi, phát hiện ra Tuệ Châu đang nhìn mình, nói: “Nhị tỷ hôm nay thật trang nhã.” Bị phát hiện, Tuệ Châu thấy có chút ngại ngùng, lên tiếng: “Đừng vậy, ha. . .ha. . .” Rồi cười xòa, coi như qua chuyện, dọc đường đi hai người cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chừng khoảng nửa canh giờ đi đường, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, hình như là đã đến trước cổng Thần Vũ môn rồi, Tuệ Châu cùng Tuệ Nhã nghi ngờ đồng thời liếc mắt nhìn nhau, thì nghe thấy Lăng Trụ bên ngoài xe ngựa nói: “Đến nơi rồi, hai con xuống đi.” Nghe vậy, hai người mới từ từ bước xuống xe ngựa, vừa mới đứng yên, Lăng Trụ đã kéo hai người qua một bên nghiêm nghị nói: “Ta biết hai tỷ muội các con trước đây không mấy gần gũi, nhưng ở tại thâm cung này phải biết giúp đỡ lẫn nhau, dù sao thì hai con cũng là tỷ muội ruột thịt. Tuệ Châu con là tỷ tỷ phải biết chăm sóc Tuệ Nhã, Tuệ Nhã con cũng đừng học theo cái tính khí cáu kỉnh của ngạch nương con, tốt nhất là phải nghe lời Tuệ Châu đó. Hai con đều là con gái của a mã, không phân biệt trường thứ, nghe chưa?”

Lăng Trụ còn chưa kịp nói gì thêm, thì một tiểu thái giám đã đến phía trước thúc giục, nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, ông mới dặn dò mấy câu, rồi kêu Tuệ Châu và Tuệ Nhã lên xe ngựa của Nội vụ phủ.

Đang lúc bước lên xe, Tuệ Nhã đột nhiên kéo tay Tuệ Châu lại nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, muội sẽ nghe theo lời A mã đã dặn.” Tuệ Châu có hơi giật mình, Tuệ Nhã rất hiếm khi gọi cô là tỷ tỷ, cũng có thể do chịu áp lực từ cái không khí khắt trương này nên mới như thế. Lần đầu tiên, Tuệ Châu thấy tiểu cô nương vừa xa lạ vừa làm thủ đoạn này thực sự là muội muội của mình. Vì thế, cô mới quay đầu mỉm cười với Tuệ Nhã, dịu dàng nói: “Đừng sợ, tỷ luôn ở bên muội mà.” Nói xong, hai người liền dắt tay nhau lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi khởi hành, ước chừng đi được khoảng nửa canh giờ nữa, mới vào đến Thần Vũ môn, ngay lập tức xe ngựa dừng lại. Được một lát thì nghe thấy một giọng nói có phần hơi chói: “Mời các vị cô nương xuống xe.”

Theo lệnh, Tuệ Châu cùng các vị tú nữ khác bước xuống xe. Vừa mới bước xuống, cô đã thấy một vị thái giám lớn tuổi ăn mặc trang nghiêm đứng trước mặt, rồi chia các tú nữ ra thành từng nhóm theo Bát kỳ, sau đó gọi những tú nữ là thân quyến của các vị nương nương trong cung cùng với những tú nữ đã thi tuyển lần trước đi. Còn về phần những người như Tuệ Châu, theo tuổi tác và kỳ tương ứng mà phân lập, dưới sự hướng dẫn của bọn thái giám, đi về phía nội cung. Tuệ Châu còn chưa kịp ngắm nghía cái Tử Cấm Thành ba trăm năm trước, đã bị điểm danh để xếp hàng. Lúc này, cô không thể không nói là mình không chỉ rất hồi hộp, mà cực kỳ kích động nữa, thái giám ba trăm năm trước, hoàng cung ba trăm năm trước, cả đời cô cũng chỉ có một cơ hội này mà thôi, cơ hội được đứng tại hoàng cung Đại Thanh, nơi tập trung quyền lực nhất cả nước này. Tuệ Châu đang định ngước mắt lên quan sát, thì lại nghe thấy vị thái giám tổng quản cất giọng nói: “Các vị tiểu thư xin hãy thận trọng, đây không phải là nhà của các ngài, nên đừng có ngó hết tay lại sang đến đồng như vậy, chớ quên là các vị vẫn chỉ là tú nữ. Chờ khi các vị là quý nhân rồi thì thích nhìn thế nào là quyền của các vị.”

Sau khi nghe vị thái giám tổng quản nói xong, các tú nữ khác mới thôi ngó nghiêng xung quanh, yên lặng bước theo hẳn. Bất đắc dĩ Tuệ Châu đành phải

nhìn thẳng vào vị thái giám đó mà đi theo.

Tiếp theo, đi chừng khoảng nửa canh giờ nữa, họ mới tới một đại viện rộng lớn, mọi người đồng thời dừng bước. Cô thấy trước cửa viện bày ba cái bàn dài, trên bàn giấy bút có sẵn, lại thêm cả một tập giấy chất cao như núi nữa, lúc này mấy vị thái giám ăn mặc chỉnh tề đang ngồi trước bàn lật giờ xem từng tập. Thấy các tú nữ đến, một tiểu thái giám vội tiếp nhận danh sách và gọi tên, ngay sau đó vị tú nữ nào được gọi sẽ tiến lên phía trước để kiểm duyệt, đây chính là vòng tuyển chọn đầu tiên.

Thời gian một nén hương trôi qua, mới nghe thấy đến tên Tuệ Châu, Tuệ Châu không khỏi cảm thấy có chút khẩn trương, cơ thể hơi thả lỏng, rồi đi theo một vị cung nữ, đến một gian phòng. Vừa mới bước vào đến bên trong, Tuệ Châu đã nghe thấy hai vị ma ma nghiêm nghị nói: “Kính xin cô nương hải côi y phục ra” Tuệ Châu cảm thấy, nhớ tới Chương Giai thị sáng nay dặn dò, cũng liền ngoan ngoãn hải côi y phục, sau đó nằm ở trên giường để lão ma ma kiểm nghiệm là mình có còn trong trắng hay không. Thật không ngờ đám ma ma đó ngón hành cử chỉ thật là quá đáng, Tuệ Châu nhất thời cảm thấy có một sự khuất nhục không nói lên lời. Cũng may vị ma ma đã nghiệm thân xong rồi, Tuệ Châu lập tức xuống giường mặc y phục. Những người trong phòng còn không thể không cúi đầu, nghĩ đến những cô gái Bát Kỳ ở vòng đầu tiên đã bị nghiệm thân, sau này lúc về nhà chồng thì còn mặt mũi nào nữa. Cô bất đắc dĩ cô nên con tức giận, từ người mọc ra hai hà bao thù đưa cho hai vị ma ma, về mặt khinh thường nhìn bọn họ, mớ lời: “Ma ma đã vất vả rồi, đây là vật mà tiểu nữ trong lúc nhàn rỗi thù, nếu không chê, xin vui lòng nhận lấy.”

Một trong hai người đó đưa tay nhận lấy, cảm nhận được sức nặng của hà bao, liếc nhìn vị ma ma kia, mặt mày hớn hở cười nói: “Ồi chao, nhìn thật là đẹp mắt, cô nương tay nghề xuất chúng như vậy, nhất định tiền đồ sẽ vô cùng tốt.”

Tuệ Châu cũng không nói tiếp, hành lễ xong, liền đi ra ngoài.

Lúc đó, Tuệ Châu thấy Tuệ Nhã cũng đã kiểm tra xong rồi, hai tỷ muội đều thuận lợi qua vòng thử nhất, bởi vì bọn họ đều thuộc Trương Hoàng Kỳ, kỳ tuyển tú nào cũng xong trước, cho nên ngày thử nhất họ đã hết việc. Sau đó họ lại bị đưa đến phòng dành cho tú nữ ở, hai người một phòng, cũng may mắn Tuệ Châu và Tuệ Nhã lại được chia ở cùng một phòng. Bấy ngày sau, vòng thử nhất của tuyển tú kết thúc, từ lúc đầu có hơn hai trăm ba mươi người nay chỉ còn hơn một trăm, tức là đã loại đi một nửa.

Ở đây, Tuệ Châu và Tuệ Nhã trừ những lúc ăn cơm thì đều ở trong phòng trò chuyện thân mật. Đồng thời Tuệ Châu còn biết được rằng trước kia Tuệ Nhã tự ti về thân phận thứ nữ của mình nên mới xa lánh cô, lại thêm ghen tỵ về việc Tuệ Trân dù cũng chỉ xuất thân từ thứ thiếp mà lại được tổ mẫu cưng chiều, nên mới hay cáu kỉnh như vậy. Bấy giờ sau khi đã nói ra hết tất cả, sự ngăn cách cũng đã biến mất, hai tỷ muội chung sống càng lúc càng hòa hợp.

Chương 7: Tuyển tú (trung)

Ngày tuyển chọn lần hai đến rất nhanh, trước hôm đó một ngày, sau khi dùng xong cơm tối, Tuệ Châu và Tuệ Nhã trở về phòng mình.

Tuệ Châu cười nói: “Tam muội muội, ngày mai là ngày phục tuyển, muội cũng biết, tâm trí ta không dành cho nơi này, hơn nữa với tư chất của ta thì rất khó có thể trúng tuyển, bây giờ người ta chỉ thích những nữ tử mảnh mai yếu đuối, tỷ đây mặc dù không quá mập, nhưng nếu so với cái mức thon thả, mảnh khảnh thì còn kém xa.” Nói xong, liền lấy hà bao mà Chương Giai thị đã đưa lúc trước ra, đặt vào tay Tuệ Nhã tiếp tục nói: “Có điều, muội muội lại khác, tỷ thấy muội vẫn còn rất nhiều hy vọng được lưu lại, mà điều kiện của muội muội cũng rất dễ được chọn trúng, nếu ngày mai ta có lạc tuyển, thì vẫn còn một người là muội, cái này là lúc đi gác nương đã đưa cho ta, muội hãy cầm lấy, muốn làm gì thì cũng dễ dàng hơn, làm tỷ tỷ như ta cũng chỉ giúp muội được như vậy. Sống trong cung không thể so với ở nhà mình, nếu những tú nữ kia hay vị thái giám ma ma nào có nói bất cứ điều gì, muội nhất thiết phải nhẫn nhịn, đừng tìm bọn họ mà tranh chấp, phải hành xử đúng mực và cẩn thận thì mới mong được người ta để ý.”

Tuệ Nhã lên tiếng: “Tỷ tỷ, tỷ không cần tự coi nhẹ bản thân như thế, ngày mai sau khi chọn xong mới có kết quả, tỷ đừng tự đưa ra kết luận sớm như vậy, còn cái hà bao này, muội không cần đâu, tỷ hãy giữ lại đi. Về phần mọi chuyện trong cung, tỷ yên tâm đi, muội sẽ tránh xa những tú nữ mà được các vị chủ tử thích hơn một chút, vậy là sẽ tránh được thị phi, muội hiểu mà.”

Cứ như vậy, Tuệ Châu dù khuyên bao nhiêu lần, Tuệ Nhã nhất định không chịu nhận hà bao, còn bảo để xem kết quả của ngày mai rồi hãy bàn tới chuyện này. Bất đắc dĩ, Tuệ Châu đành phải đợi đến ngày mai mới nói tiếp, cô không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng lên giường ngủ.

Nằm trên giường, cô mơ màng nghĩ đến, ngày mai thái giám sẽ phải kiểm tra mắt, tai, mũi, tóc, da, cổ, bả vai, lưng, chỉ cần một chỗ không hợp sẽ bị xóa tên ngay; giọng nói và dáng vẻ, ăn nói không rõ ràng, giọng thô, đối đáp luống cuống lúng túng cũng sẽ bị gạch, những thứ này cô đều qua được, nhưng nếu lỡ như vị thái giám đó lại lấy thước đo tay đo chân, rồi lại bắt đi một vòng để quan sát dáng người và còn kiểm tra lễ nghi quy củ, thì phần trăm lạc tuyển là rất cao, căn bản lúc trước ở ngoài cung cô không hay cùng Tuệ Nhã xuống tộc học, đến những điều cơ bản cũng không biết, thế nên cô cũng có thể an tâm rồi. Về phần cái hà bao kia, đợi lúc cô không được chọn rồi đưa cho Tuệ Nhã cũng được. Nghĩ như vậy, Tuệ Châu cũng dần chìm vào giấc ngủ, đêm càng về khuya...

Cung Vĩnh Hòa

“Dân Chân đã biết trường tử của nó qua đời ba hôm trước, xem ra việc có con cái nối nghiệp so với huynh đệ đã trưởng thành của nó thì khó khăn hơn nhiều, lần này hãy chọn vài người đến hầu hạ trong phủ nó đi.”

“Vẫn là Hoàng thượng nghĩ chu đáo, chỉ là những khi nghĩ đến Hoàng Huy mới tám tuổi đã ra đi, lòng của thần thiếp lại.....” Một người phụ nữ khóc nức nở, nói được một câu, lại tiếp tục nghẹn ngào nói: “Thời gian trước, phúc tấn của Tứ a ca đến cung thần thiếp báo rằng, năm nay muội muội của Canh Nghiêu cũng cùng tham gia tuyển tú, Niên Canh Nghiêu chính là thủ hạ dưới quyền của Tứ a ca, mà vị muội muội của hần, thiếp cũng đã đi điều tra qua, là một thiếu nữ vừa có tài lại vừa có sắc, chỉ là thân thể hơi ốm yếu, nhưng xem chừng Tứ a ca khá hài lòng, hy vọng hoàng thượng có thể tác thành để Niên thị về làm Trắc phúc tấn.”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Được, xuất thân đúng là có kém một chút, hình như là nô bộc trong phủ Tứ a ca, có điều ca ca nàng ta cũng đã là

quan Tam phẩm, thôi được.....” Rồi ông trầm ngâm một lúc, mới tiếp tục nói: “Ô Lạt Na Lạp thị này đúng là một người có đức hạnh, vừa mới mất đi con trai trưởng, mấy ngày này nó đúng là vất vả rồi. Được rồi, làm theo lời nàng nói đi, đem Niên thị gả cho Dân Chân.”

”Tạ hoàng thượng ân chuẩn, Niên thị này cũng là người hiểu chuyện, gả vào phủ của Tứ a ca, chắc chắn sẽ cùng Ô Lạt Na Lạp thị chung sống thuận hòa. Hoàng thượng, thần thiếp biết người rất hài lòng về phúc tấn của Tứ a ca, đứa con dâu này vừa hiền lành đức độ. Aizz... Chẳng qua là con trai đầu lòng không được hưởng phúc, nếu tiểu a ka sống lại thì tốt biết mấy.”

”Con cháu của Tứ a ka đúng là có hiếm hoi, uhm..... Lý Đức Toàn, người hãy bảo những người ngày mai lựa chọn tú nữ chú ý, những người nào thân thể khỏe mạnh, gia thế rõ ràng, có khả năng sinh nở, thì giữ lại.”

”Dạ, nô tài tuân mệnh.” Người vừa đáp lời chính là thái giám Lý Đức Toàn mà đến cả hoàng tử a ka đi qua gặp ông ta cũng phải nhường bộ ba phần. Sau khi lĩnh mệnh, ông ta đi đến cung Trữ Tú ngay, vừa đi vừa nghĩ bụng: năm nay trừ những quyết định nội bộ ra thì còn phải tìm thêm những thiếu nữ nào có nhan sắc, chí ít cũng phải vượt qua lần kiểm tra này, hành xử cũng cần trầm ổn nữa.....

Việc này đương nhiên là Tuệ Châu không biết, cũng chính vì cuộc nói chuyện này mà cái hi vọng lạc tuyển của Tuệ Châu vờ tan. Lịch sử vốn đã định càng lúc càng tới gần.

Cung Trữ Tú

Kết quả tuyển tú được công bố, khoảng một trăm người lúc trước bây giờ chỉ còn có bốn mươi sáu người. Chính vì như thế, Tuệ Châu không bao giờ nghĩ đến chính cô lại trúng tuyển. Lần chọn lựa thứ hai này khác với lần đầu tiên. Lần này những tú nữ nào trúng tuyển chính xác sẽ được ghi tên. Nếu là tú nữ đã ghi tên, cũng tương đương với việc sẽ được chỉ định xuất giá, từ Đô thống, Tham lĩnh, Tá lĩnh hay đến những người là con các tộc trưởng của các tộc, đều phải chia đều ra để xem xét. Trừ những người một tháng sau sẽ được lưu bài tử, nếu không qua mười bảy ngày sau, sẽ không được lập gia đình nữa.

Sau khi nhận được tin trúng tuyển từ thái giám chấp sự, Tuệ Nhã trầm đờ nén sự kích động hưng phấn đến tột cùng, vội lôi Tuệ Châu trở về phòng, hét sức phấn khởi nói: “Tỷ tỷ, trúng tuyển, chúng ta trúng tuyển rồi. Thật là tốt quá! Tỷ biết không, muội rất rất vui mừng. Mà tỷ tỷ cũng trúng tuyển nữa, như vậy cái hà bao hôm trước tỷ tự mình giữ lại mà dùng thôi. Ha.....ha....” Tuệ Châu đang rất buồn bực, nghe Tuệ Nhã nói vậy, miễn cưỡng lắc đầu. Rồi tùy tiện nói dăm ba câu hợp với tình hình thực tại. Đầu óc bỗng trở nên quay cuồng. Tâm trạng của Tuệ Châu lúc này đúng là giống như sóng cuộn biển gầm. Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được. Sao cô lại trúng tuyển chứ? Suy nghĩ lúc này cùng với ban đầu hoàn toàn khác nhau. Lỡ chẳng may bị giữ lại thế bài, trời ạ..... Cô không dám nghĩ thêm nữa. Ý tưởng giờ đã không còn, đành phải đi một bước thì tính một bước vậy.

Một tháng kể sau đó thật là rất bận rộn. Những tú nữ được lưu lại đều phải đi học quy tắc theo ma ma, đồng thời, những cung nữ thái giám được phân tới chăm sóc họ cũng không gọi họ là cô nương nữa mà đổi thành tiểu chủ. Dù sao thì nếu không được ở trong cung thì họ cũng sẽ được gả cho hoàng tử tôn thất mà.

Cung Trữ Tú sau khi giảm đi phân nửa thì đã yên tĩnh hơn, rồi vài hôm sau lại náo nhiệt hẳn lên. Thịnh thoàng lại có vài tú nữ bị những nương nương chủ tử trong hậu cung gọi đến hỏi chuyện, ngay cả cô cũng bị gọi đi một lần. Có lẽ là nhớ tên tú nữ, phần lớn cũng là do gia thế bối cảnh, tướng mạo khí chất cũng có phần nổi trội, vì thế Tuệ Nhã bị gọi đi những bốn lần, điều này làm nàng không khỏi có chút tức giận. Tuệ Châu sau đó cũng chỉ an ủi vài hôm, Tuệ Nhã cũng không nhắc tới nữa, chỉ thêm chú tâm chuẩn bị cho tuyển tú hơn.

Những ngày bận rộn cũng trôi qua rất nhanh, vòng cuối cùng của kỳ tuyển tú cũng đã bắt đầu vô cùng cam go.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Lưu Thủy

Thời gian như nước chảy theo năm tháng, chẳng mấy chốc đã trôi qua.

Tuệ Châu giờ đã mười hai tuổi, mấy năm này cuộc sống của cô cũng thuận phong thuận thủy, bây giờ thì cô đã hoàn toàn trở thành một vị tiểu thư khuê các cổ đại rồi. Quá khứ giống như một giấc mộng, như có mà cũng như không. Thời gian qua, cô đã học được rất nhiều thứ, đôi tay xinh xắn với tài thêu làm cô thấy vô cùng tự hào, viết chữ bằng bút lông cũng có thể được coi là gọn gàng đẹp mắt, đàn tranh bình thường cũng gảy được vài khúc. Đồng thời, lúc tròn mười tuổi, Chương Giai thị cũng dạy cô về cách quản gia và đối nhân xử thế, tuy là có chút đau đầu, nhưng cô cũng biết về sau những thứ này có thể rất hữu ích, nên cũng chuyên cần học hành, từ từ rút ra được rất nhiều bài học.

Trong nhà cũng vô cùng đầm ấm hạnh phúc, phụ thân Lăng Trụ năm trước từ chính Ngũ phẩm đã được thăng lên thành chính Tứ phẩm Điện Nghi, người càng trở nên trầm tĩnh nhân hạ, mẫu thân Chương Giai thị cũng khác an nhàn thoải mái, mặc dù đã là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhưng cũng được quan tâm rất chu đáo. Thứ huynh Tuấn Đức cũng đã cậy nhờ vào mối quan hệ mà cũng vào được quân doanh hơn nửa năm, tiền đồ cũng có chút sáng lạn, chỉ là tháng trước mẹ đẻ của huynh ấy – di Lý qua đời. Còn về trường tỷ Tuệ Trân được tổ mẫu rất yêu quý, lần tuyển tú trước đã được chỉ hôn cho một người hoàng tộc. Đến đệ đệ Tuấn Hiền của cô, mặc dù bướng bỉnh, nhưng ở trường học trong tộc lại được rất nhiều lời khen ngợi. Thứ muội Tuệ Nhã cùng mẹ đẻ của nàng là di Trương cũng đã an phận hơn trước rất nhiều. Có thể bởi vì chỉ khoảng đến tháng sáu là kỳ tuyển tú, hai mẹ con họ dạo gần đây cũng từ tốn hơn. Tuệ Nhã lớn lên rất giống di Trương, dung mạo xuất chúng, làm cho người gặp đều yêu mến, cả nhà rất coi trọng việc tuyển tú

của nàng, vì vậy nên dù Chương Giai thị chỉ là mẹ cả chứ không phải mẹ đẻ, cũng đặt mua cho nàng không ít thứ chuẩn bị cho hội tuyển tú.

Thế nhưng Tuệ Châu lại cảm thấy vô cùng buồn bực với việc tuyển tú trong tháng sáu tới, vì theo quy định triều Thanh, tính cả tuổi mụ thì cô năm nay cũng đã mười ba, vừa đủ tuổi để đến gặp tộc trưởng Trương Hoàng Kỳ chuẩn bị thi tuyển. Mỗi khi nghĩ đến việc cô chỉ là một đứa trẻ bỗng nhiên đã phải lập gia đình, cô không khỏi cảm thấy sợ đến muốn ói, chẳng may mà trúng tuyển thật, thì bước vào cái nơi thâm cung hẻo lánh kia, không biết cô sẽ phải giải quyết thế nào.

Nghĩ lại năm kia Tuệ Trân tính cả tuổi mụ cũng tròn mười ba, cũng bị ghi tên vào danh sách tú nữ, tham gia tuyển tú liền bị chỉ hôn cho một vị bảo thái bối tử trong hoàng tộc làm thiếp thất. Lập gia đình được hai năm rồi, hơn nửa năm vất vả mới có bầu, rồi không biết từ đâu lại nghe được tin tỷ ấy sinh non, nghĩ tới tỷ ấy mới có mười lăm tuổi, đẻ non là phải thôi. Tháng trước mẹ đẻ của tỷ ấy- di Lý qua đời, tỷ ấy mới có cơ hội được trở về phủ làm lễ truy điệu. Đến nay, Tuệ Châu còn nhớ rõ lúc cô nhìn thấy dáng vẻ của nàng, sắc mặt tái nhợt, mặc dù trước sau vẫn cao ngạo như thế, nhưng lúc này đã biết cách ăn nói hơn, lạnh nhạt nói vài câu với Tuệ Châu, chỉ là trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sắc lạnh. A... không biết cái gia đình quyền quý kia, đã hành hạ một tiểu cô nương vốn cao ngạo thành ra cái gì rồi. Có điều may mắn là, cả nhà cũng không nghĩ tới việc cô sẽ trúng tuyển, mẫu thân Chương Giai thị cũng bắt đầu để ý đến các nam tử ở những gia đình môn đăng hộ đối đến tuổi lấy vợ, nếu có may lạc tuyển thì nhất định sẽ vì cô mà định đoạt hôn sự. Tuy nói rất là hi vọng mình không bị tuyển thượng, nhưng lúc nhớ tới lạc tuyển là do thân hình của mình hơi hơi...ừa...hơi hơi mập một chút xíu, thì bất kì một cô gái trẻ nào cũng không thể vui mừng cho được. Thật ra thì dáng vẻ của mình cũng đâu đến nỗi tệ, chỉ là một tiểu nữ nhân hơi đầy đặn chút thôi mà, bởi vì cô đang trong thời kỳ phát triển, mập hơn cũng là bình thường, nhưng so với Tuệ Nhã đang càng lúc càng nổi, cô đúng là có hơi thua kém một chút.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, cửa phòng ngủ của Tuệ Châu bị đẩy ra.

"Nhị tiểu thư, phu nhân căn dặn là nếu tiểu thư thay xong y phục rồi thì nhanh đi, phu nhân đã ở trên xe ngựa trước viện đợi một lúc lâu rồi." Người cất tiếng là Tiểu Đào, bây giờ nàng đã là tiểu Triệu ma ma rồi, năm năm trước gả cho con trai của Triệu ma ma là Triệu Chính, nhưng trời nào có chiều lòng người, sau khi gả được hai năm, Triệu Chính trên đường đi đặng phải một nhóm người Mông Cổ, bị kịch xảy đến, hắn bị đánh đến chết, Tiểu Đào nghe tin mà kinh hãi, ốm hơn một tháng thân thể cũng sa sút không còn được như trước. Dù cho đây có là mạng người thì đây cũng là xã hội phong kiến. Mà Tiểu Đào này cũng bướng bỉnh, chết cũng không chịu đi bước nữa, lại còn nói cả đời là người của Triệu gia. Lại nói thêm, bởi vì Tuệ Trân đã xuất giá, mà Tuần Đức cũng không được cơ sự gì, nên lão phu nhân đã hạ lệnh, Chương Giai thị trong phủ sẽ được gọi là phu nhân.

"Đã biết rồi, thưa tiểu Triệu ma maÁ, dừng mà, Đào tỷ tỷ, tha cho ta đi, trang sức trên đầu ta đã quá nhiều rồi, dừng cho thêm nữa....."

Tuệ Châu vừa nói xong, liền tháo những thứ mà Tiểu Đào mang đến cho mình rồi đi ra khỏi phòng, lại nghĩ bụng, không ngờ đến thế giới cổ đại này mình còn có cơ hội đi xem mắt một lần.

"Tiểu thư, người đi chậm thôi, nhưng đừng kéo cái váy vừa làm hôm qua như thế, nếu không phu nhân sẽ mắng người đấy." Tiểu Triệu ma ma vội vàng nói, vị tiểu thư này cái gì cũng tốt, có thể ngồi thiền trong phòng cả một ngày mà không cảm thấy nhàm chán, nhưng vừa nhắc đến chuyện ăn mặc là lại bảo mình còn nhỏ, đợi năm mười tám tuổi hãy nói.

Tuệ Châu đi tới Tiền viện, xa xa đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng ở cổng trong. Một tiểu nha hoàn mặc trang phục xanh biếc sau khi đã ngồi chồm hổm hành lễ an với Tuệ Châu, cười nói: "Tiểu thư đã tới, phu nhân chờ người được một lúc rồi." Vừa nói, tiểu nha hoàn vừa vén rèm xe lên, đỡ Tuệ Châu lên xe ngựa.

Lên xe ngựa, Tuệ Châu đã an vị bên cạnh Chương Giai thị, làm nũng nói: "Ngạch nương à, để người phai chờ lâu rồi, là nữ nhi không tốt. Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân ra ngoài hôm nay, con liền cảm thấy....." Lời còn chưa dứt, cô đã vui đầu vào lòng Chương Giai thị.

Chương Giai thị triu mến đỡ Tuệ Châu dậy, nhẹ nhàng cất tiếng: "Tuệ Châu của ngạch nương cũng đã biết xấu hổ rồi cơ đấy. Nhưng lát nữa gặp Phú Sát phu nhân con phải cư xử đúng mực nghe chưa? Phú Sát phu nhân là người chúng ta đi gặp hôm nay, tính tình ôn hòa, năm trước đã nhìn trúng con. Còn về con trai bà ấy, a mà con đã cho người đi điều tra, nói là nhân phẩm và học thức đều không tệ, ngay cả cửu cửu con cũng nói là tốt. À, hắn năm nay mười tám tuổi, nhậm chức ở Binh bộ, tuy chức vụ hơi nhỏ, chính Thất phẩm, nhưng nghe nói năm nay sẽ được thăng tiến." Chương Giai thị bỗng dừng lại, dùng khăn chấm chấm nước mắt nơi khóe mắt, rồi tiếp tục nói: "Ngạch nương không hy vọng con được chọn, được gả vào tôn thất hoàng gia. Với điều kiện của gia đình ta, nếu có được gả đi cũng chỉ là hàng thứ thiếp. Ngạch nương tuyệt đối không thể để nửa cuộc đời sau của con phải chịu khổ. Muốn làm rạng rỡ cho liệt tổ liệt tông, Tam nha đầu đã nhận trách nhiệm này, không liên quan gì đến chúng ta hết."

"Ngạch nương, con....." Tuệ Châu nheo mắt lần nữa nhào vào lòng Chương Giai thị. Cảm ơn... cảm ơn... thật rất cảm ơn ông trời để cho cô xuyên về triều Thanh hơn ba trăm năm trước, gặp được một người mẹ luôn nghĩ cho cô, luôn yêu thương cô như thế.

Chương Giai thị thấy thế, vội lau nước mắt, xoa xoa lưng Tuệ Châu, dịu dàng nói: "Đứa ngọc này, con làm gì thế..... Con bây giờ cũng đã mười ba rồi, tuyển tú xong thì đính hôn, sau đó, chờ mọi việc xử lý ổn thỏa, lúc mười lăm tuổi thành thân cũng là vừa. Gả đến kinh thành, ngạch nương cũng có thể thường xuyên đi thăm con. Nghĩ tới quan hệ giữa nhà ta và nhà Phú Sát cũng tốt, con gả về bên đó, chắc chắn sẽ không chịu sự khinh bỉ. Mà hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng chính đang hẹn Phú Sát phu nhân cùng đi dâng hương. Con không định xuống à? Có điều, Phú Sát phu nhân đích thân hẹn con đi cùng dâng hương, có thể thấy bà ấy rất vừa ý với con. Ngạch nương xem hôn sự này cũng không tệ đâu."

Triệu ma ma nhìn hai mẹ con đang nói chuyện thân thiết trước mắt, lòng phấn chấn lên hẳn, nói đùa: "Tiểu thư, phu nhân nói đúng rồi, người đang làm gì đó, mau ngồi dậy nào, sắp đến Trạch An tự rồi. Người mà cứ ngả ngón mãi ở lòng mẫu thân như thế, đến lúc tóc sẽ rối hết cả lên, rồi Nhị tiểu thư nhà chúng ta sẽ không con xinh đẹp nữa đó."

Lời vừa nói ra, mọi người trên xe ngựa đều cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tuyển Tú (Thượng)

Sau khi từ Trạch An tự trở về, thời gian như nước chảy từng ngày từng ngày trôi qua, chớp mắt đã đến ngày Bát kỳ tuyển tú, ngày hai mươi một tháng sáu năm Khang Hy bốn mươi ba, thời tiết đã dần oi ả nóng nực hơn dù mới chỉ ở những ngày tháng sáu đầu hạ.

Hôm đó, mới canh ba Tuệ Châu đã bị lôi dậy. Chưa kịp ăn chút gì, đã bị Chương Giai thị kéo đi rửa mặt chải đầu rồi trang điểm. Tuy nói là không hi vọng Tuệ Châu sẽ trúng tuyển, nhưng vẫn muốn trang điểm cho cô thật là đẹp. Mãi đến tận giờ Thìn, Tuệ Châu mới trang điểm xong. Cô mặc một chiếc váy liền của người Bát Kỳ màu xanh nhạt tay áo hơi bó, tóc tết đơn giản, trên tóc gắn trang sức bằng ngọc trai được xâu thành từng chuỗi, tai đeo đôi bông tai bằng ngọc quý trang nhã, chân đi đôi giày đế cao cao gài một tắc, trước vạt áo đeo một mảnh lụa trắng, trên có ghi “Trương Hoàng Kỳ, đích nữ của Tứ phẩm Điển Nghi Lăng Trụ - Nữ Hồ Lộc Tuệ Châu”.

Tuy vậy, Tuệ Châu cũng không được nghỉ lấy một phút, ngay lập tức phải tới chỗ Lão phu nhân. Ở phòng chính, sau khi dập đầu hành lễ với tổ mẫu, rồi nghe bà ấy căn dặn đủ điều, cô mới cùng Tuệ Nhã lên xe ngựa chờ tú nữ.

Lúc này, Tuệ Châu đã ngồi yên vị trên chiếc xe ngựa đang tiến dần về phía Thần Vũ môn của Tử Cấm Thành, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô mới rảnh rỗi quay sang quan sát Tuệ Nhã đang ngồi trên cùng xe ngựa với cô. So với những ngày trước, Tuệ Nhã hôm nay đúng thật là xinh đẹp hơn hẳn, nàng cũng mặc trang phục Bát Kỳ màu xanh tay áo bó như cô, chỉ có điều phần rìa của tay và vạt áo được viền bằng những đường kẻ sọc trắng, tất cả đều được làm từ thứ gấm xa xỉ. Thêm vào đó, Tuệ Nhã cũng bện tóc đơn giản phía sau, trên tóc cài trang sức bằng ngọc lục bảo có khảm nạm và một bông hoa cái đầu màu trắng sữa, tai đeo đôi bông bạch ngọc, trước vạt áo gài một mảnh vải lụa trắng con con ghi “Trương Hoàng Kỳ, thứ nữ của Tứ phẩm Điển Nghi Lăng Trụ - Nữ Hồ Lộc Tuệ Nhã”. Sau nhiều canh giờ bận rộn, Tuệ Nhã cũng lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc nhàn rỗi, phát hiện ra Tuệ Châu đang nhìn mình, nói: “Nhị tỷ hôm nay thật trang nhã.” Bị phát hiện, Tuệ Châu thấy có chút ngại ngùng, lên tiếng: “Đúng vậy, ha...ha...” Rồi cười xòa, coi như qua chuyện, dọc đường đi hai người cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chừng khoảng nửa canh giờ đi đường, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, hình như là đã đến trước cổng Thần Vũ môn rồi, Tuệ Châu cùng Tuệ Nhã nghi ngờ đồng thời liếc mắt nhìn nhau, thì nghe thấy Lăng Trụ bên ngoài xe ngựa nói: “Đến nơi rồi, hai con xuống đi.” Nghe vậy, hai người mới từ từ bước xuống xe ngựa, vừa mới đứng yên, Lăng Trụ đã kéo hai người qua một bên nghiêm nghị nói: “Ta biết hai tỷ muội các con trước đây không mấy gần gũi, nhưng ở tại thâm cung này phải biết giúp đỡ lẫn nhau, dù sao thì hai con cũng là tỷ muội ruột thịt. Tuệ Châu con là tỷ tỷ phải biết chăm sóc Tuệ Nhã, Tuệ Nhã con cũng đừng học theo cái tính khí cáu kỉnh của ngạch nương con, tốt nhất là phải nghe lời Tuệ Châu đó. Hai con đều là con gái của a mã, không phân biệt trưởng thứ, nghe chưa?”

Lăng Trụ còn chưa kịp nói gì thêm, thì một tiểu thái giám đã đến phía trước thúc giục, nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, ông mới dặn dò mấy câu, rồi kêu Tuệ Châu và Tuệ Nhã lên xe ngựa của Nội vụ phủ.

Đang lúc bước lên xe, Tuệ Nhã đột nhiên kéo tay Tuệ Châu lại nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, muội sẽ nghe theo lời A mã đã dặn.” Tuệ Châu có hơi giật mình, Tuệ Nhã rất hiếm khi gọi cô là tỷ tỷ, cũng có thể do chịu áp lực từ cái không khí khắt trương này nên mới như thế. Lần đầu tiên, Tuệ Châu thấy tiểu cô nương vừa xa lạ vừa lăm thủ đoạn này thực sự là muội muội của mình. Vì thế, cô mới quay đầu mỉm cười với Tuệ Nhã, dịu dàng nói: “Đừng sợ, tỷ luôn ở bên muội mà.” Nói xong, hai người liền dắt tay nhau lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi khởi hành, ước chừng đi được khoảng nửa canh giờ nữa, mới vào đến Thần Vũ môn, ngay lập tức xe ngựa dừng lại. Được một lát thì nghe thấy một giọng nói có phần hơi chói: “Mời các vị cô nương xuống xe.”

Theo lệnh, Tuệ Châu cùng các vị tú nữ khác bước xuống xe. Vừa mới bước xuống, cô đã thấy một vị thái giám lớn tuổi ăn mặc trang nghiêm đứng trước mặt, rồi chia các tú nữ ra thành từng nhóm theo Bát kỳ, sau đó gọi những tú nữ là thân quyến của các vị nương nương trong cung cùng với những tú nữ đã thi tuyển lần trước đi. Còn về phần những người như Tuệ Châu, theo tuổi tác và kỳ tương ứng mà phân lập, dưới sự hướng dẫn của bọn thái giám, đi về phía nội cung. Tuệ Châu còn chưa kịp ngắm nghía cái Tử Cấm Thành ba trăm năm trước, đã bị điểm danh để xếp hàng. Lúc này, cô không thể không nói là mình không chỉ rất hồi hộp, mà cực kỳ kích động nữa, thái giám ba trăm năm trước, hoàng cung ba trăm năm trước, cả đời cô cũng chỉ có một cơ hội này mà thôi, cơ hội được đứng tại hoàng cung Đại Thanh, nơi tập trung quyền lực nhất cả nước này. Tuệ Châu đang định ngước mắt lên quan sát, thì lại nghe thấy vị thái giám tổng quản cất giọng nói: “Các vị tiểu thư xin hãy thận trọng, đây không phải là nhà của các ngài, nên đừng có ngó hết tây lại sang đến đông như vậy, chớ quên là các vị vẫn chỉ là tú nữ. Chờ khi các vị là quý nhân rồi thì thích nhìn thế nào là quyền của các vị.”

Sau khi nghe vị thái giám tổng quản nói xong, các tú nữ khác mới thôi ngó nghiêng xung quanh, yên lặng bước theo hẵn. Bất đắc dĩ Tuệ Châu đành phải nhìn thẳng vào vị thái giám đó mà đi theo.

Tiếp theo, đi chừng khoảng nửa canh giờ nữa, họ mới tới một đại viện rộng lớn, mọi người đồng thời dừng bước. Cô thấy trước cửa viện bày ba cái bàn dài, trên bàn giấy bút có sẵn, lại thêm cả một tập giấy chất cao như núi nữa, lúc này mấy vị thái giám ăn mặc chỉnh tề đang ngồi trước bàn lật giờ xem từng tập. Thấy các tú nữ đến, một tiểu thái giám vội tiếp nhận danh sách và gọi tên, ngay sau đó vị tú nữ nào được gọi sẽ tiến lên phía trước để kiểm duyệt, đây chính là vòng tuyển chọn đầu tiên.

Thời gian một nén hương trôi qua, mới nghe thấy đến tên Tuệ Châu, Tuệ Châu không khỏi cảm thấy có chút khấn trương, cơ thể hơi thả lỏng, rồi đi theo một vị cung nữ, đến một gian phòng. Vừa mới bước vào đến bên trong, Tuệ Châu đã nghe thấy hai vị ma ma nghiêm nghị nói: “Kính xin cô nương hải côi y phục ra” Tuệ Châu cảm ơn, nhớ tới Chương Giai thị sáng nay dặn dò, cũng liền ngoan ngoãn cởi y phục, sau đó nằm ở trên giường để lão ma makiếm nghiệm là mình có còn trong trắng hay không. Thật không ngờ đám ma ma đó ngôn hành cử chỉ thật là quá đáng, Tuệ Châu nhất thời cảm thấy

có một sự khuất nhục không nói lên lời. Cũng may vì ma ma đã nghiệm thân xong rồi, Tuệ Châu lập tức xuống giường mặc y phục. Những người trong phòng còn không thể không cúi đầu, nghĩ đến những cô gái Bát Kỳ ở vòng đầu tiên đã bị nghiệm thân, sau này lúc về nhà chồng thì còn mặt mũi nào nữa. Cô bắt đắc dĩ cố nén cơn tức giận, từ người móc ra hai hà bao đưa cho hai vị ma ma, về mặt khinh thường nhìn bọn họ, mở lời: “Ma ma đã vất vả rồi, đây là vật mà tiểu nữ trong lúc nhàn rỗi thêu, nếu không chê, xin vui lòng nhận lấy.”

Một trong hai người đó đưa tay nhận lấy, cảm nhận được sức nặng của hà bao, liếc nhìn vị ma ma kia, mặt mày hớn hở cười nói: “Ôi chào, nhìn thật là đẹp mắt, cô nương tay nghề xuất chúng như vậy, nhất định tiền đồ sẽ vô cùng tốt.”

Tuệ Châu cũng không nói tiếp, hành lễ xong, liền đi ra ngoài.

Lúc đó, Tuệ Châu thấy Tuệ Nhã cũng đã kiểm tra xong rồi, hai tỷ muội đều thuận lợi qua vòng thứ nhất, bởi vì bọn họ đều thuộc Tương Hoàng Kỳ, kỳ tuyển tú nào cũng xong trước, cho nên ngày thứ nhất họ đã hết việc. Sau đó họ lại bị đưa đến phòng dành cho tú nữ ở, hai người một phòng, cũng may mắn Tuệ Châu và Tuệ Nhã lại được chia ở cùng một phòng. Bảy ngày sau, vòng thứ nhất của tuyển tú kết thúc, từ lúc đầu có hơn hai trăm ba mươi người nay chỉ còn hơn một trăm, tức là đã loại đi một nửa.

Ở đây, Tuệ Châu và Tuệ Nhã trừ những lúc ăn cơm thì đều ở trong phòng trò chuyện thân mật. Đồng thời Tuệ Châu còn biết được rằng trước kia Tuệ Nhã tự ti về thân phận thứ nữ của mình nên mới xa lánh cô, lại thêm ghen tỵ về việc Tuệ Trân dù cũng chỉ xuất thân từ thứ thiếp mà lại được tổ mẫu cưng chiều, nên mới hay cáu kỉnh như vậy. Bây giờ sau khi đã nói ra hết tất cả, sự ngăn cách cũng đã biến mất, hai tỷ muội chung sống càng lúc càng hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tuyển Tú (Trung)

Ngày tuyển chọn lần hai đến rất nhanh, trước hôm đó một ngày, sau khi dùng xong cơm tối, Tuệ Châu và Tuệ Nhã trở về phòng mình.

Tuệ Châu cười nói: “Tam muội muội, ngày mai là ngày phục tuyển, muội cũng biết, tâm trí ta không dành cho nơi này, hơn nữa với tư chất của ta thì rất khó có thể trúng tuyển, bây giờ người ta chỉ thích những nữ tử mảnh mai yếu đuối, tỷ đây mặc dù không quá mập, nhưng nếu so với cái mức thon thả, mảnh khảnh thì còn kém xa.” Nói xong, liền lấy hà bao mà Chương Giai thị đã đưa lúc trước ra, đặt vào tay Tuệ Nhã tiếp tục nói: “Có điều, muội muội lại khác, tỷ thấy muội vẫn còn rất nhiều hy vọng được lưu lại, mà điều kiện của muội muội cũng rất dễ được chọn trúng, nếu ngày mai ta có lạc tuyển, thì vẫn còn một người là muội, cái này là lúc đi ngạch nương đã đưa cho ta, muội hãy cầm lấy, muốn làm gì thì cũng dễ dàng hơn, làm tỷ tỷ như ta cũng chỉ giúp muội được như vậy. Sống trong cung không thể so với ở nhà mình, nếu những tú nữ kia hay vì thái giám ma ma nào có nói bất cứ điều gì, muội nhất thiết phải nhẫn nhịn, đừng tìm bọn họ mà tranh chấp, phải hành xử đúng mực và cẩn thận thì mới mong được người ta để ý.”

Tuệ Nhã lên tiếng: “Tỷ tỷ, tỷ không cần tự coi nhẹ bản thân như thế, ngày mai sau khi chọn xong mới có kết quả, tỷ đừng tự đưa ra kết luận sớm như vậy, còn cái hà bao này, muội không cần đâu, tỷ hãy giữ lại đi. Về phần mọi chuyện trong cung, tỷ yên tâm đi, muội sẽ tránh xa những tú nữ mà được các vị chủ tử thích hơn một chút, vậy là sẽ tránh được thị phi, muội hiểu mà.”

Cứ như vậy, Tuệ Châu dù khuyên bao nhiêu lần, Tuệ Nhã nhất định không chịu nhận hà bao, còn bảo để xem kết quả của ngày mai rồi hãy bàn tới chuyện này. Bất đắc dĩ, Tuệ Châu đành phải đợi đến ngày mai mới nói tiếp, cô không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng lên giường ngủ.

Nằm trên giường, cô mơ màng nghĩ đến, ngày mai thái giám sẽ phải kiểm tra mắt, tai, mũi, tóc, da, cổ, bả vai, lưng, chỉ cần một chỗ không hợp sẽ bị xóa tên ngay; giọng nói và dáng vẻ, ăn nói không rõ ràng, giọng thô, đối đáp luống cuống lung tung cũng sẽ bị gạch, những thứ này cô đều qua được, nhưng nếu lỡ như vì thái giám đó lại lấy thước đo tay đo chân, rồi lại bắt đi một vòng để quan sát dáng người và còn kiểm tra lễ nghi quy củ, thì phần trăm lạc tuyển là rất cao, căn bản lúc trước ở ngoài cung cô không hay cùng Tuệ Nhã xuống tộc học, đến những điều cơ bản cũng không biết, thế nên cô cũng có thể an tâm rồi. Về phần cái hà bao kia, đợi lúc cô không được chọn rồi đưa cho Tuệ Nhã cũng được. Nghĩ như vậy, Tuệ Châu cũng dần chìm vào giấc ngủ, đêm càng về khuya...

Cung Vĩnh Hòa

“Dân Chân đã biết trường tử của nó qua đời ba hôm trước, xem ra việc có con cái nối nghiệp so với huynh đệ đã trưởng thành của nó thì khó khăn hơn nhiều, lần này hãy chọn vài người đến hầu hạ trong phủ nó đi.”

“Vẫn là Hoàng thượng nghĩ chu đáo, chỉ là những khi nghĩ đến Hoàng Huy mới tám tuổi đã ra đi, lòng của thần thiếp lại.....” Một người phụ nữ khóc nức nở, nói được một câu, lại tiếp tục nghẹn ngào nói: “Thời gian trước, phúc tấn của Tứ a ca đến cung thần thiếp báo rằng, năm nay muội muội của Canh Nghiêu cũng cùng tham gia tuyển tú, Niên Canh Nghiêu chính là thủ hạ dưới quyền của Tứ a ca, mà vị muội muội của hần, thiếp cũng đã đi điều tra qua, là một thiếu nữ vừa có tài lại vừa có sắc, chỉ là thân thể hơi ốm yếu, nhưng xem chừng Tứ a ca khá hài lòng, hy vọng hoàng thượng có thể tác thành để Niên thị về làm Trắc phúc tấn.”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Được, xuất thân đúng là có kém một chút, hình như là nô bộc trong phủ Tứ a ca, có điều ca ca nàng ta cũng đã là quan Tam phẩm, thôi được.....” Rồi ông trầm ngâm một lúc, mới tiếp tục nói: “Ô Lạt Na Lạp thị này đúng là một người có đức hạnh, vừa mới mất đi con trai trưởng, mấy ngày này nó đúng là vất vả rồi. Được rồi, làm theo lời nàng nói đi, đem Niên thị gả cho Dân Chân.”

”Tạ hoàng thượng ân chuẩn, Niên thị này cũng là người hiểu chuyện, gả vào phủ của Tứ a ca, chắc chắn sẽ cùng Ô Lạt Na Lạp thị chung sống thuận hòa. Hoàng thượng, thần thiếp biết người rất hài lòng về phúc tấn của Tứ a ca, đứa con đầu này vừa hiền lành đức độ. Aizz... Chẳng qua là con trai đầu lòng không được hưởng phúc, nếu tiểu a ca sống lại thì tốt biết mấy.”

”Con cháu của Tứ a ca đúng là có hiếm hoi, uhm..... Lý Đức Toàn, người hãy bảo những người ngày mai lựa chọn tú nữ chú ý, những người nào thân thể khỏe mạnh, gia thế rõ ràng, có khả năng sinh nở, thì giữ lại.”

”Dạ, nô tài tuân mệnh.” Người vừa đáp lời chính là thái giám Lý Đức Toàn mà đến cả hoàng tử a ca đi qua gặp ông ta cũng phải nhường bộ ba phần. Sau khi lĩnh mệnh, ông ta đi đến cung Trữ Tú ngay, vừa đi vừa nghĩ bụng: năm nay trừ những quyết định nội bộ ra thì còn phải tìm thêm những thiếu nữ nào có nhan sắc, chí ít cũng phải vượt qua lần kiểm tra này, hành xử cũng cần trầm ổn nữa.....

Việc này đương nhiên là Tuệ Châu không biết, cũng chính vì cuộc nói chuyện này mà cái hi vọng lạc tuyển của Tuệ Châu vỡ tan. Lịch sử vốn đã định càng lúc càng tới gần.

Cung Trữ Tú

Kết quả tuyển tú được công bố, khoảng một trăm người lúc trước bây giờ chỉ còn có bốn mươi sáu người. Chính vì như thế, Tuệ Châu không bao giờ nghĩ đến chính cô lại trúng tuyển. Lần chọn lựa thứ hai này khác với lần đầu tiên. Lần này những tú nữ nào trúng tuyển chính xác sẽ được ghi tên. Nếu là tú nữ đã ghi tên, cũng tương đương với việc sẽ được chỉ định xuất giá, từ Đô thống, Tham lĩnh, Tả lĩnh hay đến những người là con các tộc trưởng của các tộc, đều phải chia đều ra để xem xét. Trừ những người một tháng sau sẽ được lưu bài tử, nếu không qua mười bảy ngày sau, sẽ không được lập gia đình nữa.

Sau khi nhận được tin trúng tuyển từ thái giám chấp sự, Tuệ Nhã trầm đẽ nén sự kích động hưng phấn đến tột cùng, vội lôi Tuệ Châu trở về phòng, hét sức phấn khởi nói: “Tỷ tỷ, trúng tuyển, chúng ta trúng tuyển rồi. Thật là tốt quá! Tỷ biết không, muội rất rất vui mừng. Mà tỷ tỷ cũng trúng tuyển nữa, như vậy cái hà bao hôm trước tỷ tự mình giữ lại mà dùng thôi. Ha.....ha....” Tuệ Châu đang rất buồn bực, nghe Tuệ Nhã nói vậy, miễn cưỡng lắc đầu. Rồi tùy tiện nói dăm ba câu hợp với tình hình thực tại. Đầu óc bỗng trở nên quay cuồng. Tâm trạng của Tuệ Châu lúc này đúng là giống như sóng cuộn biển gầm. Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được. Sao cô lại trúng tuyển chứ? Suy nghĩ lúc này cùng với ban đầu hoàn toàn khác nhau. Lỡ chẳng may bị giữa lại thế bài, trời ạ..... Cô không dám nghĩ thêm nữa. Ý tưởng giờ đã không còn, đành phải đi một bước thì tính một bước vậy.

Một tháng kể sau đó thật là rất bận rộn. Những tú nữ được lưu lại đều phải đi học quy tắc theo ma ma, đồng thời, những cung nữ thái giám được phân tới chăm sóc họ cũng không gọi họ là cô nương nữa mà đổi thành tiểu chủ. Dù sao thì nếu không được ở trong cung thì họ cũng sẽ được gả cho hoàng tử tôn thất mà.

Cung Trữ Tú sau khi giảm đi phân nửa thì đã yên tĩnh hơn, rồi vài hôm sau lại náo nhiệt hẳn lên. Thành thạo lại có vài tú nữ bị những nương nương chủ tử trong hậu cung gọi đến hỏi chuyện, ngay cả cô cũng bị gọi đi một lần. Có lẽ là nhớ tên tú nữ, phần lớn cũng là do gia thế bối cảnh, tướng mạo khí chất cũng có phần nổi trội, vì thế Tuệ Nhã bị gọi đi những bốn lần, điều này làm nàng không khỏi có chút tức giận. Tuệ Châu sau đó cũng chỉ an ủi vài hôm, Tuệ Nhã cũng không nhắc tới nữa, chỉ thêm chú tâm chuẩn bị cho tuyển tú hơn.

Những ngày bận rộn cũng trôi qua rất nhanh, vòng cuối cùng của kỳ tuyển tú cũng đã bắt đầu vô cùng cam go.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tuyển Tú (Hạ)

Một tháng sau, vòng cuối của kỳ tuyển tú cuối cùng cũng diễn ra. Ngày hôm đó, Tuệ Châu cùng bốn mươi lăm tú nữ khác theo lời chỉ dẫn của bọn thái giám, cùng nhau đi đến Thuận Trinh Môn.

Tiếp theo đó, cứ sáu người xếp thành một hàng tiến vào trong điện, để Hoàng thượng cùng hậu phi của ngài xem mặt và tuyển chọn. Tuệ Châu và Tuệ Nhã đều thuộc Trương Hoàng Kỳ, vì lần này tú nữ của Chính Hoàng kỳ khá ít, nên họ bị xếp vào hàng đứng trước cửa chờ gọi. Tuệ Châu và Tuệ Nhã lúc này đều đang ở hàng thứ hai, hàng thứ nhất đương nhiên là các tú nữ thuộc Chính Hoàng kỳ.

Tuệ Châu không biết rõ bên trong tuyển chọn thế nào, nhưng chỉ một lát sau, cô đã thấy một đám người bên trong đi ra, chính là sáu tú nữ thuộc hàng thứ nhất. Trong đó trừ một người có sắc mặt khác hẳn, chắc hẳn cô ta trúng tuyển do có gia thế vững chãi lại thêm sắc đẹp nổi bật, lúc ra đến ngoài còn vui mừng ra mặt, kiêu ngạo liếc nhìn những tú nữ đang chờ chọn lựa phía sau, rồi mới cười tươi theo thái giám rồi đi. Còn trong những người còn lại thì bốn người vẻ mặt như đưa đám, chỉ có một người là còn bình tĩnh. Cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ nghe thấy tiếng viên thái giám cao giọng gọi hàng của cô vào điện xét tuyển.

Một hàng tú nữ đồng loạt ngay ngắn quỳ xuống mặt đất, như những gì đã được học lúc trước, thỉnh an: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Các vị nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Tâm tình Tuệ Châu lúc này vừa sợ lại vừa kích động, cô sợ mình sẽ trúng tuyển, nhưng kích động là vì được nhìn tận mắt hoàng đế Khang Hy. Có điều, cô vẫn chưa quên cái triều Thanh này vương quyền mới là tối thượng còn mạng người chỉ như cỏ rác, nên bất đắc dĩ cô phải cố khôi phục lại tâm tình của

mình, đầu cúi thấp xuống mặt đất, gắng để không bị kích động lại lần nữa.

”Miễn lễ.” Một âm thanh không lớn, nhưng lại tràn đầy uy nghi cùng áp bức vang lên. Tuệ Châu biết, đó chính là Khang Hy, cô đứng là đã nghe được giọng nói của vua Khang Hy ba trăm năm về trước. Tuệ Châu gắng thả lỏng mình, sau khi cùng các tú nữ khác khấu đầu tạ hoàng ân, liền nhân quan tị, tị quan tâm* đứng ở trong đội ngũ. Mặc dù, lúc này cô rất muốn liếc mắt nhìn hoàng đế Khang Hi, nhưng cũng không thể bởi vì nhỡ mắt lớn được, cuộc sống tương lai mới là quan trọng nhất.

*眼观鼻, 鼻观心 (nhân quan tị, tị quan tâm)

1: xấu hổ, nên cúi đầu

2: tập trung tinh thần, chuyên tâm, chú ý. Ở đây dùng với nghĩa thứ hai

Tuệ Châu liên tục tự nhắc nhở bản thân phải thận trọng, không nên nghĩ đến giọng nói của hoàng đế Khang Hi nữa, những bất ngờ lại nghe hỏi: “Đứng thứ hai từ trái sang là nữ nhi nhà ai?”

Thứ hai từ trái sang, thứ hai từ trái sang, chẳng lẽ là mình? Tuệ Châu không còn cách nào, âm thầm hít sâu một hơi, rồi bước lên từng bước, ngồi chồm hổm thưa: “Bẩm hoàng thượng, nô tỳ thuộc Tương Hoàng Kỳ, là đích nữ của Tứ phẩm Điện Nghi Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ - Nữ Hồ Lộc Tuệ Châu.”

Khang Hi quay lại nhìn chiếc khay trong tay thái giám bên cạnh một chút, có vẻ hơi ngạc nhiên, lắm bầm: “Ồ, nhà Nữ Hồ Lộc này năm nay có đến hai cô nương đến tuổi tham gia, uhm. ... đứa nhỏ này nhìn khá hơn một chút, chừng chạc kiên định.” Sau đó chỉ thấy Khang Hy chỉ chỉ vào một thứ gì đó trong khay, rồi phất tay lên, lập tức có một thái giám đồng đặc hồ: “Tương Hoàng Kỳ, đích nữ của Tứ phẩm Điện Nghi Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ, Nữ Hồ Lộc Tuệ Châu, lưu bài tử.” Đứng lại một chút, rồi lại hô to: “Các tú nữ khấu tạ hoàng ân.”

Tiếp đó, Tuệ Châu như người mất hồn theo vị thái giám rồi đi, trở về cung Trữ Tú, ngẩn ngơ ngồi trong phòng, cũng chẳng để ý đến Tuệ Nhã nói cái gì nữa. lát sau, một tiểu thái giám lại xuất hiện, thông báo rằng họ phải đi ngay vì cửa cung đã sắp đóng rồi. Tuệ Châu lúc này mới giật mình tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tuệ Nhã, cười cười về biệt lộ, rồi mới nắm tay Tuệ Nhã đi ra khỏi cung, lên xe ngựa của phủ Nội Vụ trở về phủ nhà.

Tuệ Châu đang ngồi yên trên xe ngựa, đột nhiên cảm thấy xe ngựa dừng lại, thoáng nhìn ra đã thấy toàn bộ người trong phủ đang đứng chờ trước cửa lớn, bất thành linh nâng rèm lên, lao nhanh xuống xe ngựa, nhào vào lòng Chương Giai thị kêu lên một tiếng ngạch nương rồi khóc nức nở.

Chương Giai thị nhìn Tuệ Châu đang nức nở trong lòng, bao nhiêu nỗi lòng vừa mới ngoài như lại trào dâng. Sáng sớm hôm nay, bà đi hỏi thăm mới biết toàn bộ tú nữ thuộc Tương Hoàng kỳ đã tuyển chọn xong, nên đều lên xe ngựa của phủ Nội Vụ trở về nhà. Theo lý mà nói thì xe ngựa của Tuệ Châu Tuệ Nhã chắc cũng phải trở về rồi, nhưng đợi mãi mà không thấy hai tỷ muội chúng nó. Cả nhà thấp thòm lo lắng đến nửa ngày, cuối cùng cũng thấy Tuệ Châu trở về, lại khóc lóc thương tâm như thế. Không còn cách nào khác, Chương Giai thị cũng chỉ dẫu dằng khuyên Tuệ Châu vãi câu rồi đỡ cô trở vào nội viện. Lúc trở lại sảnh chính, nghe Tuệ Nhã nói Chương Giai thị mới biết rõ đầu đuôi sự tình. Sau khi đuổi tên nô tài mà lão phu nhân cùng Trương thị tới dò la đi, lại căn dặn Triệu ma ma không được cho bất cứ kẻ nào quấy rầy, bà mới một mình đi đến phòng của Tuệ Châu. Nhìn thấy Tuệ Châu đã ngồi một mình trên giường, bà liền an ủi: “Con gái, đừng khóc! Con khóc lòng ngạch nương cũng đau như cắt từng khúc ruột. Nếu đã bị Thánh thượng giữ lại bài tử, thì cũng cứ coi như đó là một chuyện tốt. Ngạch nương biết con không muốn nghe những lời này, nhưng mọi việc đều đã xảy ra rồi, mọi chuyện sau này thôi thì cứ để nó theo tự nhiên đi. Có điều, ngạch nương thấy con cũng không nên quá đau buồn. Nếu con được gả cho người của hoàng thất, thử nhìn mấy người hoàng tộc hiện giờ, khả năng con bị chỉ hôn cho nhưng vị a ka có phủ đệ riêng là rất lớn.”

Nghe vậy, Tuệ Châu còn hơi nghi ngờ, cô bình tĩnh nhìn về phía Chương Giai thị. Chẳng lẽ cô không phải vào cung sao? Cũng không cần phải làm phi tử của ông vua Khang Hi năm mươi tuổi nữa sao? Vừa nghĩ tới mình không phải dân thân vào cái nơi cung cấm giết người không đao chém. Trong nháy mắt lòng cô dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Từ tin xấu nhất bỗng chốc chuyển thành một tin bình thường. Hồi lâu sau Tuệ Châu mới hồi phục lại tinh thần, hóa ra cô đã lầm. Những tú nữ phải nhập cung sẽ được Hoàng Thượng ngay lúc ấy tuyên bố lưu lại. Chốc lát tâm tình Tuệ Châu bỗng thấy thoải mái hơn, cô mới đem nguyên nhân vì sao cô lại khóc nức nở như vậy kể cho Chương Giai thị nghe.

Nhưng Chương Giai thị lại không cười, bà chỉ nhân nhậm nói: “Con gái của ngạch nương, ngạch nương thực sự xin lỗi con. Con... về sau. Tuy nói là không phải nhập cung, nhưng với điều kiện của phủ chúng ta, nếu con có gả cho người hoàng thất thì cũng chỉ làm tiểu thiếp hoặc kế thất. Trừ khi là gả cho những người dòng dõi hoàng tộc nhưng không có của cải gì mới may ra được làm chính thê. Nhưng bây giờ dù có nói gì đi chăng nữa thì cũng vô ích mà thôi. Hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể ngồi đợi thánh chỉ truyền xuống rồi mới tính tiếp.” Lời vừa dứt, dường như không thể kìm nén nổi nữa, bà cũng cùng Tuệ Châu khóc òa lên.

Tuệ Châu lúc này đã biết được sự thật, như vậy thì, gả cho ai cũng như thế cả thôi. Vốn cô cũng không nghĩ tới ở triều Thanh này cô sẽ tìm được một nửa của đời mình rồi gả cho anh ta. Thực sự thì lúc mới nghe tin, cô còn tưởng là mình phải nhập cung, gả cho Khang Hi- người nếu so tuổi tác với A mã của cô còn lớn hơn, ngày sau nếu muốn gặp lại cha mẹ anh em cũng rất khó khăn. Bây giờ đã biết là không phải, nên cũng thấy khá hơn. Mặc dù trong lòng cô thực sự không bằng lòng việc mai sau sẽ phải làm thiếp người ta, cũng chỉ bởi vì thiếp thất địa vị rất thấp, chịu nhiều tủi nhục hơn đích thất, ngoài ra thì không có gì đáng lo ngại.

Tuệ Châu lúc này mới thấy vị mẫu thân yêu thương mình hơn mười năm, Chương Giai thị, chỉ vì không muốn cô gả đi làm thiếp nên khổ sở đau lòng. Lại nhớ tới bây giờ ở sảnh chính Lăng Trụ cùng đại ca và tiểu đệ chắc cũng đang lo cho cô rất nhiều, cô thấy giận mình không hiểu chuyện, tình cảm quá. Vì thế, cô quay ra an ủi Chương Giai thị đang nức nở.

Cố làm ra vẻ thoải mái, lên tiếng: “Ngạch nương à, người đừng khóc nữa, là nữ nhi đã hiểu nhầm. Chỉ cần không phải vào cung, thì nữ nhi có thể thường xuyên được gặp người. Hơn nữa, với tính tình của con, được gả làm thiếp thất cũng là rất tốt, chắc chắn sẽ không bị người khác ức hiếp đâu. Nhưng mà để A mã và ngạch nương phải lo lắng, là lỗi của con. Được rồi, ngạch nương à, con đã một ngày chưa ăn gì rồi, hẳn A mã và ngạch nương vì lo lắng cho con nên cũng chưa dùng cơm tối. Để nữ nhi xuống phòng bếp dọn đồ, rồi cả nhà chúng ta ngồi quây quần trong phòng khách dùng cơm nhé. Một tháng

qua ở trong cung không ngày nào nữ nhi cảm thấy thoải mái, nữ nhi còn chờ được về nhà ăn một bữa ngon lành với cả nhà đấy.”

Nói xong, cô đứng dậy, quay một vòng trước mặt Chương Giai thị, rồi cười nói: “Ngạch nương à, người xem con này, không gầy đi nhiều đúng không? Xem ra lần vào cung này cũng có chút ích lợi đấy nhỉ?”

Chương Giai thị thấy Tuệ Châu đang cố gắng làm mình cười, trong lòng mặc dù vẫn rất đau buồn, nhưng cố lấy lại tinh thần, cười gượng gạo: “Ngạch nương biết cô rất là ham ăn, nên đã sớm bảo phòng bếp, chuẩn bị những thứ cô thích ăn rồi.” Nói xong, hai người cùng bật cười, không nhắc đến chuyện chi hôn nữa, quay sang nói đến vài chuyện khác. Cho đến khi thấy không khí khá hơn một chút, hai mẹ con mới rời khuê phòng của Tuệ Châu, đi tới sảnh chính.

Vừa tới cửa, Tuệ Châu đã thấy một cậu mẹ mười tuổi khoác cái áo xanh chạy tới, nắm lấy tay cô, giọng nũng nịu: “Tỷ tỷ à, đệ cùng A mã và đại ca đội tỷ từ lâu lắm rồi. Đệ rất nhớ tỷ tỷ đấy, tỷ tỷ à, từ nay về sau người đừng khóc nhé, nếu có ai ức hiếp tỷ, đệ sẽ báo thù thay cho tỷ.”

Nhìn cậu bé Tuấn Hiền vốn rất thân thiết với mình nay lại hoạt bát đáng yêu như vậy, Tuệ Châu không khỏi cười thầm trong bụng, quên hết phiền muộn, xoa xoa đầu Tuấn Hiền: “Được, tỷ tỷ biết Hiền đệ của tỷ đã trưởng thành, trở thành một nam tử hán rồi, có thể bảo vệ được tỷ tỷ” Nói xong, liền kéo tay Tuấn Hiền dắt vào phòng chính. Sau khi ngồi xuống cạnh chiếc bàn bằng gỗ lim, cô mới nhìn sang Lăng Trữ và Tuấn Đức, giọng vui sướng cất lời: “Đề a mã và đại ca lo lắng, là nữ nhi không đúng. Nhưng bây giờ nữ nhi rất rất là đói rồi, nhà mình đi ăn cơm thôi.”

Lăng Trữ nhìn đích nữ mình luôn yêu quý, đã hiểu chuyện và biết cách quan tâm đến người khác như thế, rất là vui mừng, cười bảo: “Được, ngạch nương con lúc nào cũng nghĩ đến con, nhìn toàn bộ món ăn trên bàn, tất cả đều là làm cho con đó.”

Tuấn Đức thấy Tuệ Châu sau khi trở về thì khóc nức nở, cũng rất lo lắng cho cô, dù sao cô cũng là muội muội của hắn. Muội muội đã không xem thường thân phận thứ thiếp của hắn và Tuệ Trân, luôn thật tâm coi mình là một vị huynh trưởng đáng kính, nghĩ vậy, Tuấn Đức nhẹ nhàng nói: “Muội muội à, đừng lo lắng nữa, sáng sớm mai ta sẽ đi hỏi thăm việc chi hôn tiến hành tới đâu rồi, bây giờ trong lòng muội có gì không vui thì muội cứ nói hết ra, ta mong là với chút sức mọn của mình có thể giúp muội giải tỏa được ưu phiền.”

Lăng Trữ thấy huynh muội hòa thuận, mỉm cười lên tiếng: “Tốt lắm, chúng ta dùng cơm thôi. Tuệ Châu con là tỷ tỷ, đến Tuệ Nhã còn chưa khóc, mà con đã khóc rồi.”

Tuệ Châu hồi lỗi, hỏi: “A mã, Tam muội muội đâu rồi, sao không thấy muội ấy ra dùng cơm?” Lăng Trữ hơi nhíu mày, không ngờ Tuệ Nhã lại không trúng tuyển, nghe Tuệ Châu hỏi, liền nói: “Nó đang ở cùng với ngạch nương của nó rồi, có thể mẫu tử bọn họ có đôi lời tâm sự với nhau.” Tuệ Châu nghe xong cười cười, rồi cùng Lăng Trữ và Chương Giai thị dùng cơm tối, trong chốc lát thì thấy vui vẻ hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chi Hôn

Sau khi dùng xong cơm tối, Chương Giai thị đang định đưa Tuệ Châu và Tuệ Nhã đến chỗ Lão phu nhân để phục mệnh (báo cáo kết quả công việc sau khi đã nhận mệnh lệnh, ở đây hiểu nôm na là báo cáo kết quả tuyển tú), thì đã thấy Vương ma ma vẫn thường hầu hạ bên cạnh Lão phu nhân vội vàng bước vào, ngay lập tức cất tiếng: “Lão gia, phu nhân cần phải đến chính viện ngay, Vạn Tuế gia đã ra thánh chỉ, vị thái giám truyền chỉ từ cung cũng đang đợi ở đó rồi.” Mọi người trong phòng không khỏi giật mình, thánh chỉ, không phải là ngày mai mới truyền xuống sao, thánh chỉ trong đêm nay chỉ có chi hôn cho các a mã thôi, lẽ nào..... Lăng Trữ có vẻ hơi bất bình tĩnh liếc nhìn Tuệ Châu, rồi nói: “Mọi người đừng ngăn người ra như thế, để công công chờ lâu là tội không nhỏ đâu.” Nói xong, Lăng Trữ cùng đoàn người rào bước về viện của Lão phu nhân.

Vừa bước vào chính viện của Lão phu nhân, mọi người đã nhìn thấy bà ngồi ở vị trí trung tâm, bên cạnh là một vị thái giám ngoài ba mươi tuổi ăn mặc chỉnh tề đang nói chuyện. Lão phu nhân vừa thấy bọn họ tới, lập tức vui vẻ nói: “Các người đã tới rồi, Lâm công công đã đến được một lúc rồi, để Lâm công công chờ lâu là các người sẽ mắc tội lớn đấy.” Tiếp theo, lại quay sang nói với Lâm công công một cách đầy thiện chí: “Lâm công công, ông xem mọi người phủ ta đều đã đến đông đủ cả rồi, ha ha..., có phải là nên tuyên đọc ý chỉ của Thánh thượng hay không?”

Lâm công công chậm rãi uống một ngụm trà, lên tiếng: “Phủ của các người thật có phúc, có một vị tiểu thư tốt như vậy, sau này, vinh hoa phú quý sẽ nằm trong tầm tay. Được rồi, bây giờ toàn gia nhận ý chỉ.”, tiếp theo ông ta nhàn nhã đứng lên, chuẩn bị đọc thánh chỉ.

Tuệ Châu thấy thế, vội cùng mọi người trong phủ quỳ xuống mặt đất, chờ nghe thánh chỉ. Tim cô dường như đập càng lúc càng mạnh, xem kiểu này thì chắc là sẽ chi hôn cho cô thôi, không biết là cô sẽ phải gả cho ai, nhất thiết đừng..... Tuệ Châu miễn man suy nghĩ, bỗng cảm giác ánh mắt phức tạp có chút lo lắng của Chương Giai thị hướng về phía mình, cô liền thả lỏng mình, cũng ngẩng ra hiệu cho Chương Giai thị khỏi phục lại vẻ ngoài tươi tắn, giữ vững tinh thần để lắng nghe thánh chỉ.

Nội dung của mấy tờ thánh chỉ luôn là nhàm chán, cái nào cũng như cái nào, nói thẳng ra là đều dựa trên lối văn sáo mòn, rỗng tuếch, cho đến phần cuối cùng, Tuệ Châu mới hoảng hốt nghe được lời của Lâm công công: “..... Nữ Hồ Lộc Tuệ Châu..... Tứ a ka..... Cách cách. Khâm thờ!”

Tuệ Châu bỗng cảm giác hình như cô đã nghe nhầm, không tin được đứng lên, lẩm bẩm: “Cái gì, không thể nào, nhất định là mình đã nghe nhầm, tại sao

lại là gả cho Tứ a ka chứ, không phải vốn là tôn thất sao??? Đúng, nhất định là mình đã nghe nhầm rồi.” Sao lại là Tứ a ka, Tứ a ka, Tứ a ka của hoàng đế Khang Hi, không phải là vua Ung Chính tương lai sao, Ung Chính, mình gả cho Ung Chính ư??......

Mọi người trong nhà nghe thánh chỉ ban hôn, mỗi người một vẻ, thật không ngờ một người không có điểm gì nổi bật như Tuệ Châu lại được chỉ hôn cho a ka. Lãng Trụ ban đầu thì lo lắng và giờ thì lại bị tin này làm cho kinh hãi, một lúc lâu sau mới tiếp nhận ý chỉ, lại cúi đầu xin lỗi Lâm công công, rút từ người ra một tấm ngân phiếu, rồi khom người tự mình tiễn Lâm công công ra khỏi chính viện.

Một lát sau, Lãng Trụ quay trở lại sảnh chính, nhìn thấy Chương Giai thị vẫn đứng đó với vẻ mặt không - tin - được, vội vàng nắm lấy cánh tay của bà, nhỏ giọng nói: “Nàng làm ngạch nương kiểu gì thế, sao lại để Tuệ Châu ngồi bất động dưới đất như vậy.” Lúc này, Chương Giai thị mới hồi phục thần trí không được tự nhiên đi đến chỗ Tuệ Châu kéo cô đứng lên, hồi lâu sau mới chân chừ lên tiếng: “Nữ nhi, mau tỉnh lại nào, con ngồi dưới đất thế sẽ làm bọn hạ nhân chê cười đấy, có thể gả cho a ka cũng là tốt, phải nói đây là phúc khí mới đúng.” Tuệ Châu có chút mơ hồ bị Chương Giai thị kéo lên.

Lão phu nhân dù sao cũng là người từng trải, tuy rằng Tuệ Nhã có lạc tuyến, thì việc Tuệ Châu được chỉ hôn cho a ka khiến bà vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Dù có không thích Chương Giai thị, nhưng Tuệ Châu vẫn là đứa cháu gái ruột thịt của mình, có thể được gả vào hoàng gia thì thật là có phúc. Tuy nói bây giờ Tuệ Châu chỉ là cách cách, nhưng nếu mai sau có sinh được tiểu a ka thì sẽ được tấn phong thành Trắc phúc tấn rồi, đối với gia đình này cũng là giúp ích rất nhiều. Bản thân mình lại có một đứa cháu gái gả vào hoàng gia, một đứa gả vào tôn thất, sau này Tuấn Đức và Tuấn Hiền cũng có một chỗ dựa vào. Lão phu nhân khôi phục lại tinh thần, mặt tươi cười nhìn Chương Giai thị, nói: “Ngươi làm sao đấy, sao lại cũng ngây ngẩn như nữ nhi của ngươi rồi, có thể làm dâu hoàng gia chính là phúc khí của Nhị nha đầu, tuy mới chỉ là cách cách, nhưng thế cũng đã được ghi danh vào gia phả hoàng tộc rồi, Ta thấy Nhị nha đầu cũng mệt mỏi rồi, còn không mau đỡ nó về phòng nghỉ ngơi đi, chắc cả tháng qua ở trong cung Nhị nha đầu rất vất vả, những ngày này phải để nó nghỉ ngơi thật tốt mới được.”

Nghe lời của lão phu nhân, Lãng Trụ dường như sực tỉnh. Ban đầu ông có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ ra thì cũng không tệ, con gái mình có thể gả cho a ka, chờ thêm vài năm nữa sinh con trai, chắc chắn ở trong phủ Tứ a ka sẽ có một chỗ đứng vững vàng, mình cũng lại đang ở Kinh thành, nữ nhi hẳn sẽ không phải chịu cơ cực gì, nói không chừng sau này có thể có được một vận may lớn. Nghĩ tới đây, ông nhìn qua Tuệ Châu vẫn đang trong trạng thái sốc nặng rồi đáp lời lão phu nhân dặn dò Chương Giai thị đưa Tuệ Châu về phòng, cũng nhắc bà đêm nay khuyên nhủ Tuệ Châu cho tốt.

Lúc Tuệ Châu trở về đến phòng ngủ, vẫn còn cảm thấy hết sức kinh ngạc. Dận Chân! ... trong lịch sử là người thật đó...! Trời ạ, Tuệ Châu nghĩ tới mình là một người hiện đại, bỗng chốc xuyên qua thời không, và giờ lại chuẩn bị làm thiếp của vua Ung Chính, những điều này thật là vượt xa so với tưởng tượng của cô. Mặc kệ lúc trước ở hiện đại hay là bây giờ, mình chỉ nghĩ đến một cuộc sống bình thường an nhàn từ ngày này qua ngày khác. Đặc biệt là ở cái triều Thanh hoàng quyền là tối thượng này, có thể được sống trong cảnh sung túc no đủ như một quý tộc thế này, cô cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Cô không bao giờ nghĩ đến việc sẽ tiến xa hơn, trở thành hoàng phi tương lai, lúc trước cô cũng đã xem không ít cảnh cung đình tranh đấu, việc tranh sủng trong hoàng thất này không phải là thứ mà cô có thể ứng phó được. Ung Chính. ... Tuệ Châu không khỏi cảm thấy nhức đầu, tuy lúc đầu đã biết chắc mình sẽ phải gả cho người ta làm thiếp thất, nhưng có chết cũng không nghĩ tới, cô lại gả cho Ung Chính làm “vợ bé”. Aizzzz... thật là không thể tin nổi.

Như thường lệ, Tuệ Châu cũng lại ngồi suy nghĩ một hồi mà vẫn không tìm được nguyên nhân. Tuệ Châu quyết định nếu đã không nghĩ ra được thì thôi không bàn tới nó nữa, dù sao thì so với dự tính ban đầu cũng không khác nhau là mấy, gả cho ai mà không phải là gả, chẳng qua là bây giờ mình sẽ phải gả cho một người danh tiếng lẫy lừng hơn một chút thôi. Còn về phần việc sinh sống sau này trong phủ Tứ a ka, mong là cô có thể thích ứng được nhanh. Sau khi nghĩ thông suốt, Tuệ Châu cũng lại nghe thêm lời khuyên của Chương Giai thị nữa, ngược lại còn an ủi ngạch nương của mình, để bà đừng vì mình mà lo lắng quá nhiều. Hai mẹ con càng nói càng thấy hợp, cho đến tận canh hai hôm sau, Tuệ Châu mới cảm thấy cực kỳ mệt mỏi nằm xuống giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thánh chỉ chỉ hôn cho nhóm thứ hai đã được truyền xuống rất nhanh. Cùng lúc đó thì tin tức Tuệ Châu được chỉ hôn cho Tứ a ka cũng được truyền đi cấp tốc, họ hàng nhà Nữ Hồ Lộc đều tới chúc mừng, nói ra nói vào cũng chỉ nhắc đến Tuệ Châu rất là có phúc. Sau lần đó, Lão phu nhân cũng coi trọng Tuệ Châu hơn, đối với Chương Giai thị cũng biểu hiện vui mừng ra mặt.

Quan trọng nhất là Tuệ Châu sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, cũng trở lại như bình thường. Thấy lão phu nhân đối với Chương Giai thị tốt hơn trước, cô cũng cho là lần chỉ hôn này có được chút lợi ích, nên cũng không muốn nghĩ nhiều đến nó nữa. Gia phủ cũng đã bận bịu suốt nhiều ngày, những tú nữ còn lại, trừ ba người được ở lại trong cung, năm người bị ghi tên, thì tất cả những người khác đều loại bài tử, Tuệ Nhã cũng bị loại, sau này có thể tự do xuất giá. Điều này làm Trương thị và Tuệ Nhã cực kỳ an tâm, từ nay về sau việc cưới hỏi của Tuệ Nhã sẽ không bị ép buộc nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bị Gả

Ý chỉ ban hôn vừa mới truyền xuống, Phủ Nội vụ cùng phủ Tứ Bối lạc liền thỏa định, tháng mười năm Khang Hy thứ bốn mươi ba mới để Tuệ Châu nhập phủ.

Kỳ thực, lúc đầu vốn là đầu tháng chín năm nay Tuệ Châu phải gả vào phủ luân, nhưng lại phải lo tránh việc Niên thị cũng được chỉ hôn trở thành Trắc phúc tấn của phủ Tứ a ka. Thế nên, Tuệ Châu đành phải đợi một tháng nữa mới nhập phủ Tứ Bối lạc được.

Ba ngày sau khi bị chỉ hôn, phủ Nội Vụ phái một vị ma ma đến phủ Nữ Hồ Lộc, để dạy Tuệ Châu về những phép tắc trong hoàng tộc và những điều

cắm kỵ. Lại do Tuệ Châu gả vào phủ Tứ Bối lạc trở thành cách cách, cho nên Lăng Trữ cũng sắp xếp cho cô một căn phòng tốt hơn, vị ma ma hướng dẫn cũng điềm đạm ôn hòa, một tháng học lễ nghi của cô trôi qua vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Lúc này, Tuệ Châu cảm thấy rất hài lòng khi cô không cần ngay lập tức nhập phủ Tứ bối lạc do Dận Chân vừa chọn được Trắc phúc tấn. Vì vậy Tuệ Châu sẽ dùng thời gian một tháng này mà tự mình thuyết phục về sự thật là cô sẽ phải lập gia đình, cô cảm thấy đây chính là trong cái rủi lại có cái may. Dù sao thì thân thể hiện tại của cô phải gần hai tháng nữa mới tròn mười ba, lại lấy một nam nhân trưởng thành đã hai sáu hai bảy tuổi, hơn nữa người đó lại là vua Ung Chính trong tương lai nữa chứ, việc này, rất cần có quyết tâm cao đây.

Trái lại, Chương Giai thị lại cảm thấy uất ức thay cho Tuệ Châu, mất lúc nào cũng ướt nhoech khi đứng trước Tuệ Châu, nói: “Ồi nữ nhi của ngạch nương, còn chưa gả vào phủ con đã phải chịu uất ức thế này. Ngạch nương rất rất là mong con không bị chỉ hôn cho Tứ a ka, như thế con mới có thể khoác lên mình bộ hi phục đồ thẩm, được ngồi đại kiệu tám người khiêng, gả cho người ta làm chính thất. Có vậy mới xứng đáng với nữ nhi xuất sắc của ta. Nghĩ tới cái vị Trắc phúc tấn Niên thị mới gả vào phủ kia, cũng chỉ là xuất thân từ nô bộc thôi mà, tại sao cùng tham gia tuyển tú, cùng được Vạn Tuế gia chỉ hôn, mà nữ nhi của ta lại phải kiêng nể cô ta vào vào phủ chậm đến cả tháng.” Mỗi lần nghĩ như thế, Chương Giai thị càng quan tâm tới cửa hồi môn của Tuệ Châu hơn, cố gắng chuẩn bị những thứ hồi môn thật đẹp.

Bởi vì Tuệ Châu là gả cho a ka làm cách cách, theo quy định của tổ tông và do hoàng thượng ban ra, với phẩm cấp phân vị của Tuệ Châu, lễ vật chỉ có thể là năm đôi hai hộp hoặc là sáu đôi một hộp.

Ban đầu Chương Giai thị vốn định chọn năm đôi hai hộp, vậy mà y phục cho cả bốn mùa đã chiếm trọn bốn cái rương lớn, cuối cùng không còn cách nào khác buộc phải đổi thành sáu đôi một hộp.

Đầu tiên, Chương Giai thị sai người hoặc tự tay bà đi chọn mua những tấm vải gấm phù hợp nhất để may những bộ sườn xám: bốn xấp sa tanh thổ cẩm hoa, bốn xấp sa tanh mịn, bốn xấp tơ lụa, bốn xấp lụa Cổ Hương, may thành y phục cho cả bốn mùa, mỗi xấp bốn bộ. Những thứ này tiêu tốn không ít tiền cho những xưởng may lớn nhất kinh thành, mười bộ sườn xám đầu tiên bên trên có thêu những hoa văn khác nhau, còn sáu bộ kia thì trên áo có thêu những hoa văn hạt tròn đẹp dễ, tinh xảo. Đồng thời ở mỗi bộ sườn xám thì cổ áo, gấu tay, vạt áo cũng phải gắn những dây đăng – ten có màu khác với hình hoa văn đã thêu. Ngoài ra, chia những bộ sườn xám thành các loại, loại có vạt áo tỷ bà, loại vạt như ý, loại vạt nghiêng, loại có viền và mép như nhau.

Tiếp theo, bà lại cho người đi mua hương dược liệu quý, cùng với những hương dược liệu trần quý trước kia gom vào cùng một rương, trong đó còn để cả nhân sâm sáu bảy trăm năm hái từ núi Trường Bạch, trông càng thêm quý giá hiếm lạ.

Sau đó, Tuệ Châu tự tay thêu một bộ mền gấm uyên ương, một bộ mền long phượng cầu đại cát đại lợi, hai vỏ gối thêu bằng lụa Bắc Kinh với những mũi chỉ viền đều, mười hai chiếc hà bao, được xếp đầy trong một cái rương. Thật ra những thứ này hoàn toàn có thể mua sẵn, nhưng Chương Giai thị thấy việc này sẽ thể hiện được đức hạnh của Tuệ Châu, tay nghề thêu tốt, mai sau vào phủ Tứ bối lạc chắc sẽ được coi trọng, thế nên mới không đặt mua. Cũng may bình thường Tuệ Châu rất yêu thích việc thêu thùa, nên có rất nhiều thứ đã có sẵn, riêng mền gấm uyên ương và mền gấm long phượng cầu may là sẽ phải cần đến một tháng để thêu xong, chỉ lo là thời gian đang trôi khá nhanh.

Cuối cùng là một hộp chất đầy đồ trang sức, vốn ban đầu định chuẩn bị hai hộp, nhưng bây giờ chỉ có thể xếp hết vào một hộp. Chương Giai thị liền tìm thợ mộc làm ra một cái hộp khác, mặc dù bề ngoài nhìn rất giống so với những hộp trước, nhưng thực chất bên trong, đựng được nhiều đồ hơn hẳn. Trang sức trong hộp dường như đã lấp đầy chỗ, suýt nữa thì tràn hết ra ngoài.

Trong đó, cũng giống như bình thường có kẹp tóc, trâm cài, vòng tay ngọc bích, kim cài áo, nhẫn cùng vòng cổ, đồ trang sức bạch ngọc, một hộp bên trong đựng đầy vàng bạc châu báu, gương soi bằng bạc. Ngoài ra những thứ lớn nhỏ còn lại đều được làm từ rất nhiều vật liệu quý giá thành trâm hoa nhỏ cài gần tai, trâm cài tóc gắn hạt cườm, trâm cài bên tóc mai, trâm đầu phượng, trâm đầu rồng. Trong những đồ hồi môn Chương Giai thị mới chọn mua hay là đã mua từ trước thì có tới chín loại là trân phẩm thượng hạng: hoa cài đầu sau bằng bạc mạ vàng khảm ngọc, trâm vàng nạm ngọc, trâm bạc mạ vàng điểm những chấm xanh khảm ngọc bích, hoa cài tóc bằng bạc mạ vàng, vòng tay vàng đính cườm, vòng tay vàng khắc những hình rồng uốn lượn ở giữa có gắn trân châu, hoa tai vàng Đông Châu, hoa tai vàng Đông Châu khảm ngọc lục bảo, hoa tai vàng cánh dơi nạm ngọc. Tất nhiên là trong đó cũng có không ít những chiếc hoa cài đầu của con gái Mãn Thanh, như là kẹp tóc hình phượng, hoa cài Mãn Châu, hoa cài nửa đầu. Thế nhưng, dù cho có nhiều như vậy, Chương Giai thị vẫn cho rằng chưa đủ, luôn cảm thấy áy náy với Tuệ Châu. Chương Giai thị nghĩ mặc dù với những đồ hồi môn bà chuẩn bị này, lấy thân phận cách cách của một vị a ka mà nói, thì lúc vào phủ chắc chắn sẽ không để người khác xem thường, nhưng cũng nhớ tới Tuệ Châu chỉ được mặc hi phục màu hồng sẫm, ngồi kiệu hoa nhỏ bốn người khiêng, của hồi môn của nữ nhi mình xuất giá, chỉ có sáu đôi một hộp vào phủ Tứ Bối lạc cũng là khó sống. Bà đã sai người đi dò la, hôn lễ của Niên thị vào phủ Tứ Bối lạc cực kỳ là khoa trương, chiêu trống inh ỏi cả một ngày, phủ Tứ gia giăng mắc đầy những thứ màu đỏ sậm. Vậy mà những bộ y phục bà chuẩn bị cho Tuệ Châu ngay đến cả một thứ màu đỏ bạc cũng không có, bởi vì màu đỏ quá gần với màu đỏ thẫm rồi, chức phận cách cách sao có thể được mặc.

Chớp mắt một cái thời gian một tháng đã qua. Hôm nay chính là ngày Tuệ Châu gả vào phủ Tứ Bối lạc.

Chiều ngày hôm đó, Tuệ Châu vệ sinh thân thể sớm hơn một chút, rồi ăn cơm tối, sau đó mới bắt đầu trang điểm. Cô mặc một bộ kỳ trang (trang phục của phụ nữ Mãn Thanh) màu hồng phấn thêu hoa đào. Tóc búi đơn giản để đội mũ cách cách, bên trái tóc mai cài một chuỗi hạt ngọc lưu ly sắc sỡ cũng với một bông hoa nhỏ màu hồng, bên phải cài một chiếc trâm điệp vàng, tai đeo đôi hoa tai ngọc bích.

Trên gương mặt mồm mỉm, trẻ con của Tuệ Châu là đôi lông mày thanh tú, đôi mắt không to lắm nhưng lại sáng ngời ngời, chiếc mũi nhỏ hơi vênh, đôi môi xinh xắn đỏ hồng, rất hợp với nước da trắng ngần mịn màng của cô, miến cường trung ra cái vẻ ngây thơ, lại càng tôn thêm ba phần kiều mị, bảy phần đáng yêu.

Chương Giai thị nhìn nữ nhi xinh đẹp đáng yêu của mình, không kim lòng được rung rung nước mắt. Sau khi cho mọi người lui cả chỉ trừ tiểu Triệu ma ma (Tiểu Đào), bà mới đeo vào tay Tuệ Châu chiếc vòng vàng nạm ngọc, cất lời: “Qua hết ngày hôm nay, con sẽ là người của hoàng thất, là người của Tứ a ka. Con phải biết giữ đúng đức hạnh của một người vợ, hầu hạ Tứ a ka và Tứ Phúc tấn chu đáo.... Vào phủ Tứ Bối lạc rồi, mọi thứ đều không

giống như ở nhà mình, mọi việc đều phải cân nhắc cho kỹ rồi hãy làm. Cái vòng này trong ruột là rỗng, ở đó có để ngăn phiếu ba ngàn lượng. Ngạch nương đã sai người đổi thành những tờ mệnh giá nhỏ, con có thể dễ dàng lấy ra dùng. Còn có ba trăm lượng vụn vật thi đã ở chỗ Tiểu Đào, cái đó cho con dùng để ban thưởng cho đám nô bộc.” Nói xong, Chương Giai thị liền xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn tiểu Triệu ma ma một hồi, mới tiếp tục nói: “Tiểu Đào, người cũng đã chăm sóc Tuệ Châu được mười ba năm rồi. Hôm nay ta giao nó cho người, mong người ở phủ Tứ Bối lạc vẫn tiếp tục chăm sóc giúp đỡ nó. Từ giờ trở đi, người không còn tên là Tiểu Đào nữa, cũng không phải là tiểu Triệu ma ma, mà là nha hoàn hồi môn của Nữ Hồ Lộc cách cách ở phủ Tứ Bối lạc – Tổ Tâm. Hi vọng người về sau cũng giống như cái tên này, chỉ có một lòng trung thành với Tuệ Châu, người mà người đã hầu hạ từ tấm bé.”

Tổ Tâm bịch một tiếng quỳ xuống đất, khấu đầu trước Chương Giai thị, nghẹn ngào nói: “Phu nhân, xin người hãy yên tâm, nô tỳ ở đây xin thề với trời, đời này kiếp này một lòng trung thành với tiểu thư, nếu làm trái lời thề, thì trời tru đất diệt.” Nói xong, nàng lại khấu đầu trước Tuệ Châu.

Chương Giai thị bình tĩnh nhìn một lúc, mới cười cười đỡ Tổ Tâm đứng dậy.

Vừa lúc, có người tới bẩm báo: “Phủ Tứ a ka sai người tới đón, kính xin tiểu thư ra ngoài ngay, để tránh làm lỡ giờ lành.”

Nghe vậy, Tuệ Châu nhìn Chương Giai thị lần nữa, gọi một tiếng ngạch nương, lại quỳ gối trên đất, khấu đầu trước Chương Giai thị thật thấp, mới bước ra khỏi khuê phòng của mình.

Sau đó Tuệ Châu được ma ma của Bối lạc phủ hầu hạ, đỡ lên ngồi vào chiếc kiệu màu hồng, từ cửa hông ra khỏi phủ Nữ Hồ Lộc, đi về phía phủ Tứ Bối lạc.

Chương Giai thị cùng Lăng Trữ vẫn đứng ở chỗ cửa ra vào, nhìn hàng kiệu biến mất dần nơi khúc quanh.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhập Phủ

Phủ Tứ Bối lạc

Tuệ Châu ngồi trên ghế, để cho Tổ Tâm và Vương ma ma mà phúc tấn phải đến giúp cô tháo trang sức, thay xiêm y, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: tình hình là mình đã gả đến đây rồi mà Tứ a ka Dận Chân vẫn chưa tới, mất công lúc ở nhà phải tốn cả một buổi chiều để trang điểm, bây giờ thì toàn bộ đều bị tháo ra hết.

”Cách cách, mọi thứ đều đã ổn thỏa, phiền ngài ngồi đây chờ Tứ Bối lạc tới. Nô tỳ bây giờ sẽ sai người đi bẩm báo lại cho phúc tấn, người thấy sao ạ?” Vương ma ma cười cười, nói với Tuệ Châu.

Tổ Tâm quay sang nhìn Tuệ Châu một hồi, trong lòng đã biết phải làm gì. Nàng cầm lên một cái hòm bao mười hai lượng bạc cùng một chiếc nhẫn đá quý, tự mình đặt vào tay của Vương ma ma, lên tiếng: “Ma ma đã vất vả rồi, cái này là của nô tỳ thay tiểu thư cảm ơn ma ma. Ma ma là hầu cận đắc lực bên cạnh phúc tấn, tiểu thư nhà nô tỳ mới vào phủ, còn nhiều điều chưa được rõ, sau này xin ma ma chỉ giáo thêm.”

Wương ma ma tiện tay nhận lấy hòm bạc, bụng lại nghĩ vị cách cách mới đến này đúng là người thức thời, biết lễ nghĩa, không như mấy vị trong những viện khác không biết tự lượng sức mình, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi, thay vào đó nụ cười có phần sâu hơn, nói: “Nô tỳ cũng không làm bộ làm tịch nữa. Cách cách, Tổ Tâm cô nương, nếu hai vị cảm thấy lời của nô tỳ nói nghe lọt tai, vậy thì xin tiếp thu. Bối lạc gia là người cực kỳ coi trọng các quy củ, trước hết Tổ Tâm cô nương phải sửa lại cách gọi, phải gọi là chủ tử. Còn phúc tấn của chúng ta cũng là một vị chủ nhân hòa nhã hào phóng, nếu không thì sao còn đặc biệt phái nô tỳ tới giúp cách cách chuẩn bị. Thật ra thì, việc trong phủ cũng không có gì lớn, quy củ chỉ là hơi nhiều một chút, chỉ cần không vi phạm đến phép tắc, đương nhiên phúc tấn sẽ không quản đến. Uhm. . . nhìn giờ cũng không còn sớm nữa, gia có lẽ là cũng đã dời thư phòng đến đây rồi, nô tỳ còn phải trở về chỗ phúc tấn. Nô tỳ xin cáo lui, cách cách.”

Tuệ Châu gật đầu, cất tiếng: “Làm phiền ma ma rồi, Tổ Tâm, thay ta tiễn ma ma.”

Tiếp theo, để Tổ Tâm tiễn Vương ma ma, cô gọi tất cả nô bộc phục vụ trong viện này lại, thưởng cho mỗi người một lượng bạc, rồi cho lui cả. Được một lúc thì tiểu thái giám bên cạnh Dận Chân – Tiểu Lộc Từ đến viện Tuệ Châu báo: “Nô tài Tiểu Lộc Từ thỉnh an tân cách cách. Bối lạc gia bảo nô tài tới đây thông báo một tiếng, khoảng chừng một khắc sau sẽ đến.”

Tuệ Châu gật đầu một cái, Tổ Tâm liền thưởng tiền cho hắn. Sau khi cảm ơn Tiểu Lộc Từ, Tổ Tâm quay sang nói với Tuệ Châu: “Tiểu thư. . . chủ tử, Bối lạc gia sắp tới, nô tỳ bây giờ lui xuống trước. Xin chủ tử cứ yên tâm, sớm mai nô tỳ sẽ gọi chủ tử dậy để đi thỉnh an phúc tấn. Kính xin chủ tử đêm nay hành sự cẩn trọng.”

Tuệ Châu không để ý đáp một tiếng. Hiện tại, cô không thể để tâm đến nhiều chuyện khác được nữa, nghĩ đến lúc mình tóc buông xõa xuống, trên người mặc cái yếm uyên ương màu hồng cùng với chiếc tiết khổ* trắng kia, khoác một lớp sa y mỏng manh trong suốt hồng đào, ngồi trên giường chờ Dận Chân lâm hạnh, cô thấy cứ kỳ kỳ thế nào ấy. Rốt cuộc là tiếp theo nên ứng phó thế nào đây?

* quần lót

Cô cũng chẳng kịp nghĩ nhiều hơn, tiếng ken két vang lên, cửa phòng bị đẩy ra.

Một người đàn ông khoác chiếc áo màu xanh lam bước vào. Hắn trông khoảng chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, mặt vuông chữ điền, mày kiếm, đôi con ngươi trong mà lạnh lẽo làm cho đôi mắt thêm phần thâm sâu, trong suốt như không thấy đáy, mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, nghe nói là người đàn ông mà có đôi môi mỏng, hẳn sẽ bạc tình. Vóc người hơi gầy nhưng cao, lưng thẳng.

Tuệ Châu biết hẳn chính là hoàng đế Ung Chính tương lai, hiện tại là Bối lạc gia, Từ a ka Dận Chân, cũng là đức ông chồng sau này cô phải nhờ cậy dựa dẫm.

Hít sâu một hơi, Tuệ Châu cố làm ra vẻ dịu dàng hiền thực, theo phép tắc cúi người hành lễ với Dận Chân, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Nữ Hồ Lộc thị Tuệ Châu, xin thỉnh an Từ gia, gia cát tường.” Rồi cô khom khom người, phát khăn, chờ Dận Chân cho đứng lên.

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Chỉ còn ánh nến cháy thỉnh thoảng tanh tách vài tiếng. Cho đến khi Tuệ Châu ngỡ rằng hẳn sẽ chẳng nói gì cả, thì một âm thanh lạnh lẽo mới vang lên: “Được rồi, miễn lễ.”

Tuệ Châu người cứng đờ thu khăn tay lại, rồi cúi đầu (nhân quan tị, tị quan tâm) đứng lên, cố gắng để cho bản thân không lộ rõ ra sự khẩn trương hồi hộp. Sau đó cả căn phòng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Bây giờ mình nên làm gì. Chẳng lẽ cứ đứng như vậy sao? Hay là hắn gọi là muốn cô tiến lên đề hỏi điều gì? Có phải là cũng nên nghĩ ngơi rồi hay không? Sét đánh chết cô đi thôi, hoàng đế Ung Chính tương lai nói với cô có ba chữ rồi mặt lại lạnh tanh là ý gì đây? Đang miên man suy nghĩ, thì vị Đại Phật trước mắt cuối cùng cũng mở miệng: “Ta đã rửa mặt, bây giờ thay quần áo thôi.” Nói xong, hắn đi về phía trước tới chiếc giường rồi đứng cách khoảng một bước chân, thong thả dang hai tay ra.

Sét vẫn là xuống đánh chết hắn đi, Tuệ Châu nghĩ mà thấy căm phẫn. Cái chủ nghĩa phong kiến đáng chết, cái triều Thanh đáng chết, lại thêm cả tên Dận Chân đáng chết này nữa. Đầu tiên là lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, và giờ thì để cho một đứa nhóc mười hai mười ba tuổi là cô đây phục vụ hắn. Được rồi, không thể để chuyện nhỏ làm hỏng chuyện lớn**, hẳn sau này sẽ là cha mẹ, sẽ là áo cơm của cô đấy.

**人在屋檐下不得不低头 (nhân tại ốc diêm hạ bất đắc bất đề đầu)

Hít sâu thêm lần nữa, cô từ từ đi tới trước mặt Dận Chân, tay run rẩy tháo từng chiếc cúc áo trên y phục của hắn. Mấy cái cúc chết tiệt này, sao lại khó tháo như vậy chứ?

“Đề ta.” Dận Chân nhìn vị cách cách trước mắt mà Hoàng a mã đã ban cho mình, tướng mạo thanh tú, cũng có thể là vì gương mặt tròn tròn và thân thể khỏe mạnh hồng hào, nhìn trông lớn hơn so với tuổi thật một chút. Lúc này tuy cô tỏ ra bình tĩnh, nhưng nhìn đôi tay run rẩy cũng biết là đang rất khẩn trương. Trông qua có thể nói là người hiền lành đôn hậu, lại có chút đáng yêu, chắc cũng là người hiểu lễ nghĩa, sẽ không giống mấy vị thiếp thất chán ngắt kia vừa mới được sủng ái đã diều võ giường oai.

Nghĩ tới đây, Dận Chân hơi nhíu mày. Song, khi quay ra thấy Tuệ Châu khó khăn lắm mới lấy lại được vẻ bình tĩnh, mới đỡ cô dậy. Cô không biết phải nói gì liền đứng qua một bên, không làm cho vị gia này mất hứng.

“Ngủ đi.” Nói xong, Dận Chân cầm y phục đưa ra.

Tuệ Châu vội vàng tiến lên nhận lấy, cất nó ngay gần ở một chỗ, lại đến hầu hạ Dận Chân cởi giày tất, hầu hạ hắn lên giường. Cô thì ngồi ở mép giường, cố buông màn xuống với tốc độ chậm nhất có thể, đầu óc quay mòng mòng, tiếp theo thì phải làm sao??? Đang nghĩ, cô đột ngột bị kéo vào một cái ôm ấm áp.....

Viện của phúc tấn

“Ma ma, người dù sao cũng là hạ nhân lâu năm của ta, ma ma thấy người đó thế nào?”

“Trông có vẻ là một người an phận thủ thường, thậm chí lão nô còn cảm thấy phải nài ta có chút mềm yếu, nhưng là một hiểu biết, còn về phần dung mạo thì so với vị mới tới phúc gia thì chắc là không bằng.”

“Được, ta tin tưởng con mắt nhìn người của ma ma. Nếu thật sự tốt như vậy, ta cũng hi vọng nàng ta có thể vì gia mà khai chi tán diệp (sinh con đẻ cháu). Đừng giống như ai kia, có hai đứa con trai rồi, thì hành xử tùy tiện.” Dừng một chút, dường như không kìm chế nổi “Đúng vậy a, con trai ta.....”

“Chủ tử, nô tỳ biết người khổ, kể từ đại a ka Hoảng Huy ra đi, thì người....., nhưng trong phủ này cần có người làm chủ, người mới chính là chủ nhân thật sự của phủ Từ bối lạc mà.”

“Được rồi, ma ma, bà lui xuống đi.....”

Đêm nay, trăng sáng vắng vạc.

Ở phủ Từ Bối Lạc, một vài viện của mấy vị chủ tử đèn dầu mãi vẫn chưa tắt, cũng như một đêm tháng trước, yên tĩnh nhưng chẳng yên bình.

Chương 12: Thê Thiếp

Mới tờ mờ sáng, cô đã nghe thấy tiếng cửa mở ngoài viện, còn có cả tiếng người thì thầm với nhau.

Lúc này đương là giờ Dần, thật ra Tuệ Châu đã thức dậy từ lâu, Dận Chân cũng đứng dậy chuẩn bị cho buổi thiết triều sớm, thấy hần không có ý định đánh thức mình, cô liền mặc kệ mà ngủ tiếp. Chừng khoảng nửa canh giờ sau, Dận Chân ăn mặc đã chỉnh tề, mà cô thì không tài nào ngủ được nữa. Đầu óc rối loạn, khi thì nghĩ về lúc trước ở hiện đại, lúc thì lại nghĩ về phủ Nữ Hồ Lộc, tất cả những người mình đã từng cùng cười ngửa xem hoa loáng thoáng hiện ra. Người cuối cùng xuất hiện lại chính là Dận Chân. Cô nghĩ về hần rất nhiều, hần sẽ là a mã của nữ nhi mình, là người cùng đi với mình suốt quãng đời còn lại, mà ở cái thời đại này thì hần còn được gọi là trượng phu của cô nữa. Sau này, muốn gặp được A mã và ngạch nương hần sẽ rất khó, và hần sẽ trở thành trụ cột cho cuộc sống của cô. Song, cô cũng hiểu rõ một điều rằng, nam nhân này vĩnh viễn không thể chỉ thuộc về một mình cô, thể nên cuộc sống sau này phải dựa vào chính mình, trong một quyền hạn nhất định nào đó thì mình phải để bản thân sống thoải mái. Nghĩ đi nghĩ lại, cô luôn ở trong thế bị động mà tiếp nhận mọi thứ, cũng không mong sẽ nổi bật hơn người, hiện tại thì cũng đã xuyên không rồi, chỉ mong một cuộc sống bình an, gia đình lúc trước của mình cũng được yên ổn.

Đúng lúc đó, cửa phòng phía ngoài bị đẩy ra, Tuệ Châu liền nghe được tiếng có người đang rót nước, tiếp đó Tổ Tâm và Vương ma ma cùng nhau đi tới giường. Sau khi hầu hạ Tuệ Châu rửa mặt Tổ Tâm giúp cô thay y phục, còn Vương ma ma thì đi tới bên giường, nhìn chiếc thảm trải giường màu trắng đã dính máu, mới cầm lên gấp gọn gàng, bỏ vào chiếc hộp khắc hoa mà lúc tới bà ta đã mang theo. Sau đó, bà mới quay sang hành lễ với Tuệ Châu, cất tiếng: “Đề lão nô báo cho Nữ Hồ Lộc cách cách một tin mừng, phúc tấn dặn dò nô tỳ báo cho cách cách là, sau buổi thỉnh an, phúc tấn sẽ phân phó kẻ hầu người hạ trong viện của cách cách, còn bây giờ chỉ có thể làm phiền cách cách, khiến cho Tổ Tâm cô nương phải bận rộn rồi.”

Tuệ Châu thấy Vương ma ma cầm tấm thảm trải giường kia nhìn kỹ rồi cất nó đi, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, nên chỉ cúi đầu. Tổ Tâm thấy thế, vội khom người trước Vương ma ma, cười nói: “Tạ phúc tấn đã sắp xếp chu toàn cho chủ tử. Cũng tạ ma ma quan tâm đến nô tỳ, có thể được phục vụ chủ tử là phúc phận của nô tỳ, sao có thể thấy uất ức được.”

“Nếu vậy thì, lão nô sẽ không quấy rầy chủ tử nữa, bây giờ nô tỳ phải đem chiếc thảm này đến cho phúc tấn kiểm tra. Trời giờ vẫn còn khá sớm, trước tiên cách cách có thể dùng một ít điểm tâm, khoảng một canh giờ sau, phúc tấn sẽ sai Tiểu Phúc tử tới đây, đưa cách cách tới sảnh chính thỉnh an.”

Nói xong, Vương ma ma cúi đầu chào Tuệ Châu lần nữa, rồi bước ra khỏi phòng.

Chờ Vương ma ma đi rồi, Tuệ Châu cũng không chậm trễ thêm, vội tắm rửa thay xiêm y, rồi cùng Tổ Tâm dùng một chút điểm tâm, mới bắt đầu trang điểm.

Tổ Tâm mặc giúp Tuệ Châu bộ kỳ trang bằng xa tanh màu hồng nhạt, trong đó ở phần mép của cổ áo, ống tay áo cùng vạt dưới được viền bằng những hình ngọc thạch phú quý, rộng chừng ba phân, vạt trước cũng thêu những hoa văn ẩn màu trắng theo kiểu Tô Châu. Thay xong y phục, Tổ Tâm lại chải đầu giúp Tuệ Châu, tóc cô được búi lên đơn giản để đội mũ cách cách (lường bà đầu), cũng như lúc trước để lại một phần tóc nhỏ ở phía sau, dùng hoa cài đầu bằng bạc mạ vàng khảm ngọc để cố định nó, đồng thời ở phần tóc búi phía trên còn được cài lên một cây trâm hoa bằng ngọc nhỏ, cùng với bông hoa màu xanh nhạt. Sau đó, nàng lại đeo giúp Tuệ Châu đôi hoa tai bằng ngọc chấm xanh. Cuối cùng cũng đã xong.

Cách ăn mặc của Tuệ Châu không có gì quá nổi bật, những cũng không để cho người khác khinh thường, làm mất đi sự trang nghiêm. Sau khi tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, Tuệ Châu và Tổ Tâm ngắm lại một lần nữa. Đúng lúc đó, thái giám thân cận bên cạnh phúc tấn Tiểu Phúc Tử tới thỉnh chủ tử Tuệ Châu đi vấn an.

Tuệ Châu cùng với Tổ Tâm theo Tiểu Phúc Tử đi về phía chính viện. Dọc đường đi, qua quan sát và hỏi thăm, cô cũng biết thêm được chút chuyện. Cô chỉ phải đi thỉnh an phúc tấn vào mỗi buổi sáng, còn đầu thời gian còn lại đều thuộc về cô. Đồng thời trong lúc đi, qua lời tán gẫu của mấy tên nô bộc, Tiểu Phúc Tử cũng lại nói thêm nữa, cô cũng biết sơ qua về cái kiến trúc trung quy trung củ (không có gì đặc biệt, còn có chút máy móc, câu nệ) trong phủ này. Nhân tiện, cô còn biết thêm, Dận Chân đúng như cô đã tưởng tượng, là một người rất coi trọng nguyên tắc, cứ vào mỗi đêm mùng một và mười lăm nhất định là hần sẽ đi đến viện phúc tấn. Lúc trước khi Niên thị chưa gả vào phủ, người được sủng ái nhất chính là Trắc phúc tấn Lý thị, một tháng có đến tám, chín ngày là hần ở viện của nàng ta. Còn bây giờ, Niên thị và Lý thị ngang hàng, lấy tháng này xem ra, mỗi người có khoảng năm sáu ngày. Tiếp theo là ba vị cách cách trong phủ, mỗi người có ít nhất một ngày, hiện tại thêm cả cô nữa là bốn người. Cuối cùng là bốn vị thị thiếp thân phận không cao quý gì cho cam, mỗi tháng số ngày Dận Chân đến với những người này là không cố định. Có thể nói, vị gia này đúng là muốn trong phủ mình đều bình đẳng, mưa móc cùng hưởng đây.

Trong khi vẫn còn đang nói chuyện, thì đoàn người Tuệ Châu đã tới sảnh chính.

Cô vừa bước vào trong phòng, một phòng toàn là nữ nhân, làm Tuệ Châu nhìn đến hoa cả mắt, chờ ổn định thần trí, cô mới tiến về phía trước.

Ngồi ở chính giữa gian phòng hần là Đích phúc tấn Ô Lạt Na Lạp thị. Trông nàng ta cũng chỉ khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, dung mạo đoan trang cương trực, đang cười nhân nhật nhìn cô, làm cho người ta xuất hiện một cảm giác vừa hiền hòa cũng lại vừa xa cách.

Hai bên Ô Lạt Na Lạp thị là hai thiếu phụ trẻ tuổi. Một người trông khoảng đầu hai mươi, khoác trên mình bộ kỳ trang bằng gấm thêu màu đỏ sậm. Mái

tóc dày đen nhánh được búi cao, bên trên mang đầy những chuỗi ngọc quý giá, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, đôi lông mày lá liễu, đôi môi căng mọng. Lúc này nàng ta đang mỉm cười giống cười mà lại như không. Thật là một thiếu nữ xinh đẹp! Chỉ là ánh mắt hơi sắc bén, đây có lẽ là Trắc phúc tấn Lý thị. Hiện tại ba đứa nhỏ trong phủ đều do nàng ta sinh ra. Trong đó, Nhị a ka Hoàng Quân năm nay năm tuổi, tam a ka Hoàng Thờ cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh sáu tháng, cùng với Đại cách cách năm nay mười tuổi. Có thể thấy được, Lý thị lớn lối như vậy cũng là có nguyên nhân.

Một vị khác chính là Trắc phúc tấn Niên thị năm nay gần mười lăm. Nàng mặc bộ kỳ trang hai giới thức. Trên người khoác chiếc áo choàng ngắn màu hồng cánh sen thêu hoa lan, cùng với đó là một chiếc váy xanh da trời có viền màu trắng ngà. Đôi lông mày được kẻ đậm, làn da thoa phấn trông mịn và hồng hơn. Đôi mắt ướt hoa hạnh, càng nhìn càng làm ta cảm thấy thương yêu. Quả thực là một cô gái đẹp đến nghiêng thành. Lúc này, đôi mắt ướt đó đang nhìn chăm chăm vào Tuệ Châu, rồi bất ngờ quay đi chỗ khác, nàng ta hơi cúi đầu liếc nhìn Lý thị, cái vẻ đắc ý chột lóc lên trong con ngươi. Hoa hạnh đẹp một cách mỹ lệ, thường được dùng để ví với những cô gái xinh đẹp, cụ thể hơn là thường dùng để ví đôi mắt của thiếu nữ. Tục ngữ có câu: “Lông mày lá liễu, mắt hoa hạnh” chữ “hạnh” (cây hoa hạnh) và chữ “hạnh” (may mắn hạnh phúc) đồng âm

(Nguồn: Phong thủy hoàn kiếm)

Tuệ Châu không kịp quan sát kĩ tất cả nữ nhân trong phòng, đã bước tới trước mặt Ô Lạt Na Lạp thị, rồi nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ: “Nữ Hồ Lộc Tuệ Châu xin thỉnh an phúc tấn, phúc tấn cát tường.”

Tổ Tâm đi theo phía sau cũng quỳ xuống. Tiếp đó, Vương ma ma mới bưng tới một khay trà, bên trong có ba chiếc chén tinh xảo. Tuệ Châu cầm lấy chén trà thứ nhất, giơ lên cao quá đầu, dâng cho Ô Lạt Na Lạp thị, nhẹ nhàng cất tiếng: “Mời đích phúc tấn dùng trà.”

Ô Lạt Na Lạp thị cười nhạt nhận lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi để nó xuống, từ từ nói: “Từ hôm nay trở đi, người chính là người của gia, người phải tận tâm hầu hạ gia, vì gia mà khai chi tán diệt (sinh con đẻ cháu). Gia là người rất coi trọng phép tắc, trong phủ quy củ cũng khá nhiều, không thể so với ở nhà người được. Nhưng chỉ cần người tuân thủ các lễ nghi, ta quyết sẽ không làm khó người. Cứ vậy đi, bây giờ người dâng trà cho hai vị phúc tấn, rồi làm quen với ba vị cách cách kia. Họ vào phủ sớm hơn người, tuổi cũng hơn người nữa, người nên gọi họ một tiếng ‘tỷ tỷ’.” Rồi nàng dừng lại một lúc, quay ra nhìn mọi người trong nhà một lượt, nói tiếp: “Về sau các muội nên sống hòa thuận với nhau hơn, không nên vì một chuyện nhỏ để xảy ra tranh cãi rồi làm mất đi hòa khí.”

Tuệ Châu vội vàng kính cẩn trả lời: “Tạ phúc tấn đã chỉ bảo, sau này Tuệ Châu nhất định sẽ hầu hạ gia chu đáo, tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc trong phủ, sống hòa thuận vui vẻ với các vị tỷ tỷ, sẽ không phụ sự kỳ vọng của phúc tấn.” Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu một cái, coi như là đã tiếp nhận.

Tiếp đó cô lại quỳ gối trước mặt Lý thị, dâng trà. Lý thị nhận lấy tách trà, cũng thấy hứng thú uống một ngụm, lên tiếng: “Ha ha, nhìn muội nhỏ tuổi mà thật là hiểu chuyện nha, khôn khéo thế này, xem ra gia lại có thêm một giai nhân nữa rồi. Ha ha, không giống như ai kia, có được một chút nhan sắc, là đã lên mặt rồi. Ấy chết, xem ta đang nói linh tinh cái gì này, muội muội mau đứng lên đi.”

Tuệ Châu đáp lại Lý thị một tiếng dạ, rồi cầm lên tách trà cuối cùng, quỳ xuống dâng lên trước Niên thị. Niên thị nhận lấy, nhấp một ngụm, cũng không nói gì thêm, chỉ quay sang ngắm nghía chiếc khăn tay của mình.

Sau đó, Tuệ Châu cũng lại hành lễ thêm với ba vị cách cách là Tổng thị, Cảnh thị, Vũ thị. Họ cũng mỗi người đáp lại cô một lễ.

Trong đó, Tổng thị vào phủ sớm nhất, năm nay hai mươi lăm, dáng vẻ thanh nhã, trông rất là tiểu gia bích ngọc*, đã từng sinh cho Dận Chân một nhi nữ, nhưng chẳng may chết yểu. Cảnh thị thì dịu dàng trầm tĩnh, năm nay mười bảy, là người đã tham gia tuyển tú ba năm trước rồi được gả vào phủ, không được sủng ái lắm, nên đến giờ vẫn chưa sinh được mụn con nào. Vũ thị thì vóc người thấp hơn Cảnh thị một chút, nhưng lại hết sức xinh đẹp, khí chất nhã nhặn, năm nay cũng đầu hai mươi, tuy đã nhiều năm chưa sinh được một đứa con nào, nhưng mỗi tháng Dận Chân đều đến viện của nàng khoảng hai lần.

小家碧玉 “Tiểu gia Bích Ngọc” nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”

(Nguồn: Grey - Như Thủy)

Cuối cùng, là ba vị thị thiếp hành lễ với Tuệ Châu. Sau đó thì nhân tiện đang rảnh rỗi, mọi người mới ngồi lại nói chuyện phiếm một lúc, mới từ từ giải tán.

Tuệ Châu thở phào nhẹ nhõm, để Tổ Tâm đỡ, nhanh chóng đi về tiểu viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Viện

Đây là một cái viện nhỏ tọa ở phía nam của phủ, nhìn ra hướng bắc. Viện được xây theo kiến trúc Tứ hợp viện, từ cổng vào đến tòa nhà hiện tại đang ở cũng phải cách đến bảy tám thước, tổng cộng có bảy gian phòng. Chính giữa viện có một thành lan can bắc qua ba gian phòng phía trước dẫn đến sảnh chính. Phòng chính được xây theo kiến trúc từ thời Minh, lấy một gian bên trái làm phòng ngủ, gian bên phải là thư phòng. Bên tây bên đông là hai gian

phòng nữa. Lúc này đây, hai chủ tớ Tuệ Châu và Tổ Tâm đang nhàn nhai ngồi nói chuyện ở một tòa nhà sâu tận bên trong viện.

“Chủ tử, nếu không có việc gì thì người nên nghỉ ngơi một chút, đứng một lúc lâu như thế chắc đã mệt mỏi lắm rồi.” Tổ Tâm đau lòng nhìn vì chủ tử mình hậu hạ từ tấm bé. Hôm nay đã thấy, nữ nhân trong phủ này không phải là đơn giản. Chủ tử mình còn nhỏ nên chưa hiểu nhiều, mà ở trong phủ lại chỉ là cách cách, đối mặt với những nữ nhân trong phủ Bối lạc này, làm thế nào mới đứng vững được đây?

“Không sao, ta vẫn ổn. Vẫn nên chờ Cao Đức công công – Đại tổng quản trong phủ tới trước rồi nghỉ ngơi cũng chưa muộn mà.” Tuệ Châu dựa người vào cái đệm êm ái trên giường, mệt mỏi trả lời.

Tổ Tâm suy nghĩ một chút, muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng: “Chủ tử, nhìn tình hình sáng nay, không kể đến những thứ khác, xem ra qua biểu hiện của hai vị Trắc phúc tấn có thể thấy họ rất được sủng ái, nhưng đồng thời phúc tấn vẫn thể hiện được cái uy của mình, nghĩ kĩ một chút có thể rõ, tình hình trong phủ đối với chủ tử rất là bất lợi. Chủ tử trước hết vẫn nên được Tử gia sủng ái, sớm sinh quý tử, mới là việc quan trọng. Như vậy chỗ đứng của chủ tử trong phủ này từ nay về sau có thể được an toàn.”

Nghe thế, Tuệ Châu không khỏi hơi nhú mày. Tuy biết Tổ Tâm đều là suy nghĩ cho cô, những nghĩ đến việc nữ nhân lấy hài tử ra làm lá chắn bảo vệ, thì cô hoàn toàn không đồng tình. Dù sao thì cô cũng đã gả cho Dận Chân, điều này cô biết, việc sinh con dĩ nhiên không bài xích, dù sao ở triều Thanh ba trăm năm về trước này có thể có máu mủ của mình, tức là đã xác thực cô có thật trên đời này, cũng mong sớm sinh con để cái, nhưng tuyệt đối hiện tại thì không. Vì cô biết ở cô đại tỷ lệ sinh khó là rất cao, mà thân thể hiện tại của cô cũng mới chỉ có mười ba, việc sinh nở cũng càng nguy hiểm hơn, tốt nhất là chờ thêm mấy năm nữa rồi hãy nói, thuận theo tự nhiên, cô cất lời: “Tổ Tâm, ta hiểu là người muốn tốt cho ta, nhưng bây giờ ta mới có mười ba tuổi, ở trong cái nơi thâm đại trạch viện này, nếu có mang thai, cũng rất là nguy hiểm. Hiện tại chúng ta còn chưa biết rõ tình hình cụ thể trong phủ, mặc kệ bọn họ có lợi hại thế nào, chỉ cần chúng ta hành sự cẩn thận không liên đới gì đến họ cả, thì tự nhiên họ sẽ chẳng để ý đến chúng ta. Thêm nữa, ta cũng không thích đi tranh giành tình cảm với người khác, mong người hiểu cho ta, ta nghĩ vẫn cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất, đi một bước tính một bước thôi.”

“Chủ tử, nô tỳ biết, người không giống Đại tiểu thư và Tam tiểu thư, người lúc nào cũng chỉ muốn một cuộc sống an nhàn, cũng chẳng hứng thú với vinh hoa phú quý. Nhưng người đã bước chân vào phủ Bối lạc này rồi, thì việc chỉ nghĩ đến bản thân là rất khó.”

“Tổ Tâm, mọi điều người nói ta đều hiểu, hiện tại ta chỉ muốn một cuộc sống thật đơn giản, lại rất lười không thích ra khỏi viện, nếu bây giờ đi tranh giành sủng ái với họ không phải là vừa khổ vừa mệt sao. Tổ Tâm, tỷ tỷ tốt của ta ơi, nếu chưa phát sinh bất kỳ một chuyện xấu nào, thì người nên nghỉ giúp ta xem lát nữa sau khi người làm được phân chia tới đây, làm sao lo dọn dẹp sửa sang cái viện này đi. Nơi này sau này sẽ là một gia đình nhỏ của chúng ta đây. Ta chỉ nghĩ nếu có được một cái viện nhỏ thoải mái, để cho ta có thể làm mọi việc mình thích trong này, mới chính là đại cát đại lợi đó.”

Tổ Tâm nghe xong những lời này thì bật cười, azzzz, chủ tử ơi là chủ tử. Đang trong lúc hai chủ tớ ngồi tán gẫu, thì Cao Đức công công Đại tổng quản trong phủ mang theo ba người nữa tới.

“Nô tài Cao Đức thỉnh an cách cách, cách cách cát tường.” Một người chừng ba mươi tuổi, ăn vận một bộ dành cho thái giám cùng mấy người phía sau thỉnh an Tuệ Châu.

Tuệ Châu biết đây chính là Đại tổng quản trong phủ - Cao Đức công công. Minh chỉ là một cách cách nhỏ nhoi tuyệt đối không thể coi thường ổng, liền đáp lại nửa lễ, sau đó tự mình đỡ ổng ta đứng lên, cất tiếng: “Làm phiền công công rồi, Tuệ Châu vừa mới gả vào phủ, nếu có gì không đúng, xin công công chỉ bảo nhiều hơn.”

Nói xong, cô đem lọ thuốc hít (tỳ yên hồ) bằng vàng nạm hồng ngọc đã chuẩn bị từ trước cùng với ngân phiếu năm mươi lượng đưa cho ông ta. Phải hiểu là năm mươi lượng lúc bấy giờ là rất lớn, cô ở trong phủ tứ bối lạc một tháng cũng chỉ nhận được có hai mươi lượng, mà hai mươi lượng này đã đủ cho một nhà ba người bình thường có được một cuộc sống sung túc trong nửa năm rồi. Cao Đức lùi lại một bước, sau khi nhận đồ, càng thêm cung kính nói: “Cách cách khách sao rồi, nô tài tạ cách cách ban thưởng. Cách cách mới tới Bối lạc phủ, hẳn là còn nhiều chỗ chưa quen, nếu người còn cần gì thêm nữa, cứ kêu người báo với nô tài một tiếng.”

Rồi ông ta quay lại nhìn Tuệ Châu, thấy tinh thần cô có vẻ hơi mệt mỏi, tự vỗ đầu mình một cái, rồi cười nói: “Nô tài hồ đồ rồi, chính sự quên hết cả. Mọi đồ dụng trong viện cách cách, phúc tấn đã sớm bảo chúng nô tài dọn dẹp ổn thỏa, Riêng người hầu hạ cách cách thì vẫn chưa, hiện tại nô tài đã đưa bọn họ đến ra mắt cách cách đây.”

Dứt lời, Cao Đức liền chỉ vào một phụ nữ tầm ba mươi tuổi trông rất khỏe mạnh, nói: “Đây là vị ma ma bạc Nhị - Trương ma ma. Tương công của bà ta đang giữ công ở hậu viện. Về sau để bà ấy làm một vài việc nặng một chút ở ngoài phòng là được.” Rồi ông ta chỉ vào nha đầu tầm mười lăm mười sáu tuổi vẻ mặt bình thường nói: “Đây là tỳ nữ Hạ Mai lúc trước thường làm công việc quét dọn ở trước viện. Cha mẹ con bé đều là người hầu của phòng bếp trong phủ, nó là con của nô bộc.” Cuối cùng, ông ta chỉ vào tiểu nha đầu tầm chỉ có mười hai mười ba tuổi, lên tiếng: “Đây là tỳ nữ mua về từ năm trước. Đã từng hầu hạ trong viện của Cảnh cách cách gần một tháng, sao đó phục vụ ở phòng giặt đồ. Nó rất là lanh lợi, tên cũng lại dễ nghe – Nguyệt Hà.”

Sau đó ông ta chuyển chủ đề, cúi chào trước Tuệ Châu, cười nói: “Cách cách, nếu không còn gì phân phó nữa, nô tài xin phép được cáo lui. Phúc tấn còn đang chờ nô tài ở sảnh chính.” Tuệ Châu gật đầu mỉm cười đồng ý, lại tự mình tiễn Cao Đức ra tận cửa, liên tục cảm ơn.

Trở về phòng, Tuệ Châu ngồi xuống giường, Nguyệt Hà nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đem tách trà mới rót ở trên bàn tới, cười nói: “Cách cách uống tách trà này đi. Hôm qua người đã mệt mỏi cả ngày, sáng sớm nay lại vội vàng đến thỉnh an phúc tấn, hẳn là rất khát rồi.” Tuệ Châu mỉm cười nhận lấy tách trà nhấp một ngụm, quả nhiên là rất khát, cô không khỏi liếc nhìn nha đầu kia một cái, một người thật lanh lợi. Thoáng sau, cô nháy mắt với Tổ Tâm đang đứng một bên, lên tiếng: “Xem ra Cao công công nói rất đúng, đây đúng là một tỳ nữ lanh lợi hiểu chuyện. Tổ Tâm, đem miếng ngọc bội ngọc lục bảo kia thường cho nàng.”

Tổ Tâm mang miếng ngọc bội tới, vừa thưởng, vừa cười nói: “Sau này ngươi đã là người hầu bên cạnh chủ tử. Được chủ tử khen vì sự lanh lợi của bản thân, đó là phúc khí của ngươi. Có điều...” Nói xong nàng quay ra nhìn Nguyệt Hà cùng với hai người kia, tiếp tục: “Chúng ta thân là nô tài, đầu tiên phải có lòng trung thành. Nghĩa là trong lòng các ngươi chỉ có duy nhất một mình chủ tử. Thứ hai là phải biết suy nghĩ cho chủ tử. Chỉ cần làm được hai điều này, cách cách tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi, nhưng nếu như chỉ cần làm một việc có lỗi với chủ tử, thì cách cách cũng sẽ có biện pháp để trừng trị các ngươi đó...”

Trương ma ma, Hạ Mai, Nguyệt Hà nghe vậy đều lạnh người, vội vàng vàng quỳ xuống đất cất tiếng: “Chúng nô tỳ nhất định tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử, tuyệt không hai lòng với chủ tử.”

Tuệ Châu liếc mắt nhìn Tổ Tâm tán thưởng, dịu dàng nói: “Tốt lắm, tất cả đứng lên đi. Thật ra thì hầu hạ ta ở đây, chỉ cần làm tốt bổn phận là được. Bình thường ta cũng không có nhiều thứ cần phục vụ, các ngươi hoàn thành tốt công việc được giao là ổn rồi, sau đó thì tự mà giết thời gian. Nếu không muốn có thêm phiền phức thì tốt nhất chỉ ở trong viện này thôi. Còn về sau nếu có chuyện gì thì cứ đi tìm Tổ Tâm là được. Tổ Tâm, thưởng cho họ ít tiền, rồi đưa các nàng ra ngoài, việc còn lại giao cho ngươi.”

Ba người nghe nói được thưởng một lượng bạc, tất cả đều là vui mừng cảm tạ, thấy được Tuệ Châu đối xử rất tốt với hạ nhân. Dù sao thì họ cũng chỉ là nô tỳ nhị đẳng trong phủ, mỗi tháng cũng chỉ có một xâu tiền thưởng thôi.

Bọn họ đi cả ra ngoài, Tuệ Châu vội nằm ngay xuống giường chẳng kịp thay áo xống, ngủ thiếp đi.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tiến Cung (Nhất)

Tháng mười một, hoa quế thổi hương vào gió, những bông hoa nở chi chít trên cành đang đua đưa từng cánh hoa cong cong theo gió, để rồi bị gió thổi vù lăm roi hàng loạt xuống con đường đá trong hậu viên, thêm một vài âm thanh thật êm dịu, một thứ hương thơm ngan ngát đã xông thẳng vào mũi. Tuệ Châu đang đi dạo trên con đường nhỏ lát cẩm thạch trong hoa viên, ngắm nhìn những khóm vàng óng ả trên cao rồi dừng bước, hương quế thoang thoảng trong lành lan tỏa khắp tứ phía khiến cô lại chìm vào suy nghĩ.

Cô gả vào phủ cũng đã được một tháng, ngoại trừ buổi chiều hôm đầu tiên nhập phủ được gặp Dận Chân trong truyền thuyết, cô cũng chẳng để ý nhiều đến mấy nữ nhân trong phủ, có khi đã quên mất các nàng từ lâu. Cuộc sống bình thản dễ chịu, ngày nào cô cũng chỉ ru rú trong phòng, mỗi sáng thì cứ đến giờ Mão là đi thỉnh an phúc tấn Ô Lạt Na Lạp thị, sau đó trở về phòng dung điểm tâm, rồi luyện chữ, thêu thùa, đến buổi chiều thì ngủ một giấc, thỉnh thoảng có những hôm nắng đẹp như hôm nay thì cùng Tổ Tâm tản bộ trong hoa viên, ngày qua ngày như vậy, mọi việc đều đã đầu vào đấy.

Tổ Tâm thấy Tuệ Châu như bị hoa cuốn hút đến mất hồn, nhẹ giọng nhắc: “Chủ tử, chúng ta nhanh đến công viện chính thôi, không nên để phúc tấn cùng Niên trắc phúc tấn phải đợi lâu đâu.”

“Ừm... đi thôi...”

Hai chiếc xe ngựa kiểu dáng đơn giản màu đỏ thẫm dừng trước cửa, từ xa đã thấy Ô Lạt Na Lạp thị trong bộ lễ phục dành cho phúc tấn của a ka đứng đó chờ.

Tuệ Châu kiến lễ với Ô Lạt Na Lạp thị, nghe thấy nàng cất tiếng: “Muội muội tới sớm quá, thật ra thì cũng không cần khăn trang. Đức phi nương nương đã gặp qua muội hôm tuyển tú, lại thấy muội gả vào phủ cũng đã được một tháng rồi, nên muốn muội cùng Niên muội vào cung trò chuyện, đây chính là phúc khí của muội đấy.”

Tuệ Châu biết mình thân là cách cách vốn không có tư cách vào cung bái kiến các vị chủ tử nương nương, liền khiêm tốn nói: “Tạ nương nương ưu ái, phúc tấn chỉ điểm.”

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Muội muội, không cần đa lễ như vậy. Muội muội khách sáo quá rồi, vào phủ đến một tháng mà chẳng thấy muội bước ra khỏi cửa nửa bước, chỉ thích “chôn chân” trong viện của mình thôi, về sau nếu muốn muội có thể sang viện ta chơi. Nếu đã gả vào phủ Tứ bối lạc, thì cũng coi như là người một nhà rồi.” Tuệ Châu đáp “Tạ phúc tấn đã quan tâm, chẳng là Tuệ Châu tự biết thân phận không dám làm phiền phúc tấn, mới chỉ quanh quẩn trong viện của mình.” Ô Lạt Na Lạp thị cười tiếp tục: “Được rồi, không bàn đến vấn đề này nữa, nếu không muội lại vin vào cái có mình thân phận không bằng người khác mà nói. Muội đó.....”

Sau đó, Ô Lạt Na Lạp thị ân cần dặn dò cô về những chú ý hành xử khi vào cung. Đúng lúc, Niên thị chậm rãi bước tới trong bộ lễ phục của Trắc phúc tấn, ôi phải nói là nàng ta có một khí chất trời ban, nếu không, sao có thể toát ra được vẻ thanh tao thoát tục từ bộ lễ phục triều Thanh cũ kỹ vừa dày vừa nặng đó, khác hẳn với diện mạo như lan của nàng.

“Thiếp thất lễ, để phúc tấn cùng Nữ Hổ Lộc muội muội đợi lâu, thật là có lỗi.” Niên Thị cười yếu ớt về áy náy.

“Chúng ta là tỷ muội mà, nào có trách móc gì đâu, Niên muội muội thân thể không khỏe, muộn một chút cũng không sao. Bây giờ chúng ta lên xe ngựa thôi, Nữ Hổ Lộc muội muội ngồi cùng với ta là được rồi.”

Vì Tuệ Châu chỉ là cách cách, nên không có xe ngựa riêng, mà là dùng chung xe với cách cách Cảnh thị. Ô Lạt Na Lạp cũng không muốn để cô đi riêng một xe, thế nên hiện giờ chỉ có hai xe ngựa đang lăn bánh về phía Hoàng Thành.

Sau khi xe vào đến Thần Vũ môn, Tuệ Châu cùng mọi người bước xuống. Ô Lạt Na Lạp thị phân phó đám người hầu đứng chờ trước cửa cung, rồi khinh xa thực lộ* dẫn Tuệ Châu và Niên thị đến chỗ ở của Đức phi – cung Vĩnh Hòa.

*khinh xa thực lộ: ngựa quen đường cũ

Thái giám cung nữ trong cung nhìn thấy Ô Lạt Na Lạp thị thì rồi rít quỳ xuống thỉnh an. Sau đó, thái giám tổng quản cung Vĩnh Hòa dẫn đường để họ vào trong phòng. Còn chưa vào đến nơi, từ ngoài đã nghe thấy tiếng cười sáng khoái bên trong truyền ra. Ô Lạt Na Lạp thị hơi chậm bước, nhỏ giọng: “Hình như Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị cũng ở đây.” Nói xong, nàng bước vào.

”Nhi tức** (nô tỳ) thỉnh an ngạch nương (nương nương). Ngạch nương (nương nương) vạn phúc.”

** nhi tức(cách xưng): con dâu, vợ của “nhi thần” ^ _ ^”Tốt lắm, đứng cả lên đi. Vừa đúng lúc Thập Tứ tức phụ (con dâu – cách gọi) cũng đến. Tỳ muội mấy đứa nói chuyện với nhau đi.”

”Tứ tẩu à, lâu rồi muội không có gặp tẩu đó. Mang thai một cái là biệt tích trong phủ. Rồi lại đến bốn tháng vất vả này nữa. Thân thể tẩu mới khỏe lại một chút mà đã vào cung thỉnh an ngạch nương ngay rồi.”

”Thập Tứ tức phụ đúng là một người hiểu chuyện*** đó, vẫn còn nhớ tới bà lão này.”

*** tri lãnh tri nhiệt 知冷知热

Ô Lạt Na Lạp thị ngồi phía dưới Đức phi, cười đáp lại: “Ngạch nương sao lại nói như vậy, người vẫn chưa già, chưa già mà, nhiều người gặp qua ngạch nương còn nói người giống như là tỳ tỳ của chúng con vậy đó, trông sao mà trẻ quá!”

Sau đó mỗi người lại thêm vài câu bông đùa, dĩ nhiên là chỉ có Đức phi cùng hai nàng dâu của bà là tham gia sôi nổi nhất, Niên thị ngồi cạnh Ô Lạt Na Lạp thị thì cũng thỉnh thoảng mới lên tiếng, còn Tuệ Châu cô thì đứng im cạnh Ô Lạt Na Lạp thị.

Tuệ Châu nhìn sang Đức phi, bà ấy đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng được bảo dưỡng nhan sắc chu đáo, nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, ngũ quan thanh tú, dịu dàng, nhưng cũng lộ rõ cái oai nghiêm bức người của một nhân vật đã ngồi trên địa vị cao nhiều năm. Bên tay phải Đức phi là một thiếu phụ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, chính là Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị. Nàng không mặc lễ phục dành cho phúc tấn, mà mặc một chiếc sườn xám dài cổ vàng, vạt chéo màu mật, áo khoác là một chiếc gi lê màu đỏ hàng thêu, cộng thêm tai đeo đôi hoa ngọc, trâm cài bạch ngọc, dáng người đoan trang, trán cao mày ngài.

Hoàn Nhan Thị cười lên tiếng: “Tứ tẩu, vị này phải chăng là cách cách mới vào phủ Nữ Hồ Lộc thị của Tứ ca?” Tuệ Châu hơi giật mình, người như sực tỉnh, rồi phúc thân với Hoàn Nhan thị.

Ô Lạt Na Lạp thị thay Tuệ Châu đáp: “Đệ muội còn chưa gặp qua muội ấy mà liếc mắt đã nhận ra rồi. Aizzz, muội ấy à, hay mắc cỡ, bình thường không hay nói nhiều. Thế nên, tiện hôm nay ngạch nương triệu kiến, ta đưa muội ấy đến làm quen với mọi người luôn.”

”Bồn cung bảo Tứ tức phụ đưa tới đó, thật ra ta đã gặp qua con bé ở hôm tuyển tú, cũng muốn xem xem con bé sống ở phủ Tứ Bối lạc thế nào.” Nói xong, Đức phi nhìn về phía Tuệ Châu cười cười: “Được lắm, một thiếu nữ không tệ, tính tình trầm ổn, nha đầu này tốt! Người đứng là rất có phúc, có một vị nữ chủ nhân tốt như Tứ phúc tấn đây, về sau sống trong phủ phải phục vụ phu thê Lão Tứ chu đáo nghe chưa, sớm vì Lão Tứ khai chi tán diệp.”

Tuệ Châu vội vàng đi tới trước mặt Đức phi, quỳ xuống: “Tạ nương nương khen ngợi, nô tỳ nhất định phục vụ gia cùng phúc tấn thật tốt.”

Hoàn Nhan thị nghe xong, cười ha ha: “Ha ha, hôm nay coi như nhi thần được mở mắt, Tứ ca lần này không chỉ có được Niên Trắc phúc tấn như hoa như ngọc, mà còn thêm cả một vị cách cách rất đáng yêu. Tứ tẩu, tẩu nói thiệt đúng ha, ăn nói thành thực, thú vị, thú vị lắm!”

”Được rồi, Thập Tứ tức phụ, con xem, con cười con bé như vậy, mặt đã đỏ ửng hết lên rồi kìa, thôi đứng lên đi.” Đức phi quay đầu lại nhìn Ô Lạt Na Lạp thị căn dặn: “Tứ tức phụ, con nên để ý hơn đến sức khỏe của Dận Chân, công việc của nó ở bộ Hộ đạo này bận lắm. Còn Niên thị, con phải biết chăm sóc bản thân mình thật tốt, để sớm sinh cho Lão Tứ con đàn cháu đông con.”

Niên Thị nghe lời Đức Phi nói, đỏ mặt lên, nhỏ giọng đáp tiếng phải, Đức Phi cười cười, tiếp đó lại tiếp tục cùng mấy nàng dâu nói chuyện phiếm, cũng dặn dò Hoàn Nhan thị một số điều trong thời kỳ mang thai. Một lúc lâu sau, Tần Hải từ ngoài phòng đi vào bẩm: “Bẩm nương nương, Tứ gia, Thập Tam gia nghe nói mấy vị chủ tử đều ở đây, liền chưa xuất cung vội, chờ nghị xong chuyện, sẽ tới thỉnh an ngài.”

Đức Phi nghe xong càng mừng hơn, cười nói: “Đám tiểu tử này, biết vợ mình ở đây mới tới thỉnh an bồn cung. Aizzz, thôi, Tần Hải, người đi chuẩn bị cơm trưa đi, dặn dò phòng bếp làm nhiều món mà các a khách ăn.”

Tiếp sau đó, dường như mấy nàng dâu và Đức phi nói chuyện càng hợp, cung Vĩnh Hòa thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhập Cung (Nhị)

“Nô tài Tần Hải thỉnh an Tứ gia, Thập Tam gia. Gia cát tường.”

Tần Hải hơi thấp giọng, đã thấy Dận Chân cùng một thanh niên tầm mười tám mười chín tuổi đi vào.

“Dận Chân/ Dận Tường thỉnh an ngạch nương /nương nương, ngạch nương/nương nương vạn phúc.”

“Sao giờ các con mới đến, ta đã dặn dò phòng bếp chuẩn bị các món ăn rồi. À phải rồi, Thập Tứ đâu, sao không cùng đi với hai đứa?”

“Nương nương, Thập Tứ đệ vẫn còn ở Càn Thanh cung cùng Hoàng a mã luận bàn, hần kêu chúng con tới đây chờ hần, nói là đợi xong xuôi công chuyện sẽ tới đây thỉnh an nương nương tiện đón Thập Tứ đệ muội.”

“Thập Tam, con không phải che giấu cho nó, ta thấy là nó tới đón phu nhân nhà nó nên mới thuận tiện thỉnh an bổn cung thôi.” Đức phi không để cho Hoàn Nhan thị nói gì, vội phẩy tay, lên tiếng: “Được rồi, chúng ta không chờ nó nữa, đi ăn cơm thôi.”

Tần Hải ngay lập tức phân phó bảy tám thái giám cung nữ mang các món lên, dọn đầy trên chiếc bàn tinh xảo.

Nói đoạn, Đức phi bước đến chiếc ghế thượng rồi ngồi xuống, còn Thập Tam a ka Dận Tường – vị thiếu niên điển mạo anh tuấn, khắp người tỏa ra khí chất phóng khoáng cũng ngồi xuống bên phải Đức phi. Trong có vẻ quan hệ của hần với Dận Chân rất tốt, lời nói cử chỉ của họ cũng cho rõ được sự thân mật. Trong khi Dận Chân là con trai ruột của Đức phi mà dường như không có cảm xúc gì, mặt lạnh tanh ngồi xuống cạnh Dận Tường, cảm giác hai mẹ con nhà này cứ là lạ. Từ lúc vào phòng đến giờ, Dận Chân hần cũng chẳng thêm nói tiếng nào cả. Còn bên trái Đức phi là Thập Tứ phúc tấn Hoàn Nhan thị, lúc này đang cùng Dận Tường tán gẫu với Đức phi. Ô Lạt Na Lạp thị ngồi kế bên Hoàn Nhan thị, thỉnh thoảng cũng cười cười góp vui vào câu chuyện của họ. Người ngồi phía cuối cùng là Trắc phúc tấn của Dận Chân – Niên thị.

Tuệ Châu ngược mắt nhìn khung cảnh bữa cơm gia đình nói cười thân mật của họ, lại nghĩ đến tình cảnh đáng thương của mình. Xem ra càng ở địa vị cao thì càng được “đãi ngộ” tốt. Cô chẳng những không được ăn cơm, mà còn phải đứng sau lưng Ô Lạt Na Lạp thị nhìn bọn họ ăn nữa, đau khổ hơn là chính diện mình lại là tên Dân Chân với cái khuôn mặt không cảm xúc đó, trời ạ >..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiến Cung (Tam)

Dận Trinh không nghĩ rằng vì để sớm đến cung Vĩnh Hòa mà lúc đi qua con đường nhỏ ngày bé hần vẫn hay trốn các thái giám cung nữ, lại có thể gặp một thiếu nữ dung nhan thanh tú, đáng người bé nhỏ đáng yêu đến vậy. Bình thường thì cũng không sao, nhưng đúng lúc hần được Hoàng A mã khen ngợi, tâm tình vui vẻ, lại thấy vẻ mặt thân nhiên đang đắm mình vào cảnh sắc thiên nhiên của người con gái ấy, vô thức mỉm cười muốn trêu chọc nàng, ai ngờ bị nàng bơ lún. Nghĩ đến bình thường trong cung hần cũng được coi là bá chủ một phương, mình mỉm cười với nàng, nàng lại muốn tránh mình, nhân lúc không chú ý đã chạy mất.

Dận Trinh nghĩ thầm, nàng muốn trốn gia ư, vậy thì gia sẽ đi tìm nàng. Nếu đã xuất hiện tại cung Vĩnh Hòa, cũng là nơi mình đang muốn đến, làm gì có chuyện không tìm được. Nghĩ vậy, hần thu lại tâm tình, cất bước về phía chính điện của cung Vĩnh Hòa.

Chính điện cung Vĩnh Hòa

“Nhi thần thỉnh an ngạch nương, khiến ngạch nương cùng ca ca, tẩu tẩu chờ lâu, Dận Trinh có lỗi rồi.”

“Bổn cung thì không sao, ngươi nên ra thỉnh tội với phu nhân nhà ngươi kia, nàng ấy đang có mang, ngươi nên quan tâm tới nàng nhiều hơn chứ.”

Đức Phi vừa nhìn thấy tiểu nhi tử bà yêu thương nhất, mặt mày rạng rỡ hẳn lên.

“Ngạch nương chỉ thương con dâu của người, còn nhi tử của người thì không để ý, con đã vào lâu như vậy rồi mà ngạch nương chẳng gọi con đến ngồi cùng, xem ra phải để tự con kéo ghế ngồi bên ngạch nương rồi, có điều như vậy thì nhi tử “vinh hạnh” quá.”

Dận Trinh nói xong, Tần Hải đã sớm mang chiếc ghế dựa đặt bên tay phải Đức phi để hần ngồi xuống.

“Ái chà, tiểu tử tông của ta a, xem cái miệng lưỡi của con kia. Sắp làm a mã đến nơi rồi, không sợ Tứ ca và Tứ tẩu con cười cho à.”

Đức phi đưa tay lau lau mấy giọt mồ hôi trên trán Dận Trinh, nói.

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn Đức Phi với Thập Tứ thân mật như vậy, lại quay sang liếc Dận Chân với gương mặt không -tò- về -gi, làm vợ chồng đã hơn mười năm, làm sao lại không hiểu, vì thế nàng cất lời.

“Vẫn là Thập Tứ đệ lời thẳng, là người hiểu ngạch nương nhất, có điều chỉ cần là con của ngạch nương, thì không ai là không đặt ngạch nương vào sâu tận trong tim mình.”

Dận Trinh cười như không cười liếc nhìn Tứ ca hần, trả lời Ô Lạt Na Lạp thị.

“Tứ Tẩu à, tẩu nói đệ thẳng tính thật là đúng hạ. Hôm nay lúc đến cung ngạch nương đệ có gặp một tiểu cung nữ tầm mười ba, mười bốn tuổi, không đợi đệ hỏi xong đã cau mặt chạy mất, đệ liền đi thẳng đến đây. Ngạch nương à, người kêu Tần Hải tìm thử cho nhi thân với.”

Hoàn Nhan Thị nghe đến đây, nụ cười cứng đờ, cúi đầu không lên tiếng. Đức Phi nhìn con mình như vậy, làm sao không hiểu, cười nói.

“Cũng biết đến cung ta mà sách nhiễu cơ đấy, được rồi để lát nữa ta bảo Tần Hải tra hỏi thử. Mà con đến từ lâu rồi nhưng chưa bái kiến qua tiểu tẩu tử của con đâu. Tối làm “lễ ra mắt” đi, tần Trắc phúc tấn của Tứ ca con đó.”

Niên Thị nghe lời Đức Phi nói, chậm rãi đứng lên, hướng Dận Trinh hành lễ, Dận Trinh cũng chấp tay lại nửa lễ, lên tiếng.

“Tứ ca thật là có phúc nha, tiểu tẩu tử khí chất như lan, cao quý mà trang nhã.”

“Đúng rồi, Tứ ca của con còn mới nạp thêm một vị cách cách nữa, con cũng nên gặp mặt. Tần Hải, đi gọi Nữ Hồ Lộc thị tới đây.”

Đức phi cất lời.

Dận Trinh nghe xong, vội nói.

“Vậy thì tốt quá. Nhi thân thấy lần tuyển tú này Tứ ca đúng là có đại thu hoạch nha, một vị trắc phúc tấn, một vị cách cách. Xem ra Tứ ca đi theo Thái tử cũng có nhiều cái lợi, đến tuyển tú Hoàng a mã cũng nhớ đến Tứ ca.”

Nói xong, hần nhấc tách trà lên, nhấp một ngụm, không để ý đến mọi khác xung quanh.

Cả căn phòng phút chốc rơi vào im lặng.

Ô Lạt Na Lạp thị nói.

“Thập Tứ đệ nói như vậy là không đúng rồi. Đệ cũng biết trong các a ka trưởng thành thì Tứ ca đệ là người ít thê thiếp nhất. Chẳng lẽ Vạn Tuế gia không thể chỉ định cho Tứ Gia một vài tú nữ hay sao? Đệ....”

Dận Chân hơi nhíu mày, không để cho Ô Lạt Na Lạp thị nhiều lời, nghiêm nghị nói.

“Thập Tứ đệ, thân làm một a ka, há có thể tùy tiện phê bình Hoàng a mã cùng Thái tử gia?” Đức Phi nhìn không khí đang lắng xuống, ấn tay Dận Trinh, đang định nói gì đó, thì nghe thấy thái giám ngoài phòng hô.

“Tứ Bối lạc phủ Nữ Hồ Lộc thị cách cách đến.”

“Nô tỳ Nữ Hồ Lộc thị tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc.”

Tuệ Châu bước vào phòng, quỳ xuống cung kính.

Chợt nghe thấy giọng nói của thiếu niên vừa mới chạm mặt.

“Ngạch nương, đây chính là cách cách Tứ ca mới nạp đó à, nhìn có chút quen quen..”

Mọi người xung quanh nghe đều bật cười. Chỉ duy Tuệ Châu là trong lòng sợ hãi, cô đang nghĩ nên ứng phó thế nào thì nghe thấy giọng Đức phi.

“Nữ Hồ Lộc thị đứng lên đi, rồi hành lễ ra mắt với Thập Tứ a ka.”

Tuệ Châu bất đắc dĩ phải đứng lên hành lễ với Dận Trinh, nhưng cũng không dám ngẩng đầu.

“Nô tỳ vẫn an Thập Tứ gia, Thập Tứ gia cát tường.”

Dận Trinh đã sớm phát hiện Nữ Hồ Lộc thị này chính là cô gái vừa gặp kia, tuy biết chắc nàng không phải là cung nữ, nhưng cũng không nghĩ đến nàng lại là cách cách mới nạp của Tứ ca, chẳng trách lại không để mình vào mắt, còn dám tỏ thái độ, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận. Được, thử xem lần này Tứ ca sẽ ứng phó thế nào. Vì thế, hần nhìn chăm chăm vào Tuệ Châu một hồi rồi quay sang Đức Phi lớn tiếng.

“Nàng chính là cách cách Tứ ca mới nạp sao, nhưng mà tướng mạo nàng ta bình thường quá, trông còn có chút ngờ nghệch, càng nhìn càng thấy dường

như xuất thân bản hàn, ngay cả nô tì làm việc tại phòng ngự trù, trông cũng còn khá hơn.”

Đức Phi nghe rất kinh ngạc, Dận Trinh làm sao thế, sao lại không hiểu chuyện như vậy, bình thường hai huynh đệ chúng nó có cãi nhau cũng không thể hiện ra mặt như vậy. Dù sao Đức phi cũng là người mấy chục năm sống tranh đấu trong hậu cung, lập tức đoán được tiểu cung nữ ban đầu Dận Trinh nhắc tới chính là Nữ Hồ Lộc thị, không còn cách nào khác bà lên tiếng.

“Tiểu tử này, nói linh tinh gì thế, ta lại thấy ngược lại nàng ta rất hiền lành, hợp với Tứ ca con, dù sao nàng cũng là tẩu tử con.”

Nói là tẩu tử, thực chất là đang cất nhắc Tuệ Châu.

“Ngạch nương, thần thiếp xin nói một câu. Theo thiếp thấy, có phải Nữ Hồ Lộc muội muội đã đắc tội gì với Thập Tứ đệ hay không, mà từ nãy tới giờ Thập Tứ đệ cứ nhăm chăm chăm vào Nữ Hồ Lộc muội muội a...”

Niên thị hơi ngừng lại, rồi nhỏ giọng như thăm thì.

“Nhìn ánh mắt thật không giống ..., chẳng lẽ họ có quen biết...?”

Nàng ta lập tức che miệng hoảng sợ nhìn mọi người, rồi đỏ mặt cúi đầu, quay sang liếc nhìn Dận Chân đang ngồi cạnh, nói: “Gia, thiếp không có....” Cũng không nói hết nguyên do ra.

Tuệ Châu nghe lời Niên Thị nói, trong lòng tức chết đi được, bình thường nàng giả bộ thẹn thùng không nói lời nào, vừa nói đã đẩy người ta xuống vách đá, thật đúng là kẻ phá rối. Bụng nghĩ vậy, Tuệ Châu bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía mọi người, ai ngờ chạm ngay ánh mắt lạnh lùng của Dận Chân ngồi đối diện. Tuệ Châu không khỏi lạnh run người, nghĩ thâm lần này thì nguy rồi, lại không biết vì sao bất giác hướng ánh mắt có chút van xin quay lại nhìn Dận Chân. Cô cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu, nhìn đến khi cứ ngỡ rằng mình sẽ gặp nạn thì thanh âm lạnh lẽo của Dận Chân vang lên.

“Thập Tứ đệ, thứ cho vì huynh trị gia không nghiêm, nếu Nữ Hồ Lộc thị có đắc tội gì với Thập Tứ đệ, ngu huynh sẽ bảo nàng xin lỗi trước mặt đệ.”

“Đúng vậy a, Thập Tứ đệ, Nữ Hồ Lộc thị này là tú nữ Hoàng a mãi mới chỉ hôn cho Tứ ca, chưa quen quy củ cũng tình hữu khả nguyên*.”

Dận Tường cũng giải vây

*tình hữu khả nguyên 情有可原: trong một vài trường hợp đặc biệt có thể tha thứ được (nguồn baike)

Người trong phòng này có ai là không phải người tình tường cơ chứ, chỉ một lát cũng đoán ra được, cười qua quýt cho xong chuyện. Đến cả Niên thị cũng nhỏ giọng khen Tuệ Châu là tốt, chỉ là chưa nắm rõ hết các quy tắc trong hoàng gia.

Tuệ Châu cuối cùng yên tâm, vội vàng quỳ xuống như muốn nói xin lỗi với Dận Trinh, vẫn không quên cảm kích nhìn Dận Chân, mặc dù không được đáp lại, nhưng cũng vẫn rất cảm kích.

Dận Trinh không có cách nào, cũng đành phải thôi, miễn cưỡng cười tha thứ còn bảo mình nhìn lầm người. Trong bụng lại nghĩ, nữ nhân thì còn nhiều, mặc dù rất kinh ngạc Tứ a ka lại mở miệng giúp Nữ Hồ Lộc giải vây, mà cũng theo khuôn phép không gây ra tranh cãi. Không khí trong phòng trở nên sôi nổi trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thị Tầm

Trở lại phủ Tứ Bối Lạc, Tuệ Châu nhanh chóng nói cáo từ với Ô Lạt Na Lạp thị, về tiểu viện của mình, thời gian chưa hết một ấm trà, đã thấy tiểu thái giám bên cạnh Dận Chân, Tiểu Lộc Từ, về mặt tươi cười đi tới chính phòng.

“Nô tài báo cho cách cách một tin vui. Gia nói tối nay sẽ nghỉ ngơi tại chỗ của cách cách.”

Tổ Tâm thấy Tuệ Châu không biểu hiện gì, cười xòa lên tiếng.

“Làm phiền Lộc công công đã đến báo trước, đây là chút quà mọn để công công uống trà, mong công công không chê.”

Tiểu Lộc Từ mỉm cười nhận lấy bạc, quay lại cúi chào Tuệ Châu.

“Nô tài tạ cách cách ban thưởng, cách cách mới từ trong cung về, chắc là mệt rồi, nô tài không làm phiền người nữa, xin phép được cáo lui.”

Tuệ Châu lúc này mới cười nói với Tiểu Lộc Từ.

“Công công đi thông thả, Tổ Tâm thay ta tiễn công công.”

Sao tự nhiên Dận Chân hần lại đến chỗ mình nhỉ? Chẳng lẽ vì hôm nay đến mình thị tắm, tính đi tỉnh lại cũng đã được một tháng rồi. Không để cho Tuệ Châu suy nghĩ nhiều, Tổ Tâm đã bắt đầu thu xếp lại phòng ngủ, chuẩn bị y phục tối nay thị tắm, cần phải làm cho Dận Chân thấy hài lòng về buổi tối thị tắm hôm nay.

Tuệ Châu ngồi đợi khoảng canh hai giờ, cuối cùng Dận Chân và Tiểu Lộc Tử cũng đi đến. Lúc này Tuệ Châu đang tựa người vào thành giường thiêu thiêu ngủ.

Tổ Tâm bước ra phòng chính, nhìn thấy Dận Chân cùng Tiểu Lộc Tử, vội vàng quỳ xuống thỉnh an: “Nô tỳ thỉnh an Tứ gia.”

Dận Chân khẽ ừ một tiếng, kêu Tổ Tâm đứng lên. Nàng đang muốn quay về phòng ngủ báo cho Tuệ Châu, không ngờ lại bị Dận Chân gọi lại.

“Không cần báo, mình gia đi vào được rồi. Người và Tiểu Lộc Tử đi chuẩn bị chút nước nóng đi.”

Sau khi Tổ Tâm cùng Tiểu Lộc Tử đáp dạ, Tiểu Lộc Tử lại hỏi thêm.

“Gia, bữa tối người mới ăn một chút điểm tâm, rồi bận rộn công việc cho đến tận bây giờ, để nô tài kêu phòng bếp mang lên chút thức ăn được không ạ?”

Dận Chân nghe vậy, hơi ngừng bước, lên tiếng: “Ừ, làm đơn giản thôi.” Rồi phát tay bảo họ lui xuống, một mình bước đến phòng ngủ của Tuệ Châu.

Đây là lần thứ hai Dận Chân tới đây, lần đầu tới cũng không để ý nhiều, chỉ nhớ đồ dùng bày biện trong phòng đều đã được thay mới. Bây giờ để ý thêm một chút thì còn thấy có cái gì đó âm áp phảng phất trong căn phòng trang trí đơn giản mà trang nhã này, nhưng hần cũng không để ý lâu, lập tức bước vào phòng ngủ, đến nơi mới thấy chủ nhân của nó đã tựa vào giường thiếp đi từ lúc nào, lúc này hần mới quay ra quan sát căn phòng.

Cạnh giường là một chiếc bàn màu son chạm trổ. Trên bàn để một cuốn băng chữ mẫu cùng với mấy quyển nhàn thư, một bên bày một chiếc ống bút màu nâu sậm, trong có cắm từng chiếc bút lông chen chặt cả khoảng trống. Bên kia bàn đặt một bình hoa sứ men xanh, chen lên từng đóa hoa cúc màu vàng nhạt. Đứng từ cửa chính nhìn sang phía tây là một chiếc kệ gỗ từ đàn, trên kệ để mấy bồn hoa. Qua hướng chính đông là một chiếc giường ngủ bạt bộ, đầu giường treo một tấm màn lụa thêu hoa. Mà Tuệ Châu lúc này đang tựa người vào thành giường cạnh cửa sổ. Phần rìa giường dài bằng gỗ hoa lê chạm hoa để một cuốn sách dày.

Dận Chân tự nhiên ngồi xuống chiếc tú đôn hoa văn chạm trổ bên tay phải, tiện tay cầm cuốn sách lên xem. Vốn chỉ định xem giết thời gian, hần không ngờ cuốn sách này lại là Trung văn tạp dịch Đông du ký của Marco Polo. Trang thứ nhất còn có cả Anh ngữ. Bất chợt Dận Chân ngẩng đầu lên quan sát vị cách cách mới nạp của mình.

Nàng có khuôn mặt mĩm mỉm non nớt, đôi mày tia thanh tú, chiếc mũi xinh xắn cùng làn môi đỏ thắm lúc này như đang chu lại, trông rất đáng yêu. Nghe Cao Đức hay Tiểu Lộc Tử báo lại, vào phủ đã hơn một tháng nhưng nàng sống rất an tĩnh, luôn khiêm tốn sống cuộc sống của nàng. Uhm...nàng khiêm tốn đến khi còn đến mức nhút nhát.

Nhưng,....nói sao nhỉ, trong số thê thiếp đông đảo của mình, không cần mình tốn nhiều tâm tư mà vẫn có thể an phận thủ thường, sống tốt qua ngày là ổn.

Tuệ Châu đang lúc nửa tỉnh nửa mộng đột nhiên nghe thấy tiếng động, mịt mờ mờ mắt, lọt vào ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm. Ngay lập tức, Tuệ Châu đứng dậy thỉnh an: “Gia cát tường”

Dận Chân rời ánh mắt khỏi Tuệ Châu, hơi cúi đầu liếc cuốn sách trong tay, lạnh nhạt cất tiếng.

“Nàng thích sách phiêu lưu à, còn biết tiếng Tây Dương nữa sao?”

Ánh mắt kinh ngạc lúc đầu nhìn Dận Chân trở lại bình thường, cô ổn định tâm thần, cúi đầu đáp.

“Thư huynh của thiếp thường nói cho thiếp nhiều thứ về nhân văn địa lý, tiên sinh của thiếp cũng lại quen một vị cha sứ, tiên sinh đi theo học chút tiếng nước ngoài, thiếp cũng theo tiên sinh tiếp xúc với văn học phương Tây và một số vật phẩm ngoại quốc.”

Điều này Tuệ Châu cô nói không sai, ngày còn bé thấy Vu tiên sinh biết tiếng Anh, lúc ấy cô nổi hứng, nói rất hứng thú với nó nên theo Vu tiên sinh đi học luôn.

“Ừ, nàng cũng nên biết thêm về văn học Tây Dương, bây giờ có muốn đi học thêm nữa không?”

“Thiếp tư chất kém, đối với kiến thức văn hóa phương Tây cũng chỉ nắm qua loa, lúc học cũng đã cố hết sức, định bỏ rồi, thỉnh thoảng lấy ra để giết thời gian thôi. Ở nhà ngách nương thiếp thường nói, người phụ nữ đức hạnh là lấy gia đình làm trọng, biết một chút chữ nghĩa thì lại càng hay, thiếp cho rằng rất đúng nên bình thường vẫn hay tự làm đồ thêu.

“Hôm nay trong cung gặp phải Thập Tứ đệ là xảy ra chuyện gì?”

Không ngờ Dận Chân đột nhiên chuyển đề tài, Tuệ Châu thoáng chút sững sốt, sau đó cô từ từ kể hết mọi chuyện không giấu diếm cho Dận Chân, cô chưa bao giờ nghĩ có thể qua mặt được hần, hơn nữa lại ở cái triều Thanh phụ quyền là trời này, danh dự của người con gái cực kỳ quan trọng, thế nên

nhất định phải nói rõ. Nói xong, Tuệ Châu còn bổ sung

“Thiếp thật sự không nên tùy ý đi lại trong cung, hôm nay gây thêm phiền toái cho gia cùng phúc tấn, xin gia trừng phạt.”

Nói xong, cô quỳ xuống mặt đất.

Dận Chân nhìn Tuệ Châu vừa nói vừa làm như thế, quả là người biết lễ nghĩa, hấn cất lời.

“Đứng lên đi, về sau chú ý một chút là được.”

Xem ra hôm nay coi như là qua ải, Tuệ Châu thở phào nhẹ nhõm, định đứng lên tạ ơn hấn ko trách tội thì thấy Tiểu Lộc Tử cùng Nguyệt Hà mang theo khay đựng thức ăn tiến vào.

Nguyệt Hà cùng Tiểu Lộc Tử thỉnh an.

“Nô tài/ nô tỳ thỉnh an Gia và Cách cách”

Dận Chân gật đầu một cái không lên tiếng, đợi Tiểu Lộc Tử cùng Nguyệt Hà đem thức ăn trong khay bày trên bàn khắc hoa xong, mới dặn dò Tiểu Lộc Tử.

“Chờ nửa canh giờ nữa, đi chuẩn bị các đồ dùng tắm cần thiết, không cần kêu những người khác, để Nữ Hồ Lộc thị phục vụ là được. Ngày mai gia mộc hưu, giờ Mẹo ngày mai người tới báo cho Phúc tấn nói gia dung điểm tâm ở đây được rồi.”

Tiểu Lộc Tử vâng lời, liền dẫn Nguyệt Hà ra ngoài phòng hầu hạ.

Lúc này trong phòng ngủ chỉ còn lại Dận Chân cùng Tuệ Châu. Tuy đã cùng ở chung phòng một lần, nhưng tại lúc này dưới ánh nến mờ mờ chập chờn, khiến cả căn phòng âm áp rùng rợn, Tuệ Châu ko khỏi cảm thấy hơi khản trương.

Đúng lúc đó, Dận Chân lên tiếng: “Cùng nhau dùng thôi.”

Giọng nói vang lên vẫn lạnh nhạt, chẳng hề trầm bổng, Tuệ Châu cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi tới cạnh Dận Chân ngồi xuống phục vụ hấn dùng bữa.

Các món ăn Tiểu Lộc Tử chuẩn bị cũng ko nhiều, chỉ có sáu món: ngó sen giấm đường, măng ngọc, đậu phụ hạnh nhân, trứng muối với gừng, bánh hoa mai cùng canh cháo.

Tuệ Châu biết Dận Chân khi ăn cơm không thích nói chuyện, nên chỉ lặng lẽ hầu hạ hấn. Lấy đôi đũa gấp một miếng bánh hoa mai đặt trong đĩa nhỏ của Dận Chân, thấy hấn bắt đầu ăn, cô mới lấy chiếc muôi sứ Thanh Hoa nhỏ múc hai muôi cháo cho hấn và mình, rồi cùng Dận Chân dùng bữa.

Dận Chân ăn cơm rất chậm, động tác trông cũng trang nhã, Tuệ Châu vừa hầu hạ hấn dùng bữa, vừa để ý từng cử chỉ của hấn. Chưa đến nửa canh giờ, Dận Chân ăn xong, Tuệ Châu cũng nhanh chóng để đũa xuống, đưa nước cho hấn súc miệng, rồi lấy khăn mỏng ẩm đưa cho hấn lau.

Sau khi hầu hạ Dận Chân ổn thỏa, Tuệ Châu tự nhắc nhở mình lần nữa, rồi nói.

“Gia, thiếp đi gọi Nguyệt Hà vào dọn dẹp, nhân tiện hỏi Tổ Tâm đã đi chuẩn bị đồ dùng tắm xong chưa?”

Tuệ Châu thấy Dận Chân gật đầu đồng ý, mới ra ngoài căn dặn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thị Tâm [Hạ]

Đi vào chính ốc giữ tiểu nữ phòng, Tuệ Châu liền thấy sau bình phong bốc lên từng trận khói trắng, không khói dùng chân một chút. Dận Chân phát hiện Tuệ Châu dừng lại cước bộ hình như có chút khản trương, phiêu mắt lưng rất có chút cương trực Tuệ Châu, ở chỗ tối không người thấy bạc môi khê nâng, vẫn là cô gái cá tính hướng nội, không quay đầu một bên đi về phía buồng trong một bên phân phó.

“Tiểu Lộc Tử người ngay tại gian ngoài hầu.”

Tiểu Lộc Tử trả lời.

“Tra*.”

*Tra: Vâng, dạ

Tuệ Châu bị Tiểu Lộc Từ thanh bình tĩnh, lại nhìn khói trắng trong phòng, mới rảo bước tiến lên buồng trong.

“Chi nha” một tiếng, cửa phòng bị đóng lại, Tuệ Châu lưng run lên, chợt nghe gặp Dận Chân nói.

“Nay, tùy tiện gột rửa, không cần này rườm rà.”

Tuệ Châu xoay người nhìn về phía Dận Chân cúi đầu nói: “Là, thiếp đã rõ.”

Cảm thấy cũng không từ nói thêm: “Chính mình ở phía trước thế liên nhất đơn thuần đệ tử cùng nhân danh giáo sư, không nghĩ tới còn có hầu hạ nhân tắm rửa nhất tra.”

Bất quá vẫn là khẽ nâng song chương hướng về Dận Chân, trước cho hắn khoan y, đem dài mái tóc cấp bàn đứng lên, lại hầu hạ hắn vào mộc dừng lý, tiếp theo cảm lấy nóng khăn mặt cho hắn nhẹ nhàng lau rửa, cũng không nhẹ dịch nói chuyện.

Dận Chân nhắm mắt lại tựa vào mộc dừng thượng, nhìn mắt im lặng hầu hạ chính mình tắm rửa Tuệ Châu, nặng nề tính tình, còn vẻ mặt khăn trương sẽ không che giấu cảm xúc, liền thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ Tuệ Châu hầu hạ, suy nghĩ không khỏi phiêu tán mở ra. Gần nhất Hộ bộ có rất nhiều không rõ hắc trưởng, phần lớn đều cùng thái tử có liên quan, Hoàng a mã tưởng là cũng biết chút lại không có gì tỏ vẻ, liền ngay cả ngày trước sổ con Đại A Ca buộc tội thái tử, cũng làm cho hắn phán tội thái tử, Hoàng a mã sau cũng liên ý tứ tính bồi thường trấn an hắn, cũng không gặp nhiều lời thái tử, xem ra thái tử vẫn rất được thánh sủng. Tuy nói lần trước chuyện không giải quyết được gì, khả Đại A Ca cũng không khinh thường, dù sao hắn là duy nhất có quân công trong người hoàng tử, thế lực trong quân lớn, lại là thứ trưởng tử. Bất quá Lão Bát cũng thực đáng giá chú ý, từ cưới An Thân Vương phủ cách cách, Lão Bát thế lực cũng dần dần bành trướng, mà Lão Cửu, Lão Thập cùng hắn hướng đến giao hảo, hơn nữa hôm nay được hoàng a mã khen ngợi Thập Tử, Lão Bát cũng dần dần thoát ly Đại A Ca đáng trở thành một cỗ thế lực. Chính mình trừ bỏ Thập Tam đệ duy trì cùng mấy năm gần đây bồi trí lên thế lực và hiện tại cùng hắn đều cùng phe thái tử Phí Dương Cổ, không thể không thừa nhận thực lực của chính mình rất yếu, xem ra còn phải tiếp tục ở phe thái tử, nhưng liên thái tử hiện tại thế phát triển đi xuống, chính mình phải sớm làm tính. Đứng rồi, còn có Niên Canh Nghiêu, muốn cho hắn tiếp tục ngoại phóng đề bạt, về sau nhất định là chính mình nhất đại trợ lực. Niên thị, vẫn là làm cho nàng có cái đứa nhỏ, Niên Canh Nghiêu cũng sẽ càng thêm trung tâm bán mạng làm việc, này đồ không khó, Niên thị thập phần có nhan sắc lại ôn nhu sẵn sốc là cái hội hầu hạ nhân, hắn cũng có chút thích, đứa nhỏ.....

“Lão Tứ a, người con nói dòng gian nan”, Hoàng a mã nói là, con nói dòng gian nan, hoành huynh kia đứa nhỏ cứ như vậy một..... Con nói dòng, đứa nhỏ..... Con nói dòng, đứa nhỏ.

Tuệ Châu gặp Dận Chân nhú mày, nghĩ đến nước lạnh, liền cẩn thận hỏi.

“Gia, có phải hay không nước lạnh, nếu không thêm điểm nước ấm lại gột rửa.”

Dận Chân nghe xong câu hỏi, đột nhiên mở to mắt, không phải bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong ánh mắt tràn đầy hung ác nham hiểm đồng thời lại mang theo nào đó cực nóng, Tuệ Châu trong lòng run lên, có chút sợ hãi thấp thỏm nói.

“Gia.....”

Dận Chân lại khôi phục thường lui tới trong trẻo nhưng lạnh lùng, một hồi lâu mới thân nhiên mở miệng: “Không cần.”

Tuệ Châu còn tại bị Dận Chân đột nhiên hung ác nham hiểm làm sợ, chỉ thấy hắn khôi phục thái độ bình thường, cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng hầu hạ hắn đứng dậy lại cho hắn phủ thêm áo bông áo choàng ngắn, cùng nhau trở lại ẩm áp rừng rực phòng ngủ.

Chỉ thấy Dận Chân vừa đuỗi rồi Tiểu Lộc Từ, Tuệ Châu còn không kịp phản ứng khi, đã bị ngồi chỗ cuối ôm lấy, ngã xuống thật dày thêu bị thượng.

Tuệ Châu kinh hách nhẹ nhàng kêu một tiếng “Gia.....”

Không đợi nàng nhiều lời, liền phát hiện Dận Chân càng dựa vào càng gần mặt, nháy mắt hắn có chút nóng bỏng môi liền ấn xuống dưới. Lúc này, Tuệ Châu chỉ cảm thấy nhỏ hẹp giường mạn nội nóng chích nhân, Dận Chân hôn tính cả trên tay hắn động tác có vẻ có chút khẩn cấp. Trong lúc nhất thời, phù dung trong lều xuân phong ấm, mai liễu nhân thử Hải Nam xuân. Trong phòng mình nguyệt viên nhất mộng, trong động mùi hoa nhạc trăm năm.....

Ước chừng thiên còn ma lượng thời điểm, Tuệ Châu liền tỉnh, đại khái là mỗi ngày lấy được Ô Lạt Na Lạp thị kia thỉnh an mà dưỡng thành thói quen đi, mà nay thiên so với bình thường còn muốn sớm tỉnh cũng không dùng đi thỉnh an. Chỉ chốc lát liền cảm thấy trên người có chút toan ngứa, Tuệ Châu không khỏi nhớ tới đêm qua quần quýt si mê, cảm giác chính mình còn ngủ ở Dận Chân trong lòng, da thịt thân cận cực nóng cảm, làm cho Tuệ Châu không khỏi giật giật thân thể, không nghĩ nhiều tỉnh bên cạnh nam nhân.

Dận Chân đã sớm tỉnh, chính mình luôn luôn thiên nhiên, chính là chính mình bên cạnh này bộ mặt bình thường trẻ tuổi nữ tử, có tính tế mà mềm mại da thịt, ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy xúc tua ôn nhuận, nhuyễn hương phác mũi, liền đơn giản phóng túng chính mình hưởng thụ một lát, thẳng đến người trong lòng khẽ nhúc nhích, phương khinh ngữ nói: “Tỉnh.”

Lại dùng mang theo sáng sớm rồi giường khi đặc hữu khăn khăn thanh âm thân nhiên hỏi: “Giờ nào?”

“Giờ mẹo mau quá. Nô tài đã muốn phái người đi phúc tấn kia bẩm báo.”

Đứng bên ngoài gian Tiểu Lộc Từ cung kính trả lời.

Dận Chân “Ân” một tiếng. Tuệ Châu vội vàng cõng hần, cầm lấy bên giường áo lót mặc vào, lại tùy ý phi kiện đại áo tử cấp Dận Chân mặc, rồi gọi hạ nhân ngoài phòng tiến vào chuẩn bị rửa mặt chải đầu cùng với tắm rửa quần áo.

Rửa mặt chải đầu thay quần áo thỏa đáng sau, Tiểu Lộc Từ đã ở chính trong phòng bị thật sớm com. Tuệ Châu nhìn nhìn, cùng chính mình bình thường ăn xanh xao không sai biệt lắm, chính là hơn phần tinh xảo Tựa như tối hôm qua thịnh bát cháo hoa đệ đi qua, liền cùng Tiểu Lộc Từ đứng ở một bên hầu hạ hần dùng com.

“Tiểu Lộc Từ. Người đi thỉnh Ô tiên sinh thân khi đạo thư phòng đi, rồi đến Niên thị kia thông truyền com trưa bãi nàng kia.”

Dận Chân tiếp nhận Tuệ Châu đưa qua làm ra vẻ tổ duẩn tiêm cùng chụp dưa chuột tiểu điệp ăn một ngụm sau phân phó nói.

“Tra. Nô tài cáo lui.”

Tiểu Lộc Từ đánh cái ngàn cung thân mình lui đi ra ngoài.

Tuệ Châu thầm nghĩ. Niên thị quả thực rất tốt, bất quá nam nhân cổ đại thật đúng là bạc tình. May mắn nàng là hiện đại nhân, nàng cũng không thích thượng hần, bằng không ngày đã có thể thực sự không tốt quá. Nhưng trải qua tối hôm qua, làm một nữ nhân mà nói, mặc kệ thế nào cũng sẽ có điểm không thoải mái đi. Dù nghĩ như vậy, trên tay lại nhanh nhẹn hầu hạ Dận Chân dùng com. Ước chừng gần hai khắc, Dận Chân ở uống lên mấy khẩu hạnh nhân trà mới mang theo hần bên người hầu hạ ma ma, gãi sai, vật nha hoàn cùng đã trở về phục mệnh Tiểu Lộc Từ ra Tuệ Châu tiểu viện.

Lúc này, Tuệ Châu trong viện thờ dài, Tổ Tâm lại vội vàng phân phó Trương ma ma nấu nước cùng Nguyệt Hà, Hạ Mai hầu hạ Tuệ Châu tắm rửa, rửa mặt, ăn com.

Chờ xong việc, nàng lại cùng Tổ Tâm nói hội thoại, cũng cũng sắp hướng ngo. Một ngày quá có chút thung đầy lười, thẳng đến canh hai nghe được ở nhĩ phòng ngoại nghe được Nguyệt Hà nhỏ giọng đối Hạ Mai nói: “Hạ Mai tỷ tỷ, xem ra trong phủ thật thật được sủng ái vẫn là Niên Trắc phúc tấn, bất quá này cũng là hần là, Niên Trắc phúc tấn về ngoài như thiên thượng tiên nữ, thật đẹp. Gia giữa trưa ngay tại kia dùng com, đêm nay lại nghỉ ở kia. Xem nay cái trong phòng tình hình, còn tưởng rằng sẽ đến chủ tử này đâu, kết quả vẫn là..... Nghe nói nay phía dưới nhân hiệu kính cấp gia Tây Dương vật cái gì, gia trừ bỏ thưởng phúc tấn liền hai vị Trắc phúc tấn có.....”

Vốn Nguyệt Hà còn cãi nói cái gì, đã bị Hạ Mai đánh gãy.

“Nguyệt Hà, chúng ta hạ nhân hầu hạ hảo chủ tử là đến nơi, những lời này vẫn là ít nhất, chớ quên chúng ta ngày đầu tiên đến chủ tử nói cái gì, chủ tử kiêng kị chính là nô tài loạn nói huyền thuyên.”

Nguyệt Hà nghe xong, việc im miệng, nhìn nhìn chung quanh phương đi xuống làm việc.

Tuệ Châu nghe nói như thế, đã quên bản thân đến đây là vì sao sự, chính là khoe miệng hiện lên cái thật to tươi cười thẳng đến trong mắt, đảo qua hôm nay lười biếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhà Mẹ Đẻ [Thượng]

Vào buổi sáng mười ngày sau hôm thị tẩm, gió lạnh tràn về. Tuệ Châu đã đứng lên rửa mặt chải đầu, ăn mặc chỉnh tề từ sớm, rồi cùng Tổ Tâm đi thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị.

Mới vừa đi ra khỏi tiểu viện, tại khúc quanh nhị viên gặp Cảnh thị, Tuệ Châu hướng Cảnh thị hành lễ thường rồi nói: “Cảnh tỷ tỷ hôm nay đi thỉnh an Phúc tấn sớm vậy.”

Tuệ Châu rất thích Cảnh thị, nàng tính tình ôn hòa, lại khiêm tốn, cho nên hai người mặc dù quan hệ không thâm giao, ở trong phủ Tuệ Châu gặp Cảnh thị cũng có thể nói chuyện thoải mái. Hơn nữa, lần trước từ hoàng cung trở về, Dận Chân lại nghỉ một đêm ở chỗ cô, mà vẫn là bị một số người trong phủ coi thường. Cảnh thị lúc đó cũng an ủi cô: “Đừng lo lắng, ba năm trước lúc ta vừa mới tiến phủ cũng bị khi dễ đôi chút, dù sao thì chúng ta cũng là người mới, sau này sẽ ổn thôi.”

Cứ như vậy, một hai lần qua lại cũng có chút giao tình.

Cảnh thị thấy bình thường Tuệ Châu luôn không sớm không muộn đi thỉnh an phúc tấn, nay cư nhiên đến sớm như vậy, có chút trêu ghẹo cô.

“Nữ Hồ Lộc muội muội sao cũng đi sớm như vậy, bình thường tâm này là không có thấy bóng dáng muội đâu nha. Chẳng lẽ muội muội nay thay đổi tâm tình, liền yêu sáng sớm rồi.”

Tổ Tâm cùng đại a đầu Vũ Yến bên cạnh Cảnh thị nghe xong không nén nổi ý cười.

Tuệ Châu vừa thấy, cười sáng giọng.

“Cảnh tỷ tỷ không phải đang chê cười muội muội sao, xem ra ngay cả Vũ Yến nha đầu kia cũng đến khi dễ muội muội, thật sự lớn mặt nha.”

Vũ Yến nghe xong vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng xin lỗi nói.

“Nữ Hồ Lộc cách cách, nô tỳ đáng chết.”

Lúc này, Tuệ Châu và Tổ Tâm nhìn nhau liếc mắt một cái cười ha hả. Tuệ Châu nhìn nhìn Vũ Yến mặt đỏ lên, mới ngừng cười nói với Cảnh thị: “Cảnh tỷ tỷ, về sau cứ kêu muội là Tuệ Châu được rồi, ba chữ Nữ Hồ Lộc dài dòng quá. Có điều hôm nay muội muội dậy sớm cũng là có nguyên nhân, tiện thỉnh an phúc tấn thì định xin người cho về ngách nương một chuyến, cho nên mới...”

“Được, về sau sẽ gọi là Tuệ Châu muội muội. Muội muội a, muội vào phủ cũng hơn một tháng rồi, nhà mẫu thân lại cách phủ có nửa canh giờ đi đường, phúc tấn nhất định có thể cho muội toại nguyện.”

Cảnh thị cười nhìn Tuệ Châu nói, nhà cha mẹ gần thật là tốt, bản thân mình đã hai năm nay chưa được về thăm a mã, ngách nương.

Vừa nói chuyện, hai người đã đến chính viện của Ô Lạt Na Lạp thị, nô tỳ hầu hạ ngoài phòng thấy hai người, đều hành lễ “Chúng nô tỳ thỉnh an hai vị cách cách.”

Tuệ Châu và Cảnh thị mỉm cười đáp lại, theo bức rèm mà tiểu a đầu vén lên, vào buồng trong. Chỉ thấy Ô Lạt Na Lạp thị một thân kỳ phục màu xanh nhạt được Vương ma ma diu từ buồng trong đi ra. Tuệ Châu, Cảnh thị hai người đợi Ô Lạt Na Lạp thị ngồi xuống chiếc ghế gỗ lim phù điêu của mình, mới cùng nhau hành lễ: “Thiếp Nữ Hồ Lộc thị / Cảnh thị thỉnh an phúc tấn, phúc tấn cát tường.”

“Ta nghe tiếng gió vù vù thổi ngoài kia cũng không ngủ được nữa, không nghĩ tới hai muội muội cũng tới sớm như vậy. Ma ma, chuẩn bị hai cái tú đôn cho hai vị muội muội ngồi.”

Đội Ô Lạt Na Lạp thị ý bảo các nàng đứng lên, hai người mới chậm rãi mở miệng.

“Tạ phúc tấn đã quan tâm chúng thiếp”

Tuệ Châu cùng Cảnh thị lại hành lễ xong với Ô Lạt Na Lạp thị, ngồi lên tú đôn. Kỳ thật trong phòng trừ bỏ chỗ ngồi của phúc tấn cùng Dận Chân ở chính giữa, còn có hai bên là cho Lí thị cùng Niên thị ngồi, thế thiếp khác vốn không được phép ngồi.

“Hai vị muội muội sao khách khí như vậy, nay trong phủ còn có hai người các muội là khiêm tốn hữu lễ, kỳ thật cũng không cần cảm tạ ta, ta đã sớm dặn dò chuẩn bị tú đôn, đợi các muội cũng Tổng thị và Vũ thị đến trò chuyện, dù sao thì các muội cũng được lưu bài từ trong kỳ tuyển tú, không thể so với những người khác.” Ô Lạt Na Lạp thị cười nói.

Tiếp theo ba người đều đều nói chuyện, Tuệ Châu mới đứng lên, khụy gối thi lễ với Ô Lạt Na Lạp thị, nói.

“Phúc tấn, tỳ thiếp hôm nay muốn xin phúc tấn, mong có thể hồi phủ a mã một chuyến thăm cha mẹ, nhà ngách nương tỳ thiếp cách phủ rất gần thôi. Nhưng nếu trái quy củ, thỉnh phúc tấn trách phạt.”

Ô Lạt Na Lạp thị thấy Tuệ Châu cẩn thận thỉnh cầu, thăm ngẫm: Vẫn là một tiểu cô nương còn nhớ nhà, nhưng được cái thực hiện đúng quy củ bổn phận, cũng làm mình yên tâm hơn, liền mỉm cười nhìn Tuệ Châu nói.

“Nữ Hồ Lộc muội muội mau đứng lên, không cần nhiều lễ nghi như vậy. Muội vào phủ không lâu, nhớ cha mẹ cũng là chuyện thường. Hơn nữa, muội cũng chưa về phủ a mã bao giờ mà. Muội muội cứ đi đi. Ma ma, người đi kho phòng lấy hai xếp sa tanh tam thoa từ trong cung gửi đến cùng với hai bồn san hô cho Nữ Hồ Lộc cách cách mang về. Đứng rồi người đi tìm thêm chút hương dược liệu quý, không thể để Bối Lặc phủ và muội muội mất thể diện được. Muội muội, ta sẽ phái Trương Đức công công ở thượng nhị viên đi cùng với muội. Ăn cơm chiều xong thì hãy hồi phủ, muội thấy thế nào.”

Tuệ Châu đứng lên cung kính trả lời.

“Tỳ thiếp tạ phúc tấn ưu ái. Thật không dám có nhiều ý kiến. Nhưng phúc tấn thường nhiều như vậy chotỳ thiếp mang về nhà mẹ đẻ, tỳ thiếp thấy có phần hổ thẹn.”

Ô Lạt Na Lạp thị vẫy vẫy tay bảo Tuệ Châu ngồi xuống, thân nhiên mở miệng nói: “Muội muội là người của gia. Chiều cô hầu hạ gia cũng rất là thỏa đáng. Mang chút lễ vật về nhà mẹ đẻ cũng là theo lý thường phải làm. Cứ như vậy đi. Xem muội muội còn chưa có ăn điểm tâm, trước mắt hồi viện thu dọn đi. Không cần chờ Lí thị các nàng nữa.”

Tuệ Châu còn muốn nói cái gì đó, liền bị Cảnh thị ngắt lời: “Tuệ Châu muội muội, phúc tấn rộng lượng, còn không mau tạ ơn phúc tấn ban thưởng.”

Tuệ Châu nhìn nhìn Cảnh thị, lại phúc thân với Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Tạ phúc tấn rộng lượng. Tỳ thiếp xin cáo lui trước, chắc chắn sớm hồi phủ. Không làm trái với quy tắc trong phủ, cũng không làm phúc tấn khó xử.”

Ô Lạt Na Lạp thị lúc này mới vừa cười vừa nói: “Ừ... muội muội lui xuống trước đi. Bên ngoài đi cẩn thận một chút. Mama cũng đi chuẩn bị đi.”

Tuệ Châu cáo từ Phúc tấn và Cảnh thị, cùng Tổ Tâm vòng qua đại viện để tránh gặp những người thành an khác. Theo con đường nhỏ nhìn qua mấy thứ đồ phúc tấn ban thưởng. Lại lần nữa thay y phục trong phủ bằng y phục thường, đeo chút trang sức, nàng mang theo Tổ Tâm, Hạ Mai, Nguyệt Hà ngồi trên xe ngựa. Tiếp theo Trương Đức cùng một cái gã sai vặt mang theo vật phẩm ngồi trên một chiếc xe ngựa phía sau. Tính cả xa phu, Tuệ Châu một hàng tám người từ cửa sau phủ Tứ Bối lặc đi ra ngoài.

Cửa phủ Nữ Hồ Lộc.

Được tin, Chương Giai thị cùng Tuệ Nhã, Tuấn Hiền và chúng nô bộc đứng ở đại môn chờ từ sớm. Tuấn Hiền vừa thấy hai chiếc xe ngựa hướng về phía các nàng, liền đứng lên nói.

“Ngạch nương, tỷ tỷ đã trở lại, là xe ngựa của tỷ tỷ!”

Chương Giai thị ánh mắt hồng uơn ướt đề lại muốn chạy qua chỗ Tuấn Hiền, đang định nói chuyện, chỉ thấy xe ngựa dừng lại.

Xe ngựa vừa dừng hẳn, Tuệ Châu đã nghĩ nhảy xuống xe ôm lấy Chương Giai thị, nhưng cuối cùng vẫn là ngồi yên đó định thần, chờ gã nô tài xuống xe ngựa tiểu ghé đầu sau, để Tổ Tâm đỡ xuống xe. Tuấn Hiền vừa thấy Tuệ Châu, liền tránh ra Chương Giai thị chạy đến nhào vào lòng Tuệ Châu.

“Tỷ tỷ, Tuấn Hiền rất nhớ tỷ, hơn một tháng chưa gặp mặt tỷ tỷ rồi.”

Tuệ Châu cũng không khỏi kích động ôm đệ đệ mười năm qua của mình, ngoái lại nhìn về phía Chương Giai thị mắt đã đỏ hoe.

Lúc này, nhất chúng nô bộc nhất tề quỳ xuống nói: “Nô tỳ [nô tài] thỉnh tiểu thư trở về.”

Tổ Tâm lại cùng hạ nhân phủ Bối Lặc hành lễ với Chương Giai thị: “Nô tỳ [nô tài] thỉnh an phu nhân.”

Chương Giai thị mỉm cười kêu mọi người đứng lên, lại phân phó Trương ma ma nhanh nhanh sở hữu hạ nhân đều đánh tiền thưởng cũng có ý cấp Tuệ Châu mang đến nhân đánh song phân tiền thưởng, mới cầm tay Tuệ Châu nói: “Tuệ Châu của ta.....”

Biết trước là gặp sẽ không nói lên lời, Tuệ Châu hai mắt cũng đầm lệ. Triệu mama thấy một đám người ở ngoài cửa, nháy mắt với Tổ Tâm, cùng khuyên hai mẹ con các nàng vào phủ trước rồi nói chuyện sau. Một hồi lâu, Tuệ Châu mới ngừng khóc, dắt Chương Giai thị cùng nhau vào phủ.

“Tuệ Châu, Ngạch nương nhìn thấy con lại quên mất, chúng ta nhanh đi thỉnh an Lão thái thái, đại bá mẫu và đại đường tẩu đều ở chính viện chờ con. Ngạch nương thật không nghĩ tới hôm nay con trở về thế này. Ta đã kêu gã nô tài đi Lễ bộ cùng quân doanh kẻ A mã con cùng Tuấn đức trở về, hôm nay là sinh nhật Tuệ Châu của chúng ta a, nhớ ngày hăm lăm tháng mười một mười ba năm trước con vẫn còn nằm quán tã, giờ đã lập gia đình rồi.”

Chương Giai thị rung rung nói.

Tuệ Châu then thùng kêu một tiếng Ngạch nương, một đường nói chuyện liền đến Khánh Đức viên của Lão thái thái. Vào chính phòng, mọi người trong phòng đang ngồi đều hành lễ với Tuệ Châu, cô đảo mắt nhìn, vẫn không thay đổi chút nào, thân thể của lão thái thái cũng tốt, đám hạ nhân về mặt ai này đều hoan hỉ.

Nháy mắt, Tuệ Châu liền đi tới lão thái thái trước mặt, lão thái thái việc lôi kéo Tuệ Châu trên tay cao thấp hạ đánh giá đứng lên, chỉ thấy Tuệ Châu trên thân mặc sườn xám như ý khâm thức thiên phần được khảm hoa dải lụa, áo khoác thanh sa tanh ngực cùng tử vàng bạc thử sánh vai quai, trên đầu mang trang sức không nhiều lắm, lại mọi thứ không phải vật phẩm, liền càng phát ra từ ái nói.

“Nhị nha đầu, nhìn khí sắc tốt lắm, nói vậy ở Tứ Bối Lặc phủ quá tốt lắm, bà nội cũng không dùng cho người lo lắng. Người về sau tốt hảo hầu hạ Tứ A Ca cùng phúc tấn, sớm ngày có thể sinh cái tiểu đại ca, tiểu khanh khách phương thức chính sự. Bất quá có cái gì, liền giúp đỡ trong nhà, người thứ huynh nhưng là vào kém, người có thể quan tâm liền nhiều hơn quan tâm, như vậy người ở Tứ Bối Lặc phủ cũng có thể càng đứng ổn.”

Tuệ Châu đáp: “Còn thỉnh bà nội bảo trọng thân thể, không cần vì cháu gái quá nhiều quan tâm, Tứ phúc tấn cùng khác vài vị tỷ tỷ đều đãi cháu gái vô cùng tốt.”

Lão thái thái gặp Tuệ Châu trả lời khéo, nghĩ việc này nàng nhà mẹ đẻ, nàng nào có không giúp, liền hàn huyên thêm một lát, dặn Tuệ Châu tốt hảo tuân thủ hoàng gia quy củ.

Tuệ Châu đối lão thái thái lời nói nhất nhất ứng là, lại nói chút lời chọc cười, lão thái thái phương lộ ra bì thái, hoãn thanh nói.

“Ta cũng mệt mỏi, các người trước hết đi xuống đi, nhị nha đầu khi trở về gian cũng không dài, vẫn là lưu các người mẹ con hai hảo hảo trò chuyện.”

Vì thế, Chương Giai thị cùng Tuệ Châu tiễn lão thái thái đi ra chính đường.

Đoàn người đi đến sân viện của Chương Giai thị, Chương Giai thị lại phân phó Trương ma ma đem những gia nhân theo Tuệ Châu từ Bối Lặc phủ an bài bên ngoài viện chính ốc sành ăn cung, không thể làm cho Tuệ Châu mất mặt được. Làm Chương Giai thị sắp xếp hết thấy việc vật cũng đã trưa, đuổi hết mọi người, mới cùng Tuệ Châu, Tuấn Hiền ở trong phòng nghỉ ngơi, qua loa ăn chút cơm trưa liền bãi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhà Mẹ Đẻ (Hạ)

Sau bữa trưa, Chương Giai thị cho lui hết đám gia nhân hầu hạ, lúc này Tuấn Hiền mới tiến lại bên người Tuệ Châu, cô nhìn Tuấn Hiền nghịch ngợm rồi cười nói: “Lớn đầu rồi, sao vừa thấy hạ nhân đi khỏi, đã làm càn nhõng nhẽo như vậy.”

“Tỷ, đệ rất nhớ tỷ, tỷ biết không, từ lúc tỷ gả vào phủ Bối lạc hơn một tháng qua, ngạch nương ở nhà hôm nào cũng phải ghé phòng tỷ nhìn một chút.” Tuấn Hiền nói xong, lại nhào vào lòng Tuệ Châu giọng buồn buồn: “Tỷ, đệ nghe mama trong nói nhà chúng ta vì không có tước vị, a mã lại chức quan thấp, nên tỷ ở phủ a ka chỉ có thể làm cách cách, thấp cổ bé họng, ngay cả về nhà cũng khó khăn sao? Tỷ, chờ đệ mấy năm nữa, đệ nhất định trở thành một đại tướng quân, có được cả công trạng lẫn tước vị, tỷ tỷ ở phủ a ka cũng sẽ không bị người khác khi dễ, lại có thể thường xuyên về nhà.”

Tuệ Châu nhìn Tuấn Hiền mới có mười tuổi mà đã vì mình như thế, thật sự rất xúc động, càng thêm thương yêu nhìn cậu nhóc, cười nói: “Tốt lắm, tỷ tỷ biết Hiền nhi của chúng ta là một nam tử hán mà, có thể bảo vệ được tỷ tỷ. Nhưng mà tỷ tỷ ở phủ Tứ Bối lạc tuy chỉ là cách cách, cũng không bị ai khi dễ, tỷ tỷ của đệ ở đâu cũng đều sống rất tốt nha. Có điều tỷ dù sao cũng là nữ nhi đã xuất giá, nên không thể thường xuyên về nhà, nên đệ phải nghe lời a mã và ngạch nương đó, thay tỷ tỷ báo hiếu.”

Chương Giai thị vui mừng nhìn tỷ đệ trước mắt, gương mặt tươi cười nói: “Được lắm, ngạch nương biết hai con đều ngoan mà, thật tốt....”

Vừa lúc đó, Triệu ma ma trở lại phục mệnh: “Hồi bẩm phu nhân, nô tỳ đã làm theo người căn dặn, sắp xếp cho Lão thái thái ổn thỏa. Đây là Trương Đức công công đưa tới lễ vật của phủ Bối lạc.”

Nói xong liền đưa danh sách vật phẩm cho Chương Giai thị.

Chương Giai thị nhìn vào danh mục quà tặng một hồi mới nói: “Tuệ Châu, ba xấp sa tanh của Phủ Nội vụ này, cả bốn cánh san hô cũng vô cùng hiếm, sao con lại mang về thế?”

“Ngạch nương, Phúc tấn rộng lượng, những thứ này đều là lễ vật Phúc tấn gửi nữ nhi cảm về, nữ nhi ban đầu cũng từ chối, nhưng khiến phúc tấn không vui thì thật sự không phải đúng không? Hơn nữa, ba xấp sa tanh này đối với người thường là khó có, còn ở phủ a ka thì nhiều lắm, phúc tấn chỉ là ban tặng cho những tú nữ như con thôi, trong cung cũng phát xuống vài may quần áo cho mùa đông với đón năm mới đến. Còn bốn cánh san hô này, chúng ta nhìn thì thượng hạng, còn trong hoàng gia họ cũng bày đầy ở ngoài tăng thêm không khí đây chứ. Ngạch nương cứ nhận lấy, lấy vài này may y phục cho người và a mã tốt lắm.” Tuệ Châu nhìn Chương Giai thị đang lo lắng đôi chút khuyên nhủ.

Chương Giai thị nghe xong, suy nghĩ một chút, mới cất lời: “Ngạch nương cũng là lo lắng cho con thôi, con đem đồ tốt từ phủ mang về nhà, ngộ nhỡ có người trong phủ nhìn thấy lời ra tiếng vào lại không hay. Aizzz, thôi, cứ nhận lấy đi, Tứ phúc tấn thật là rộng lượng mà, con về sau hãy hầu hạ phúc tấn cho tốt. Những thứ này Tuệ Châu mang về, phải đưa một chút qua Lão thái thái và Đại phòng chứ, mama. Người đem nửa xấp sa tanh cùng một bốn san hô qua viện của Lão thái thái, để lại một xấp và ít dược liệu cho chúng ta dùng. À còn chỗ hương liệu quý này đưa đến Đại phòng đi, nói là Tuệ Châu kính biểu Lão thái thái và Đại phu nhân, đi ngay bây giờ đi.” Bà quay lại nhìn Tuấn Hiền đã lần qua lần lại bên ghế, nói: “Tiểu tử này, đừng có giả vờ nữa, ra ngoài chơi một lát, để ngạch nương cùng tỷ tỷ con trò chuyện nhé.”

Tuấn Hiền y lời, tất cả đều đi ra ngoài. Triệu ma ma cũng theo lệnh, liền ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa phòng lại. Lúc này, trong phòng chỉ còn Chương Giai thị và Tuệ Châu.

Tuệ Châu quỳ gối trước Chương Giai thị nói: “Ngạch nương, nữ nhi để người phải bận tâm, là nữ nhi bất hiếu.” Nói xong, liền ở trên đùi Chương Giai thị khề nức nở.

Chương Giai thị âu yếm xoa đầu Tuệ Châu, nâng cô dậy rồi nói: “Giữa mùa đông quý trên mặt đất sao được, hôm nay lại là sinh nhật con, Tuệ Châu của ta mới qua 13 bước vào tuổi 14 mà đã gả cho người, thật là đại cô nương nha. Thôi không nhắc đến những thứ này, con hãy thành thật nói cho ngạch nương biết, hẳn đối với con không tốt ư, không coi trọng con ư, mọi người đều đồn đại, lần này tiến phủ Trắc phúc tấn Niên thị rất được sủng ái?”

Tuệ Châu nhìn vẻ mặt ân cần của Chương Giai thị, lòng thấy hơi ngại vực, mặt ửng đỏ đáp: “Ngạch nương, Gia đối với con rất tốt. Tương phủ có nhiều quy củ, chỉ cần con an phận thủ thường thì cũng được tự do tự tại rồi. Chính xác là Gia có sủng ái Niên trắc phúc tấn, nhưng tâm trí nữ nhi không có đặt ở đó. Con nghĩ vẫn nên để mọi thứ theo tự nhiên đi.”

“Aizzz, Ngạch nương biết là con... Với tính cách của con, gả vào phủ a ka chẳng biết là phúc hay họa nữa. Ngạch nương nói nhiều hơn nữa con nghe hẳn cũng không lọt. Bảo con đi tranh giành tình cảm thật sự là khó khăn. Chỉ là, con về sau phải ở phủ Bối lạc chờ đợi cả đời. Rồi người phụ nữ ở phía sau mà không có con cái gì cũng sống khó khăn hơn. Nên mặc kệ con thấy như thế nào, thì có một đứa nhỏ bây giờ cũng là đúng đắn. Người người đều cho là gả vào hoàng gia chính là một bước lên trời, nhưng không phải cảnh cao nào cũng tốt. Lấy những gia đình bình thường như chúng ta cũng là người hại ta, ta hại lại, hưởng chi là phủ Tứ bối lạc. Ngạch nương chỉ hi vọng con có thể tìm được một gia đình bình thường mà thôi.”

Còn có nhớ nhà Phú Sát không? Vài hôm sau khi con gả đi, ngạch nương cùng mẹ con Trương thị đi dâng hương, ai ngờ gặp Phú Sát phu nhân cùng nhi tử của nàng. Hẳn để ý nhà đầu Tuệ Nhã kia. Không tới nửa tháng trước, Phú Sát đại nhân đến cầu hôn. Nhị nương con liền đồng ý ngay, chuẩn bị gả Tuệ Nhã cho con trai nhà đó làm chính thất kia. Tiểu tử đó tiền đồ cũng tốt. Mấy ngày trước, Nội bộ hạ lệnh thăng hẳn lên cấp Lục phẩm rồi. Tuệ Nhã

dù sao cũng chỉ là con thiếp thất nha, nay gả đi lại là chính thất. Ai có thể ức hiếp nàng được đây? Âu cũng là số mệnh. Tuệ Châu của ta tưởng là gả đi được là thiếp, ai ngờ đến một chức phận tiểu thiếp cũng không được. Ngày sinh của con phủ Bối lạc cũng không thêm nhớ tới. Được lắm, được lắm, ngạch nương không nói nữa, hôm nay là ngày con về nhà, mừng sinh nhật vui vẻ, không nói, không nói nữa. Phải nói những lời vui vẻ mới đúng.”

Chương Giai thị nói trong nước nỡ.

”Ngạch nương, chớ vì nữ nhi mà phiền lòng. Nữ nhi ở phủ Bối lạc rất hài lòng. Mỗi ngày nữ nhi đều theo hầu luyện chữ, quả thật rất thoải mái. Con còn đặc biệt làm cho a mã và ngạch nương đôi giày đệm, hà bao cùng chiếc áo choàng ngắn đây. Đúng rồi, Từ muội sắp gả cho người ta, nữ nhi lát nữa cũng phải đi thăm.” Tuệ Châu nói

Chương Giai thị lại cùng Tuệ Châu nói chuyện được lúc nữa, thì thấy Lăng Trữ cũng trở về sớm. Vì để cho Tuệ Châu có thể trở lại phủ Bối lạc vào giờ Thân (15h-17h), bà liền đi chuẩn bị thu xếp bữa cơm tối sớm hơn. Tuệ Châu thấy Chương Giai thị đi vội, liền chọn lấy hai chiếc khăn tay và hà bao mình mang theo, một chiếc trâm bạc mạ vàng khảm ngọc phi thủy màu lam, một chiếc vòng tay Đồng Châu mềm, tất cả đựng trong chiếc hộp nhỏ, cô đi tới Thiên viện Đồng Suong phòng nơi Tuệ Nhã ở.

Vào tới buồng trong, chỉ thấy Tuệ Nhã vẻ mặt tươi cười ngồi trên hà bao trên tú đôn. Tuệ Châu lập tức cảm thấy thích bộ dáng của người con gái trước mặt này nha? Tuệ Nhã nhìn thấy Tuệ Châu, vội vàng đem hà bao trong tay bỏ vào giỏ xách nói: “Muội muội đang định đi tìm tỷ tỷ. Lại thấy tỷ tỷ cùng ngạch nương nói chuyện nên còn chần chờ. Không ngờ tỷ tỷ lại đến tìm muội muội. Tỷ ngồi đi ngồi đi, để muội bảo a hoàn pha trà cho tỷ.”

Tuệ Châu đặt chiếc hộp trong tay xuống, ngồi ở một chiếc tú đôn khác, cầm lên hà bao Tuệ Nhã đang theo dõi trên choker: “Tỷ muội mà còn lễ với nghi. Thôi không sao. Có điều hà bao này muội muội theo là cho nam tử đi nha, là cho đại ca a? Sao trông không giống nhỉ? Cái này là a nha.”

Tuệ Nhã nghe mà mặt đỏ hết lên, đang ấp úng nói không ra lời, đột nhiên nghe Tuệ Châu cười hi hi, mới phát hiện mình bị chọc ghẹo, càng thêm đỏ mặt, giả vờ chỉnh sửa y phục không để ý Tuệ Châu. Tuệ Châu thấy là đúng rồi, liền kéo kéo Tuệ Nhã cười nói: “Tốt lắm, là tỷ tỷ có lỗi rồi. Tỷ tỷ cũng mới nghe được chuyện của muội từ chỗ ngạch nương, mới đoán xem có phải có phải muội đang theo hà bao cho phu quân tương lai không a.”

Nhìn Tuệ Nhã mặt ửng đỏ, mắt tràn đầy ý cười, nghĩ là cũng hài lòng với hôn sự như vậy, cô cũng yên tâm, liền cầm cái hộp lên và nói: “Muội muội, tỷ tỷ vào phủ Bối lạc, quy củ cũng nhiều, về sau tỷ muội mình có muốn gặp cũng khó hơn. Tỷ tỷ đem mấy đồ vật nhỏ tự theo, kèm theo ít trang sức làm quà tặng cho muội.” Tuệ Châu thấy Tuệ Nhã không nhận, giọng nghiêm túc nói: “Muội muội, vật này là tâm ý của tỷ tỷ, chúng ta là thân là tỷ muội sao còn khách khí, nếu muội không coi ta là tỷ tỷ nữa, được, vậy ta đi là được.”

Tuệ Nhã vội vàng kéo Tuệ Châu đang giả bộ định đi lại, xem qua chiếc hộp tinh xảo, trâm bạc mạ vàng khảm phi thủy màu lam, vòng tay mềm Đồng Châu, toàn là trân phẩm, trong lòng hết sức cảm động: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, muội trước kia không hiểu chuyện, thường ghen tị với tỷ là con chính thất, tỷ còn đối với muội muội tốt như vậy. Tỷ, cảm ơn tỷ.”

Tiếp theo, nàng cầm lên một chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Tuệ Châu, nói: “Tỷ tỷ, muội muội biết hôm nay là sinh nhật của tỷ nên đã sớm chuẩn bị một chút lễ vật nhỏ, tỷ tỷ tặng muội muội món quà quý trọng như vậy, muội muội thật sự không dám nhận không. Ở đây cũng chỉ có hai bức theo uyên ương, trâm hoa Lưu ly màu hồng đào, à, muội biết tỷ rất thích hoa mai, nên trên khăn tay cũng theo hoa mai.” Nói xong, nàng hơi thấp thỏm nhìn về phía Tuệ Châu.

“Muội muội đừng có để ý gì, ta đã rất vui vẻ rồi, những thứ này ta đều thích. Hôm nay là sinh nhật qua 13 của ta, nhưng cũng nhớ ngày sinh của muội gần đến rồi, chỉ là không ngờ tỷ muội chúng ta mười hai mười ba tuổi đã lập gia đình và đính hôn, có điều cũng may, muội gả đi là chánh thất, sinh lễ cũng đã đưa đến, mười lăm này muội gả đi, trông muội cũng rất hài lòng với hôn sự này.” Tuệ Châu nói.

Tuệ Nhã nhận lấy trả lời: “Tỷ tỷ, tỷ là con chính thất không hiểu nỗi khổ của nữ nhi xuất thân từ thứ thiếp đâu, tuy nói Trương di nương được a mã cưng chiều, nhưng cũng chỉ là thiếp thất. Ăn cơm vẫn phải đứng cạnh chánh thất hầu hạ, được ngồi còn phải thiên ân vạn tạ, ngay cả sinh con cái cũng biết mình chỉ có thể làm di nương, sống cả đời vẫn là nô tỳ. Muội mang thân phận đó, có thể gả vào nhà Phú Sát, cho con trai trưởng của nhà đó làm chánh thất, còn có tiền đồ muội đây đã tạ ơn lắm rồi. Thật ra thì khi thánh chỉ được đưa đến, muội thật sự ghen tị với tỷ, tỷ là con vợ cả, từ nhỏ điều kiện sống cũng tốt hơn so với muội, bây giờ còn có thể gả cho a ka, muội tự hỏi mọi thứ muội cũng rất là xuất sắc, nhưng sao nó đều không thuộc về muội. Bây giờ thì muội hiểu ra rồi, nếu như mà muội vào phủ Bối lạc mà không được làm thị thiếp, sinh con ra cũng vẫn gọi muội là di mà thôi. Tỷ tỷ, muội thật sự suy nghĩ thông suốt rồi, chỉ là, muội biết tỷ tỷ không thích cuộc sống ở hoàng gia, nhưng tỷ cũng được xưng làm cách cách, về sau tiểu a ca, tiểu cách cách cũng vẫn gọi người là ngạch nương nha, tỷ tỷ, muội muội bây giờ là thực lòng muốn tỷ được hạnh phúc.”

Tuệ Châu không khỏi nhẹ nhàng thở dài nói: “Muội muội a, tỷ tỷ biết, nhưng tất cả nên là thuận theo tự nhiên thôi.....”

Hai tỷ muội lại nói chuyện đôi chút, liền cùng a hoàn Chương Giai thị phải tới cùng đi phòng chính ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Sinh Nhật

Nha hoàn bưng chén điệp lên bàn, suốt mười sáu bàn, bốn món nóng, bốn món nguội, tứ song hợp lại, tứ lĩnh tổ tràn đầy bàn gỗ xiêm khắc hoa. Nhất thời ăn uống linh đình, khung cảnh hoà thuận vui vẻ. Đột nhiên, Tuấn Hiền xuất ra hai cái búp bê mặc mấn phục đưa tới tay Tuệ Châu.

“Tỷ tỷ, đây là ta sau tiết học tìm bên ngoài tiên sinh làm, này cái cao chút cô gái là người, này cái thấp chút cầm trong tay đao là ta, ta về sau là muốn bảo hộ tỷ tỷ.”

“Hào, Hiền Nhi thật sự là đại nam tử hán, người đưa cho tỷ tỷ búp bê, tỷ tỷ thực thích.”

Tuệ Châu vỗ vỗ Tuấn Hiền đầu nói, cẩn thận đoan trang một phen phương kê đứng ở phía sau Tổ Tâm cẩn thận thu hảo.

Lăng Trữ gặp Tuệ Châu sắc mặt hồng nhuận, ăn mặc cũng rất tốt, xem ra cuộc sống ở phủ Tứ Bối Lặc thực không sai, chính mình cũng thoáng yên tâm, vì thế vui vẻ cười nói: “Tuệ Châu, Tuấn Hiền đều cho người chuẩn bị lễ vật, a mã há có thể không cho người chuẩn bị sinh nhật lễ vật.”

Tuệ Châu tiếp nhận một cái hòm từ đàn mộc, thuận tay mở ra, chỉ thấy bên trong một cái tinh xảo tích điều đồ án thô kim liên tử, liên tử hạ đoan chế hai khối khéo léo nhan sắc sáng ngọc bội hoa tai, liên tử rất dài hai đoan còn có quai khấu. Nhìn một hồi lâu, cũng không nhìn ra đây là cái gì, hoa sen làm khéo léo, tinh xảo, ngọc cũng là cực vi thượng thừa, khả như thế nào cũng không giống vòng cổ a, Tuệ Châu đang buồn bực, chợt nghe đến ngồi ở bên người Tuấn Hiền hỏi: “A mã, người cấp tỷ tỷ đây là cái gì a? Dùng cái gì làm a? Nhìn không giống ngạch nương bình thường mang vòng cổ a.”

Tuấn Hiền đây là hỏi ra mọi người trong lòng nghi hoặc, gặp Lăng Trữ tiếp tục bùng cái giá, Chương Giai thị cũng không trụ thời nói: “Lão gia, người vẫn là nói nhanh lên làm cái gì vậy dùng là, nhìn cũng không phải là vật gì.”

Lăng Trữ sờ sờ gần chút năm mới lưu khỏi râu, chậm rì rì nói: “Đây là kim tương thủy biểu liên, năm năm trước ta từng giúp quá một cái việc buôn bán thất bại Hán nhân, năm đó ta cho hắn tiền táng hắn lão mẫu, trả lại cho ba mươi lượng bạc kiếm ăn. Ai ngờ hắn chạy đến Nam Dương đi, lần này mang theo hơn mười tương đáng giá gì đó trở về hay dùng tình quý biểu liên đến tạ ơn ta, nói báo đáp của ta ân tình. Tuệ Châu a, ở phủ Bối Lặc mọi thứ đều là thứ tốt, nhưng này kim tương thủy biểu liên liền ngay cả hoàng gia cũng là ít có. Nghe hắn nói, này biểu liên là Ấn Độ bên kia làm chạm trổ, kiểu dáng là người trong cung đình Ấn Độ lý tạo ra, này mặt trên ngọc cũng không phải bình thường ngọc, nó có thể cho đeo nó nhân ngưng thần định khí, còn có thể dự phòng chứng bệnh. Được đến nó thời điểm, ta vốn định tìm người chờ người sinh nhật khi đưa đến Bối Lặc phủ đi, bất quá a mã hôm nay vừa vận có thể tự mình tặng cho người.”

Tuệ Châu nghe xong, nhìn phía về mặt kỳ vọng chính mình thích Lăng Trữ, hốc mắt vì ẩm ướt, tình thương của cha như núi, nó sẽ không giống tình thương của mẹ như vậy lúc nào cũng nhớ người lại vĩnh viễn lấy nó phương thức ở phía sau người ủng hộ người. Cha mẹ là thật rõ ràng thiết quan tâm chính mình, Đại Thanh ba trăm năm trước có người nhà quan tâm yêu thương chính mình, chính mình không phải cô đơn, không phải chỉ có một mình.

Nhìn Tuệ Châu có chút ghen ngào, Tuấn Đức đau lòng nói: “Tuệ Châu muội muội, a mã tặng người như thế quý báu biểu liên, ca ca đây là so ra kém, bất quá có biểu liên cũng muốn có biểu ca a, ta biết a mã muốn đưa của người này nọ, liền nhân cơ hội mua một khối người nước ngoài tặng người, hy vọng muội muội có thể thích.”

Tuệ Châu tiếp nhận đến vừa thấy, là cái thấp phần khéo léo màu ngân bạch hình tròn biểu hộp, trên hộp là hoa hồng đồ án, mở ra biểu ca hộp, chính là tí tách kim đồng hồ. Tuệ Châu một chút lấy tay bùng kín miệng, là đồng hồ, hiện đại nhất đồ vật, ngẩng đầu nhìn hạ trên bàn mọi người, nói: “Cảm ơn, hôm nay ta rất vui, lễ vật ta đều rất thích.”

“Nha đầu ngọc, đều là người thân, còn cảm tạ cái gì a.”

Chương Giai thị nói.

“Tỷ tỷ, mau đeo lên, đây chính là người nước ngoài ngoạn ý.”

Tuấn Hiền ồn ào nói. Lăng Trữ rời đi chỗ ngồi, đi đến Tuệ Châu trước mặt đem hoài biểu cùng biểu liền ngay cả đứng lên, tiếp theo lại cấp Tuệ Châu mang ở trên cổ sau, nói: “Tuệ Châu, người đã trưởng thành, cũng đã gả cho người, a mã chiếu cố không được người, về sau ở phủ Bối Lặc cần phải hảo hảo tự chiếu cố chính mình.”

Tuệ Châu đứng dậy phù Lăng Trữ đưa về chỗ ngồi xong, mới cười khế nói: “Con có thể chiếu cố tốt chính mình, a mã không cần lo lắng Tuệ Châu. Bất quá, chúng ta nếu nói lâu như vậy, ngạch nương vất vả làm cho một bàn đồ ăn xem như uống phí, không được, hôm nay là sinh nhật con, nhất định phải hảo hảo ăn một bữa no mới được.”

Mọi người vừa nghe cười rộ lên. Nhất đại gia tử liền nói cười vui vẻ, ngay cả khi Tuệ Châu chưa xuất giá, mọi người cũng không vui vẻ như hôm nay. Tuy nhiên, thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh. Triệu mẹ từ nơi nghỉ ngơi của gia nhân từ phủ Bối Lặc tiến đến bẩm báo: “Lão gia phu nhân, Trương công công nói giờ Thân đã qua nửa canh giờ (khoảng 4h chiều). Thịnh tiểu thư chuẩn bị hồi phủ Bối Lặc. Hắn đã muốn dẫn những người khác ở xe ngựa bên ngoài chờ tiểu thư.”

Lăng Trữ cùng người nhà tiễn Tuệ Châu đến đại môn. Chương Giai thị bên nói: “Tốt lắm. Con lên xe ngựa đi, về muộn không tốt. Về sau gặp mặt cũng là chuyện thường. Người nhà cũng là đại nhân. Phải nhớ chiếu cố chính mình.”

Tuệ Châu nhìn lại gia đình thân thuộc. Nàng hiểu được chính mình gả không phải người thường, muốn về nhà mẹ đẻ không phải chuyện dễ. Gặp lại cũng không biết là khi nào nhưng lại không thể nói rõ ra, đành cười nói: “Là, ngạch nương. Kia nữ nhi trước hết trở về. Thịnh a mã, ngạch nương chú ý thân thể; đại ca, Tuệ Nhã muội muội còn có Tuấn Hiền, các người cũng phải bảo trọng.”

Nói xong, không đợi bọn họ trả lời, liền theo Tổ Tâm giúp đỡ lên xe ngựa.

Chỉ nghe mã phu một tiếng “Khởi”, hai lượng xe ngựa liền tháp tháp chạy về phía xa.

Chương Giai thị vừa thấy xe ngựa đi xa, rót cuộc nhìn không được khóc lên. Lãng Trụ đỡ Chương Giai thị, an ủi nói: “Nữ nhi từ nhỏ luôn luôn nghe lời. Nàng có thể chiều cố chính mình. Đừng khóc. Vào đi thôi. Đừng làm cho bọn nhỏ chê cười.”

Chương Giai thị nhìn về phía xe ngựa biến mất, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn của Tuấn Hiền, không khỏi ai ai khẽ gọi thanh. “Lão gia.....”

Trong xe ngựa, Tô Tâm gặp Tuệ Châu về mặt mệt mỏi, an ủi nói: “Chủ tử. Nô tỳ liền một tháng không gặp Tuấn Hiền thiếu gia. Liên cảm thấy hân cao lên rất nhiều. Mặc kệ như thế nào, hân vẫn là tôi niệm chủ tử.”

Nguyệt Hà là cái lạnh lợi. Cũng việc nói: “Chủ tử ở nhà mẹ đẻ cũng thật được sủng ái. Nô tỳ còn không có gặp qua nhà ai tiểu thư giống ngài như vậy được nhà mẹ đẻ coi trọng. Lão gia tặng chủ tử đồ vật của nước ngoài thật sự là rất khác biệt. Nô tỳ ở Bối Lạc phủ lý đều còn không có gặp qua đâu.”

Tuệ Châu nghe vậy, nhớ tới a mã, ngách nương đối chính mình chờ đợi, liền mong chính mình có thể sống thật tốt, tinh thần chột không tốt. Không ngờ ngay tại cửa chính phủ Bối Lạc, xe ngựa ngừng lại. Khi Tuệ Châu đang buồn bực, Trương đức ở xe ngựa ngoại nói: “Khanh khách. Xe ngựa của gia sẽ lập tức lại đây. Ngài hay là xuống xe thỉnh an gia, theo cửa sau vào phủ.”

Nói xong, liền vén rèm, Tô Tâm vội vàng giúp đỡ Tuệ Châu xuống xe ngựa. Tuệ Châu vừa xuống khỏi xe, thấy xe ngựa Dận Chân dừng lại. Tiểu Lộc Từ ra phía sau lấy ghế cho Dận Chân xuống xe ngựa. Đồng thời xuống dưới nhân còn có Thập Tam a ca Dận Tường.

“Tỳ thiếp [nô tỳ, nô tài] thỉnh an gia, Thập Tam Gia. Gia cát tường.”

Tuệ Châu cùng chúng nô bộc hành lễ nói.

Dận Chân vẫy tay ý bảo mọi người đứng lên, chuẩn bị nhắc chân vào phủ, chợt nghe Dận Tường cười hớ hớ nói: “Này không phải Nữ Hồ Lộc khanh khách thôi, người cũng vừa hồi phủ?”

Tuệ Châu gặp Dận Chân hơi nhú mày, cẩn thận châm chọc nói: “Hồi Thập Tam Gia, tỳ thiếp sau khi được phúc tấn đồng ý, liền ra phủ một chuyến.”

Đột nhiên, Dận Tường muốn nhìn đến cái gì ngạc nhiên gì đó, lớn tiếng nói: “Nữ Hồ Lộc khanh khách, người này mang nhưng là tây dương cung đình biểu liên? Tứ ca, người xem, trên người nàng mang rất giống Cửu ca sáng nay lấy ra nữa, vật này có thể so với của Cửu ca tốt hơn nhiều, còn có hai khối tiểu ngọc hoa tai nhan sắc như thế thượng thừa.”

Dận Chân nghe xong, nhìn về phía Tuệ Châu, một thân kiêu diễm cho rằng, trước ngực xác thực đội một cây lộ vẻ hoài biểu tình xảo biểu liên, ánh mắt một chút lợi hại nhìn về phía Tuệ Châu lạnh nhạt nói: “Người hôm nay đi đâu, này biểu liên đồ không phải tâm thường vật.”

Tuệ Châu tự mắng chính mình như thế nào đã quên cất đi, xem ra này biểu liên thật sự cực khó được, bình thường cũng không khả năng tùy ý được đến, đành phải hướng Dận Chân lại phúc cái thân, nhất ngữ nhất thập giải thích: “Tỳ thiếp ở phúc tấn sau khi đồng ý, liền trở về nhà mẹ đẻ, vừa vận này là tỳ thiếp sinh nhật, tỳ thiếp a mã năm năm trước đã cứu nhất thương nhân, nay này thương nhân theo Nam Dương đã trở lại, đem này Nam Dương biểu liên báo ân cho gia phụ, lấy biểu liên lại làm quà sinh nhật tặng tỳ thiếp.”

“Ha ha, nguyên lai là sinh nhật Nữ Hồ Lộc khanh khách, ta đây chúc khanh khách hàng năm có hôm nay tuổi tuổi có sáng nay, ta này cũng không có gì này nọ đưa, đã kêu Tứ ca mang ta đưa cái hạ lễ đi.”

Dận Tường gặp mình Tứ ca vẫn lãnh nghiêm mặt, Nữ Hồ Lộc chỉ là một tiểu cô nương cũng đáng thương, liền giải vây mở miệng.

Tuệ Châu vội vàng tạ ơn Dận Tường, nàng cũng không dám thu Dận Chân hạ lễ a, liền chậm lại nói: “Tạ Thập Tam Gia cát nhắc, tỳ thiếp liền một cái tiểu sinh nhật, vẫn là không cần phiền gia.”

Không ngờ Dận Chân thân nhiên nói: “Ân, người a mã tâm ý, người cứ nhận đi. Trương đức, Cửu A Ca đưa tân điểm tâm, người đem phần của ta đưa đến chỗ Nữ Hồ Lộc thị, buổi tối ta đến nếm thử là được.”

Nói xong bước vào đại môn, không thấy Dận Chân cự tuyệt, chẳng lẽ hân thật muốn đưa chính mình lễ vật. Tuệ Châu nhìn đi xa bóng dáng nghĩ đến.

Tô Tâm gặp Tứ Gia đi xa, liền đỡ Tuệ Châu nhỏ giọng nói: “Chủ tử, thật sự là việc vui a, gia hôm nay muốn đi chỗ ngài, xem ra phu nhân có thể yên tâm.”

Nghe thế, Tuệ Châu không khỏi có chút không vui, Dận Chân đưa điểm tâm, này trong phủ có ai không biết, này không phải ở trước mọi người dưới nói rõ muốn đi chính mình phòng thôi, không biết ngày mai trong phủ sẽ nói cái gì.

Canh ba, Dận Chân liền đi vào Tuệ Châu tiểu viện. Dận Chân nhìn cấp chính mình hành lễ Nữ Hồ Lộc thị: “Ân, đứng lên không cần đa lễ. Tiểu Lộc Từ, đem hòm cho Nữ Hồ Lộc thị.”

Dận Chân cảm thấy hôm nay chính mình tựa hồ ở khanh khách không chút nào thu hút trên người gặp được nồng đậm thân tình, nàng có phụ thân rất thương yêu chính mình, dựa theo nàng bình thường hành vi có thể xem ra nàng đại khái là ở cha mẹ ngàn ân trăm sủng lớn lên. Này cũng là chính mình đến chỗ nàng nguyên nhân, hoàng ngạch nương trước kia cũng luôn yêu thương chính mình.

“Thiếp tạ gia ban cho.”

Tuệ Châu thanh âm đánh gãy Dận Chân suy nghĩ. Tuệ Châu lúc này có chút nhìn không thấu Dận Chân, hẳn rốt cuộc là người như thế nào, lạnh lùng sao? Nhưng hôm nay tặng mình quà sinh nhật. Không đợi nàng nghĩ nhiều, nha hoàn bưng nước ấm tiến vào, Tuệ Châu đành phải ổn định tâm tư, vì Dận Chân rửa chân, lau mặt. Cho hạ nhân đều lui ra, chính mình hầu hạ hẩn cỏi y phục, nghĩ đến lại là một đêm không ngủ, không nghĩ tới chính là hẩn vô cùng đơn giản đem chính mình ôm vào trong ngực.

Cực nóng ôm ấp, vững vàng hô hấp, Tuệ Châu dần dần chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dư Ba

“Chủ tử hiện tại mới giờ mẹo, hôm nay trời lạnh, hay là người trở lại ốc nằm”

Tổ Tâm nhìn Tuệ Châu nhìn theo Dận Chân rồi đi nhẹ giọng nói.

Tuệ Châu thoáng suy tư một chút, chậm rì rì nói: “Không được, người kêu mẹ chuẩn bị nước, chờ ta tắm rửa xong, cũng không sai biệt lắm nên đi thỉnh an phúc tấn.”

Nói xong, liền nắm thật chặt trên người áo choàng đi trở về phòng ngủ.

“Chủ tử, đây là ngày hôm qua Cao công công đưa tới hai kiện quần áo mùa đông, người còn không có xem đâu? Nay nhan sắc này thợ khéo thực không phải bình thường nhân gia so với được, a, chủ tử của người quần áo liền như vậy xinh đẹp, không biết phúc tấn nhóm quần áo mùa đông lại là cái dạng gì. Di, chủ tử, nơi này như thế nào có hòm trang sức?”

Đang chọn lựa quần áo, Nguyệt Hà nghi hoặc hỏi.

“Như thế nào nói nhiều như vậy, còn không mau chọn tốt chủ tử muốn mặc quần áo, nói cái gì đâu?”

Chính cấp Tuệ Châu chải đầu Tổ Tâm trách cứ nói.

Hôm?“Nguyệt Hà, đây là gia tối hôm qua ban cho, lấy lại đây.”

Tuệ Châu thần nhiên phân phó.

Đó là một cô cẩn thận chạm trổ đàn hộp gỗ, khéo léo mà lại tinh xảo. Nhẹ nhàng mở ra hòm, bên trong là một bộ màu lam nhạt triển chi hoa, phía cuối vì hai thú đầu tương đối, một bộ trang sức song long, phía cuối vì hai đầu rồng đối nhau. Tuệ Châu cầm lấy một chi tinh tế đánh giá, thợ làm thực tinh xảo, mặc dù không phải cái gì trân phẩm, kiểu dáng cũng không sai, đoan trang trung lộ ra thanh nhã.

“Chủ tử, này một bộ triển chi hoa tốt lắm xem, nếu không nay chủ tử liền đội đi.”

Tổ Tâm cười nói.

“Tổ Tâm tỷ tỷ nói đúng, đây là gia đưa, chủ tử cài, gia khẳng định sẽ vui, lại xứng thượng tôn làm màu lam kỳ phục, chính là người mới bộ đồ mới tân trang sức, xem trong phủ những người đó còn dám nói cái gì chủ tử ngay cả cảnh khanh khách cũng không như, liền cùng thị thiếp không sai biệt lắm. Hừ, những người này sao dám như thế, chủ tử nhưng là thượng ngọc điệp, nói cái gì chủ tử vận khí không tốt, cùng Niên phúc tấn cùng nhau chỉ hôn đến.....”

Nguyệt Hà càng nói càng tức giận, giống nhau người trong phủ là nói của nàng nhân thoại bình thường.

“Nguyệt Hà, người ở chủ tử trước mặt nói gì sai, còn không ngừng miệng.”

Tổ Tâm gặp Nguyệt Hà càng nói càng không tìm biên, một bên nghiêm thanh ngăn lại Nguyệt Hà một bên vụng trộm nhìn Tuệ Châu biểu tình.

Nghe thế, Tuệ Châu buông triển chi hoa trong tay, thanh âm cực kỳ lạnh nhạt nói: “Coi như hết, Nguyệt Hà cũng là vô tâm, về sau nhiều chú ý chút là được. Nguyệt Hà, người đem tân làm này hai kiện quần áo cất đi, đem kia kiện kỳ phục màu xanh không có thêu hoa cho ta lấy ra nữa, nay ta sẽ mặc nó, hộp cây trâm hoa này không phải rất tốt sao?”

Ngày hôm qua ở cửa đại môn gặp Dận Chân tin tức đại khái đã rơi vào tai hữu tâm

nhân, buổi tối lại qua đêm, cách lần trước thị tẩm cũng liền nửa tháng, hơn nữa.....Cây trâm hoa này Dận Chân phân phó Trương Đức đặt mua, này.....

“Chủ tử, tram hoa này cùng bộ kỳ phục mới không phải càng đẹp mắt sao?”

Nguyệt Hà ở ánh mắt sắc bén của Tổ Tâm cúi đầu, thanh âm cũng đến cuối cùng đã không thể nghe thấy.

Tuệ Châu mặc một thân cực kì trắng trong thuần khiết màu xanh kỳ phục. Sơ tiểu cầm đầu, cài một cây trâm hoa màu lam cùng hai đóa tiểu châu hoa, đội lên mũ hoa (mũ cách cách đó mọi người, mình không biết phải dùng từ gì cho hợp lý nên để nguyên vậy thôi). Mang theo Tổ Tâm xuyên qua hoa viên có chút hiu quạnh, hướng Ô Lạt Na Lạp thị chính viện đi đến.

“Nữ Hồ Lộc khanh khách tới thỉnh an phúc tấn.”

Bên ngoài gian tiếng hầu hạ mẹ truyền vào, Tuệ Châu đi vào trong phòng. Cả phòng tràn ngập nữ nhân, xem ra hôm nay mọi người đến đều rất sớm. Tuệ Châu từ từ thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, nói: “Tỷ thiếp thỉnh phúc tấn an khang. Thỉnh hai vị trắc phúc tấn an khang.”

Ô Lạt Na Lạp thị vẫn là như thường, hàm chứa ý cười thần nhiên ôn hòa nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội mau đứng lên đi. Còn nhớ rõ ta ngày hôm qua nói sao, người về sau an vị ở Cảnh muội muội hạ thủ.”

Tuệ Châu tạ ơn, mới xoay người đi đến Cảnh thị hạ thủ thêu đôn ngồi hạ. Cảnh thị quay đầu nhìn nàng một chút rất nhẹ nói: “Cẩn thận.” Chợt nghe gặp Tổng thị nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội nay khá đến trẻ chút. Có phải hay không bởi vì ngày hôm qua gia cố ý bởi muội muội qua sinh nhật a? Các tỷ tỷ cũng không có này phúc khí làm cùng gia than thiết đâu. Ai. Thật sự là, muội muội sinh nhật cũng không nói cho tỷ tỷ một tiếng. Đây không phải quá khách khí sao.”

“Phúc tấn lượng thứ. Nữ Hồ Lộc muội muội có thể về nhà mẹ đẻ sinh nhật. Chính là khi

hồi phủ mới ngẫu nhiên gặp gia, nghĩ đến muội muội là vừa đến trong phủ cùng các vị tỷ muội không quen nên mới có thể ngượng ngùng không nói cho chúng ta biết. Nữ Hồ Lộc muội muội a, chính người tính cách thật rất ngại ngùng.”

Vũ thị nói xong hướng Tuệ Châu thiện ý cười. Tuệ Châu cũng gật đầu tỏ vẻ cảm tạ.

“Ai biết a. Nghe nói là chuyên môn đội cái cái gì khiến cho gia chú ý.”

“Có phải hay không cố ý tại kia chờ gia, ta nghe nói gia ngày hôm qua còn cố ý tặng nàng lễ vật.”

“Nhìn bình thường là im lặng, nào biết lộ trình mặt có gì yêu thiêu thân, người này a.”

Vài vị thị thiếp cúi đầu nói xong, thanh âm lại dứt quãng ở trong phòng truyền khai.

Ô Lạt Na Lạp thị cầm lấy trong tay trà trần hướng trên bàn trọng thanh nhất phóng, thấy nói chuyện thị thiếp cúi đầu không nói sau, thần nhiên nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội mới vào phủ, ta làm phúc tấn này đã sơ sót, Vương ma ma, ần muội muội phẩm chất đưa lên nên được. Muội muội mới vào phủ Bối Lặc, tuổi lại nhỏ, đối quy củ trong phủ có chút không rõ ràng lắm cũng không có gì lạ, về sau nhiều chú ý hơn là được.”

Nói xong, Ô Lạt Na Lạp thị đối Tuệ Châu trấn an cười.

“Tạ phúc tấn không trách, muội muội về sau làm việc ôn hòa, cẩn thận, sẽ không hề lỗ mãng.”

Vừa mới nói chuyện gặp phúc tấn đối Tuệ Châu che chở, liền không nói cái gì nữa, vài vị thị thiếp lại nói xong lời hay.

“Nữ Hồ Lộc muội muội, tuyền tú khi ta và người tỷ tỷ trụ một gian phòng, lúc ấy chỉ biết Nữ Hồ Lộc muội muội, hiện tại chúng ta thành tỷ muội, về sau cần phải lui tới nhiều hơn a. Muội muội tính tình hảo, gia cũng từng nói với ta muội muội cực kì biết quy củ, xem ra gia vẫn là thích muội muội nha. Di, muội muội này cây trâm hoa màu lam rất là tinh xảo, không biết là kia làm, ta cũng muốn đi làm một bộ, a, thật sự là càng xem càng thích.”

Niên thị cười đối Tuệ Châu nói, hảo một cây trâm hoa a, vốn là một đôi, gia ngày hôm qua một hồi phủ khiến cho Trương Đức đi tìm đến, Ánh Hồng (Niên thị nha hoàn) trong lúc vô ý nghe nói Trương Đức đi tìm một bộ trâm hoa màu lam, hoan hi vui mừng tiến đến bẩm báo. Chính mình xưa nay thích trâm hoa màu lam, cũng tưởng tặng chính mình, nhưng đợi lại chờ, vẫn không có, ra không phải tặng cho chính mình, đáng chết.

Xem ra trong phủ tin tức truyền thật sự mau, so với làm cho mọi người đoán còn không bằng rõ ràng đem Dận Chân đưa trâm hoa bày ra, nguyên tưởng rằng Lí thị sẽ làm khó dễ, không nghĩ tới cũng là luôn luôn cao ngạo Niên thị, kéo hồi tưởng tự, Tuệ Châu uyển chuyển nói: “Hồi Niên trắc phúc tấn, ngày hôm qua ở đại môn khẩu gặp gia cùng Thập Tam Gia, bởi vì Thập Tam Gia khen ngợi tỷ thiếp tây dương biểu đặc biệt lại biết là tỷ thiếp sinh nhật, liền nói giỡn làm cho gia cấp tỷ thiếp tặng lễ vật, gia bên ngoài không tốt bắt Thập Tam Gia mặt mũi, như vậy gia tới hôm qua đành phải đi tỷ thiếp kia, lại tùy ý làm cho Trương công công tìm trâm hoa này đưa tới.”

Nói xong, xung quanh phần lớn đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Niên thị không tiếp tục nói chuyện, chính là gật đầu xem như đáp lại, bất quá ánh mắt lại hiện lên một tia không vui. Ngay tại mọi người tiếp tục nói nói cười cười khi, Lí thị đặc hữu thanh thoát tiếng nói vang lên: “Ai, phúc tấn, muội muội thực không nghĩ nói. Bất quá, muội muội thân là trắc phúc tấn lại là hai vị tiểu đại ca cùng đại cách cách Ngạch nương, vì bọn nhỏ phẩm hạnh, cũng không thể không nói. Nữ Hồ Lộc muội muội này đã xuất giá như thế nào có thể về nhà mẹ đẻ trải qua sinh nhật đâu, trong phủ quy củ, tứ hoàng tử thế thiếp sinh nhật không thể về nhà mẹ đẻ, Nữ Hồ Lộc muội muội không phải hồng rồi trong phủ quy củ sao? Phúc tấn độ lượng không cùng so đo, cũng không có quy củ bất thành phạm vi, gia luôn luôn tuân thủ quy củ, đồng thời cũng là dạy dỗ nhỏ như vậy. Nhưng, mắt thấy Nữ Hồ Lộc muội muội như vậy ý vào là người mới cứ như vậy không theo quy củ, về sau không

phải trong mắt không có gia cũng không có phúc tấn, cho nên thích hợp xử phạt là ân phạt làm, còn thỉnh phúc tấn hiểu cho muội muội một phen khổ tâm.”

Kỳ thật Lí thị đồ cho rằng chỉ bằng Tuệ Châu là không có khả năng được sủng ái, chính mình không nên đối phó nàng, bất quá là vì lập uy, cũng làm cho Niên thị rõ ràng chính mình ở trong phủ địa vị.

Tuệ Châu không nghĩ tới còn có xuất giá nữ không thể về nhà mẹ đẻ trải qua sinh nhật, lại nghe Lí thị nói nghiêm trọng như thế, đành phải vội vàng quỳ trên mặt đất nói: “Tỳ thiếp không biết còn có như thế quy củ, còn thỉnh phúc tấn, trắc phúc tấn trách phạt.”

Ô Lạt Na Lạp thị không nghĩ tới Lí thị hội nói như vậy, vốn về nhà mẹ đẻ sẽ không cái gì cùng lắm thì, khả Lí thị xuất ra gia cùng tiểu đại ca, cách cách mà nói, chính mình phải cấp cho Nữu Hỗ Lộc thị chút xử phạt mới được, không khỏi có chút trách cứ Lí thị, cảm chuyện này ép buộc, đành phải nói: “Lý muội muội nói cũng đúng, bất quá, gia đã không phạt Nữu Hỗ Lộc muội muội, nghĩ cũng là cảm thấy nàng tuổi nhỏ lại vừa mới tiến phủ, cho nên liền phạt muội muội đi chép [nữ tắc],[nữ giới] một lần giao cho ta tốt lắm.”

Lí thị thân nhiên nói: “Phúc tấn thật sự là độ lượng, muội muội còn có nhắc tới nghị, gia xưa nay kiên tâm phạt hiệu, muội muội mới vào phủ liền phạm vào quy củ, nhưng này xử phạt cũng có chút thấp, vẫn là làm cho Nữu Hỗ Lộc muội muội lại chép chút kinh Phật đi, vừa có thể tu dưỡng thể xác và tinh thần vừa có năng lực được gia yêu thích, cũng là nhất cử lưỡng tiện. Nữu Hỗ Lộc muội muội ngay tại ở viện của mình hảo hảo sao chép kinh Phật cùng [nữ tắc],[nữ giới].”

Nói xong, ánh mắt lợi hại nhìn về phía Tuệ Châu.

“Cám ơn Lý trắc phúc tấn không trách, tỳ thiếp nửa tháng sau chắc chắn hảo hảo ở trong sân chép, thật tâm ăn năn, sẽ không lại phá vỡ quy củ, làm cho phúc tấn cùng trắc phúc tấn khó xử.”

Tuệ Châu nói.

Ô Lạt Na Lạp thị bản còn muốn đang nói chút cái gì, không nghĩ tới Tuệ Châu cam nguyện cảm chừng nửa tháng, mặc dù không thể lại sửa miệng, cũng đối nàng hơn vừa lòng, đành phải nói: “Nếu Nữu Hỗ Lộc muội muội như thế tuân quy củ, ta cũng không nhiều lời. Vương ma ma truyền của ta nói đi xuống, Nữu Hỗ Lộc muội muội nửa tháng này hết thấy chi phí cùng ta giống nhau. Muội muội coi như là vì gia sao kính Phật, ta nhất định sẽ không làm cho muội muội chịu ủy khuất.”

Trong lúc nhất thời, mọi người thần sắc khác nhau, Ô Lạt Na Lạp thị lại giống không phát hiện giống nhau, thân nhiên phân phó nói: “Ta cũng mệt mỏi, các vị muội muội trước hết trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cẩm Chùng

Cẩm chùng: bị nhốt, giam

“Hô -- hô --”, cuồng phong gào thét, đại thụ ở trong viện trong cuồng phong lay động, mỗi nhánh cây tựa như một cái roi da quất ở không trung. Lúc này, Tuệ Châu sao chép [Bàn nhả ba la mật đa tâm kinh] ở trên bàn, sao vài câu, không ngừng bút đùa giỡn, liền nhìn lên bóng cây kia ở cửa sổ như giương nhanh múa vuốt, âm thầm xuất thần.

Cẩm chùng chép sách ngày, đơn giản thích ý, không cần cấp phúc tấn thỉnh an, mỗi ngày có thể ngủ thẳng tự nhiên. Sau khi phúc tấn lên tiếng, mấy ngày nay ăn mặc chi phí mọi thứ đều thực tình xảo, vào tháng mười hai, trong phủ lại đem ngân than tốt nhất gấp bội đưa tới.....

Đột nhiên, một trận lạnh không theo rèm cửa chỗ lao thẳng tới lại đây, chỉ thấy Hạ Mai về mặt bị đông lạnh đỏ bừng, miệng thở ra làn khói trắng vào không khí, trong tay ôm tràn đầy vài vốc vật linh tinh. Tổ Tâm ngồi ở thềm đôn, vừa thấy, vội vàng buông công việc trong tay, vừa giúp đỡ Hạ Mai vừa nói nói: “Bên ngoài thật lạnh, ngồi ở trong phòng đều nghe thấy tiếng gió phàn phật phàn phật, đến, uống chút trà hạnh nhân nóng làm ấm thân mình.”

Hạ Mai tiếp nhận chén trà nóng, thổi hai hạ, nhắc tay uống từng chút từng chút, trên tay còn có dư lại độ ấm, mới ngưng ngưng nhìn nhìn Tuệ Châu cùng Tổ Tâm, thật cẩn thận nói: “Chủ tử, nô tỳ vốn là đi lĩnh chút vài vốc, lại ở cửa viện gặp Vương ma ma bên người phúc tấn, ma ma nói phúc tấn sai người làm áo choàng cho chủ tử, vừa vận thấy nô tỳ, bảo nô tỳ cấp chủ tử lĩnh trở về.”

Gặp Hạ Mai một bộ dáng quần bách, Tuệ Châu buông bút, ngồi vào kháng thượng, khẽ cười nói: “Ngươi không giống Nguyệt Hà gan lớn như vậy. Thời tiết tháng mười hai rất lạnh. Nhìn mặt ngươi lạnh đến tái ngắt, mau ngồi ở thềm đôn, uống chút trà hạnh nhân ăn chút bánh, nói ta nghe một chút phúc tấn nói như thế nào.”

Hạ Mai cúi đầu ứng thanh là, đỏ mặt ngồi ở dài bên cạnh bàn, rót cho chính mình chén trà hạnh nhân, miệng nhỏ miệng nhỏ uống.

“Chủ tử, là liên thanh đầu văn dương tuyến phiên ti thử cảm áo choàng, này là kiểu dáng mới, xem ra phúc tấn thật sự là coi trọng chủ tử.”

Tổ Tâm vừa nói liền đem áo choàng đặt ở trên kháng. Tuệ Châu khẽ vuốt phù áo choàng, xúc tua thoải mái mềm mại, nhủ mi nghĩ, hỏi: “Hạ Mai, này áo choàng là trong phủ nhân chủ từ đều có, vẫn là theo ta này chỗ?”

Hạ Mai nói: “Hồi chủ từ, này chỉ chủ từ cùng Niên phúc tấn có áo choàng, khác chủ từ nhóm là khăn choàng. Vương ma ma nói phúc tấn nghĩ chủ từ cùng Niên phúc tấn mới vào phủ, còn kém may làm hai kiện, của Niên phúc tấn là áo choàng hồ ly trắng nhũ đồ bạc the mỏng.”

Tuệ Châu nhẹ nhàng gật đầu, xem ra phúc tấn làm việc thật cẩn thận, trấn an chính mình hiện ra hiền lành, lại không quên Niên thị hiện ra đích phúc tấn rộng lượng, nhũ đồ bạc sắc, da chồn trắng mặc dù quý báu, khả nhũ đồ bạc sắc lại hồng cũng không phải đích phúc tấn chính hồng. Chính mình cảm chừng cũng có mười ngày, nếu tin tức Nguyệt Hà nói xác thực, Dận Chân đã muốn ở viện của Niên thị một tuần. Cổ đại nữ nhân thực không tốt làm, trượng phu của mình ở chỗ nữ nhân khác, chính mình còn muốn biểu hiện rộng lượng, thậm chí còn muốn quan tâm chăm sóc bên thứ ba, nghĩ đến phúc tấn này thanh danh hiển thế chưa bao giờ mất...

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu về mặt có chút âm đạm, nghĩ đến nàng chính mình tiến vào phủ Bối Lặc làm thiếp, Niên thị lại khắp nơi áp chế, liền ra vẻ cao hứng nói: “Chủ từ, vẫn là phúc tấn thận trọng, biết ngài thích màu trắng thuần khiết đưa đến áo choàng lông toàn bộ đều màu trắng. Chủ từ, còn có hai ngày người sẽ hết cảm chừng, ngày kia lại là ngày mồng tám tháng chạp, vừa vận người mặc nó, thật tốt. Nô tỳ giúp ngài cất hảo, người nhìn nhìn vài vóc Hạ Mai lĩnh.”

Nói xong liền đem áo choàng điệp(gấp) hảo bỏ vào trong rương gỗ lê, lại nhận tam thất vài lụa Hạ Mai lĩnh đưa cho Tuệ Châu nhìn xem làm gì tác dụng

Tuệ Châu lấy lại tinh thần, xem ra này mười ngày qua thoải mái ngày quá nhiều thành thật thất thần, vì thế cười nói: “Vẫn là Tổ Tâm tri kỷ, có người ở a, ta liền vung bàn tay quý. Này vài lụa cũng là người đến an bài đi, ta nha vẫn là tiếp tục sao chép kinh Phật hảo.”

Tổ Tâm nói: “A di đà phật. Chủ từ. Phúc tấn khiến cho người chép một lần [Bát nhã ba la mật đa tâm kinh]. Tất cả có hơn hai trăm chữ. Ngài nghĩ khi dễ nô tỳ đi.”

Tuệ Châu gặp Tổ Tâm than vãn, cười nói: “Hảo. Vậy ta đến làm chủ. Các người nhưng không cho phản đối. Này nhũ đồ bạc hà ảnh sa nhuyễn hậu khinh mật. Nay gió lạnh lấm lấm vừa muốn quá tiết. Vừa vận mượn nhũ đồ bạc hồ cửa sổ. Cũng không dùng lại đi tìm khác.”

Tổ Tâm bồi cười nói: “Vẫn là chủ từ biết cách bố trí. Dùng nhũ đồ bạc sắc đem trong phòng có vẻ ấm áp, nhìn liền nóng hổi.”

Tuệ Châu lại cầm lấy nửa cuộn vài lụa giống mây trời, vẻ mặt vui mừng nói: “Này sao chỉ có nửa cuộn. Bất quá, này xa xa nhìn giống như sương khói. Không biết nên làm gì với nó đây? Nếu lấy làm màn thì đẹp như thế nào nha.”

Không nghĩ tới tại đây mùa đông lại có vài dệt vừa dày vừa nhẹ phiêu huyền. Bố trí ở trong phòng khẳng định vừa thực dụng vừa lãng mạn.

Lúc này, ngoài phòng, Nguyệt Hà bưng bát cháo gạo tẻ nấu đường vào phòng, nghe Tuệ Châu nói muốn đem cuộn vài tốt như vậy làm rèm cửa sổ, làm màn, lớn tiếng nói: “Đây là đồ tốt nhất. Đây là vài được ưa chuộng nhất hiện nay. Vải khác đều so ra kém.”

Tuệ Châu ồ lên: “Như thế nào. Người biết đây là vài gì.”

Nguyệt Hà đem cháo đưa cho Tuệ Châu, nói: “Chủ từ. Người là không biết. Vải này trong cung tốt nhất do phủ Nội vụ làm ra. Nô tỳ theo Thụy nhi phúc tấn trong viện nói. Đây là nhuyễn yên la, do trong cung thường cho phủ hoàng tử. Phúc tấn gặp đây là vài khó có được. Liền cấp chomấy vị chủ từ nổi danh trong phủ nửa này nửa nọ vài.”

Tổ Tâm nghe xong, cẩn thận sờ sờ. Quả thực cùng vài bình thường làm quần áo mùa đông có khác. Vì thế nói: “Chủ từ. Xem ra là vài quý. Lại là trong cung. Màu sắc cũng là chủ từ thích. Chủ từ sao không dùng nó làm áo ngực mặc.

Tuệ Châu gật đầu ứng hảo. Mọi người nói ít chuyện. Tuệ Châu uống lên cháo gạo tẻ đường, cảm thấy no rồi, người cũng ấm áp cực kỳ, có chút buồn ngủ. Tổ Tâm thấy, nghĩ lại Tuệ Châu mười mấy ngày nay tính lười nhác. Giờ cũng mới vừa qua khỏi giờ Mùi [13:00-15:00], không quấy rầy. Sau hầu hạ Tuệ Châu ở trên tháp nằm hảo, nàng cùng Hạ Mai, Nguyệt Hà ra khỏi phòng ngủ.

Tổ Tâm đóng lại màn, đem cửa phòng ngủ đóng hảo, xác định không thể nào ầm ỹ đến Tuệ Châu. Mới ngồi ở trong phòng ấm áp dễ chịu vừa cùng Hạ Mai, Nguyệt Hà nói chút nhàn thoải, vừa chờ Tuệ Châu đứng dậy sau chính mình hảo hầu hạ.

Tổ Tâm cảm Tuệ Châu vừa thưởng lụa tơ tằm xem xem, nhỏ giọng nói: “Đây là lụa tơ tằm, làm áo hay váy đều tốt, lại là hồng nhạt, hợp với tuổi hai người, liền một người nửa tấm đi.”

Nguyệt Hà vui mừng nói: “Thật sự là cảm ơn Tổ Tâm tỷ tỷ, chỉ biết người hiểu chúng ta nhất, chủ từ hiền lành không nói, còn có Tổ Tâm tỷ tỷ đối chúng ta tốt như vậy, ân, ta liền làm kiện váy tốt lắm.”

Hạ Mai sờ sờ vài lụa, do dự nói: “Tổ Tâm tỷ tỷ, ta không cần, còn lại nửa tấm, Tổ Tâm tỷ tỷ có thể lấy đến làm xiêm y.”

Tổ Tâm cảm thấy thâm nghĩ. “Nguyệt Hà thông minh gặp may, thực dễ dàng làm cho người ta thích. Hạ Mai mặc dù có chút ngốc, cũng là người thành thật, cho tới bây giờ đều làm tốt công việc. Xem ra, nếu chủ từ về sau muốn tìm tâm phúc, dù chủ từ hiện tại thích Nguyệt Hà, nhưng Hạ Mai càng thích hợp hơn.”

Liếc mắt một cái có chút co quắp Hạ Mai, lặng lẽ cười nói: “Ta tuổi lớn, sớm không thích hợp mặc này, vẫn là lưu cho các người tiểu cô nương mặc đi,

kỳ thật chủ tử đã sớm thương ta một tấm tổ sắc sa tanh làm xiêm y.”

Nguyệt Hà nói: “Vẫn là Tổ Tâm tỷ tỷ được chủ tử yêu thích. Ai, chủ tử là cái nhân thiện chủ, vào phủ có hai tháng, cũng không gặp chủ tử tranh cái gì, lại êm đẹp bị cấm chửi. Nhớ năm ấy, phúc tấn chính là xuất thân tốt, mà chủ tử cũng là Tương Hoàng Kì cô nương, như thế nào lại khác nhau như vậy a, này phúc tấn cùng cách cách kém cũng không phải ít. Niên phúc tấn vào phủ này ba tháng đến, có thể nói là được gia sủng ái, lúc chủ tử cấm chửi mười ngày này, gia phải đi bảy tám ngày, cứ như vậy Niên phúc tấn sinh tiểu a ca, tiểu cách cách.....”

Tổ Tâm lần này không có trách cứ Nguyệt Hà, mà là nghe xong cúi đầu không nói như là suy tư về cái gì.

Ba người tán gẫu nửa ngày, liền hầu hạ Tuệ Châu vừa tỉnh ngủ.

Phủ Tứ Bối Lặc

“Chủ tử, đã canh hai, ngài vẫn là nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

“Gia lại đi chỗ con hồ ly tinh kia, đã được vài ngày, tiện nhân, ta sẽ không cho ngươi như ý.”

Một giọng nữ oán hận nói.

“Chủ tử, năm ấy nàng thế nào cũng không bằng ngài a, ai chẳng biết tất cả đứa nhỏ của gia đều là ngài sinh, chỉ cần có hai vị tiểu a ca, mặc cho ai cũng không thay thế được ngài.”

.....

“Chúc mừng chủ tử, có tiểu chủ tử, nếu như chủ tử phải đi nói cùng phúc tấn, gia nếu đã biết chắc chắn càng sủng chủ tử.”

Nữ tử xinh đẹp nằm ở tháp thượng, tay đặt ở trên bụng vuốt ve, có chút xuất thần nói: “Vẫn là chờ thêm ba tháng ổn định sau, rồi nói sau.”

Một cơn gió lạnh gào thét trong đêm đông, âm lãnh, rít gào giống như chứa đựng đầy sự ghen ghét.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp [Nhất]

Gió lạnh gào thét, thiên còn chưa sáng, Tuệ Châu đã thay đồ, chuẩn bị mang theo Tổ Tâm đi thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị.

Đại khái bởi vì hôm nay là nông lịch mừng tám tháng mười hai, dân tộc lấy ngày mồng tám tháng chạp là tết âm lịch, từ nay về sau là “Năm vịt”. Một đường, bình thường phủ Bối Lặc còn thấp phần im lặng, hôm nay cũng vô cùng bận rộn khắp nơi chuẩn bị.

Tuệ Châu không khỏi nhớ tới kiếp trước, vào thời gian này, ngày mừng tám ngày đó chỉ uống chút cháo đơn giản. Tuy nhiên, từ khi đến Thanh Triều, ngày này hàng năm sáng sớm hiển tế tổ tiên, đến buổi trưa, ngạch nương liền tự mình đem “Cháo mồng 8 tháng chạp”, “Cát tường bánh” và đường đỏ, đường trắng ẩm áp, bung lên bàn, người trong nhà ở trong phòng ẩm áp như xuân, hoan nhạc, vui vẻ bên nhau cùng trải qua “Ngày mồng tám tháng chạp”, cùng thưởng thức ngày hội ẩm áp cùng an lành. Uống xong cháo, ngạch nương liền cho hạ nhân xuất môn, đem “cháo mồng 8 tháng chạp” cùng bánh xúp đã được chuẩn bị tốt đưa đến lão thái thái, đại phòng cùng quý phủ đồng nghiệp a mã. Trừ lần đó ra, ngạch nương còn muốn chưng hai đĩa bánh củ cải và bánh niên cao. Mặt trên phóng thượng thanh hồng tí, qua nhân, dùng đại liêu cánh hoa điểm thượng hoa sen hình điểm đỏ, tượng trưng may mắn cả nhà. Chờ đến giờ Mùi [13 điểm-15 điểm], đại ca Đaoan Đức sẽ mang theo mình, Tuệ Nhã, Đaoan Hiền xuất môn, khi đó, phố xá cửa hàng đã bày bán rất nhiều đồ chơi, đồ ăn vật tết, tiệm thương phẩm tăng, rất nhiều gánh xiếc ảo thuật tề tụ, còn có thể nhìn đến hội hoa xuân dân gian bắt đầu và biểu diễn hoạt động văn hóa. Bầu không khí hài hòa này tràn ngập, thâm tình, tình nghĩa, thâm thiết, hiện tại nhớ đến vẫn cảm thấy ẩm áp. Không biết năm nay ở Bối Lặc phủ sẽ như thế nào quá? Theo địa vị của mình là không cần nấu cháo mồng 8 tháng chạp, hiện tại trong phủ chỉ có phúc tấn cùng Niên thị, Lí thị đủ tư cách hâm cháo mồng 8 tháng chạp.

Trong nháy mắt, chủ tử Tuệ Châu đã đến chính viện của Ô Lạt Na Lạp thị. Lúc này, Bắc Kinh đã vào thời điểm lạnh nhất, nước vừa hắt ra không đến một hồi liền đông lại, bình thường trời sẽ có tuyết rơi, nhưng năm nay lại chỉ có gió lạnh, không hề rơi xuống bông tuyết nào. Ngoài phòng, nha đầu hầu hạ về mặt vui mừng giúp Tuệ Châu mở ra rèm cửa, chỉ cảm thấy một đạo nhiệt khí nóng hừng hực mang theo thân nhiên hương thơm nghênh diện đánh tới, nhất thời thân mình một trận sáng khoái.

Vào phòng, Tuệ Châu hành lễ thỉnh an, nói: “Tỳ thiếp thỉnh an phúc tấn, Lý phúc tấn.”

Lại vấn an ba vị khanh khách ngồi ở thềm đôn, rồi lần lượt cùng Cảnh thị ngồi vào phía cuối thềm đôn thượng.

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Mười ngày qua không gặp Nữu Hổ Lộc muội muội, nhìn khí sắc là không sai, nay còn sớm như vậy.”

Tuệ Châu đáp: “Tỷ thiếp đến là chậm, phúc tấn cùng các vị tỷ tỷ nhưng là sớm đã tỉnh, mong phúc tấn đừng trách tỷ thiếp lười biếng a.”

Cảnh thị gặp Tuệ Châu cảm chừng này hơn mười ngày, nhưng không thấy cái gì u oán, nhân ngược lại rất có tinh thần, cũng càng thêm chút hoạt bát, liền lạng lẽ cảm Tuệ Châu thủ, hai người đối diện mà cười.

Lí thị nói: “Phúc tấn, Nữ Hồ Lộc muội muội tuổi tuy nhỏ, cũng là biết lễ. Hôm nay ngày mảy, ta cùng mọi người còn phải đến sớm, nàng lại làm cho chúng tỷ muội chờ. Ai, vẫn là quên đi, nếu hầu hạ gia, càng vất vả công lao càng lớn, đừng nói làm cho muội muội chờ nàng, chính là phúc tấn cũng nên chờ.”

Nói xong, một người ôm khăn nhẹ giọng cười rộ lên.

Chung quanh không khí thay đổi, Ô Lạt Na Lạp thị ánh mắt lóe ra một chút sau, cười nói: “Cũng sắp đến giờ, trong cung ban cho cháo mồng 8 tháng chạp cũng sắp đến, nghe nói năm nay phủ nội vụ có làm chút cháo mới, đến lúc đó, các vị bộn muội muội nên hảo hảo nếm thử.”

Gian ngoài mẹ nói: “Niên phúc tấn đến.”

Chỉ thấy Niên thị bên ngoài mặc áo choàng lông chim đỏ sậm, hàm chứa tươi cười bước vào. Nàng như nhược liễu trong gió, từ Ánh Hồng nâng, thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, rồi ngồi xuống ghế ở bên cạnh, khẽ mở chu môi nói: “Thỉnh phúc tấn chớ trách, muội muội thân mình có điểm không khoẻ, nay lại hầu hạ gia thức dậy tiền cung sớm, liền ăn bình thường thời gian đến, không nghĩ mọi người đều đã đến.”

Ô Lạt Na Lạp thị không ngại cười: “Niên muội muội mới vào phủ, không biết hàng năm, nữ quyến trong phủ vào giờ mọ sẽ chờ cháo mồng 8 tháng chạp trong cung ban thường xuống.”

Tiếp theo, mọi người tiếp tục nói thêm một chút, nhưng đều là trong bông có kim. Ước chừng canh ba, gian ngoài lại truyền đến “Trương Đức công công cầu kiến”, Ô Lạt Na Lạp thị đứng dậy.

Trương Đức mang theo hàn khí đi đến. Hắn đầu tiên đi đến phòng ở chính giữa, dập đầu hành lễ với Ô Lạt Na Lạp thị cùng Lí thị, Niên thị, nói: “Nô tài Trương Đức thỉnh an phúc tấn, hai vị Trắc phúc tấn.”

Ô Lạt Na Lạp thị nâng thủ ý bảo miễn lễ, thân nhiên nói: “Trương công công vất vả. Phòng bếp cháo hầm ra sao. Trong cung, cháo của các chủ tử cùng các huynh đệ gia đã chuẩn bị chưa.”

Trương Đức đứng dậy, khom người đáp: “Hồi phúc tấn nói, nửa đêm tối hôm qua đã muốn dùng lửa nhỏ đun. Chờ cháo trong cung ban cho xuống sau, có thể ở chính ngọ đem cháo trong phủ theo danh sách thượng đưa xong. Trong đó, đưa các gia khác cháo mồng 8 tháng chạp trừ bỏ cho thêm táo đỏ, còn tìm vài loại trái cây điều khắc thành các loại đa dạng bỏ vào cháo, cháo mồng 8 tháng chạp hiệu kính trong cung còn cố ý chỉ dùng mít táo, bánh đậu, củ từ, son tra cao tạo thành bát tiên nhân, ông cụ, la hán. Về phần đưa cho hoàng cung đại thần quý phủ cũng đều là cháo ngọt cùng cháo mặn các mười ba loại kiểu dáng. Nay đó đã toàn bộ chuẩn bị xong.”

Ô Lạt Na Lạp thị nghe xong vừa lòng cười nói: “Giao việc cho công công làm, ta thật sự là yên tâm. Ngươi trước hết đi xuống kiểm tra lại. Cần phải làm được tận thiện tận mỹ.”

Trương Đức nói: “Tra.”

Liền cung thân mình rời khỏi cửa phòng.

Cư nhiên còn có thể dùng trái cây làm ra hình nhân, động vật, hoa bỏ vào cháo mồng 8 tháng chạp lý. Đây là ăn cháo sao? Mà không phải ở làm cái gì thực phẩm nghệ thuật. Tuệ Châu nghĩ một nhà phủ Nữ Hồ Lộc cũng coi như được với là Mãn Châu quý tộc. Trong phủ hàng năm hầm cháo mồng 8 tháng chạp nhưng là rực rỡ muôn màu. Các ở hiện đại, chính là quan to quý nhân cũng không ăn phong phú như thế lại hầm chừng canh giờ cháo mồng 8 tháng chạp. Chính mình mấy năm còn đi theo phía sau ngách nương cùng nhau chuẩn bị cháo mồng 8 tháng chạp. Nhớ tới buổi tối mừng bầy, ngách nương cùng Triệu mệ chỉ huy hạ nhân vo gạo, rửa hoa quả, gọt da, bỏ hạch, tinh lấy. Sau đó lại ở trong nồi bỏ thêm táo đỏ, hạt sen, hạch đào, hạt dẻ, hạnh nhân, từng nhân, long nhãn, cây phỉ, nho, ngân hạnh, củ ấu, tóc đen, hoa hồng, đậu đỏ, lạc..... Tổng cộng không dưới hai mươi loại. Lúc ấy, chính mình nghĩ đến này đã muốn là đến đỉnh. Hoàng thất đại khái liền so với này lại tinh xảo chút. Không nghĩ tới cư nhiên có thể có nhiều loại như vậy. Xem ra cháo mồng 8 tháng chạp rất đa dạng. Là tranh kỳ cạnh khéo, thể loại đa dạng. Chỉ tiếc rơi vào tay không khí ngày hội hiện đại cùng sự đa dạng của cháo đã sớm không còn.

Khi lấy lại tinh thần, cháo mồng 8 tháng chạp Hoàng Thượng ban cho đã đến. Ô Lạt Na Lạp thị dẫn đầu cùng nhau quỳ tạ hoàng ân. Theo sau, cháo mồng 8 tháng chạp Đức phi ban cho cũng đến. Lại một lần nữa quỳ tạ ơn điển. Khi quý nhân trong cung ban cho nhất chấm dứt, Ô Lạt Na Lạp thị lập tức phân phó Trương Đức bắt đầu hướng các cung chủ tử trong cung, hoàng tử khác, hoàng cung đại thần đưa cháo. Ô Lạt Na Lạp thị làm xong việc thì không có việc gì, tiếp tục cùng thiếp trong phủ nói chuyện, cùng nhau chờ Dận Chân hồi phủ, cùng ăn cháo mồng 8 tháng chạp.

Tuệ Châu hôm nay vừa giờ mọ liền đi, đến bây giờ còn giọt chưa uống, hiện tại đều đã giờ Ty, này là muốn đợi đi tiếp. Đang mùa đông, nàng không muốn ăn cháo lạnh.

“Hôm nay làm sao vậy. Đầu giờ Ty, còn không thấy gia trở về. Tiểu Phúc Từ, đi hỏi thăm hỏi khi nào thì mới có thể hồi phủ.”

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn thoáng qua, có chút không yên lòng phân phó nói. Tiểu Phúc Từ ứng thanh, mới vừa đi đến ốc khẩu, thấy thái giám bên người Dận Chân Tiểu Lộc Từ thông truyền có việc bẩm báo.

Ô Lạt Na Lạp thị vội vàng chiêu Tiểu Lộc Tử vào nhà, không đợi hần tham bái, chuẩn bị nói cái gì thời điểm, chợt nghe gấp Niên thị hỏi: “Như thế nào liền nguoi. Gia đâu? Có nói khi nào hồi phủ sao?”

Tiểu Lộc Tử gặp Ô Lạt Na Lạp thị cũng không có gì không hòa giận biểu tình, liền cung kính đáp: “Hồi phúc tấn, Niên trắc phúc tấn, Gia vốn ở trong cung tế tổ. Sau khi bái kiến Đức phi nương nương là có thể trở về, không nghĩ đến, Vạn tuế gia nói gia xưa nay tin phật. Năm nay khiến cho gia đi kinh thành các đại chùa miếu ban thưởng “Phúc đức cháo”. Cho nên gia kêu nô tài truyền lời. Phúc tấn cùng các vị chủ tử trước hết đi dùng cháo. Buổi tối lại ở phúc tấn trong viện cùng các vị chủ tử dùng cơm.”

Niên thị nghe xong Tiểu Lộc Tử nói không khỏi mặt cương hạ, nắm chặt khăn tay. Chính mình là vợ lẽ. Nàng tự biết vậy, không cần phải nguoi này nô tài nhắc tới tình.

Ô Lạt Na Lạp thị nghe xong vừa lòng gật gật đầu, nói: “Ân, gia có thể đi các đại chùa miếu ban thưởng “Phúc đức cháo” là chuyện tốt, cũng là gia cùng trong phủ phúc khí, Tiểu Lộc Tử nguoi hiện tại trở về bên người gia, chú ý hầu hạ. Cứ như vậy, nguoi lui đi.”

Tiểu Lộc Tử quỳ xuống nói: “Tra.”

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Nếu gia như thế phân phó, chúng ta trước hết ăn đi.”

Lại quay đầu nhìn về phía Vương ma ma nói: “Mẹ, Trương Đức công công muốn tiếp đãi các phủ đưa cháo quản sự cùng xử lý trong phủ khác công việc, nguoi liền cùng trong phủ phó tổng quản phụ trách trong phủ phân phát cháo, ta có Tiểu Phúc Tử hầu hạ là được.”

Trương ma ma lĩnh mệnh, liền đi phân phát cháo mồng 8 tháng chạp cho hạ nhân trong phủ.

Không ra nửa ngày, nha hoàn liền lục tục dẫn theo mười mấy cái hộp, mang sang mấy chục bát cháo mồng 8 tháng chạp, ở trên bàn dọn xong. Tuệ Châu ngồi vào bàn, còn có nha hoàn đem nhất chén nhỏ đủ mọi màu sắc cháo mồng 8 tháng chạp đặt ở trước mặt, nhìn thập phần xinh đẹp. Tiểu Phúc Tử hô: “Thứ nhất bát, Hoàng Thượng ban cho.”

Khó trách bán tướng như thế hảo, Tuệ Châu liền đào nhất chước nếm thử, có chút lạnh, hương vị cũng bình thường, không có ngách nương hằm ăn ngon. Bất quá, có chút đói bụng, nghĩ vẫn là ở ăn mấy khẩu khi, bên người nha hoàn đã đem cháo thu hồi đến đây, lại lần nữa bưng một chén buông. Tiểu Phúc Tử hô: “Thứ hai bát, Đức phi nương nương ban cho.”

Tuệ Châu lại ăn một ngụm, liền lại sùn hạ. Như thế như vậy, liền tiếp bưng mười đến bát không sai biệt lắm cháo, phân biệt tượng trưng tính ăn một ngụm, ứng phó với tình hình, còn chưa tính sự.

Lúc này, Tuệ Châu xem như hiểu được, này hoàng gia quá ngày mồng tám tháng chạp trích nội dung chính theo sáng sớm đói bụng chờ thưởng vài cái canh giờ, sau đó lại ăn chút lạnh cháo mồng 8 tháng chạp. Không khỏi may mắn nói, trước kia Nữ Hổ Lộc phủ không tước vị, chức quan nhỏ, trong cung cùng quan to quý nhân cháo cũng đến không được trong phủ, chính mình người một nhà nhưng là vui vui về về qua ngày hội truyền thống này.

Tết Nguyên Đán của Trung Hoa là ngày Tết quan trọng nhất của người Trung Hoa, được tính theo âm lịch. Tết này tương tự như Tết Nguyên Đán của Việt Nam và nhiều nước châu Á khác. Tết này còn có tên gọi là Xuân Tiết (春节- Chūn Jié), đánh dấu sự kết thúc của mùa đông và khởi đầu mùa xuân mới. Thời điểm giao mùa này khác với cách tính của phương Tây vì nó được tính theo lịch âm. Tết được tính từ ngày đầu tiên của tháng âm lịch đầu tiên- ngày Chính (Chánh Nguyệt- 正月- Zhēng Yuè) và kết thúc vào ngày tổ chức lễ hội đèn lồng rằm tháng giêng. Đêm giao thừa của Trung Quốc, ngày dành cho sum họp gia đình, được gọi là đêm Trừ Tịch (除夕- Chú Xī) với “trừ” nghĩa là thay đổi, hoán đổi và “tịch” là đêm, “trừ tịch” nghĩa là “đêm của sự thay đổi” đêm của thời khắc giao thời.

Tết Nguyên Đán là ngày tết âm lịch dài nhất và quan trọng nhất ở Trung Quốc, thường kéo dài từ ngày 8 tháng 12 âm lịch đến ngày 15 tháng giêng âm lịch. Nguồn gốc của ngày tết này có từ xa xưa với rất nhiều truyền thuyết và tập tục liên quan, phản ánh niềm tin và cách sống của con người thời cổ xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp [Nhị]

Đại khái là vì trong phủ nam chủ nhân không ở, không khí thưởng cháo không vui vẻ lắm, đều chỉ làm qua loa. Tiếp theo, Ô Lạt Na Lạp thị còn nói chút lời nói không nặn không nhặt trong, mọi người cũng liền tự trở về.

Dọc theo đường đi, gió quét qua làm đau hai má, chủ tử Tuệ Châu vội vàng chạy về sân của mình. Vào phòng, Tuệ Châu hít một hơi thật sâu, nói: “Vẫn là phòng của mình tốt nhất, vừa bước vào cả người liền thoải mái.”

Nguyệt Hà cười nói: “Chủ tử, người trước đem áo choàng cởi ra, cho Hạ Mai tỷ giúp người làm ấm tay cùng hai má, nô tỳ đi chuẩn bị cho người cùng Tô Tâm tỷ trà hạnh nhân nóng, ấm áp thân mình.”

Nói xong, giúp Tuệ Châu phóng hảo áo choàng, đến gian ngoài phòng chuẩn bị trà bánh.

Giai cấp địa chủ thật sự là biết hưởng thụ a. Tuệ Châu từ Hạ Mai hầu hạ rửa sạch tay bằng nước ấm, lại dùng khăn có độ ẩm vừa vặn đắp mặt, thư thư phục phục nằm nghiêng ở kháng thượng ẩm áp, mới cảm giác được một cỗ khí nóng hổi. Ở trong phòng, sau khi thân mình Tổ Tâm đã ẩm áp lên, Hạ Mai cười nói: “Năm nay nhìn không thấy tuyết, không nghĩ tới lại lạnh như thế, gió lại lớn đến dọa người. Chủ tử, hiện tại cũng nhanh đến buổi trưa, ngài ở trong phòng phúc tấn cũng không ăn được nhiều, nô tỳ đi làm chút nóng đồ ăn, người cũng ăn thêm chút.”

Tuệ Châu nói: “Nha, ta đều đã quên, cho đến giờ, người cũng chưa ăn cái gì, người đợi lát nữa ăn trước chút điểm tâm, cơm trưa của ta khiến cho Hạ Mai đi phòng bếp chuẩn bị.”

Bụng hai chén hạnh nhân trà cùng hai đĩa điểm tâm, Nguyệt Hà bước vào nói: “Chủ tử, hôm nay, các chủ tử khác trong phủ bảo phòng bếp vội vàng chuẩn bị đồ ăn, đến phiên viện chúng ta đại khái còn muốn chờ lâu. Vừa nghe chủ tử nói, chủ tử cùng Tổ Tâm tỳ cũng chưa ăn gì, nếu không chê đồ ăn chúng nô tỳ, ngài trước hết dùng chút.”

Nguyệt Hà đột nhiên lặng lẽ cười nói: “Chủ tử, sáng nay canh năm [3 giờ đến 5 giờ], Hạ Mai tỳ cùng Trương ma ma hầm cháo mồng 8 tháng chạp tại trong phòng chính mình, hiện tại cũng chắc không sai biệt lắm có thể ăn.”

Tuệ Châu hỏi: “Di, trong phủ không phải chuẩn bị các người sao? Các người còn chính mình hầm.”

Nguyệt Hà nhìn xem Hạ Mai, không ra tiếng. Trong chốc lát, Hạ Mai mới đáp: “Bọn nô tỳ thân phận không cao, khi đến phiên chúng ta cũng nhanh qua buổi trưa, cháo cũng không thể ăn. Cho nên nô tài trong phủ giống chúng ta, lại là gia sinh*, liền chính mình vụng trộm hầm chút cháo mồng 8 tháng chạp.”

*gia sinh: ý chỉ con cháu của nô tài, cung nữ trong phủ, làm việc cho gia đình chủ

Tuệ Châu cười nói: “Vừa vặn, hôm nay viện chúng ta liền tự mình qua ngày mồng tám tháng chạp đi. Đợi lát nữa cháo tốt lắm, khả nhớ rõ cho ta cùng Tổ Tâm bụng lên a.

Trương ma ma bình thường ở gian ngoài làm chút việc nặng cũng vất vả, ân, ta nhớ rõ Trương ma ma cả nhà đều ở trong phủ hầu hạ, khiến cho Trương ma ma giờ ngo về nhà nghỉ hai canh giờ, dù sao chỗ ta này cũng không có việc, đứng rồi, kêu Trương ma ma không cần tạ ơn, về sau hảo hảo làm việc là được.”

Tiếp theo lại cấp Tổ Tâm sử cái ánh mắt, Tổ Tâm liền xuất ra hai quan tiền phân biệt thưởng Hạ Mai, Nguyệt Hà, lại cho Hạ Mai cấp Trương ma ma mang đi nhất quan tiền thưởng. Nguyệt Hà, Hạ Mai vội vàng quý xuống tạ ơn rồi lui ra sau, Tuệ Châu cùng Tổ Tâm mới uống chút trà hạnh nhân, nói chuyện giết thời gian.

Non nửa canh giờ sau, cháo mồng 8 tháng chạp nóng hổi liền được mang lên, đồng thời còn có hai đĩa đồ ăn sáng cùng một mâm tơ vàng thiêu mạch. Tuệ Châu gặp Nguyệt Hà bụng lên cháo mồng 8 tháng chạp mặc dù không tinh xảo giống Ô Lạt Na Lạp thị trong phòng, nhưng càng nhìn lại càng làm người thêm ăn. Tuệ Châu ăn một ngụm, dính nhu hoạt nhuyễn, hương vị ngọt ngào ngon miệng, bất quá hương vị không giống vị cháo mặn thân nhiên, liền cẩn thận lật xem một chút, bên trong có đậu tương, lạc, thịt đinh, bạch cải củ, cà rốt, đậu mây trắng, hạt dẻ, gừng, quế. Lại thưởng một ngụm, dùng liêu mặc dù không nhiều lắm (cái này mình ko hiểu lắm nên cứ để nguyên), lại thập phần có vị, không giống hương vị nặng từng ăn qua, đơn giản hỏi: “Đây cháo mồng 8 tháng chạp hầm thập phần ngon miệng, khả không giống vị ta ăn qua a?”

Hạ Mai trả lời: “Đây là Xuyên vị, cho nên không giống vị chủ tử ăn qua. Ngoại tổ mẫu nô tỳ là người Tứ Xuyên, bởi vậy nô tỳ từ nhỏ liền đi theo nương làm Tứ Xuyên vị cháo mồng 8 tháng chạp, chủ tử khả năng cảm thấy hương vị trọng điểm, nhưng ăn trong thời tiết này thật ra ẩm áp, bổ dưỡng, khứ hàn khí.”

Hạ Mai giương mắt gặp Tuệ Châu nghe thực cảm thấy hứng thú, nghĩ nàng bình thường đối chính mình thật là rộng lượng, hiền lành, liền chỉ vào hai đĩa đồ ăn sáng trên bàn lại nói: “Đây là nô tỳ làm đồ chua, bình thường là chút khai vị ăn với cơm. Đây một cái đĩa là gừng tím cùng tỏi, ăn tuy là toan lại mang điểm lạt, ăn cùng cháo hoa là tốt nhất. Đây một cái đĩa là cà rốt cắt thành sợi cùng dưa chuột, cũng là đồ chua, bất quá chủ tử nên nếm thử, đây là nô tỳ tối hôm qua thưởng mới ngâm thượng, hiện tại ăn tốt nhất, thanh thúy mà vừa ăn.”

Tuệ Châu cảm lấy chiếc đĩa thử một chút, đều thập phần ngon miệng, nhẹ nhàng khoan khoái, liền khen: “Nguyên lai Hạ Mai tay nghề tốt như vậy, ta như thế nào hiện tại mới phát hiện nha. Ân, Tổ Tâm, chúng ta đem gian phòng Tây Sương thu thập, đặt vài cái bếp lò, mặc dù không thể làm cái gì cảm y ngọc thực, khả thời điểm đói cũng có thể chính mình làm vài thứ ăn, không cần đi phòng bếp phiền toái như vậy, còn được ăn đến ngon, thật tốt. Ôi chao, Hạ Mai, người trăm ngàn không cần chi biết làm này đó a.”

Hạ Mai có chút mặt đỏ đáp: “Nô tỳ còn có thể chút tay nghề, chỉ cần chủ tử không chê bai là tốt rồi.”

Tuệ Châu cười nói: “Không chê bai, người cứ việc làm đồ ăn càng ngon là được. Tốt lắm, cũng không nhiều lời, các người đi xuống dùng cháo đi, có Tổ Tâm ở trong phòng hầu hạ là được.”

Nguyệt Hà, Hạ Mai đi rồi, Tổ Tâm mới nói: “Không nghĩ tới Hạ Mai bình thường mộc mạc, còn có một tay hảo thủ nghệ. Nhìn cháo này, nô tỳ lại nhớ tới năm đó, chủ tử buổi tối bồi phu nhân cùng nhau hầm cháo mồng 8 tháng chạp, thơm ngào ngạt, nóng hầm hập.”

Tuệ Châu buông thìa, trong tay có chút ẩm đậm nói: “Hiện tại ngách nương bọn họ hẳn là đang ăn cháo mồng 8 tháng chạp đi.”

Tạm dừng một hồi, lại nhìn khoảng thời gian mới tới Thanh Triều mới cho đến hiện tại đều là Tô Tâm cùng chính mình, có chút lo lắng nhìn chính mình, liền đem Tô Tâm kéo đến kháng thượng, cười nói: “Tô Tâm tỷ tỷ, nay ở phủ Bối Lạc, ta thân nhất nhân chính là ngươi, ngồi xuống cùng ta ăn cháo mừng 8 tháng chạp. Năm rồi có a mã, ngạch nương, năm nay cũng có người theo giúp ta nha.”

Tô Tâm hướng Tuệ Châu gật gật đầu, ánh mắt có chút nhuần nhuần nói: “Tạ chủ tử.” liền không nói cái gì nữa.

Ăn qua cơm trưa, cùng Tô Tâm nói chuyện làm lấy ra công việc, lại ngủ một hồi. Tuệ Châu liền bắt đầu rửa mặt chải đầu thay y phục, vừa qua khỏi giờ Dậu [17 giờ đến 19 giờ], liền mang theo Tô Tâm đi chính viện dự tiệc. Đêm nay, Tuệ Châu cũng hơi trang điểm, nguyệt sắc áo, thanh đoạn giáp kinh thêu ngực, phi thủy tát hoa dương trư váy, “giả đầu” mang theo hoa đồ đồng tráng men nam vàng, hoa tai có chút lớn cùng châu hoa trâm. Kỳ thật, Tuệ Châu thực thích cây trâm nhất, trừ bỏ cây trâm là trang sức con gái Mãn Thanh sơ các loại bụi tóc ắt không thể thiếu, cũng bởi vì cây trâm mang đến cho chính mình một loại phong tình nói không nên lời khác.

“Nữ Hồ Lộc cách cách đến”

Từ mama ngoài phòng thông báo, Tuệ Châu vào chính ốc. Lúc này, trong phòng chỉ có Ô Lạt Na Lạp thị cùng Vũ thị, Cảnh thị, thị thiếp là không tư cách đến. Tuệ Châu thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị lại cùng Vũ thị, Cảnh thị có lễ, liền đến ở phía cuối Cảnh thị ngồi xuống. Vừa ngồi xuống trong chốc lát, chợt nghe mama thông báo: “Lý trắc phúc tấn, nhị a ca đến”, “Tổng cách cách đến”.

Chỉ thấy Lý thị tóc sơ kiểu như ý, điểm kim trâm cài khâm châu, mũ khâm châu báu điện hoa, một đoá hoa đại quyền màu hồng sắc, mặc áo màu hồng sái hoa cùng áo choàng lụa hoa sọc xanh. Kỳ vậy(vậy Mãn Kỳ- Mãn Thanh) làm bằng da chồn trắng đỏ sậm. Phần quang chi điểm. Tựa như một đoá quốc sắc hoa mẫu đơn. Lúc này, Lý thị nắm một tiểu nam hài khoảng trên dưới năm tuổi, có vẻ là nhị a ca Hoành Quân. Đây là lần đầu tiên Tuệ Châu gặp Hoành Quân, không khỏi bắt đầu đánh giá. Hoành Quân bộ dạng thập phần đáng yêu, làn da trắng hồng, mặc quần áo đỏ thẫm sắc. Lý thị bỗng nhiên như mới phát hiện lại giống như nghi hoặc nói như thầm nói chính mình: “Di, sao lại vậy? Niên muội muội như thế nào cũng không có tới a? Nữ Hồ Lộc muội muội đã ở a. Như thế nào cùng là mới vào phủ, nàng liền làm cho người ta chờ như vậy.”

Nói chuyện tuy rằng không lớn lại vừa vẫn truyền đến tai Tuệ Châu. Lý thị này tội gì như vậy. Có hai nhi nhất nữ. Trong phủ nữ nhân trừ bỏ phúc tấn ai cũng không dám đắc tội nàng đi. Đang suy nghĩ chợt nghe Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Lý muội muội là người cẩn thận. Xem vẫn là chờ thời tiết ấm lại làm cho tiểu a ca xuất môn, đại cách cách đâu. Nàng là gia duy nhất nữ nhi, cũng cần hảo chiếu cố. Không bằng ta làm cho Vương ma ma đưa chút bồi thiện đến trong viện Lý muội muội. Về phần, Niên muội muội a, chúng ta cũng muốn nhiều thông cảm thông cảm. Nàng thân thể yếu đuối, nay lại có một ít phong hàn. Bất quá, một canh giờ trước, Tiểu Lộc Tử đã muốn đến bẩm báo nói trễ một hồi lại đến.”

Lý thị nghe xong, đối Ô Lạt Na Lạp thị nở nụ cười, liền xoay người cùng Hoành Quân nói chuyện.

Tiểu Lộc Tử, nguyên lai Dận Chân ở chỗ Niên thị. Xem ra, Lý thị cũng là biết đến. Tuệ Châu nghĩ vậy, liền phiêu liếc mắt nhìn các nữ nhân trong phòng. Trừ bỏ Tổng thị có rõ ràng bất mãn, Vũ thị vẫn cười thân nhiên, lại ngoài ý muốn phát hiện Cảnh thị có một tia âm đạm. Tuệ Châu nhẹ nhàng vỗ tay Cảnh thị. Cảnh thị có chút bất đắc dĩ đạm nở nụ cười một chút, liền cùng Tuệ Châu nói chút việc nhỏ thú vị, giống như hết thấy chưa từng có.

Sau nửa chén trà(khoảng 5 phút), mama gian ngoài lại thông báo: “Gia cùng Niên trắc phúc tấn đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ngày Mừng Tám Tháng Chạp [Tam]

Tuệ Châu nghe được tiếng vang, liền nhìn lại. Dận Chân mặc áo choàng xanh, áo khoác bằng lông nâu khoác bên ngoài, lưng thẳng tắp, tỏa ra một cỗ khí thế, mỉm cười bước vào trong phòng. Hắn bên người đi theo một phụ nữ, nhìn từ xa tựa như tiên tử, đến gần mới biết là Niên thị. Nàng sợ ngần ngừn hai thanh đầu nhi, sơ nhũ đỏ bạc sắc đại hai thanh đầu, cài trâm bạch ngọc, hai dây hạt bạch ngọc của trâm va chạm, một cây trâm tốt nhất cài sau đầu, bên phải cài một bông hoa đỏ phớt trắng(nguyên văn là nhũ đỏ bạc sắc hoa), đoá hoa được giữ bởi một cây kim luy ti thêm điểm thúy như ý trâm cùng nhất chi phương thiên kích, điệu nhất lưu xuống dưới hai lúi màu trắng đông châu, bên phải cài ba cây châu hoa tinh xảo. Trên người mặc nguyệt sắc điểm hoa sườn xám, khoác ngoài bộ lữ kim bách điệp bên hoa thêu bằng chỉ nhũ đỏ bạc. Lúc này, Niên thị chậm rãi đi tới, hai xuyên trần châu trắng dao động, chân đi chấu hoa tạo nên cảm giác hài hòa, có thể nói “mỹ tư mỹ nghi”. Khi Tuệ Châu đang vì Niên thị kinh diễm đến khi Cảnh thị vì xa hạ chính mình tay áo, mới tỉnh lại, cùng mọi người hướng Dận Chân hành lễ thỉnh an.

Chờ Dận Chân cùng Niên thị ngồi vào chỗ của mình sau, Niên thị mới ngẩng mang xin lỗi chậm rãi nói: “Muội muội tới muộn, thỉnh phúc tấn cùng chúng tỷ muội chờ trách.”

Ô Lạt Na Lạp thị thanh nhã cười nói: “Muội muội thân thể yếu đuối, làm tỷ tỷ hẳn nên thông cảm người mới đúng, sao có thể trách tội.”

Nói xong, ánh mắt nàng như có thâm ý nhìn về phía Lý thị.

Lý thị bừng tỉnh, cười duyên nói: “Gia, ngài cùng Niên muội muội như thế nào bây giờ mới đến nha, Quân nhi sớm ầm ỹ muốn tới thỉnh an ngài đâu. Từ Quân nhi bắt đầu đi thư phòng Vô Dật Trai trong cung, gia cũng rất ít khi gặp Quân nhi. Quân nhi mau tới thỉnh an a mã.”

Hoành Quân nghe được Lí thị gọi, nhu thuận tiêu sái đến Dận Chân trước mặt quy củ hành lễ, mới nói: “Nhi tử, Hoành Quân cấp a mã thỉnh an.”

Dận Chân đáp: “Ân, đứng lên đi.”

Đội Hoành Quân đứng vững, lại hỏi: “Ngươi ở trong cung này một tháng qua, còn thói quen sao? Có chăm chỉ học tập không?”

Hoành Quân cung kính đáp: “Ta a mã quan tâm, nhi tử hết thấy đều thói quen, vẫn ghi nhớ a mã dạy hảo hảo học tập.”

Dận Chân vừa lòng gật gù đầu, như có một tia độ ấm bàn nói: “Chăm chỉ học tập là tốt, học tập tốt lại càng hảo. Nhớ kỹ, ở trong cung muốn thân mật huynh đệ, tôn kính của người tiểu thúc thúc nhóm, nhất định không thể buông bình, hồ nháo. Ngày mai ngươi không cần tới thư phòng, hảo hảo chuẩn bị một chút, giờ Thân đến ta thư phòng, ta cũng hỏi một chút ngươi rốt cuộc học như thế nào.”

Hoành Quân ứng “Là”. Dận Chân liền vẫy tay làm cho hắn trở về Lí thị bên người.

Lí thị gặp chính mình con có chút sợ hãi, liền giọng điệu anh anh đối Dận Chân nói: “Gia, nhìn đến Quân nhi gầy nhiều như vậy, ta này làm Ngạch nương trong lòng sẽ không dễ chịu, nghĩ Quân nhi mỗi ngày giờ Dần [buổi sáng 3 giờ - 5 giờ] đứng lên sẽ ôn tập bài của ngày hôm trước, giờ Mẹo đi học, nghĩ đến bên ngoài trời lại rất lạnh, nhiều khi, không biết ngâm gát đi bao nhiêu nước mắt, ngày mai vẫn là làm cho hắn nghỉ ngơi một chút đi.”

Dận Chân thân nhiên nói: “Ta trước đây theo giờ Dần mãi cho đến giờ Dậu [17 giờ -19 giờ] vô luận mùa hè nóng bức hay mùa đông lạnh lẽo đều ở học tập, huống chi Quân nhi là nhi tử của ta, kia càng nên như thế. Thân là hoàng gia con cháu, ngươi không nên có suy nghĩ như vậy.”

Lí thị đành phải cúi đầu ứng nói.

Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Tốt lắm, nếu gia cùng Niên muội muội đều đến, chúng ta liền khai tịch đi, gia, người xem đâu?”

Dận Chân nói: “Ân, liền chiều theo ý tứ của ngươi đi. Niên thị thân đang mang thai, sớm ăn cơm chiều cũng tốt trở về nghỉ ngơi.”

Dận Chân vừa nói hoàn, trong phòng tựa hồ xuất hiện một loại quỷ dị hơi thở. Tuệ Châu cũng không kinh ngạc, hơi hơi xuất thần. Trừ bỏ Niên thị mang thai một chuyện làm cho chính mình rất là giật mình, Tuệ Châu nghĩ đến nguyên lai Dận Chân còn chút thân tình còn có chút muốn cười. Hắn mặc dù đối Hoành Quân tuổi còn nhỏ rất là nghiêm khắc, nhưng chính mình nghe thấy hắn vừa mới nói chuyện trong giọng nói hàm chứa nhẹ tình cảm, này vẫn là lần đầu tiên nghe thấy kể từ khi vào phủ tới nay lần đầu tiên nghe được ngoài lạnh nhạt âm điệu. Xem ra bản thân nên một lần nữa nhìn lại hắn. Còn làm cho chính mình ngoài ý muốn là, ở bản thân quan niệm, tổng cho rằng hoàng tử hắn là thực thanh nhàn, không nghĩ tới Dận Chân mới trước đây cư nhiên là từ buổi sáng 3 giờ đến buổi chiều 7 giờ vẫn học tập, liền ngay cả Hoành Quân mới năm tuổi đều phải như vậy, quả thực so với hiện đại giáo dục gánh nặng còn muốn trọng, thật không hổ là nãi danh Khang Hi Đế con cháu.

Không đợi Tuệ Châu nghĩ nhiều, Ô Lạt Na Lạp thị lập tức phản ứng lại, đối Niên thị nói: “Thật tốt quá, Niên muội muội có thai. Muội muội, ngươi chừng nào thì phát hiện, đã mấy tháng?”

Niên thị đỏ mặt thấp giọng nói: “Vừa mới thân mình có chút không khoẻ, gia làm cho Thái y đến xem, nói có hai tháng.”

Nhìn trước mắt coi như thân tỷ muội hai người, Tuệ Châu cảm thấy: Nghe nói phúc tấn mất con không ra mấy tháng, nghe được có nữ nhân khác hoài đứa nhỏ của phu quân mình, lại muốn biểu hiện cao hứng. Không biết trong lòng của nữ nhân khác nghĩ như thế nào, chính mình nghe thấy được, cũng có chút không thể nào thích ứng, cùng chính mình có liên quan hệ nam nhân có đứa nhỏ, cũng không phải chính mình hoài. Đến bây giờ, quyết không tin tưởng này câu huyết chuyện sẽ phát sinh ở chính mình trên người. Xem ra hôm nay bữa tiệc sẽ không vui vẻ đi.”

Nghĩ vậy, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía Lí thị, bởi vì bản thân ngồi cuối, vừa vặn có thể thấy Lí thị thủ gấu nắm chặt, giống như còn ra hiện to mấu. Đang định tiếp tục nhìn lên, chống lại Lí thị ánh mắt, Tuệ Châu hoảng sợ, kích động cúi đầu, chợt nghe đến Lí thị thân thiết nói: “Niên muội muội có thai, nên chú ý, ta là người từng trải, hiểu biết cũng nhiều, tiền ba tháng thai không thể nào ổn, muội muội tốt hảo điều dưỡng. Ha ha, thật sự là quá tốt, gia vừa muốn có một vị tiểu đại ca, chúng ta Quân nhi cũng muốn nhiều đệ đệ.”

“Nữ Hồ Lộc muội muội là cùng Niên muội muội cùng nhau nhập phủ, nói không chừng Nữ Hồ Lộc muội muội bụng cũng có sắp có tin tức, kia Bối Lặc phủ thật đúng là song hỷ lâm môn, Niên muội muội cũng có thể nhiều bạn.”

Nói xong, Lí thị mỉm cười nhìn Tuệ Châu bụng.

Tuệ Châu lúc này hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, chính mình vừa mới mới mười ba, hôm kia trên người cũng mới quá, này có thể hoài thượng sao? Hiện tại chính mình có thể cảm giác được, các loại đánh giá ánh mắt đều nhìn về phía chính mình, liền ngay cả Dận Chân cũng nhìn về phía chính mình. Dận Chân người là tương lai Ung Chính, như thế nào cũng tin này không căn cứ lời nói. Tuệ Châu có chút chịu không nổi, rõ ràng ngẩng đầu lên, chuẩn bị nói cái gì đó thời điểm, Tiểu Phúc Tử bầm báo nói: “Khởi bẩm gia cùng phúc tấn, nô tài nhóm đã muốn đem đồ ăn tốt nhất, còn thỉnh các vị chủ tử đi giá.”

Tuệ Châu bản muốn may mắn, Tiểu Phúc Tử đến rất là lúc, vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi liền chống lại Dận Chân ánh mắt, lập tức cúi đầu, lại nghe thấy kia thân nhiên mà lại trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên: “Phúc tấn, ngày mai Thái y vội tới Niên thị thỉnh hoàn mạch sau, cũng thuận tiện cấp Nữ Hồ Lộc thị nhìn xem, năng xem tựa hồ có chút phong hàn. Cứ như vậy đi.”

Nói xong, dẫn đầu hướng phía bàn ăn sau bình phong đi đến.

Tuệ Châu nhất thời cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua. Cảnh thị giống như nhìn ra chính mình bất an, lôi kéo tay mình tẩu biên cười nói: “Tuệ Châu muội

muội, không có việc gì.”

Rất nhanh mọi người tiến đến trước bàn ăn, bởi vì Tuệ Châu thân phận ngũ tư thấp nhất. Liền ngồi ở tối phía cuối đối diện chính là Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp thị. Dận Chân khi ăn cơm không thích nói chuyện. Tuy nhiên, trên bàn cơm không thiếu nữ nhân, thanh âm nói cười không ngừng. Tuệ Châu cũng đi theo thỉnh thoảng cười cười, gật đầu, quyết không chủ động nói chuyện. Cũng may, mọi người tựa hồ đã quên chuyện vừa rồi, tán gẫu chuyện khác.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Phúc Tử lại theo gian ngoài đi tới, mặt sau còn đi theo ba cái bụng bát điệp tiểu nha đầu. Tuệ Châu nhìn trên bàn đặt phân biệt tám bát, nào là vịt hấp rượu nướng, nào yếm son nga bô(???),... Chỉ thấy Tiểu Phúc Tử hành lễ nói: “Phúc tấn cùng hai vị Trắc phúc tấn hàm cháo mồng 8 tháng chạp đến.”

Ô Lạt Na Lạp thị có cười giải thích nói: “Thiếp thân nghĩ gia nay không gấp trở về, liền an bài đêm nay mọi người cùng nhau dùng ăn.”

Dận Chân nhẹ nhàng điểm cái đầu. Tiểu Phúc Tử mới tiếp tục nói: “Thứ nhất bát. Phúc tấn kính thượng.”

Sau đó hầu hạ nha hoàn liền đem trang có cháo mồng 8 tháng chạp thủy tinh hoa văn in bằng sắt nung chén nhỏ đưa cho Dận Chân. Dận Chân chính là ăn nhất muỗng nhỏ. Liền đưa cho phía sau hầu hạ nha hoàn. Tiếp theo. Tiểu Phúc Tử mới an bài cấp những người khác bụng lên cháo mồng 8 tháng chạp dùng ăn. Đợi mọi người ý ăn một ngụm sau, Tiểu Phúc Tử lại nói: “Thứ hai bát. Lý phúc tấn kính thượng.”.....“Đệ tam bát. Niên phúc tấn kính thượng.”.....

Nửa ngày mới đưa này tình thế đi hoàn. Mới bắt đầu dùng cơm. Đây là Tuệ Châu vào phủ tới nay lần đầu tiên như thế chính thức dùng cơm. Sợ tái dẫn khỏi cái gì không cần thiết, đành phải khắp nơi lưu tâm, theo sát sau mọi người nhất cử nhất động. Thỉnh thoảng, đối phúc tấn cùng những người khác nói chuyện gật đầu cười làm lành. Đương nhiên đối mặt này một bàn thức ăn, nàng là vô tâm hưởng dụng. Rốt cục chuẩn bị hạ bàn.

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Nhìn bên ngoài trời cũng tối rồi. Cũng không hảo lại lưu các vị muội muội nói chuyện. Bên ngoài, phong thực làm cho người ta sợ hãi. Lý muội muội mang theo Quân nhi. Ta làm cho Tiểu Phúc Tử đưa muội muội. Còn có Vương ma ma người đi đem áo choàng lông chồn tía cấp Niên muội muội lấy đến. Niên muội muội có thai. Nay hắc thiên gió lạnh, cũng không nên bản thân lạnh.”

Chờ Lí thị, Niên thị đến tạ, tiếp tục nói: “Không biết gia.....”

Dận Chân không như thế nào nghĩ nhiều, liền nói: “Lí thị người kia kiện đại áo choàng cấp Hoành Quân phủ thêm. Tiểu Lộc Tử người đưa Niên thị trở về lại đến phúc tấn này đến. Cứ như vậy. Mọi người đều đi về trước đi.”

Tính cả Lí thị, Niên thị ở bên trong cùng nhau cấp Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp thị quỳ an sau, đều rời đi.

Tuệ Châu cũng dắt Tô Tâm vội vàng về tới chính mình sân, cũng không nhớ tới đêm nay ngày mồng tám tháng chạp yến hội. Đêm nay, Niên thị mang thai tin tức này. A. Xem ra hôm nay trừ bỏ chính mình, mọi người đêm nay cũng không như thế nào khoái trá. Lí thị muốn dùng Hoành Quân làm cho Dận Chân đi nàng sân..... Dận Chân rốt cuộc nghĩ như thế nào. Hẳn thích Niên thị sao? Lại ở Niên thị vừa biết được có thai thời điểm, ở lại phúc tấn phòng. Quên đi. Bất quá, nàng nhìn ra được đến hắc đối Hoành Quân có vì phụ thân thân nhiên quan tâm. Niên thị mang thai. Trong phủ hẳn sẽ có chút phong ba.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Việc Vật

Mùa đông giá lạnh, tuyết phủ khắp mọi nơi. Hôm nay, gió đã nhỏ đi nhiều, bầu trời thêm sáng. Tuệ Châu theo Ô Lạt Na Lạp thị trong phòng đi ra sau, liền mang theo Tô Tâm quay lại chính mình sân. Đi đến nhị viện Đông Viên, đại khái không có làm cho người ta run sợ đại phong, cây trong vườn cũng không vù vù rung động, mà thẳng tắp đứng.

“Chủ tử, này qua nửa tháng, người luôn đứng ở trong phòng, hiện tại đi ra nhìn xem, đi dạo cảm giác được là thoải mái. Đông Viên này có hoa mai nở rất đẹp, không bằng ngắt mấy cành, đặt ở trong phòng nhìn cũng có không khí.”

Tô Tâm cười nhìn Tuệ Châu nói. Tuệ Châu nhìn trước mắt mai vàng nở trong mùa đông, cười cười gật đầu đáp ứng. Chủ tử hai người liền chiết mấy cành hoa mai nở đẹp nhất, nói giỡn dần về tới trong viện.

Tiến sân, chợt nghe Nguyệt Hà nói: “Chủ tử, hôm nay như thế nào trở mới trở lại, điểm tâm của người đều dọn xong.”

Tuệ Châu cười nói: “Tiểu nha đầu, không phát hiện người Tô Tâm tỷ cầm trong tay gì đó thôi, còn không mau đi tìm cái bình hoa đem cành hoa mai cắm vào.”

Nguyệt Hà cười tiếp nhận Tô Tâm trong tay hoa mai, nói: “Ai, nô tỳ cái này đi, chủ tử người mau vào ốc đi, trước ăn điểm tâm”

Vào buồng trong, rửa tay, lau mặt sau, an vị đến kháng thượng chuẩn bị dùng cơm. Trải qua ngày mồng tám tháng chạp, sắp sang năm mới, này đại khái cũng là nguyên nhân sáng nay cơm canh so với dĩ vãng phong phú chút đi. Một cái đĩa nhỏ bánh trái, một cái đĩa thủy ngọc đậu cao, một cái đĩa mẩu tử tiên tôm giò, một bát canh gà tơ đã lột da, một bát nhỏ trứng bỏ cầu, một cái đĩa hộp tương, một bát cháo.

Tổ Tâm gấp đồ ăn so với dĩ vãng nhiều hơn, nhìn cũng là tốt nhất, cười nói: “Này muốn qua năm mới, chính là hảo, không cần cố ý cho tiền thưởng, phòng bếp đưa lên đến cái ăn đều vượt qua ngày xưa phân lệ rất nhiều.”

Nói xong, trên tay cũng không ngừng hầu hạ Tuệ Châu dùng điểm tâm.

Lúc này, Nguyệt Hà ôm bình hoa đi đến, vừa đi vừa cười nói: “Chủ tử ánh mắt chính là hảo, này hoa mai đặt ở trong phòng, nhìn cũng rất có nhan sắc.”

Nói xong, đã đem bình hoa đặt ở bàn thượng, lại cấp Tuệ Châu phúc thân mới nói: “Chủ tử, Trương ma ma có việc muốn gặp ngài.”

Tổ Tâm nhìn Tuệ Châu có chút ô thanh hốc mắt, tối hôm qua Niên thị mang thai chuyện, lại ở phúc tấn ốc bị chèn ép, nghĩ là tối hôm qua không thể ngủ, liền trách cứ nói: “Như thế nào như vậy không để ý, không phát hiện chủ tử đang dùng điểm tâm sao. Tối hôm qua, người ở phúc tấn sân không thể ăn, buổi tối trở về cũng liền mất ngủ, hiện tại mới ngồi xuống hảo hảo dùng cơm, nàng không biết chết sống đến quấy rầy.”

Tuệ Châu gặp Nguyệt Hà đắp đầu, một bộ ủy khuất dạng, cười nói: “Tổ Tâm, tốt lắm. Không có gì, hiện tại liền truyền Trương ma ma vào đi, có nhân cùng ta nói chuyện, ăn cơm cũng ngon a.”

Nói rồi xuống, Nguyệt Hà lập tức cười hớ hớ ra phòng ở. Tổ Tâm thở dài: “Chủ tử luôn như vậy, sùng Nguyệt Hà, biến thành tiểu nha đầu không lớn không nhỏ.”

Tuệ Châu nghe được Tổ Tâm nói như vậy, không khỏi nhẹ thở hạ đầu cười nói: “Đã biết, muốn tạo chủ tử uy nghiêm, không cho thấp nô tài xem thường, ngạch nương cùng người không biết nói bao nhiêu lần.”

Tuệ Châu nhận nền giáo dục ở hiện đại, chính nàng tuổi hai thế cộng lại có thể đều có ba mươi sáu, ba bảy, tuy nói chính mình cũng thói quen nhân hầu hạ, cần phải thực đem nhân trở thành nô tài, muốn đánh muốn mắng, thậm chí có thể giết được vẫn là rất khó, hơn nữa đối một cái mười hai, mười ba tuổi tiểu cô nương.

Khi nói chuyện, Nguyệt Hà cùng Trương ma ma liền đến đây. Trương ma ma đầu tiên quỳ gối Tuệ Châu trước mặt hành đại lễ “Nô tỳ thỉnh chủ tử an khang”, không đợi Tuệ Châu nói, liền quỳ nói: “Ngày hôm qua ngày mồng tám tháng chạp, thật sự là cảm tạ chủ tử ân đức, làm cho nô tỳ về nhà quá cái tiết. Nô tỳ nghĩ đáp trả chủ tử đãi nô tỳ độ lượng, thường xuyên thưởng tiền, còn thưởng chút tốt nhất điểm tâm cấp chúng nô tỳ. Nô tỳ nghĩ nhất định phải dập đầu tạ chủ tử.”

Nói xong lại cấp Tuệ Châu đắp đầu, tiếp tục nói: “Nô tỳ một nhà đều ở trong phủ đương sai, nô tỳ phu quân nguyên bản ở phía sau viện trông cửa phòng, nô tỳ trước kia cũng là tam đẳng nô tài làm hạ đẳng việc nặng, nay có phúc khí gặp đến chủ tử, còn thành nhị đẳng nô tài, lại được chủ tử tiền thưởng khơi thông quan sự, nô tỳ phu quân mới thành quan sự thủ hạ nhân, đã nghĩ nhất định phải tạ chủ tử đại ân.”

Tuệ Châu cẩn thận nhìn chăm chăm Trương ma ma, phát hiện nàng nói chuyện rõ ràng, bình thường nhìn cũng là cái thành thật bốn phần vú già, liền cười nói: “Mama đây là nói cái gì đâu, mau đứng lên, người nếu bị phân đến hầu hạ ta, ta há có thể bạc đãi cho người. Mau đứng lên a, mama. Tổ Tâm, đi phủ nàng một chút.”

Trương ma ma tại trước khi Tổ Tâm đến phủ, liền cung kính đứng lên, nói: “Tạ chủ tử.”

Nói xong, nàng nhìn xung quanh, lại nhìn hướng Tuệ Châu. Tuệ Châu hiểu được ý tứ, phân phó nói: “Nguyệt Hà, người đi xuống nấu chút trà hạnh nhân bưng tới.”

Trương ma ma gặp Nguyệt Hà đi rồi mới thật cẩn thận nói: “Nô tỳ biết chủ tử nhà mẹ đẻ ở kinh lý, nô tỳ phu quân ngày kia muốn bồi tam quan sự ra phủ làm việc, sắp qua năm mới, nếu chủ tử tin nô tỳ, chủ tử nếu có gì gửi về nhà mẹ đẻ, khiến cho nô tỳ phu quân đi chạy chân tốt lắm.”

Trương ma ma gặp Tuệ Châu không đáp lời, lại nói: “Trong phủ, nhóm chủ tử cũng thường kêu một ít nô tài thừa dịp ra phủ khi làm chút sự, mua vài thứ. Gia, phúc tấn hẳn là cũng biết chút.”

Tuệ Châu cùng Tổ Tâm nhìn thoáng qua, Tổ Tâm đem một cái thêu đơn chuyển đến Trương ma ma trước mặt, Tuệ Châu gặp Trương ma ma ngồi xuống, phương thân nhiên nói: “Theo như lời mama, ta xác thực nhớ nhà mẹ đẻ, cũng tưởng cấp cha mẹ gửi vài thứ đại biểu hiếu tâm. Ai, tưởng là người cũng biết, Niên phúc tấn có thai, ta cũng không dám tại đây xảy ra chuyện gì a. Bất quá, nhận mama tâm, liền cũng tin mẹ, sau có chuyện gì còn phải làm phiền mama người nhà.”

Tuệ Châu vẫn nhìn Trương ma ma biểu tình, đánh giá lời của nàng, cảm thấy có thể tin, liền quay đầu xem Tổ Tâm, liền đối với Tổ Tâm ý bảo. Tổ Tâm cười xuất ra phong có tam lượng bạc hà bao đưa tới Trương ma ma trong tay nói: “Mama, xin hãy nhận lấy. Chủ tử tuổi nhỏ, lại vừa vào phủ, về sau còn thỉnh có chuyện gì có thể báo cho biết một chút.”

Trương ma ma không thu, Tuệ Châu vừa lòng nói: “Còn thỉnh mẹ nhận lấy đi, này cũng không nhiều, ta ở trong phủ địa vị người cũng là biết, có thể cho cũng liền này đó, mẹ vẫn là nhận lấy đi, này cũng là của ta tấm lòng.”

Trương ma ma phương nhận lấy, Tuệ Châu lại dặn vài câu, lắng nghe nàng nói trong lời nói, phương làm cho nàng lui đi ra ngoài.

“Chủ tử, xem Trương ma ma cũng là cái điệu thấp, ở trong phủ một mực yên lặng mặc làm việc, cũng có thể tin chút.” Tổ Tâm nói.

Tuệ Châu ăn mấy khẩu cháo, giống như suy nghĩ một chút, nói: “Trương mama là gia sinh, thân thích cái gì đều ở trong phủ, có thể được rất nhiều chúng ta không biết tin tức. Chờ ngày kia giúp ta gửi vài thứ sau lại nhìn đi.”

Có thể biết nhiều hơn chút sự, chính mình ở trong phủ cũng có thể càng an ổn.

Nguyệt Hà bung trà hạnh nhân tiến vào nói: “Chủ tử, trà nấu tốt lắm. Còn có, phúc tấn phái Lý thái y vợ tới chủ tử thỉnh an, xem mạch, còn thỉnh chủ tử chuẩn bị một chút.”

Tuệ Châu nghe xong, mắt hững nói: “Nay đi thỉnh an khi, mọi người đều tả một câu hữu một câu gỗ chính mình hay không....., quên đi, Nguyệt Hà, người làm cho Hạ Mai đem trên bàn gì đó thu thập, ta hiện tại phải đi gặp Lý thái y.”

Đi vào chính ốc, liền gặp một cái mặc áo chồn trắng, màu đen giày, khoảng năm mười đến tuổi nam tử ngồi ở ghế trên phẩm trà, phía sau đứng cái mười sáu, mười bảy tuổi công thùng áo xanh tiểu đồng. Tuệ Châu biện hướng đang ngồi đi đến vừa cười nói: “Ngượng ngùng, làm cho thái y đợi lâu.”

Nghe được tiếng vang, Lý thái y vợ vàng đứng lên, hướng Tuệ Châu hành lễ, nói: “Lão thần thỉnh an cách cách.”

Tuệ Châu cười nói: “Thái y đa lễ, ta một cái tiểu cách cách, thái y không nên như thế, mau mời ngồi xuống.”

Lý thái y vụng trộm đánh giá hạ Tuệ Châu. Vẫn là mười ba bốn tuổi tiểu nha đầu, nghĩ sáng nay theo mấy chỗ được đến trong lời nói, không khỏi thần nhiên nhũm mày, cảm thấy thờ dài, thần nhiên nói: “Không dám không dám, hân hướng cách cách hành lễ. Cách cách, người xem, lúc này, thần vẫn là trước vì ngài bắt mạch đi, cũng tốt phục hồi phúc tấn.”

Tuệ Châu là cái không thù dai chủ. Đến Thanh triều mười mấy năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thái y, rất muốn kiến thức một chút dùng tuyến bắt mạch, liền cũng khách khí ứng đối. Tại áo xanh đồng tử buông cái đệm nhỏ đến, đưa tay buông. Đồng tử đi lấy ra một khối khăn lụa đặt ở nạng cổ tay. Lý thái y liền đưa tay xem mạch. Nguyên lai không phải cái gì cách tuyến bắt mạch a. Nửa ngày, Lý thái y mới thu hồi thủ, không còn nữa vừa rồi trầm trọng, đậm cười nói: “Cách cách thân thể hết thấy đều hảo, chính là tuổi còn nhỏ, sinh lý không tốt cũng là chuyện thường. Cách cách chỉ cần chú ý giữ ấm, ăn nhiều canh nóng, sẽ cải thiện.”

Tuệ Châu hai má phi hồng. Nay cổ đại nhân thật đúng là trực tiếp. Nàng cười đối Lý thái y nói: “Đa tạ thái y. Ta về sau hội chú ý.”

Tiếp theo còn nói vài câu trên mặt nói, Lý thái y liền khom người nói: “Kia lão thần không quấy rầy cách cách nghỉ ngơi. Lão thần cáo lui.”

Tuệ Châu cười ứng. Tổ Tâm liền tự mình đưa Lý thái y ra bỏ viện môn, cũng đưa tiền thưởng.

Trở lại buồng trong, đuổi đi Nguyệt Hà sau, Tổ Tâm nói: “Ngài này bán nguyệt đến cảm chừng, im lặng không chiêu bất luận kẻ nào. Khả Lý trắc phúc tấn một câu, liền đem người đồ lên mọi người ‘quan tâm’. Bất quá, Niên trắc phúc tấn có thai. Nay trong phủ hẳn sẽ phải có biến hóa. Chủ tử muốn có đứa nhỏ mới là chính sự. Nô tỳ xem đi ra. Gia đối Hoàn Quân tiểu a ca là coi trọng.”

Tuệ Châu nhớ tới tiểu Hoàn Quân cũng hiểu được đáng yêu, bất quá không nghĩ tiếp tục lời này đề, lại muốn vì chính mình gia tăng lộc ấm, vì thế nói: “Ta phát hiện Hạ Mai là cái nấu nướng tốt, không thể lãng phí. Nay mà bắt đầu bắt tay vào làm đem tiểu tạp gian làm ra. Tìm vài cái gã sai vặt, cấp phòng bếp chút tiền thưởng, làm vài cái bếp lò, nồi đun nước, lại làm chút tài liệu. Làm cho Hạ Mai làm đi. Như vậy, người cũng không mỗi ngày ở ta đứng dậy trước liền sớm đến phòng bếp đưa tới cơm tập thể. Chúng ta trong viện cuộc sống cũng có thể cải thiện không ít đâu, còn có thể đem trong viện chất đồng hao liêu dùng tới.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu không có vì ngày hôm qua sự có cái gì không thoải mái. Ngược lại rất hưng trí an bài cuộc sống trong viện, liền cười cười cùng Tuệ Châu ra chủ ý.

Cứ như vậy. Nhân nhả hơn mười ngày, Tuệ Châu bắt đầu chuẩn bị đồ vật mang ra phủ. Tổ Tâm cũng mang theo Nguyệt Hà, Hạ Mai bận tiểu phòng bếp việc. Đồng thời, Bối Lặc phủ cũng vì sang năm mới bận việc đi lên. Trong phủ hết thấy tựa hồ đều ở vì Niên thị có thai cùng qua năm mới mà vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đêm Sủng [Nhất]

Thời điểm bận việc, ngày luôn quá thật sự mau, trong nháy mắt đã vượt qua mười lăm tháng chạp.

Từ ngày mùng tám tháng chạp, trời lạnh thấu xương, gió lạnh, độ ẩm lại càng thấp, cửa sổ kết sương hoa, thường thường làm cho người ta lạnh run. Lúc này, tại có chút tiêu điều tiểu viện, trong phòng, Tuệ Châu chính méo mó nằm ở kháng, cầm trong tay bản thật dày sách vàng các đặt tại trên người, mí mắt nhắm, ở âm áp mà lại im lặng trong phòng, cực thien tiếng hít thở ngủ say.

Tổ Tâm ngăn cách rèm cửa, lặng lẽ tiêu sái tiến vào. Tuệ Châu tựa hồ cảm thấy một trận gió lạnh tiến vào, rụt lui cổ. Tổ Tâm gặp Tuệ Châu còn tại ngủ, liền khinh thủ khinh cước đến từ bên giường, cực nhẹ mở ra quỹ môn lấy ra chăn, đưa cho phía sau Nguyệt Hà, đang muốn quan hảo ngăn tù khi, quỹ môn “Ch” một tiếng. Tổ Tâm nghe thấy tiếng vang lập tức quay đầu đối Nguyệt Hà làm “Hư” thủ thế, Nguyệt Hà lại không chút do dự cả kinh nói “Nha, vang.”

Chính môn lung gian, nghe được Nguyệt Hà cả kinh nhất chột thanh âm, Tuệ Châu lặng lẽ trợn mắt tình, có chút không rõ ni non nói: “Như thế nào lại ngủ,” lại ách xì 1 cái sau, hỏi: “Tổ Tâm, Nguyệt Hà a, hiện tại giờ nào.”

Tổ Tâm giả ý đáng Nguyệt Hà liếc mắt một cái, đáp: “Chủ tử, đều nhanh chính Dậu (18 giờ). Vốn định tiến vào hỏi chủ tử com chiều muốn ăn chút cái gì, Hạ Mai hảo lắm, không nghĩ chủ tử đến ở kháng thượng ngủ.”

Tuệ Châu muốn làm cho tiểu phòng bếp đã muốn chuẩn bị tốt, Hạ Mai cũng không khi cấp Tuệ Châu chung chút điểm tâm, làm chút canh, hầm điểm cháo linh tinh.

“Àn, ta không sai biệt lắm cũng nên tỉnh, ai, này trên tay thư đều nhìn hai cái nhiều tháng, còn không có xem hoàn, luôn lười suy nghĩ rồi ngủ.”

Tuệ Châu mệt mỏi nói.

Tiếp theo, Tổ Tâm phân phó Nguyệt Hà đi múc nước, lại giúp đỡ Tuệ Châu ngồi dậy, gặp Tuệ Châu một bộ mơ hồ, oai thất xoay bát nằm ở kháng bàn đi, toại cười nói “Đại mùa đông, ở ẩm áp dễ chịu trong phòng đội, chính là luôn muốn đi ngủ. Bất quá luôn như vậy cũng không hảo, ban ngày ngủ hơn buổi tối sẽ ngủ không được, xem ra tìm chút sự làm. Àn, hiện tại đều hai mươi tư, chủ tử, cũng sớm đến hai chín tháng chạp, thiếp song cửa sổ, quải tiên, câu đối cùng đại “Phúc” tự này đó chuẩn bị.”

Phục lại dừng một chút, nhỏ giọng nói thầm nói: “Là nha, nay 24 tháng chạp, gia cũng có một tháng không có tới đi.”

Tuệ Châu trừng mắt nhìn liếc mắt Tổ Tâm một cái, cũng không nói chuyện. Cảm thấy nói: “Đã biết mấy ngày nay ta là có chút ham ngủ, làm cho Trương ma ma trương phu, Trương Phú cấp ngạch nương sao chính mình tự tay làm hài, hai kiện áo tử, đệ chính mình hết thấy đều tốt tin tức. Trương Phú cũng cấp chính mình mang trở về ngạch nương cấp trang có một ngàn lượng ngân phiếu cùng hai xanh trắng ngọc trầm từ hộp nhỏ. Chính mình liền mặc kệ sự, cả ngày trải qua trên kháng. Bất quá, Trương ma ma làm việc cũng có thể tín nhiệm chút, không lật xem bên trong gì đó, xem ra về sau còn có thể làm việc.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu nghĩ việc, sẽ không nói nữa. Chỉ chốc lát, Nguyệt Hà liền bung nước ấm vào phòng, lập tức giọng điệu hưng phấn nói: “Chủ tử, Tiểu Lộc Tử công công vừa mới ở viện ngoại lai nói, gia đêm nay nghỉ ở chủ tử này. Còn nói, gia com chiều đã ở chủ tử này dùng, quá hội Cao công công sẽ làm nhân đem gia com đưa tới.”

Tuệ Châu nghe xong, lại một lần nữa trừng hướng Tổ Tâm, lắm bả: “Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Tổ Tâm cũng không quản Tuệ Châu ở nói thầm chút cái gì, vội vàng an bài nói: “Nguyệt Hà, người trước hầu hạ chủ tử đứng dậy, ta đi lấy chút nước ấm, cấp chủ tử tắm rửa. Còn có, làm cho Trương ma ma tiếp đãi đội lát nữa đưa com chiều nhân. Ai nha, chỉ có một canh giờ, chúng ta còn phải mau.”

Nói cho hết lời, nhân cũng ra ốc.

Ngay sau đó, Tuệ Châu đã bị đẩy mạnh nhĩ phòng, cực nhanh tẩy trừ hạ thân từ sau, liền đơn giản khóa kiện đại áo bông vội vàng trở về phòng ngủ. Tổ Tâm trước cấp Tuệ Châu mặt thượng hoa sen hương phấn, nhảy ra Tuệ Châu cửa hồi môn hoa xa tanh nguyệt sắc dài sườn xám, thanh đoạn khắp nha ngực hầu hạ mặc vào. Vừa chuẩn bị cấp Tuệ Châu sơ hai thanh đầu khi, Tuệ Châu mới hô khẩu khí, ngăn cản nói: “Được rồi, liền sơ cái đơn giản chút, đừng làm cao kè, gia không vui trên đầu phát du quá nhiều.”

Tuệ Châu ở trang sức hộp lý phiên hội, tiếp tục nói: “Dùng này chỉ bạch ngọc khảm thúy bích con bướm trăm cùng lưu ngân chim khách châu hoa là đến nơi, vòng tai liền mang này đôi tiểu đồng châu hoa tai tốt lắm.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu kiên trì, cũng không thật nhiều nói. Non nửa cái canh giờ sau, ăn diện cũng là tươi mát, Tổ Tâm vừa lòng thẳng gạt đầu, trở lại đi làm việc khác.

Tuệ Châu đầy bụng bị quấy rầy không vui, cũng liền từ Tổ Tâm làm việc lý bên ngoài. Chính mình nằm ở lê hoa đá cầm thạch án trên bàn tùy ý viết câu chữ, đã có chút không yên lòng, thường thường ngừng bút thường thức đại quan chỗ trú bàn nội cây phật thủ, hơi hơi xuất thần. Xem ra, chính mình mấy ngày nay là trải qua rất thư thái. Theo Trương ma ma vì chính mình làm việc sau, cho dù chính mình ru rú trong nhà cũng có thể thường thường được đến trong phủ tin tức, Tổ Tâm có thể quản sự, Hạ Mai lại thường thường làm tốt hơn ăn món ngon, liền ngay cả Nguyệt Hà cũng đùa với chính mình vui vẻ. Ăn được ngủ ngon, ngày qua thích ý, đem Dận Chân đã quên. Luôn đem hân, Lí thị, Niên thị chuyện làm diễn tới nghe, nằng như thế nào liền đã quên chính mình cũng là một trong số những nữ nhân của hân, nghĩ vậy liền cảm thấy đau đầu.

Không đợi nghĩ nhiều, Tuệ Châu liền mang theo tươi cười, dẫn Tổ Tâm, Nguyệt Hà đi vào viện cửa hiên, đợi Dận Chân. Rất xa, Dận Chân mang theo Tiểu Lộc Tử cùng nha hoàn, bà tử, tiểu thái giám đoàn người đi tới. Tuệ Châu lần đầu tiên gặp Dận Chân mang theo nhiều như vậy người đến, tâm không khỏi “Đông” một tiếng, thoáng khẩn trương.

Lúc này, trời đã tối. Tiểu Lộc Tử mang đèn lồng đi ở Dận Chân phía trước. Cũng xem không rõ Dận Chân mặc là màu xanh vẫn là màu đen áo choàng ngắn. Bất quá đợi hân đi vào. Tuệ Châu lại đã khôi hoàn toàn tỉnh thần. Nghĩ chính mình lười nhác hồi lâu, khả trăm ngàn không thể tại trước mặt hân làm hồng quy cù. Nằng đơn giản thẳng tắp đi đến Dận Chân trước mặt. Hai chân song song. Hai tay phủ tất, nằng lập tức nhất cung thân. Đầu gối lược gấp

khúc như bán ngồi trạng thái. Miệng nói: “Tỳ thiếp, Nữ Hồ Lộc thị thỉnh gia an khang”.

Không hoài thương đứa nhỏ. Trong khoảng thời gian này, còn có thể an an phận phận đợi. Nhìn nàng tinh thần tốt lắm bộ dáng, quy củ cũng học được không sai, này lễ đi đến cũng là tiêu chuẩn, Dận Chân vừa lòng địa điểm gật đầu, mở miệng nói: “Ân. Đứng lên đi. Bên ngoài rất lạnh. Cùng nhau đi vào nhà.”

Tuệ Châu đứng lên, cúi đầu đi theo Dận Chân vào chính ốc. Tâm cũng không tùy vào tường. Vẫn là chính mình có tiên kiến, Dận Chân tựa như trung học khi chủ nhiệm lớp, muốn đi theo, cung kính chút là được.

Bởi vì thời gian cũng còn sớm, cơm chiều liền tại chính ốc. Tiểu Lộc Tử đợi Dận Chân cùng Tuệ Châu vào phòng, liền an bài hạ nhân hầu, đuổi những người khác ra bên ngoài gian hầu hạ. Đồng thời, Tuệ Châu cũng cực có mặt sắc ở nha hoàn đem một mâm bàn đồ ăn bưng lên bàn sau, thành thành thật thật tiếp nhận Tiểu Lộc Tử công tác, hầu hạ Dận Chân dùng cơm.

Dận Chân phiêu mắt nhìn biết vâng lời ở một bên hầu hạ Tuệ Châu, thân nhiên phân

phó nói: “Ngươi hẳn cũng chưa ăn cơm chiều. Làm cho Tiểu Lộc Tử hầu hạ là được. Ngươi ngồi xuống cùng ta cùng nhau dùng.”

Tuệ Châu hướng Dận Chân phúc thân, tạ ân, chậm rãi đi thông thả đến Dận Chân đối diện ngồi xuống. Thực không nói, tâm không nói(Ân không nói, thị tâm không nói), Dận Chân lại đem những lời này thực hành. Ở một giờ áp suất thấp trung, nàng cùng Dận Chân bữa tối rất cực chấm dứt.

Tuệ Châu vụng trộm nhìn thoáng qua biểu tình lạnh nhạt Dận Chân, trong lòng thầm than, âm thầm khấp một chút chính mình đời, liền ngẩng đầu mỉm cười đối Dận Chân nói: “Gia, hiện tại cũng chính Tuất [20 giờ]. Đêm dài trời giá rét. Nếu không tỳ thiếp làm cho nô tài nhóm đi thiêu chút nước ấm cấp gia ấm áp thân mình.”

Dận Chân nghe xong, nghĩ đến: Gần nhất, thủ hạ hồi báo trong phủ có chút động tác nhỏ. Chính mình hôm nay khó được thanh nhàn, muốn tìm cái thanh tĩnh tìm cái nữ nhân im lặng cùng. Lần trước tại đây tắm rửa nhưng thật ra thoải mái. Nữ Hồ Lộc thị cũng là ít nói nhân. Ở nhìn chăm chăm Tuệ Châu nửa ngày sau, mới nói nói: “Chính hợp ta ý. Ngươi không cần đi phân phó. Tiểu Lộc Tử hội an bài thỏa đáng. Hôm nay, ta cũng không sự. Ngươi liền theo giúp ta trò chuyện.”

Lại nhìn về phía Tiểu Lộc Tử tiếp tục nói nói: “Nay thời gian còn sớm. Ngươi bị chút nước ấm.”

Tiểu Lộc Tử lĩnh ý, lại khiến mọi người rời đi sau, chính mình cũng khom người lui ra.

Tình cảnh này, Tuệ Châu lại muốn thực đánh chính mình một bạt tai, cái gì không nói lại nói nấu nước ấm thân mình, không có người nói chuyện sẽ không cùng người ta nói, nói làm gì không có việc gì tìm việc. Một hồi nhớ tới Tiểu Lộc Tử trước khi đi có khác thâm ý thoáng nhìn, liền cúi gập. Quên đi, cũng không phải lần đầu tiên vì Dận Chân tắm rửa, hẳn là Ung Chính, vì hẳn tắm rửa là phúc khí. Tuệ Châu mình thôi miễn sau, liền nhắc chân đuổi kịp Dận Chân, hướng buồng trong đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đêm Sủng [Nhị]

Vào buồng trong, cửa sổ thượng nhũ đồ bạc hà ánh sa ở duệ động chúc quang trung có vẻ ấm áp, mông lung. Dận Chân tựa hồ cũng bị này nhũ đồ bạc ám quang nhu hòa lãnh cứng rắn đường cong. Trong lúc nhất thời, bình tĩnh cùng ấm áp hơi thở ở trong phòng chậm rãi lưu động.

“Gia, cách cách, trà bánh đã bị hao.”

Tổ Tâm thanh âm ở rèm cửa sau vang lên. Phòng trong yên tĩnh bị đánh gãy, Tuệ Châu theo ngăn ngại hoảng hốt tinh thần tỉnh lại, đi tới cửa, rút ra rèm cửa, tiếp nhận Tổ Tâm trong tay khay trà, liền nhìn về phía Dận Chân nói: “Gia, uống chút trà nóng đi.”

Dận Chân không có quay đầu, chính là thân nhiên đáp: “Ân.”

Tuệ Châu cầm lấy một ly trà tràn chuẩn bị đưa cho Dận Chân thời điểm, chỉ thấy Dận Chân một bên ngồi vào án bên cạnh bàn một bên hỏi: “Ngươi còn xem quyển sách này?”

Tuệ Châu thấp phiêu liếc mắt một cái Dận Chân, đi đến án bên cạnh bàn, nhỏ giọng đáp: “Tỳ thiếp liền ngẫu nhiên nhìn xem nó phải thời gian, cũng không thậm đề ý.”

Nói xong, liền đem ly trà cung kính dâng, Dận Chân tiếp nhận trà tràn, ngón tay khinh xúc, Tuệ Châu không khỏi bị hấn lực hiển lạnh lẽo ngón tay chạm có chút gặt mình trụ.

Dận Chân nhìn mắt Tuệ Châu, liền tiếp nhận nàng truyền đến ly trà, thủ lại vì dừng một chút. Nàng nhân cùng nàng phòng nhưng thật ra hợp nhau lại càng

tăng thêm sức mạnh, ấm áp phòng ở, nóng hổi tinh tế ngón tay. Nhẹ nhàng nháp một ngum tùy ý buông, gấp giấy Tuyên Thành thượng viết vài câu [tâm kinh] kinh văn, Dận Chân vì có chút kinh ngạc nói: “Người thích kinh Phật?”

Một câu hỏi Tuệ Châu mở to hai mắt, liếc về phía chính mình buổi chiều tùy ý viết vài câu từ thượng, có chút do dự, ni non nói: “Này, ân, đã đi xuống ngọc không có gì sự, luyện viết văn viết. Đại khái là tỳ thiếp trước đó vài ngày cầm chừng phật sao [Bàn Nhược ba la mật đa tâm kinh] hơn, liền nhớ kỹ, thỉnh thoảng viết luyện tự. Bất quá đến không biết nó danh còn có thể trực tiếp kêu [tâm kinh].”

Cũng không thể làm cho hấn nghĩ đến chính mình thích kinh Phật, được chú ý.

Dận Chân lúc này cảm thấy lại kinh ngạc, này ở chính mình trước mặt luôn thật cẩn thận, trầm mặc im lặng nữ nhân, hiện nay lại nói nhiều như vậy nói giải thích, bất quá rất đơn giản một câu câu hỏi thôi. Nhưng là gắt gao là một chút kinh ngạc, tại đây nữ nhân không có nhà mẹ đẻ bối cảnh, chỉ có dựa vào chính mình, không cần đem mỗi câu đều suy nghĩ hạ nó ý tứ. Nữ nhân..... Nhìn lại người nhìn mình không nói lời nào, có chút co quắp Tuệ Châu, dựa chính mình gì tùy ý biểu tình, đều phải cùng cẩn thận, không cần muốn chính mình sùng Tuệ Châu, hấn cảm thấy không khỏi có chút cao hứng, nói: “Giấy tự tinh tế, thực tế không hề đúng thể hình chữ, người mài mực đi.”

Tuệ Châu đang nghĩ tới chính mình có phải hay không câu nào nói chọc tới hấn, có chút bất an. Khả hấn cư nhiên từ trầm mặc nửa ngày sau, nói chính mình tự viết không tốt.

Đại ca nói bên ngoài nghe đồn hấn hi nộ vô thường, cho nên mới tin phật, xem ra là

thật. Giả bộ như vậy thâm trầm, cũng không cảm thấy dọa người. Tuệ Châu trong lòng bàn lại, đầu lại thấp, nhu thuận mài mực. Mực vốn chính là tốt nhất, hiện nay mài cũng là làm cho nó càng thêm hảo. Dận Chân nhìn kỹ màu đỏ thắm ống đựng bút, lại quay đầu đối Tuệ Châu giọng điệu cực đậm nói: “Tự viết không tốt, tự thể đồ có đủ, ống đựng bút lý nhiều tốt như vậy bút lông, không biết còn tưởng rằng là vị ấy thư pháp mọi người.”

Nói xong, ngay tại ống đựng bút lý chọn một chi nâu cán bút bút lông, chuẩn bị viết.

Mài mực thủ không khỏi ngưng một chút, nàng luyện tự cũng có bảy, tám năm, tổng thực vừa lòng chính mình viết một tay chữ nhỏ, nay bị nhân như vậy ghét bỏ, mà người nọ còn một bộ không chút nào để ý biểu tình, tại nàng việc vốn là có chút cấp tính, ám muội nói. Hiện nay, ngực liền có chút đỏ, thật muốn chất vấn thế nào viết không tốt. Lại muốn trước mặt vị này là có thể muốn chính mình mạng nhỏ nhân, đành phải từ nắm bắt thủ mài mực. Dận Chân cầm bút tinh viết [tâm kinh] “Vô trí cũng không có thể không chỗ nào có” Cấp Tuệ Châu nhìn lên, lại cảm thấy bên người có một cổ tức giận giống như. Quay đầu liếc về phía phát ra tức giận nhân, nàng chính không hề sợ hãi, cúi đầu, hung hăng mài mực, bởi vì buồn bực, ngực có chút phập phồng. Tuệ Châu mấy năm gần đây phát triển tương đối đầy đặn, lúc này nhìn qua, chính như mười sáu, mười bảy tuổi cô gái. Dận Chân cảm thấy buồn cười, vẫn là cái sẽ không biết thu liễm tính tình tiểu nha đầu, nói tự viết không tốt còn có thể bắt mẫn. Đơn giản, chân thật, không cần chính mình tốn nhiều tâm tư. Nhớ đến vừa rồi tại nàng trên tay ấm áp, Dận Chân mỉm cười nói: “Tọa lại đây, ta giáo ngươi viết vài.”

Cái gì, duy nhất vị trí hấn ngồi, chính mình tọa cái gì a. Về mặt lạnh nhạt thuyết giáo chính mình viết tự, hấn không phải đối chính mình cực vì lạnh nhạt sao? Làm cái gì vậy? Tuệ Châu ngây người hết sức, nháy mắt đã bị kéo vào một cái đường cong kiên cường trong ngực. Một cái lạnh lẽo tay cầm trụ chính mình cảm bút lông thủ, tại truyền đến xa lạ lại quen thuộc tiếng hít thở, từng trận thổi ra nhiệt khí phả vào trên mặt. Nóng cùng lạnh, mâu thuẫn làm cho Tuệ Châu có chút hoảng hốt, chính là trong đầu không ngừng hiện lên người này thật là hi nộ vô thường, cộng thêm buồn thiếu.

Trong lòng thiên hạ lung có chút cứng ngắc, tiếng hít thở tựa hồ mấy không thể nghe thấy, Dận Chân lại cảm thấy chính mình làm là đối, một cái không thể lực lại đơn giản nữ nhân, thực không sai, nhưng thật ra là cái nơi tiêu khiển hảo đi. Nắm thủ có chút thịt, không phải thiên thiên ngón tay ngọc, lại nhu nhược không có xương. Ôm vào trong ngực thân thể mềm nhũn, thỉnh thoảng truyền ra thân nhiên hoa sen mùi thơm ngát, bên nghiêng mực thượng mực hương, lại bao phủ nhũ đỏ bạc sắc cửa sổ vậy, nhưng thật ra hồng tay áo thêm hương. Vì thế, hấn buông tha cho viết kinh Phật, nắm thật chặt vào trong ngực ký sớ hải lại bắt đầu đi Tuệ Châu, ở giấy Tuyên Thành thượng viết đến “Con đòi mỗi diên trung trong lòng tụy, phù dung trong lều nại quân gì.”

Cảm giác trong lòng thiên hạ thân mình càng cứng ngắc, ở Tuệ Châu không phát hiện địa phương thân nhiên cong lên khoe miệng. Giờ phút này, Tuệ Châu đầu óc oanh một tiếng, đây là bên ngoài nói mặt lạnh vương gia sao? Diêm thi, này tuyệt đối là diêm thi, chính mình ở một cái cổ nhân trong lòng bị đùa giỡn, Tuệ Châu lúc này có chút mê mang, tựa hồ không tiếp tục được.

Những năm gần đây ở thái tử thủ hạ khắp nơi lưu tâm, thận trọng. Này thiếu niên khi thích ý, đã lâu không hề. Chính mình nam nhân nghiêm chỉnh, đại khái cũng chỉ có vô thế đơn thuần nữ nhân có thể cho, mấy năm trước là Vũ thị, hiện tại là người trong lòng.

Nhuyễn ngọc trong ngực, trong giây lát trào ra một trận nóng bỏng, Dận Chân đơn giản ôm lấy trong lòng kiều nhân, hướng án bàn gần nhất kháng thượng đến. Tuệ Châu đã biết được hấn dùng ý, uống bình thường lại thanh tĩnh, bình tĩnh. Này luân phiên biến hóa tâm tình, nàng nhất thời cũng có chút chuyển hoá bất quá đến, không tự giác rất nhỏ giấy dựa. Nàng thập phần tình tường cảm thấy chính mình thành này nam nhân đồ chơi. Lòng tự trọng từng giọt từng giọt chịu xâm thực. Ý nghĩ lại nhớ lại hiện tại là ba trăm năm trước Thanh triều. Quên đi. Này cũng không phải lần đầu tiên phát sinh quan hệ, chính mình không thể phản kháng. Nhưng nước mắt ứa khuất lại không tiếng động chảy xuống khuôn mặt.

Cửa sổ thượng nhũ đỏ bạc hà ảnh sa. Ấm áp dễ chịu địa nhiệt kháng. Thỉnh thoảng lóe ra chút quang. Tất cả đều làm cho hết thảy có vẻ như rơi lệ. Dận Chân ánh mắt nhũ lại, đem Tuệ Châu đặt tại kháng thượng, phản thủ cõi trên người áo choàng ngắn, đá trên mặt đất.

Tuệ Châu cảm thấy tự tôn lại bị nghiêm trọng đâm bị thương, cũng không có khác, vừa gãy dựa vừa khóc kêu lên: “Không cần..... Không cần..... Buông.”

Bản cỏi ra ngực Dận Chân ngưng đầu, nhìn Tuệ Châu rơi lệ, thẳng tắp nhìn hướng nàng ánh mắt sau, thở hắt hắt nói: “Làm sao vậy?”

Đột nhiên, Tuệ Châu do bị một chậu nước lạnh cấp hắt tỉnh, gât lệ, lắc đầu. Thanh âm run run nói: “Không việc gì. Gia. Đi trên giường đi.”

Nghe xong Tuệ Châu nói, hắn cảm thấy buồn cười, không để ý tới. Cúi đầu ở nàng gây thương tổn mấy khâu, nhìn hướng Tuệ Châu hé ra xấu hổ mang lệ mặt, thân mình hơi hơi phát run. Dận Chân chợt thấy hưng trí rất cao. Hôn thân nàng hai má. Phục lại cúi đầu.

Giờ phút này, Tuệ Châu chỉ cảm thấy Dận Chân có một cổ ngoan kính. Đây nam nhân coi bỏ nàng dài sườn xám, xé nàng áo sơ mi. Cách cái yếm, ở nàng ngực thương tổn một ngụm thật mạnh. Đau. Dận Chân phát hiện dưới thân nhân run lên đầu, liền rời đi ngực nàng. Hôn hạ Tuệ Châu khòe miệng, thủ hạ lại thô lỗ cách yếm nặng nề mà ấn.

Dận Chân hô hấp dần dần tăng thêm. Tuệ Châu cũng mê suy nghĩ, chỉ biết là trên người từng đợt đau đớn.

.....

Trong căn phòng âm áp như xuân, tiếng thờ đóc không ngừng..... Nền đỏ hơi hơi lay động, chiếu lên bức họa non xanh nước biếc mưa bụi đỏ hai bóng dáng giao thừa.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đêm Sủng [Tam]

Đêm, đã muộn rất sâu. Trời tối đen như mực thượng, chỉ có một chút ánh trăng quan tâm “tuôn rơi”, lá cây rung động. Loang lổ bóng ma đánh vào cửa sổ thượng, mờ nhạt chúc quang hạ, là vén bóng dáng, bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi bay nhũ đỏ bạc cửa sổ duy. Tổ Tâm cả kinh ngốc lẳng, kinh ngạc nghe theo phòng trong truyền đến, Tuệ Châu mang theo ai oán anh anh khóc tiếng la.....

Cùng tồn tại ngoài phòng Tiểu Lộc Tử biết chính mình bên cạnh Tổ Tâm có chút sững sờ, cảm thấy than nhỏ, theo gia lâu như vậy, lại làm sao có thể không rõ đầu. Chính mình nguyên bản là tới bẩm báo nước ấm đã bị hao, nghe được trong phòng tiếng vang, cũng liền súc bên ngoài gian hầu.

Tổ Tâm hình như có chút mất hồn, mang theo vội vàng, đem chân hướng trong phòng mại, Tiểu Lộc Tử mạnh mẽ bắt lấy Tổ Tâm cánh tay, thấp giọng ngoan nói: “Sao như vậy không ánh mắt, vẫn là cái giả hơn người.”

Dứt lời, lại từ kính đem Tổ Tâm ra bên ngoài túm vài bước, áp chế thanh âm nói: “Ta biết cách cách là cái hiền lành chủ, người cũng đừng cho người gia chủ từ lo lắng, đây chính là đại hảo sự, không chừng tương lai nhà người chủ từ liền vì gia sinh hạ tiểu a ca, thành Trắc phúc tấn. Chờ một chút đi, nhìn lên thần, gia cũng nên đi tẩm.”

Chính mình cũng là đáng thương này một lòng vì chủ Tổ Tâm, lời tuy như thế, khả cùng gia thời gian cũng dài quá, ở trong phủ nhìn xem lại hơn đi, có thai không khó, cần phải bình an sinh hạ đến sẽ không là chuyện dễ, nói sau Nữ Hồ Lộc thị ngũ tiểu vị trí.....

Buổi nói chuyện, làm cho Tổ Tâm bình tĩnh xuống dưới, khuất thân cấp Tiểu Lộc Tử được rồi cái lễ, nhỏ giọng rời khỏi chính ốc, đi vào tây sương. Tiếp theo, nàng phân phó Trương ma ma đi chuẩn bị chút nước ấm lấy bị Tuệ Châu lau, lại bảo Hạ Mai đi hâm chút canh nóng, rồi mới trở về đến tiếp tục cùng Tiểu Lộc Tử bên ngoài gian hầu.

Dận Chân nằm ở Tuệ Châu trên người, đồn dập tiếng thờ đóc dần dần trầm đi xuống.

Nửa ngày, Dận Chân mới đứng lên, nhìn Tuệ Châu ngốc nằm ở kháng thượng, sau khi mặc xong quần áo, dùng có chút khăn khăn thanh âm kêu: “Tiểu Lộc Tử.”

Tiểu Lộc Tử đáp: “Nô tài ở..... Gia, nước ấm đã chuẩn bị xong.”

Tiếp theo, tiếng bước chân đến gần, một trận gió lạnh thổi tới, Tuệ Châu che người bằng sườn xám, chỉ thấy Tiểu Lộc Tử cùng Tổ Tâm vào buồng trong.

Tiểu Lộc Tử cùng Tổ Tâm hướng Dận Chân được rồi lễ, Tiểu Lộc Tử lại khom người hỏi: “Gia, là hiện tại đi tẩm sao?”

Dận Chân tùy tay thủ sẵn dài áo choàng ngắn, mấy không thể nghe thấy “Ân” một tiếng. Tiểu Lộc Tử khinh phiêu liếc mắt nhìn Tuệ Châu, nhỏ giọng nói: “Gia, là tiếp tục làm cho Nữ Hồ Lộc khanh khách hầu hạ? Vẫn là?”

Dận Chân nhắc chân chuẩn bị đi ra ngoài, chợt ngừng lại, thân nhiên nói: “Không cần, cũng tìm người cấp nàng gột rửa.”

Nói xong, liền mang theo Tiểu Lộc Tử ra phòng.

Lúc này, Tuệ Châu vẫn nằm ở kháng thượng, nhìn đỉnh màn, lẳng lẳng xuất thần. Cứ như vậy đã xong, hắn cứ như vậy đi rồi, xem cũng chưa xem chính mình liếc mắt một cái, ở những người khác nhìn chăm chú hạ, liền đem chính mình ném. Vì sao, vì sao chính mình muốn chịu như vậy vũ nhục cùng ủy khuất a, vì sao muốn cho chính mình đến Thanh Triều a, vì sao.....

Dận Chân chủ tớ vừa ly khai, Tổ Tâm liền một tay lấy Tuệ Châu ôm vào trong ngực, khóc nói: “Chủ tử, muốn khóc cứ khóc đi, khóc đi ra thì tốt rồi. Đây là mệnh a, chúng ta làm nữ nhân chính là như vậy, huống chi ngài vẫn là đường kim tử a ca nữ nhân. Chủ tử, ngài đừng dọa nô tỳ nha, ngài nói chuyện a. Chủ tử, đợi lát nữa gia tắm rửa sau còn muốn tới được, ngại khổ trăm ngàn không thể như vậy. Có cái gì ủy khuất hiện tại liền khóc đi ra!”

Tuệ Châu giống bị Tổ Tâm cấp tỉnh lại, một phen tử ôm lấy Tổ Tâm, đầu gất gao chôn ở Tổ Tâm trong lòng, khóc lớn nói: “Ta không cam lòng, không cam lòng, ta muốn về nhà, về nhà, về nhà, ta muốn về nhà.”

Tổ Tâm nghĩ đến Tuệ Châu tưởng hồi Nữ Hồ Lộ phủ, lại thấy nàng khóc đi ra, cũng an tâm, liền nhẹ vỗ về Tuệ Châu lưng, ôn nhu nói: “Tốt lắm, chủ tử, hết thấy đều đi qua, chờ thêm năm, liền cầu phúc tấn, làm cho ngài về nhà.”

Lại một trận tiếng bước chân vang lên sau, Trương ma ma cùng Nguyệt Hà liền bụng hai đại bồn thủy đi đến. Nguyệt Hà vừa thấy trong phòng tình hình, liền dọa cầm thanh, trái lại Trương ma ma định rồi tâm thần, phương hỏi: “Nước ấm đến đây, chủ tử vẫn nên lau người trước.”

Tổ Tâm quay đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm Trương ma ma cùng Nguyệt Hà, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người cái gì cũng không phát hiện, chính là chủ tử hiện tại mặt mũi, mới nằm ở ta trên người. Tốt lắm, Trương ma ma trước đi xuống xem Hạ Mai canh hầm tốt lắm không. Nguyệt Hà người lưu lại hầu hạ chủ tử.”

Theo sau, Tổ Tâm liền cởi ra sườn xám trên người Tuệ Châu, cùng Nguyệt Hà cùng nhau dùng nước ấm nhẹ nhàng vì nàng lau người. Trong phòng ai đều không có nói chuyện, liền ngay cả Nguyệt Hà cũng yên lặng hầu hạ Tuệ Châu. Chỉ chốc lát sau, Tuệ Châu liền tỉnh thân, thay đổi một bộ nguyệt sắc hoa dài sườn xám, búi tóc cũng giải xuống dưới, tựa vào kháng thượng, nhân nhìn đồ hoàn hảo.

Lúc này, Hạ Mai cũng bụng thực hộp đi đến. Tổ Tâm tiếp nhận thực hộp đặt ở kháng trên bàn, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, nô tỳ kêu Hạ Mai cho ngài làm chút cái ăn, ngài cũng nếm thử.”

Nói xong liền vạch trần thực hộp, bên trong hộp có 3 món: canh táo đỏ hạt sen, hoa quế cao, một bát nhỏ tác đại giáo.

Tuệ Châu cảm giác được đồ ăn hương khí, nhìn xem Tổ Tâm, lại nhìn xem trên bàn cái ăn, cuối cùng lại nhìn mọi người trong phòng, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu có tức giận, vội vàng đuổi rồi Nguyệt Hà, Hạ Mai, thịnh nhất tách

trà có nắp kiến liền táo đỏ nhi canh đưa cho Tuệ Châu, nói: “Chủ tử, thừa dịp nóng uống chút, ấm người.”

Tuệ Châu uống lên chút canh, cảm thấy ủy khuất cũng chậm rãi biến mất. Nàng vốn tính tình có điểm nước chảy bèo trôi, tâm tính đơn giản, tức giận tới cũng nhanh, cũng đi mau. Kiếp trước giống như thường bị người cười xung là thảo căn tâm tính. Kiếp trước a. Quá xa. Chính mình đã lâu đều không có nhớ tới. Hiện tại chính mình giống nhau mới là thật thực. Thanh Triều Khang Hi, Lăng Trữ cùng Chương Giai thị nữ nhi, Tứ Bối Lạc Ái Tân Giác La Dận Chân cách cách. Tuệ Châu lắc đầu. Đây là làm sao vậy. Quan tâm chính mình nhân còn có nhiều như vậy. Chính mình yêu người nhà cũng có nhiều như vậy. So với chính mình khổ nhân lại càng nhiều. Chính mình hiện tại lại áo cơm không lo. Duy nhất không vui cũng là hôm nay theo Dận Chân kia cảm thấy lòng tự trọng thương tổn cùng ủy khuất? Nhân muốn tích phúc. Người biết chấp nhận thực tế thường luôn vui vẻ. Đây không phải là chính mình cho tới nay ý tưởng sao. Nghĩ vậy, Tuệ Châu ngẩng đầu nhìn về phía Tổ Tâm cười nói: “Tổ Tâm tỷ tỷ. Có người ở thật tốt.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu nở nụ cười. Chính mình cũng không từ nói: “Chủ tử. Về sau hết thấy đều đã hảo.”

Ở hai chủ tớ nói cười gian, Dận Chân một thân rồi tung ướt sũng địa đầu trở lại đến buồng trong. Hắn xuất hiện như một phen lợi kiếm cắt qua không khí an tường cùng bình tĩnh trong phòng. Tuệ Châu không khỏi ngẩn ra.

Tắm rửa hoàn sau, Dận Chân cảm thấy quanh thân thư sướng. Bên ngoài, không khí lạnh lẽo, hắn trở lại chính ốc. Tiểu Lộ Từ đóng lại cửa buồng trong. Dận Chân liền cảm thấy phòng trong phảng phất hương thơm thần nhiên. Thuận mắt nhìn lại, Tuệ Châu lúc này đã thay đổi quần áo ăn bữa ăn khuya cùng một cái tỳ nữ nói giỡn. Cảm thấy đến kỳ. Nữ nhân vừa mới còn chảy lệ hiện tại lại ôn hòa cười. Bất quá, xem ra vừa rồi thật sự là đem nàng dọa đến. Vừa thấy chính mình, nụ cười của nàng cũng cứng lại rồi. Thân mình còn run rẩy. Nữ nhân này đại khái đều là e ngại chính mình đi.

Sửng sốt qua đi, Tuệ Châu vội vàng theo kháng thượng đứng dậy, cười đối Dận Chân hành lễ. Chính mình thật đúng là bị ai. Đối một cái vừa hướng chính mình thì bạo nhân lại phải khuôn mặt tươi cười đón chào.

Dận Chân nói: “Đứng lên đi.”

Nói xong, bước đi đến kháng ngồi hạ, phân phó nói: “Lại đi chuẩn bị một đôi bát đĩa. Các người liền đều đi xuống đi. Có Nữ Hồ Lộ thị hầu hạ là đến nơi.”

Lúc này phòng trong tĩnh xuống dưới, Dận Chân ngồi xuống kháng thượng. Tuệ Châu trước đem Tiểu Lộ Từ lưu lại khay đặt ở kháng thượng sau, nàng cởi giày bước lên kháng thượng, quỳ gối phía sau Dận Chân, liền từ trong khay cầm lấy một cái khăn lông nhẹ nhàng bao lấy mái tóc dài ướt sũng của hắn, chút một lau khô.

Dận Chân từ Tuệ Châu vì chính mình lau tóc, thân thủ cảm lấy chiếc đĩa, chọn tiểu bánh treo nếm thử, nói: “Hương vị không sai.”

Tiếp theo liền lược ăn chút, mới buông chiếc đĩa nói: “Này canh như là chuyên cho người hầm. Nô tài hầu hạ của người thật cẩn thận.”

Nói xong, cũng không chờ Tuệ Châu trả lời, liền động thân mình, chuẩn bị nằm ở kháng thượng.

Tuệ Châu hiểu ý, đặt khay dịch ra bên ngoài, lại cầm lấy đệm đặt ở dưới cổ Dận Chân, lấy xuống khăn long ẩm ướt, một lần nữa lấy khăn khô bao lại tóc hấn, cầm lấy bàn trung tiểu lư hương, cách khăn hong Dận Chân tóc. Dận Chân nhắm mắt, hưởng thụ Tuệ Châu hầu hạ, tựa hồ vì thế cảm thấy thập phần vừa lòng, trên mặt kiên cường góc cạnh cũng nhu hòa hơn.

Tuệ Châu nhìn chính nam nhân chính mình muốn hầu hạ cả đời, thầm nghĩ trong lòng: Người chính là nhạc đệm trong cuộc sống của ta, ngẫu nhiên va chạm, cũng chỉ là cơn gió qua đường..... Người cùng ta, vốn là là người xa lạ.

Khung cảnh đó, ánh sáng nhu hòa, hương thơm lợm lờ khắp phòng, hai người thân mật, tâm ở thiên nhai.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Cắt Giấy

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng, công việc trong viện Tuệ Châu đã lu bù.

Sau gần một đêm không ngủ, Tuệ Châu cảm thấy bản thân dù đã nghỉ thông suốt nhưng cùng hấn ngủ ở trên một chiếc giường vẫn là chuyện rất khó. Hấn cùng mình vốn là hai người xa lạ, lại phải làm chuyện vợ chồng. Hai lần trước không có gì quá lớn lao, mình cũng sẽ không suy nghĩ, nhưng mà không thêm nghĩ nữa không có nghĩa là không phải, bọn họ dù sao cũng chỉ là hai người xa lạ, nói chuyện với nhau cũng chưa được vài câu.....

Cứ như vậy, nàng mơ hồ nghĩ. Đợi đến khi bản thân thật vất vả có chút mộng lung buồn ngủ, cũng đã gần đến giờ mẹo. Sau khi giã dựa đứng dậy, nàng hầu hạ Dận Chân thay quần áo, hầu hạ hấn ăn điểm tâm, lại đã đi ra cửa viện đưa hấn rời đi, rồi cùng Tổ Tâm trở lại buồng trong.

Vào đến trong phòng ấm áp, khốn ý càng đậm, Tuệ Châu không khỏi ngáp liên tục, có chút không rõ ràng lắm nói: “Rất mệt nhọc, Tổ Tâm, ta ngủ một chút, người đến canh giờ nhớ gọi ta tỉnh, chúng ta còn phải đi thỉnh an phúc tấn.”

Nói xong, liền oai ngả vào kháng thượng. Tổ Tâm gặp Tuệ Châu về mặt ủ rũ, cũng không nhẫn nại ý nàng, liền giúp Tuệ Châu đắp bạc thảm, lặng lẽ kéo rèm cửa, lui đi ra ngoài.

Mơ màng trung, Tuệ Châu cảm thấy có chút lạnh, bên ngoài còn có thanh âm nói chuyện, mở ra mắt, lại nhìn đến ngoài cửa sổ một mảnh bạch lộng. Nguyên lai đã muốn trời đã sáng! Nàng trong lòng cả kinh, vội vàng đứng dậy, đang định gọi Tổ Tâm.

Chi nha một tiếng, cửa mở, Tổ Tâm cùng Hạ Mai bùng nầy nọ tiến vào, thấy các nàng đi lên, Tuệ Châu vội la lên: “Ta như thế nào ngủ quên, các người cũng không gọi ta, hiện tại đã là giờ nào, đi thỉnh an phúc tấn là đã muộn.”

Nói xong, nàng đi giày, muốn xuống kháng.

Tổ Tâm phân phó Hạ Mai đem thực hộp để ở trên bàn, bản thân đem nước ấm đặt ở kỷ trà cao thượng, nhìn Tuệ Châu bồi rồi cười nói: “Của ta chủ tử đầu, hôm nay không cần đi thỉnh an phúc tấn, ngài hảo đợi là tốt rồi. Hiện tại đều gần qua giờ Ngọ, Hạ Mai cũng chuẩn bị xong cơm cho người.”

Tuệ Châu có chút buồn bực, Tổ Tâm giải thích nói: “Chủ tử sáng nay vừa ngủ lại, Thụy nhi ở phúc tấn viện đến truyền lời. Nói nay đã muốn hai mươi tư, sắp qua năm mới, các sân đều bận chút việc, liền miễn đến thỉnh an vài ngày. Bất quá, đến ngày hai mươi chín, phải đến sớm, nghênh đón vạn tuế gia ban cho chữ “Phúc”.”

Tuệ Châu nghe xong, nhãn tình sáng lên, ngồi trở lại kháng thượng, cười nói: “Thật tốt, mấy ngày nay có thể thoải mái.”

Tổ Tâm thấy nàng một bộ dạng tiểu hài tử thỏa mãn, buồn cười nói: “Chủ tử, ngài vẫn là gột rửa trước, rồi ăn cơm trưa, sau đó chậm rãi cao hứng.”

Nói xong, liền chuẩn bị giúp Tuệ Châu rửa mặt chải đầu.

Tuệ Châu nhậm nàng giúp đỡ, không đến một lát cũng thu thập tốt lắm. Hạ Mai thấy

thế, liền mở ra thực hộp, đem chén bát nhất nhất dọn lên. Tổ Tâm nói: “Sắp qua năm mới, Hạ Mai sáng nay chuyên môn làm chút đồ ăn, chò chủ tử thức dậy sau hảo hảo dùng.”

Tuệ Châu nhìn thức ăn nóng hôi hổi trên bàn, xem ra là Tổ Tâm muốn chính mình cao hứng, tất cả đều là thức ăn mình yêu thích. Một cái đĩa tát mã, một cái đĩa gà tùy duẩn, một cái đĩa đậu phụ tương thịt, một chén toan lật nha canh, nhất chén nhỏ com thịt, nhất chén nhỏ tuệ nhân thước cháo. (Cái này mình không hiểu nên để nguyên nhé)

Nàng rất cảm động, ăn com thịt nói: “Hạ Mai, tay nghề của người lại tiến bộ, này Mãn Thanh tiểu thịt com, người làm đồ đủ vị.”

Nói xong, lại ngay cả ăn mấy khẩu, xem ra chính mình là đói bụng, một hồi lâu, mới dùng hoàn. Buổi sáng ngủ hơn, hiện tại cũng không có gì buồn ngủ,

liền kêu Nguyệt Hà tiến vào trò chuyện.

Nguyệt Hà bung hạnh nhân trà đi đến, được rồi lễ, lại cấp Tuệ Châu cung kính ngã chén hạnh nhân trà sau, liền thành thật đứng ở một bên. Tuệ Châu kỳ, nói: “Làm sao vậy, ăn cơm khi cũng không gặp người, hiện tại lại này thành thật ngốc.”

Tuệ Châu làm tự hỏi trạng, nghi hoặc tiếp tục nói: “Tổ Tâm, người là không phải chưa

cho Nguyệt Hà nha đầu kia ăn no, nhìn một bộ thiên bộ đáng sao?”

Nguyệt Hà vốn là là cái lạnh lợi nhân, bắt đầu nhân tối hôm qua gặp Tuệ Châu khóc có

chút sợ, xem hiện tại tình hình, cũng lập tức hiểu được, liền xả cái lễ, giả ý sáng giọng: “Còn không phải chủ từ sao? Tạc cái ngài ứng Tổ Tâm tỷ tỷ trong lời nói, nói muốn cắt giấy. Nó tỷ đánh tiểu sẽ không học quá, mặt sau lại vào phủ, càng không cơ hội. Được chủ từ trong lời nói, nhưng là cao hứng nửa ngày, chủ từ lại ngủ vừa lên ngọ, hiện tại cắt giấy, thiếp song cửa sổ chuyện đề cũng không đề.”

Nguyên lai là như vậy. Tiểu nha đầu tìm việc vui. Mặt sau vài ngày cũng không sợ. Liền rõ ràng tìm chút sự làm. Tuệ Châu liền cười nói: “Liền người hữu lý. Bất quá thật đúng là tìm đúng rồi nhân. Cắt giấy ta còn thực đi theo nhà mẹ đẻ lão mẹ học quá.”

Có nhìn về phía Tổ Tâm nói: “Người nhưng là cắt giấy cao thủ. Vẫn là không cần ở người trước mặt khoe khoang. Tháng chạp hai mươi chín thiếp song cửa sổ. Người phụ trách đại bộ phận. Ta cùng Nguyệt Hà Hạ Mai cũng liền cho người đánh trợ thủ.”

Tổ Tâm gặp Tuệ Châu cả người không khí sôi động kính. Đôi cắt giấy có hứng thú. Cũng thật cao hứng ứng.

Vì thế. Kế tiếp vài ngày. Trừ bỏ Trương ma ma muốn làm việc. Tuệ Châu chủ tứ bốn người đều đổ làm nổi lên cắt giấy. Trung Quốc cổ đại nữ tử ở khuê trung chưa đánh hôn khi muốn làm nữ hồng. Đó là tiến hành phác họa, chăm tuyền, dệt nhất loại học tập. Nhân thứ Tuệ Châu cũng tập cắt giấy thủ pháp. Đa dạng. Nhưng mà cũng chỉ là hơi làm học tập. Bởi vậy trừ bỏ Nguyệt Hà sợ học giả. Cũng có thể tiến ra vài loại kiểu dáng đơn giản. Năng thủ nhưng thật ra Tổ Tâm cùng Hạ Mai.

Hạ Mai làm cắt giấy. Lộ ra phía nam cẩn thận. Tiến ra giấy hoa cực kỳ tinh xảo. Tinh xảo đặc sắc; Tổ Tâm tay nghề là theo triệu mẹ học. Tiến ra giấy hoa mang theo phương bắc hơi thở. Giản dị sinh động, thiên chân hùng hậu. Đây đó thẳng xem Tuệ Châu, Nguyệt Hà hâm mộ không thôi. Hận không thể kia hé ra trương xinh đẹp cắt giấy xuất từ chính mình trong tay. Tuệ Châu cũng trầm hạ quyết tâm nhất định phải tiến ra hé ra trình tự làm việc phức tạp giấy hoa. Miễn cho Nguyệt Hà kia tiểu nha đầu cảm thấy chính mình nói mạnh miệng.

Trong nháy mắt đến tháng chạp hai mươi tám. Song cửa sổ cắt giấy cũng ra không ít trương. Rực rỡ muôn màu. Làm cho Tuệ Châu thường thường tưởng ở khai cắt giấy nghệ thuật tiết. Phàm là hí kịch nhân vật, lịch sử truyền thuyết, tranh hoa điều ngư trùng, sơn thủy phong cảnh, sự thật cuộc sống cập cắt tường đồ án cùng trở thành Tổ Tâm Hạ Mai tiến ra song cửa sổ kiểu dáng. Có thể nói không chỗ nào không có. Nhưng nhiều nhất vẫn là là hoa cỏ động vật, vui mừng cắt tường văn dạng. Như “Cát tường vui mừng”, “Năm được mùa cầu tường”, “Ngủ cốc được mùa”, “Cả người lẫn vật thịnh vượng”, “Mấy năm liên tục có thừa”, “Quý hoa tường điều” Chờ đều tiến đi ra.

Ăn qua cơm trưa. Tuệ Châu lại bắt tay vào làm khơi cắt giấy. Liên tiếp ba cái canh giờ. Vài trương cắt giấy làm phế. Thẳng đến giờ Thân chính. Phương tiến ra hé ra cực vì vừa lòng song cửa sổ. Tuệ Châu tiến kiểu dáng là một loại “La hán tư” cúc hoa. Bởi vì nó sơ khai khi là thẳng cánh hoa. Nở rộ khi liền cuộn khúc. Hình thành đỉnh ốc vòng. Tiến loại này cúc hoa. Muốn một mảnh một mảnh theo lý ra bên ngoài vòng tiến. Tiến thành sau đóa hoa cuộn khúc tự nhiên. Mới có thể tạo thành một đóa hình tượng thù dị, phong vị rất khác biệt cúc hoa. Bởi vậy chế tác đứng lên rất là phiền toái. Trừ bỏ cây kéo còn muốn dùng dao nhỏ khắc.

Nhìn chính mình tự tay làm ra đến giấy hoa. Việc gọi nói: “Các người xem. Thế nào. Rất được đi. Không được. Ta phải dán nó trong phòng. Mấy ngày nay cắt giấy làm ta mệt muốn chết rồi. Tay chưa rời khỏi.”

Tổ Tâm ứng Tuệ Châu lời nói, tìm đến cuộn giấy cứng và tương hồ. Tuệ Châu thấy vậy, không hài lòng, lại không thể tìm khối thủy tinh trong suốt đành chấp nhận. May mà có Tổ Tâm cùng Hạ Mai, liền từ hai nàng thật cẩn thận đem bông hoa cúc giấy từng chút một dán lên cuộn giấy. Mất gần một cái canh giờ, hai người mới dán xong.

Tuệ Châu đem nó treo trên tường trong phòng ngủ, ở trong phòng nhìn nó theo các hướng, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười. Đây là do nàng làm, chỉ một người làm nha. Nàng vì một việc nhỏ vui vẻ thật lâu, dễ dàng thỏa mãn, dễ dàng khoái hoạt.

Tổ Tâm thấy Tuệ Châu mấy ngày nay vẫn tâm tình khoái trá, trong lòng cũng tràn đầy vui mừng. Vui vẻ dễ lây truyền, mặt những người khác trong viện cũng lộ vẻ nồng đậm ý cười, bầu không khí vui vẻ khi sắp qua năm mới càng ngày càng đậm.

Đến buổi chiều, sau khi dùng cơm, nhớ đến ngày mai phải sáng sớm, nàng liền đuổi Nguyệt Hà, Hạ Mai trở về phòng. Ở trong buồng, nàng cùng Tổ Tâm nói chút nói, lại nhìn vài tờ sách, canh một vừa qua khỏi, liền bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Làm cho Nguyệt Hà đoán thủy tiến vào rửa mặt, Tuệ Châu thay quần áo, đi ngủ.

Tổ Tâm tắt đèn, đóng cửa ngoài, sau đó vì Tuệ Châu gác đêm. Ở trong bóng đêm trầm tĩnh, nàng nhớ tới mấy ngày nay đã phát sinh, thật hy vọng các hình cắt giấy này có thể giống người xưa thường nói, ký thác từ cũ đón người mới đến, tiếp phúc nạp tường nguyên vọng (ý là hy vọng đem nhiều may mắn, hạnh phúc, đạt được nguyện vọng)..... Làm cho chủ từ vui vẻ lâu một chút..... Dần dần, nàng cũng buồn ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Qua Năm Mới [Thượng]

Một đêm ngon giấc.

Tuệ Châu dần dần tỉnh dậy, bầu trời ngoài cửa sổ vẫn còn tối, nghỉ lại ngày hôm qua ngủ khá nhiều. Hiện tại có chút khó ngủ, nàng liền muốn đứng dậy. Vừa mở chăn, một trận lạnh không khí đánh úp lại, nàng lại tiến vào ổ chăn.

Chỉ chốc lát, gian ngoài có tiếng bước chân, Tổ Tâm đi vào, thấy Tuệ Châu đặc thức, nàng tìm kiếm một chút trong rương, xuất ra một kiện hoa văn dài sườn xám màu quất, đi đến: “Chủ tử rời rường?”

Tuệ Châu nói: “Hôm nay hình như có chút lạnh?”

Tổ Tâm vừa giúp nàng mặc quần áo, nói: “Chủ tử thứ tội, trong phòng bốn chậu than đều đã tắt. Đoàn người đều có việc, đợi lát nữa Trương ma ma sẽ đổi chậu than mới.”

Tuệ Châu hỏi “Có việc cái gì?”

Tổ Tâm hầu hạ Tuệ Châu mặc vào giày chậu hoa, cười nói: “Chủ tử là đã quên, nay là hai mươi chín, trong phủ đã sớm có công việc đầy thiên. Chỉ có sân chúng vẫn là bộ dáng như cũ, hôm nay, người ngồi trong phòng, tiếp tục cắt giấy. Chúng nô tỳ nghĩ rằng ngày mai liền ba mươi tết, không thể quét tước linh tinh. Cho nên, trời chưa canh bốn, mọi người trong sân liền thứ dậy dọn dẹp.”

Tuệ Châu nghe xong ngượng ngùng cười, nàng không khỏi nhớ tới thời gian trước, hàng năm vừa qua 23 tháng chạp, phủ Nữ Hồ Lộc liền vội vàng dọn dẹp đình viện, dán cửa sổ, cấm cảnh lộc, mua vàng mã, dán câu đối cùng chữ “Phúc”. Đến 29 tháng chạp, sáng sớm đặt vàng mã lên bàn thờ tổ tông, đại môn dán câu đối, cả phủ luôn bận việc, mọi người ra ra vào vào.

Non nửa khắc, Trương ma ma đến đổi chậu than, Nguyệt Hà cũng bưng nước ấm tiến vào. Tuệ Châu rửa mặt, an vị đến bàn trang điểm, từ Tổ Tâm vì chính mình trang điểm.

Tổ Tâm khuyên nhủ: “Chủ tử, bên ngoài gió lớn, tốt nhất là bôi thêm chút mật ong.”

Tuệ Châu nghĩ vài ngày chưa xuất môn, lại có gió, vẫn là bôi một chút tốt hơn, vì thế nhu thuận đáp ứng. Tổ Tâm tiếp tục nói: “Muốn qua năm mới, chủ tử vẫn có điểm vui vẻ, phú quý là tốt nhất.”

Tuệ Châu nghe xong, phì cười, nhìn thoáng qua Tổ Tâm, nói: “Hiện tại mới nói, người không phải đã sớm cho ta mặc vào sườn xám mới, nhìn xem, hiện tại tay vẫn còn bạn rịn đỏ.”

Tổ Tâm cũng không để ý Tuệ Châu trêu ghẹo, lưu loát búi tóc mái tóc giúp Tuệ Châu lên đỉnh đầu, chia làm hai phần, kết thành trường đạt kế, lại đem tóc dư kết thành một cái “yến vĩ” thức hải trường kế, đặt ở sau bệ linh thượng. Nửa ngày sau, trái xem phải

xem, vừa lòng nói: “Qua một năm, chủ tử liền lại lớn một tuổi, kết kiểu đầu nữ nhân là càng ngày nhìn càng đẹp.”

Từ trang sức hộp, chọn cho Tuệ Châu mấy cây trâm cùng một đoá hoa mai phân hồng. Tuệ Châu sờ sờ đoá hoa cười nói: “Đóa hoa lớn như vậy, xem ra ta phải “vinh hoa” một chút mới không cô phụ hoa cỏ của người.”

Sau khi đã ăn diện thỏa đáng, Tuệ Châu thoạt nhìn có vài phần phú quý. Đồng thời, Hạ Mai cũng làm xong chút điểm tâm đơn giản, Tuệ Châu cảm thấy canh giờ vẫn còn sớm, liền lấy chút đồ chua, dùng hơn phân nửa bát cháo hoa, ăn mấy miếng hỗn hợp bánh trái và bột đậu, ngang ngang bụng. Chờ đến sắp qua giờ mẹo, mới mang theo Tổ Tâm ra khỏi sân, hướng chính viện đi đến.

Một đường đi tới, trên cửa các viện đều thay đổi từ mặt trắng Nhi Tàn Thúc Bảo cùng mặt đen nhi Ủy Trì Kính Đức võ tướng môn thần thành 2 hình môn thần ngụ ý cầu phúc nạp cát chiêu tài tiến bảo, phúc lộc thọ ba sao. Những hình môn thần cùng phủ Nữ Hồ Lộc dán trên cửa không giống nhau. Nàng nhớ rõ qua năm mới khi, Nữ Hồ Lộc phủ đại môn bên trái dán là thăng quan tiến chức môn thần: Môn thần một người tri 「quan」, một người phùng 「lộc」, 「quan」 cùng 「quan」 hải âm, 「lộc」 cùng 「lộc」 hải âm, tổ hợp đứng lên liền có 「thăng quan tiến chức」 ý tứ. Môn bên phải thấp là phú quý tiến tước môn thần: Môn thần tắc một người phùng 「mẫu đơn」, một người phùng 「tước」, 「mẫu đơn」 so sánh phú quý, 「tước」 so sánh 「quan tước」, kết hợp đứng lên, liền có 「phú quý tấn tước」 ý tứ. Bất quá hoàng tử phủ cũng không cần lại gia quan tấn tước, trừ bỏ kia trên cùng một vị, hoàng tử tước vị cũng định ra.

Tuệ Châu tiếp tục vừa đi vừa nhìn, phát hiện câu đối xuân bên cạnh cũng không giống như trong phủ Nữ Hồ Lộc hay các nhà quý tộc Mãn Châu khác. Câu đối không dùng giấy hồng để viết mà dùng tới 2 khuôn hình chữ nhật viền trắng viết câu đối, hơn nữa còn cố định tại một vị trí. Đây chắc là chỉ có hoàng thân tôn thất Thanh Triều mới có đặc quyền này. Có vài khuôn là gỗ điêu khắc, bình thường treo một năm, hiện tại quét sơn lại một lần nữa nhìn lại rực rỡ hẳn lên, Tuệ Châu nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Như thế ở ngoài, trong phủ cạnh cửa, mái hiên, đều dùng lụa màu, giấy đỏ cắt thành các loại hoa văn đồ án treo lên, có treo biển hành nghệ mặt trên còn

khảm có các loại cát tường ngữ. Tuệ Châu thật không nghĩ tới, chính mình mấy ngày chưa xuất môn viện, trong phủ đã muốn khắp nơi tràn đầy không khí ngày hội, trang trí vui mừng lại trang trọng, phủ hoàng tử xa hoa đại khí thật đúng là không phải nhà phủ quý bình thường có thể so sánh được.

Bởi vì một đường nhìn kỹ xung quanh, nàng đi vào chính viện có chút chậm. Trừ bỏ Dận Chân cùng Niên thị đang mang thai, những người khác đều đến. Ngay cả chưa bao giờ đã gặp mặt đại cách cách cùng Hoành Quân đứng ở bên người Lí thị. Vào chính ốc. Tuệ Châu cũng không dám nhiều đánh giá, vội vàng mang theo Tô Tâm quý xuống dập đầu nói: “Thỉnh an phúc tấn.”

Ô Lạt Na Lạp thị ứng, Tuệ Châu lại tạ quá, liền đến bên cạnh Cảnh thị ngồi xuống.

Ngồi ở thêu đơn, Tuệ Châu vô sự cũng liền lặng lẽ nhìn phòng trong mọi người. Trừ bỏ Ô Lạt Na Lạp thị mặc kim hoa văn đỏ thắm sắc sảo cùng mặc nhũ đỏ bạc thêu kim, áo khoác đen Lí thị. Còn lại đều mặc màu hồng, quất, đều là vui mừng nhan sắc sảo. Chính mình một thân quất sắc cũng sẽ không có vẻ nổi bật.

Trong nháy mắt, Tuệ Châu vụng trộm nhìn tất cả mọi người trong phòng. Nàng thấy: Lí thị thật sự là cái mỹ nhân bại hoại, sinh đại a ca Hoành Quân lớn lên giống nàng, phần điều ngọc mãi không nói, liền ngay cả đại cách cách đang ngai ngừng cúi đầu cũng là cái tiểu mỹ nhân. Đại cách cách khoảng chừng mười tuổi, mặc dù giống Lí thị nhưng làm cho người ta cảm giác không giống Lí thị ở vẻ đẹp đài hoàng. Nàng có chút hàm súc, nhìn hình như có chút khản trương. Hai tay càng không ngừng dặt khăn tử, đang định ngẩng đầu nhìn kỹ. Cảnh thị nghiêng thân mình, nhỏ giọng cười nói: “Tuệ Châu muội muội, vài ngày không thấy, viện của muội lại suốt ngày đóng cửa, ta không thể đến thăm muội.”

Nói như vậy, Tuệ Châu cũng hiểu được Cảnh thị không muốn xuất môn, lại không thể nào cùng những người khác giao hảo. Đối chính mình nhưng lại khá thân mật, có đến chính mình sân cũng hai, ba lần. Bất quá, mấy ngày không thấy, gặp lại có chút cao hứng, nàng liền lôi kéo Cảnh thị cười nói: “Cảnh tỷ tỷ, muội muội tùy thời hoan nghênh người tới. Đã nhiều ngày rồi, muội muội cùng bọn nha đầu cắt vài hình dán song cửa sổ. Nếu cảnh tỷ tỷ thích, ta liền chọn mấy hình mới mẻ cho tỷ. Tuy nhiên, hình như tỷ cũng đã sớm dán song cửa sổ đi.”

Cảnh thị nói: “Vậy hôm nay đi trở về, ta liền hướng Tuệ Châu muội muội muốn mấy trương, vừa dán tại trong phòng của ta. Cũng dính một chút Tuệ Châu muội muội phúc khí.”

Nói chuyện một lúc, Niên thị mặc sườn xám nhũ đỏ bạc sắc tương hắc biên cũng thêu có màu vàng văn sức đi vào đến, hành lễ với Ô Lạt Na Lạp thị: “Thỉnh an phúc tấn.”

Ô Lạt Na Lạp thị đỡ Niên thị miễn lễ, khuyên nhủ: “Niên muội muội có thai, không cần đa lễ. Mama, còn không mau phù Niên muội muội ngồi xuống.”

Vương ma ma giúp đỡ Niên thị đến bên cạnh ghế dựa, ngồi xuống. Lí thị cười nói: “Phúc tấn nói đúng. Niên muội muội không cần quá chú ý mấy nghi thức xã giao gì đó. Người thân thể yếu đuối lại có đứa nhỏ, trong phòng này liền người tới quý giá. Không.....”

Không đợi Lí thị nói xong, đại tổng quản Cao Đức công công tiến đến đáp lời. Lí thị cũng sẽ không hảo nói cái gì sau đó. Chỉ thấy Cao Đức hành lễ bẩm báo nói: “Hồi phúc tấn, trong phủ từ đại môn, nghi môn, đại sảnh, Noãn các, nội sảnh, nội môn, nội nghi môn, tặc môn(cửa trong), chính đường môn đều mở. Cũng phân phó đều đã an bài nha hoàn cùng già sai vật trước cửa. Hiện tại, gia đang cùng người trong cung gần đến phủ đại môn. Còn thỉnh phúc tấn cùng các vị chủ tử chuẩn bị.”

Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Ân. Mọi người cũng đều nghe thấy. Năm nay mất mùa, người làm thức ăn. Người chết nằm ngổn ngang. Còn có, rất nhiều địa phương mất mùa lớn. Dân chết hơn phân nửa. Nhiều người phải ăn cỏ để sống qua ngày. Cho nên, vốn là ở tháng giêng mới ban thưởng “Phúc”, năm nay đặc biệt làm trước tiên. Vì con dân Đại Thanh, gia yêu nước, yêu dân, quyết định từ hôm nay trở đi, qua năm mới cùng với các viện thực phẩm giảm bớt một nửa. Thừa dịp, ta nói trước để mọi người hiểu rõ. Tốt lắm. Gia vì phủ ta, sáng sớm nay liền quý gối Càn Thanh Cung, chờ vạn tuế gia ban thưởng chữ ‘Phúc’. Chúng ta hiện tại cũng quý chờ chữ ‘Phúc’ đến.”

Nói xong, liền đầu tiên đứng dậy quý gối trước cửa chính đường.

Tiếp theo Hoành Quân cùng đại cách cách quý gối bên cạnh Ô Lạt Na Lạp thị, Lí thị, Niên thị quý gối phía sau nàng. Tuệ Châu cùng 3 vị cách cách quý gối ở hàng thứ ba, đằng sau chính là trong phủ ba vị thị thiếp cùng trong phòng sở hữu nô bộc.

Lúc này, Tuệ Châu có chút dọa đến, chính mình vẫn ở phủ Bối Lặc, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra cái gì. Nhớ đến Khang Hi ngày trước thế cực có hiền danh, theo lý thuyết hiện tại phải là giàu có quanh năm. Kinh thành phồn hoa náo nhiệt, có chút địa phương cư nhiên người làm thức ăn. Đó là cái dạng gì thế giới a, chính mình hiện tại áo cơm không lo, còn có người hầu hạ. Nếu chính mình không phải trùng sinh ở gia đình tiểu quan Mãn Thanh, vậy hiện tại lại sẽ như thế nào. Thật không dám tin, người là thức ăn, người chết nằm ngổn ngang.....

Trong khi Tuệ Châu đang miên man suy nghĩ, bên ngoài vang tiếng kim linh ngọc bội hơi hơi lay động, tiếng bước chân hỗn độn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Qua Năm Mới (Hạ)

Sau một trận tiếng động, một thái giám hô: “Hoàng Thượng ban thưởng cho phủ Tứ Bối Lặc chữ ‘Phúc’, bạc trắng sáu ngàn lượng, trân châu Nam Hải hai mươi khối, thư pháp hai mươi tấm, sáu hà bao lớn, nhỏ, hướng y, áo măng bào mỗi loại 1 kiện, tơ lụa hai mươi thất, gia canh đường hai mươi cái, gia phong đường hai mươi cái, bánh chữ vạn, nỳ thọ, bánh chữ phúc, bát chữ lộc(nguyên văn là lộc tự tô), bánh cát tường, bát như ý, bánh Phúc Thọ mỗi loại ba hộp, quả táo, vệt lê, quả chanh, linh chi các tam hộp...”

Chờ đến khi đầu gối Tuệ Châu bắt đầu mất đi tri giác mới ngừng lễ, mọi người dập đầu tạ ơn: “Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Lễ tất, lại hướng Dận Chân thỉnh an: “Thỉnh an gia, gia cát tường.”

Dận Chân gật đầu, đoàn người mới dần dần đứng dậy.

Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp thị ở chính vị ngồi xuống, Cao Đức lập tức phân phó hai cái tiểu thái giám đem chữ “Phúc” treo lên, lại sai hạ nhân trong phủ tiếp nhận lễ vật trong cung ban cho. Tiếp đó, Ô Lạt Na Lạp thị nói vài câu vắn vỏi cùng cát tường, rồi sai Tiểu Phúc Tử thưởng hà bao cho thái giám cung nữ trong cung, đợi bọn hần tạ ân, lui ra xong đã muộn non nửa cái canh giờ.

Lúc này, Tuệ Châu ngồi về chỗ. Trước kia, bởi vì Lăng Trụ chức quan không cao, phủ Nữ Hồ Lộc chưa bao giờ được trong cung ban cho lễ vật. Chờ hạ nhân đem chữ “Phúc” treo ở chính trong phòng, Tuệ Châu không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, bắt đầu đánh giá. Vì vị trí có chút xa, nàng chỉ có thể mờ mờ xem đại khái. Khang Hi ban cho chữ “Phúc”, dùng ti quỳên chế tác giấy, lấy đan sa làm màu lót, bên trên có hình rồng bay trên mây bằng vàng, lộ ra hoàng gia quý khí.

Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Gia, hôm nay, trời vừa canh năm ngài liền vào cung. Hiện tại đã là chính Tý, hay là ngài vào buồng trong thay thường phục, cho Tiểu Phúc Tử hầu hạ ngài nghỉ ngơi một chút, ngày mai có gia yến, quốc yến đâu, có thể có nhiều việc phải làm.”

Nghe xong Ô Lạt Na Lạp thị nói, Tuệ Châu mới liếc nhìn Dận Chân, hần đầu mang đỉnh kim long nhị tầng, đông châu thất, trên đỉnh Bối Lặc hướng quan bằng ruby, triều phục màu đá xanh thêu tứ triều măng văn, lơ đãng toát một cỗ uy nghiêm.

Dận Chân cũng có chút ừ ừ, Ô Lạt Na Lạp thị vừa nói xong, Dận Chân liền thân nhiên nói: “Ân, còn lại đều nhờ phúc tấn.”

Nói xong, hần liền mang theo Tiểu Lộc Tử rời đi. Vì thế mọi người lại đứng dậy hành lễ nói: “Cung tiễn gia.”

Chờ bóng dáng Dận Chân biến mất ở ngoài cửa mới đứng dậy.

Tuệ Châu hiện tại đồ có chút không biết chính mình đối Dận Chân rốt cuộc ôm có gì loại ý tưởng, nhìn địa phương hần rời đi có chút xuất thần. Cảnh thị thấy thế, lôi kéo tay Tuệ Châu ngồi xuống, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Có một số việc nếu đã không thể thay đổi, liền thuận theo tự nhiên đi.”

Tuệ Châu quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía Cảnh thị, Cảnh thị hai mắt tựa hồ có thể nhìn ra hết thảy, lại giống như lộ ra thân nhiên bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Chậm rãi sẽ thói quen, có chút thứ ta tranh cũng tranh không được, không bằng vô cầu, miễn cho khổ chính mình.”

Tuệ Châu nói: “Không phải, Cảnh tỷ tỷ hiểu lầm.”

Cảnh thị cũng không đáp lời, vỗ vỗ tay Tuệ Châu, quay đầu đi.

Trong phòng, các nữ nhân lại tùy ý nói nói mấy câu, rồi tự tan.

Tuệ Châu trở lại viện của mình, lập tức cởi hài, nằm lên giường, xoa đầu gối nói: “Hôm nay thật là mệt, ta phải quỳ gần nửa canh giờ đâu.”

Tổ Tâm cười nói: “Chủ tử, đây chính là có thể diện, còn là đỉnh ân tích phúc, là việc đại hỷ. Nay nô tỳ cũng dính chủ tử quang, xem như mở rộng tầm mắt, thì ra hoàng gia qua năm mới cũng thường đồ ăn.”

Tuệ Châu nghĩ lại, cũng không sai, cổ đại có thể được Hoàng Thượng chúc phúc, ân thưởng chắc chắn là thiên đại vui mừng, liền cười trừ, tìm việc khác nói: “Hôm nay, ta nhận lời Cảnh tỷ tỷ chọn mấy trương hình mới mẽ dán song cửa sổ đưa cho nàng, người cũng giúp chọn xem.”

Tổ Tâm vừa nói, xuất ra hộp gỗ đựng những hình đã cắt được, chủ tớ hai thảo luận rôm rả, chọn ra hai trương tinh xảo hình “Con chuột đón đầu” và “Hạc vũ cúc” (hình hoa cúc của Tuệ Châu nhà ta đó), lại lấy ra hình “Quý hoa tường điều”, “Như ý cát tường”.

Chọn xong, lại cảm thấy lễ vật này có chút đơn giản, Tuệ Châu liền làm thêm vài món

đồ thủ công. Tuệ Châu cùng Tổ Tâm chuẩn bị đưa lễ vật đến chỗ Cảnh thị, lại thấy Nguyệt Hà nâng khay đào thọ tiến vào, bẩm báo: “Hồi chủ tử, đây là phủ ân thưởng xuống, tổng cộng ba trăm ba mươi cái quả. Ngoài ra, theo thông lệ còn có ba trăm lượng bạc, nhưng trong phủ nói năm nay giảm phân nửa, nên nay cũng bị giảm mất.”

Nói xong đặt lên bàn, Tuệ Châu nhìn nhìn, chỉ thấy cũng có hai đường, cũng có dưa và trái cây rau dưa, cũng có bút đỉnh như ý, cũng có bát bảo liên xuân. Tuệ Châu cười nói: “Này lệ giảm phân nửa, còn có này nhiều ngân quả tử, xem ra ta còn là một cái phú bà thôi.”

Nghe lời Tuệ Châu nói, Tổ Tâm, Nguyệt Hà cười không ngừng. Chủ tớ ba người tiếp tục trò chuyện, Tuệ Châu cũng chọn vài cái túi thơm, vật trang sức, khăn tay thêu, cùng hình giấy dán song cửa sổ cùng nhau cho vào hộp, sai Nguyệt Hà đưa đến chỗ Cảnh thị.

Qua chính ngộ, hạ nhân trong viện tiếp tục công việc. Trước đi khổ phòng lĩnh câu đối, treo biển cùng dán hình lên cửa sổ, trên cửa và mái hiên. Sau đó, bắt đầu đổi chần đệm, quét tước sân, thu thập chính ốc Tuệ Châu ở, buồng trong, thư phòng. Đến buổi chiều, còn phải nghênh đón Ô Lạt Na Lạp thị phái tới ban thường. Ô Lạt Na Lạp thị cũng hào phóng, phần cho Tuệ Châu nhất kiện bút lông nhỏ da đại bang ngự ban, làm cho Tuệ Châu hưng phấn nửa ngày, không nghĩ tới kiếp trước nghĩ cũng không dám nghĩ da đại bang, chính mình kiếp này cư nhiên có được, liền đem da đại bang nhìn lại xem, sờ lại sờ.

Một ngày bận rộn kết thúc. Thẳng đến canh hai, nằm trên giường ngủ, Tuệ Châu còn mơ hồ nghĩ. Xem ra số mình thật may mắn, có được da đại bang, còn có bạc mừng năm mới. Năm đó, nếu xuyên vào dân chúng bình dân, hiện tại, nói không chừng vẫn còn ở nơi nào đó ăn đói mặc rách. Người thành thức ăn. Người chết nằm ngôn ngang.....

Sáng sớm hôm sau, Tuệ Châu dậy rất sớm. Cả đêm gặp ác mộng liên tục, nàng luôn mơ thấy mình bị những người khác giải phẫu ăn.

Buổi sáng, Tô Tâm gặp Tuệ Châu về mặt mệt mỏi, sắc mặt có chút trắng bệch, thân thiết nói: “Chủ tử, người làm sao vậy? Ba mươi Tết không thể sinh bệnh nha.”

Tuệ Châu lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là buổi tối ngủ không ngon thôi.”

Nói xong, nàng chuẩn bị đi chính viện.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm. Không khí trong phủ không náo nhiệt như hôm qua. Từ chính Tỵ (10 giờ), Dận Chân đã mang theo phúc tấn, hai vị trắc phúc tấn cùng với Hoành Quân, đại cách cách đi trong cung tham gia gia yến. Những người khác ở lại trong phủ, tự mình dùng cơm trưa cùng cơm chiều. Tuệ Châu cùng thê thiếp trong phủ tiễn bọn họ rời đi, không chuyện gì, trở lại trong phòng. Suy nghĩ mọi chuyện trải qua, Tuệ Châu mơ mơ màng màng ngủ.

Màn đêm dần buông xuống. Dù nam nữ chủ nhân cũng không ở, gác đăng ở cửa chính các viện vẫn chiếu sáng đường đi trong phủ. Mọi nơi đều có đèn cung đình ở chỗ rẽ, ngay cả nơi ở của nô bộc cao thấp cũng đều trang trí sắc màu rực rỡ. Khung cảnh nhìn qua hoà hợp êm thắm.

Đến giờ Dậu, đầu bếp phòng liền đưa tới cơm canh đến viện của Tuệ Châu. Hơn nữa, Hạ Mai cũng làm rất nhiều đồ. Bát đĩa to nhỏ bày kín bàn. Đối mặt với một bàn lớn thức ăn, chỉ có duy nhất bản thân, Tuệ Châu khó tránh khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Ăn cơm xong, Tuệ Châu ngồi ở kháng cùng Tô Tâm, Trương ma ma, Hạ Mai, Nguyệt Hà nói chuyện vui vẻ. Buổi chiều đã ngủ không ít, hiện tại cũng không buồn ngủ, các nàng tiếp tục trò chuyện nửa buổi.

Mau qua giờ tỵ (buổi tối 11 giờ đến 1 giờ sáng hôm sau), Tuệ Châu có chút buồn ngủ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài “Ầm vang” một tiếng, tiếp theo đó là tiếng pháo “噼里啪啦 cách cách”, nháy mắt tỉnh táo trở lại. Vừa thấy, đám người Tô Tâm đã ở thềm đón thượng ngũ gậy, hiện tại đều bị làm tỉnh lại. Tuệ Châu thấy thế cười to nói: “Hôm nay, người gác đêm đều đã chu đưa ra giải quyết chung.”

Nguyệt Hà tâm tính hoạt bát đang định hỏi vài câu khi, một cái nhìn không quen mặt nha hoàn tiến vào, cấp Tuệ Châu đập đầu hành lễ nói: “Nô tỳ thỉnh cách cách an khang, tân niên cát tường. Bẩm cách cách, nô tỳ phụng mệnh Cao công công đến thỉnh cách cách đi chính viện, gia, phúc tấn, hai vị trắc phúc tấn cùng hai vị tiểu chủ tử đều từ trong cung đã trở lại.”

Tuệ Châu vuốt cằm, cho nha hoàn thưởng, tiễn nàng. Vội vàng sửa sang lại quần áo búi tóc, mang theo Tô Tâm, vội vàng hướng chính viện tiến đến.

Vào chính viện, liền gặp Dận Chân, Ô Lạt Na Lạp thị đã thay đổi thường phục ngồi ở ghế trên. Chờ thê thiếp Dận Chân đều đến, đã là một khắc sau. Tiếp theo Hoành Quân, đại cách cách, còn có Hoành Khi được mẹ ôm, Ô Lạt Na Lạp thị cùng Lí thị, Niên thị hành lễ dập đầu. Hoành Khi vẫn bọc thăm rất dày, lại bị mẹ ôm, Tuệ Châu không thể thấy rõ này bộ dáng tiểu a ca, thỉnh thoảng nghe thấy hân cười ha ha, hẳn là một tiểu hài tử rất hoạt bát. Cúi đầu, chợt nghe Dận Chân nghiêm túc nói: “Qua hôm nay, các người liền lại thêm một tuổi, phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, hiểu kính cha mẹ.”

Sau đó, có ý dặn Hoành Quân ở trong cung cố gắng học tập, rồi sai Tiểu Lộc Tử đưa lên bao lì xì cho bọn trẻ.

Ô Lạt Na Lạp thị lại mang theo trong phủ sở hữu thê thiếp cấp Dận Chân dập đầu hành lễ. Tuệ Châu mới phát hiện, Dận Chân ngoài ba thiếp thất nổi danh, còn có bốn nữ nhân ăn mặc bình thường nhưng đều rất xinh đẹp. Thừa dịp không ai chú ý liền lặng lẽ hỏi Cảnh thị mới biết, đây là người khác đưa, danh phận rất thấp, ở trong phủ xưng là cô nương, không có tư cách thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, chỉ có những dịp đặc biệt mới được đi ra. Nghe thế, Tuệ Châu không tự giác nhớ tới đêm đó Dận Chân thô bạo, thật đúng là thiên hạ quạ con nào cũng đen (thiên hạ quạ đen bình thường hắc), bình thường luôn một bộ lãnh khốc cũng vẫn là một nam nhân. Ca ca còn nói nữ nhân của hân thiếu, thế này cũng kêu thiếu, tính cả mình, tổng cộng mười bốn nữ nhân, cái này cũng còn chưa tính những người mình không biết. Bản thân mình cứ thế trở thành một trong phần đông nữ nhân của hân, nghĩ sẽ không chú ý liếc hướng Dận Chân, không nghĩ bị bắt gặp. Ánh mắt Dận Chân híp lại, nhướng mày nhìn qua, Tuệ Châu lập tức giật mình, lập tức cúi đầu, phục thấp làm thiếp.

Cư nhiên mang theo tức giận nhìn về phía mình, thấy mình bắt gặp thì lập tức cúi đầu, Dận Chân có chút mỉm cười, lập tức nghĩ đến chính mình chẳng lẽ làm cho người ta sợ hãi như thế, có chút không vui. Nữ Hồ Lộc thị thân là hoàng gia nhân, lại là cách cách của mình, tại đại sánh lại lớn mặt không để ý phụ đức nhìn thẳng, cũng quá không biết quy củ. Thành thật Nữ Hồ Lộc thị đều như thế, kia cái khác chẳng phải là lại càng không biết quy củ. Vì thế Dận Chân chờ Ô Lạt Na Lạp thị đoàn người lễ tất sau, nói: “Một năm nay, phúc tấn đã vất vả, đem trong phủ từ trên xuống dưới để ý tốt lắm, cũng đem hậu trách duy trì hài hoà. Bất quá, người cũng không thể rất nhân từ, vẫn phải cai quản, trong phủ có vài người có chút không quy củ, bất luận là chủ tử vẫn là nô tài, đều nên chỉnh đốn, duy trì quy củ trong phủ. Nhất là phụ đức, nữ giới, người cũng làm cho các nàng lại nhiều học học.”

Buổi nói chuyện nói đoàn người có chút buồn bức, Ô Lạt Na Lạp thị cũng có chút nghi hoặc, đây là làm sao vậy, êm đẹp liền huân khởi quy củ, xem ra là có vấn đề, năm sau chờ một lần nữa chỉnh đốn. Ô Lạt Na Lạp thị thấp giọng ứng thanh. Dận Chân vuốt cằm, mọi người mới trở về chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tuyệt Rơi

Cao Đức khom người bấm báo nói: “Gia, phúc tấn, chúng nô tài quý tạ chủ tử ân điển, tiến đến hành lễ.”

Dận Chân gật đầu đáp ứng, Cao Đức lập tức đứng dậy hướng tiểu thái giám bên người thì thầm vài câu, chỉ thấy tiểu thái giám kia đi ra ngoài. Chỉ chốc lát, trong phủ thái giám, các mama quản sự, các tổng quản thôn trang ở bên ngoài chính đường quý xuống hành lễ. Sau đó Dận Chân nói một câu “Thường”, liền nghe thấy nam nữ thái giám cùng hô tạ ân. Tiếp đến, Tiểu Phúc Tử liền dẫn bảy, tám nha hoàn ở bên ngoài chính đường bưng tiền mừng tuổi, hà bao, vàng bạc, hoa quả.

Làm xong hết thấy lễ nghi quy củ, mọi người mới đến sau bình phong thanh kim nước sơn điểm thụy, đi vào Noãn các, ấn tôn ti lần lượt ngồi xuống, chuẩn bị đi đón giao thừa và đến tập tục cuối cùng, ăn bánh trôi. Lúc này, Tuệ Châu ngồi ở trung gian, phía dưới là đám thị thiếp của Dận Chân.

Đêm giao thừa hôm nay, tất cả người Mãn Thanh muốn ăn bánh trôi. Tuệ Châu ngồi vào chỗ của mình, nha hoàn bưng khay trà đặt chén thủy tinh nhỏ đi lên tiến đến, lục tục đem bánh trôi bày thành hàng đặt trên bàn, ý năm sau tài lộc thuận khí.

Dọn xong bánh trôi, nha hoàn gấp bánh trôi thứ nhất đặt trước mặt Dận Chân. Dận Chân cầm đũa trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, bắt đầu ăn, sau đó đem một đồng tiền phun ra. Tiểu Lộc Tử thông minh, vội vàng nói: “Chúc mừng gia, năm sau tất có đại phúc.”

Dận Chân gật đầu, xem như ứng.

Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Gia, nay ở trong cung cũng ăn là đồng tiền. Thiếp nghĩ năm sau, trong phủ khẳng định hội thêm tiểu a ca.”

Nói xong liền nhìn về phía Niên thị, Niên thị ngồi ở bên cạnh Dận Chân. Nghe Ô Lạt Na Lạp thị nói, Niên thị vô hạn thẹn thùng, nhìn thoáng qua Dận Chân, lại cúi đầu thẹn thùng.

Dận Chân tựa hồ cũng rất vui vẻ khi nghe câu này, cười nhìn Ô Lạt Na Lạp thị, hình như có chút nhẹ giọng nói: “Phúc tấn vất vả. Năm nay làm liên lụy người.”

Ô Lạt Na Lạp thị ánh mắt có chút hồng hồng, thanh âm mang theo run run, nức nở nói: “Đây là bổn phận của thiếp, có những lời này của gia, hết thấy đều đáng giá.”

Tuệ Châu không biết suy nghĩ của những người khác là như thế nào. Đây là lần đầu tiên nàng gặp Dận Chân cười, tươi cười thực đậm, lại làm nhu hòa góc cạnh sắc bén của gương mặt. Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên bản thân gặp Ô Lạt Na Lạp thị hữu tình tự phật phùng, ở trong mắt Tuệ Châu, nàng cho tới bây giờ đều là đoan trang, cao nhã, là hiền thê được thời đại này ca tụng, hiền lành mà xa cách. Chắc là tình cảm bọn họ có sự khác biệt so với những người khác đi, vợ chồng từ niên thiếu, đồng cam cộng khổ mười mấy năm.

Sau nửa canh giờ, mọi người đều ý tứ tính ăn bánh trôi, lại chúc nhau cát tường. Thẳng đến qua canh hai, Ô Lạt Na Lạp thị mới nói: “Nhìn trời cũng không sớm, mọi người đều tan đi. Sáng sớm đầu năm sẽ phải vào trong cung, mọi người cũng không cần đến thỉnh an, ngày mai nghỉ ngơi một chút.”

Mọi người cúi người hành lễ với Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp thị, đều tự trở về.

Tuệ Châu trở lại sân, đã qua canh hai (3 giờ sáng), cả sân đèn đuốc sáng trưng, cũng không làm buồn ngủ. Những người khác trong viện đều chống lại cơn buồn ngủ chờ chính mình, lòng người thật dài, tuy nói đây là bổn phận khi làm hạ nhân trong thời đại này, nàng vẫn không khỏi cảm động.

Nguyệt Hà gặp Tuệ Châu đã trở lại, lập tức hầu hạ Tuệ Châu cởi giày lên giường, Hạ Mai cũng lấy nước ấm giúp Tuệ Châu rửa mặt. Tuệ Châu uống một hớp lớn trà hạnh nhân, thở dài, nói: “Vẫn là trở lại địa bàn của mình thoải mái. Đúng rồi, các người ăn bánh trôi chưa?”

Nguyệt Hà đáp: “Nhóm nô tỳ chưa thể ăn a, muốn chờ chủ tử cùng Tổ Tâm tỷ đã trở lại rồi dùng.”

Tuệ Châu nghĩ mình ở chính viện Noãn các cũng mới ăn một cái bánh trôi nhỏ, hiện tại cũng có chút thèm ăn, vì thế cười nói: “Được rồi, là ta hại người còn chưa được ăn bánh trôi. Vậy hiện tại đi xuống đi nấu chút đi, ngày ba mươi Tết không thể không ăn bánh trôi.”

Nguyệt Hà cười vui vẻ hưởng ứng, cùng Hạ Mai rời khỏi ốc.

Không ra trong chốc lát, Nguyệt Hà, Hạ Mai liền bưng lên vài bát bánh trôi nóng hôi hổi. Tuệ Châu nói: “Nguyệt Hà, người đi gọi Trương ma ma cũng tiến vào. Thời gian cũng không sớm, đợi lát nữa mọi người cùng nhau ăn.”

Nói xong, chờ Tổ Tâm liền lấy từ trong bát hai cái bánh trôi, để thêm vào trong đĩa Tuệ Châu để Tuệ Châu thừa dịp nóng ăn trước, Hạ Mai cũng cầm lấy bốn tách trà có nắp phân biệt ở bên trong rót một chút, Trương ma ma cùng Nguyệt Hà liền vào phòng.

Sau đó bốn người cùng nhau cấp Tuệ Châu đập đầu hành lễ. Tuệ Châu vội vàng cười nói: “Tốt lắm. Lễ cũng miễn. Mau đứng lên đi. Mấy ngày nay cũng khó cho các người.”

Nói xong, liền từ kháng ô xuống bên cạnh bàn lấy ra bốn túi đựng vàng bạc, hoa quả, đưa cho các nàng cười nói: “Thu của ta hà bao. Năm sau không cho nhân hạ a. Hiện tại, các người mau đem bánh trôi lấy đến ăn đi. Nếu không ăn liền hỏng.”

Tổ Tâm mang theo những người khác lại hướng Tuệ Châu tạ ân, rồi bung lên chén bánh trôi, đứng ở Tuệ Châu bên cạnh ăn.

Tuệ Châu ăn mấy miếng bánh trôi, gặp Nguyệt Hà, Hạ Mai về mặt thỏa mãn, ngay cả Trương ma ma cũng là vẻ mặt kích động. Xem ra tư tưởng thâm căn cố đế là không đổi được. Chủ từ ban cho nô tài cùng nhau dùng bữa, cho dù là đứng, cũng là một việc vô cùng vinh hạnh. Kìa mình phải thói quen làm cho người ta hầu hạ ăn cơm, thói quen làm cho người ta quỳ xuống hành lễ với mình.

Thói quen. Nghĩ đến Dận Chân. Nghĩ đến hiện tại cuộc sống. Nghĩ đến bên ngoài nhân là thức ăn. Tuệ Châu đánh cái rùng mình.

Xem ra chính mình về sau sẽ chậm rãi thói quen cuộc sống hiện tại. Từ sinh lý đến tâm hồn về sau đều trở thành một trong số nữ nhân của phủ. Không. Hiện tại nàng đã là nữ nhân của hắn. Vậy trái tim mình cũng thế sao?...

Đảo mắt qua 15 tháng giêng. Từ ngày mồng tám tháng chạp đến tết âm lịch lại đến nguyên tiêu. Cứ như vậy, cuộc sống lười nhác nhân nhả bất tri bất giác trôi qua.

Hôm nay, Tuệ Châu tỉnh lại, mở ra mắt, nhìn xuyên qua cửa sổ bên ngoài một mảnh sáng, bên ngoài tuyết hẳn đã rơi đi.

Nghĩ, Tuệ Châu liền từ trong thất thần tỉnh lại, đã thấy Tổ Tâm cùng Nguyệt Hà bung chậu nước, chậu than đi đến. Tổ Tâm nói: “Chủ tử đã tỉnh? Bên ngoài tuyết rơi, có chút lạnh, hôm nay nên mặc dày chút.”

Sau đó lại bảo Nguyệt Hà đem chậu than hồng đặt ở gần đó, tự mình hầu hạ Tuệ Châu mặc quần áo rửa mặt.

Tuệ Châu vui vẻ nói: “Quả nhiên là tuyết rơi, năm nay tuyết rơi so với năm vừa rồi muộn hơn nhiều lắm, a, ta nên đi ra ngoài nhìn xem.”

Nói xong, nàng nhanh chóng thu thập thỏa đáng, đi ra ngoài.

Tổ Tâm thấy thế, cười nói: “Chủ tử, sao? Nhìn hơn mười năm tuyết rơi, ngài còn xem đủ chưa đủ, cứ nhiên như vui mừng vậy.”

Tuệ Châu có chút ngượng ngùng cười cười, cũng liền chờ Tổ Tâm hầu hạ chính mình rửa mặt, chải đầu. Không ngờ Nguyệt Hà phản bác nói: “Tuyết rơi nhìn thấy liền vui vẻ, ta ở phương bắc cũng là hàng năm gặp tuyết, kết quả sáng nay đứng dậy thấy bên ngoài tích lũy một đêm tuyết, cũng vui mừng giống như chủ tử vậy. Không, không, là so với chủ tử còn vui mừng hơn, vội vã chạy tới ngoài phòng.”

Tổ Tâm bất đắc dĩ nhìn hai người, lắc đầu cười.

Trang điểm xong, chờ Hạ Mai bung bữa sáng, Tuệ Châu ăn qua loa hai, ba cái đồ ăn, bánh trái cùng bát chè hạnh nhân sau, mang theo Tổ Tâm ra cửa, theo viện phía sau vòng quanh, đi chính đường thình an.

Bên ngoài một mảnh trắng xóa. Hôm nay là đại hàn, sắc trời còn có chút u ám, lại bị tuyết trắng làm cho như ban ngày. Tuyết càng lúc càng lớn, một đoàn, nhất đám rơi xuống, giống như vô số quả bông bị đập vỡ vụn từ trên trời lộn mèo xuống.

Tổ Tâm thấy thế, không khỏi oán giận nói: “Chủ tử, tuyết rơi rất nhiều, ngài cũng cho ta lấy ô che. Hiện tại trở về lấy, nhất định chậm giờ thình an. Nếu tuyết tan, ngài nhiễm phong hàn thì làm thế nào.”

Tuệ Châu cũng không để ý tới Tổ Tâm, bước vòng qua hoa viên trong phủ.

Giờ phút này, Tuệ Châu là bị cảnh làm mờ mắt. Dận Chân không thích hoa, vì vậy trong phủ có đủ các loại cây cối cao ngất. Cây trong vườn bị tuyết bao phủ tựa như một gốc cây bạch ngọc lâu năm. Liễu rủ chi bạch phiêu đảng, lùm cây đều thành san hô từng trắng noãn, thiên hình vạn trạng, làm người ta mê say, nhất thời làm cho Tuệ Châu có cảm giác đang chìm trong thế giới cổ tích.

Tiếp tục đi đến ngoại viên, Tuệ Châu đánh một cái hắt xì thật to. Tổ Tâm lập tức nhắc đi nhắc lại: “Kêu chủ tử đem theo ô, choàng thêm áo choàng mới đi, không nghe, hiện tại lạnh rồi? Vẫn là sớm đi chính đường, nơi đó có đốt than ấm áp, người cũng sẽ không bị đông lạnh.”

Tuệ Châu cũng có chút lạnh, nghe Tổ Tâm nói, mới bỏ qua ý tưởng tiếp tục thưởng tuyết trong đầu, nhanh chóng tiến đến chính viện.

Đại khái chậm trễ chút thời gian, khi Tuệ Châu đi vào chính viện, từ trong phòng đã truyền ra từng trận tiếng cười nói. Tuệ Châu vội vàng vào phòng, liền thình an Ô Lạt Na Lạp thị hành lễ. Thăm nghĩ, may mắn hai vị trắc phúc tấn và Vũ thị đều còn chưa tới.

Chờ Tuệ Châu ngồi vào chỗ của mình, Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội ta nghĩ là ở bên ngoài rất lạnh mà. Người cũng là, trời lạnh, lại tuyết rơi lớn, cũng không biết mang theo ô, thêm áo choàng rồi đến. Quên đi, vẫn là làm cho nha đầu cho người châm chén trà nóng đi.”

Tuệ Châu cười đáp: “Phúc tấn nói phải, tỷ thiếp sơ sót, tạ phúc tấn quan tâm.”

Ô Lạt Na Lạp thị cũng liền cười cười không đề cập tới. Tuệ Châu nhận lấy trà nóng từ nha hoàn, cũng không phát hiện Tô Tâm thăm oán nhìn mình, liền cảm thấy Ô Lạt Na Lạp thị hôm nay đã chính mình tựa hồ thực thân thiết nhiệt tình, chẳng lẽ chính mình thế nào hợp mắt nàng?

Đang nghĩ tới, chợt thấy Niên thị đại nha hoàn Hiểu Oanh chạy vào, cũng không hành lễ liền khóc nói: “Không tốt, phúc tấn.....”

Mọi người thấy thế liền nhẹ giọng, Ô Lạt Na Lạp thị nhẹ nhún mắt, quát: “Khóc quái gì, chậm rãi nói, có chuyện gì quan trọng như vậy?”

Hiểu Oanh giống như dùng hết toàn bộ khí lực, ngã ngồi, thở hồng hộc nước nờ nói: “Phúc tấn, mau đi xem một chút đi, chủ tử của ta..... tự nhiên..... hôn mê bất tỉnh, hạ

thân..... hạ thân còn luôn luôn đỏ máu.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đẻ Non [Thượng]

Không khí giống như ngưng kết, vô cùng khẩn trương, phòng trong thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Ô Lạt Na Lạp thị mạnh mẽ theo ghế trên đứng lên, lớn tiếng nói: “Cái gì, chảy máu, còn hôn mê bất tỉnh.”

Nói xong, trầm mặc một lát, khôi phục lại ánh mắt sắc bén nhất nhìn về phía mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Hiểu Oanh, tiếp tục nói: “Vậy người còn khóc cái gì, cũng không biết đi thỉnh Thái y, nếu chủ tử của các người lại cái..... Quên đi, Tiểu Phúc Tử, đi thỉnh Thái y, tốt nhất có thể đem Lý thái y mời đến.”

Lại tiếp tục dặn vài câu, cũng không quản Hiểu Oanh vẫn ngồi dưới đất khóc, liền mang theo Tuệ Châu cùng Tổng thị, Cảnh thị tiến đến viện của Niên thị.

Kỳ thật, Tuệ Châu không muốn đi, Niên thị tám phần là đẻ non, chính mình đi qua có ích lợi gì đâu? Tuệ Châu không khỏi đem ánh mắt liếc về phía Ô Lạt Na Lạp thị đi ở phía trước. Cảnh thị gặp Tuệ Châu dường như có chút đăm chiêu, liền kéo cánh tay Tuệ Châu nhẹ giọng nói: “Tuệ Châu muội muội, người không cần nghĩ nhiều. Nay nữ nhân hậu viện thân thể vốn nhược, không giữ được thai nhi cũng là chuyện thường.”

Tuệ Châu hướng Cảnh thị cười, xem như đáp lại.

Tuyệt không biết mệt mỏi là tả rơi xuống, tuyệt động trên đất đã cao gần nửa thước. Tuệ Châu đã cảm thấy được thế nào là tay chân đông lạnh, hàn khí bức người. Cũng may viện của Niên thị cách chính viện khá gần, ước chừng một khắc cũng đến. Viện môn mở rộng, vừa đi đến phía dưới mái hiên, chợt nghe bên trong âm ỉ, còn thường thường thanh âm nữ tử khóc hỗn loạn.

Đi vào nội đường, mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi. Chúng nô bộc vừa thấy Ô Lạt Na Lạp thị, liền quỳ xuống hành lễ thỉnh an, Ô Lạt Na Lạp thị cá giận nói: “Còn thỉnh an cái gì a, một đám rối loạn, quy củ đều để đi đâu vậy. Các người chủ tử hiện tại là cái gì tình huống, còn không mau dẫn đường.”

Một đám người quỳ trên mặt đất bị dọa im bật, chỉ có một tiểu nha đầu mười lăm sáu tuổi đứng lên vén lên rèm cửa buồng trong, Ô Lạt Na Lạp thị dẫn theo đoàn người đi vào buồng trong.

Buồng trong than cháy, cửa sổ đóng gát gao, mùi máu tươi càng thêm đặc hơn tràn ngập toàn bộ phòng, làm cho người ta muốn nôn mửa. Tuệ Châu cường chế cảm giác ghê tởm, hướng Niên thị nhìn lại. Niên thị trên mặt không hề có huyết sắc, hấp hối nằm, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, miệng giống như mộng mà không phải mộng nói nhỏ “Đứa nhỏ..... Gia, cứu ta..... Con của chúng ta.....”

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn thấy, nói: “Mama không cần hành lễ, người đi đốt chút hương liệu để tan đi mùi ở trong phòng, nấu ít nước ấm, hầm canh táo đỏ cho chủ tử người uống. Phải rồi, không cần quá lo lắng, Thái y trong cung lập tức đến, Niên muội muội cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

Hình ma ma đứng ở bên cạnh nước nờ nói: “Phúc tấn, cầu ngài nhất định phải cứu chủ tử nhà ta a, lão nô đi làm ngay bây giờ.”

Nói xong, Hình ma ma liền rời đi.

Ô Lạt Na Lạp thị đứng ở bên giường gọi vài tiếng “Niên muội muội”, Niên thị không hề phản ứng, nàng mới lui ra phía sau vài bước nói: “Niên muội muội, cho tới bây giờ đều là người lương thiện, nay sao lại gặp việc như vậy a.”

Nói xong, ánh mắt liền đỏ, thanh âm trở nên nghẹn ngào. Tổng thị cũng nhỏ giọng khóc nói: “Phúc tấn, người đừng khổ sở, tựa như ngài nói, Niên muội muội cát nhân thiên tướng, chắc chắn không có việc gì.”

Tiếp theo, Cảnh thị cũng khuyên vài câu. Tuệ Châu cảm thấy tuy có chút đồng tình Niên thị, cũng hy vọng nàng có thể bình an vô sự, nhưng làm thế nào cũng không khóc được như các nàng a, cô đại nữ nhân làm thế nào nói khóc là có thể khóc. Nghĩ đến Tổng thị bình thường không thấy giao du cùng

Niên thị, hiện tại lại một bộ tỷ muội tình thâm.

Khi Tuệ Châu đang nghĩ mình cũng nên rơi vài giọt nước mắt hay không, Tiểu Phúc Tử mang theo Thái y đi đến.

Ô Lạt Na Lạp thị dùng khăn tay chấm khô mắt, nói: “Lý thái y, không cần đa lễ, mau đi xem một chút tình trạng Niên muội muội hiện tại thế nào. Có cái gì cần cứ việc đề xuất, nhất định phải để Niên muội muội bình an.”

Tuệ Châu liếc mắt một cái liền nhận ra người đến là vị lần trước đã bắt mạch giúp mình.

Lý thái y vẫn hành lễ với Ô Lạt Na Lạp thị, mới bước nhanh hướng Niên thị. Ô Lạt Na Lạp thị gặp Lý thái y bắt đầu bắt mạch cho Niên thị, liền quay đầu nhỏ giọng nói: “Tốt lắm, ba vị muội muội, hiện tại Lý thái y cũng đến đây, chúng ta nên đi ra ngoài đi, miễn gây trở ngại Lý thái y chẩn trị.”

Đi vào chính đường, Ô Lạt Na Lạp thị ngồi ở chủ vị, phân phó nói: “Tiểu Phúc Tử, đi đem Hình ma ma cùng nha đầu trực tới hôm qua kêu lên đến. Đứng rồi, tìm một tiểu nha đầu cẩn thận đến hầu buồng trong.”

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Phúc Tử trở lại phục mệnh, cùng đi còn có Lí thị. Lí thị tiến ốc liền về mặt lo lắng, đi vào tới hỏi: “Niên muội muội thế nào? Thái y có đến không? Bọn nô tài đáng chết, làm việc cũng không hẳn hoi. Toàn bộ tha đi ra ngoài trừng tể.”

Hình ma ma cùng tiểu nha hoàn nghe xong Lí thị nói, lập tức quỳ xuống dập đầu thỉnh tội. Tiểu nha hoàn lại sợ tới mức thân mình lạnh run, anh anh khóc. Ô Lạt Na Lạp thị thấy thế, nhíu mày, không hờn giận nói: “Lý muội muội, Ngươi vẫn nên ngồi xuống trước đi. Hiện tại, Lý thái y đang ở trong phòng chữa trị. Về phần những việc khác về sau rồi nói.” Lí thị ngồi xuống, cầm lấy chén trà, giả ý nhấp một ngụm, nói: “Phúc tấn nói phải. Hiện tại quan trọng nhất là Niên muội muội. Nàng hiện tại là tâm can bảo bối của gia, không thể có một chút sai lầm. Ta cũng nóng vội, quan tâm Niên muội muội. Ai, cũng tại bọn cầu nô tài này thế nào vô dụng như vậy.”

Ô Lạt Na Lạp thị cũng không nói, trực tiếp hỏi: “Hình ma ma, ngươi là thị tì của Niên muội muội, là người có thể tin. Ngươi đem việc Niên muội muội tỉ mỉ nói một lần cho ta. Các vị muội muội cũng nghe đi.”

Hình ma ma trả lời: “Hồi phúc tấn, chủ tử sáng nay thức dậy có chút không thoải mái. Lão nô thấy mặt đất phủ kín tuyết, liền khuyên chủ tử xin phép phúc tấn ngồi ở lại trong phòng nghỉ ngơi. Tuy nhiên, chủ tử là người biết quy củ, lại kính trọng phúc tấn, nhất quyết đi thỉnh an. Lão nô sai tiểu phòng bếp chuẩn bị điểm tâm giúp chủ tử ấm bụng. Ai ngờ vừa ăn mấy miếng, chủ tử đã nói thân thể lại càng không thoải mái, cả người vô lực. Lão nô liền đỡ chủ tử đến giường nằm. Ban đầu, chủ tử cảm thấy đỡ một chút. Lão nô cũng liền an tâm. Ai ngờ, chủ tử đột nhiên hét to một tiếng, ôm bụng kêu đau. Sau đó, hạ thân đổ máu. Lão nô vừa thấy, lập tức làm cho Hiều Oanh tiến đến bẩm báo phúc tấn, giúp chủ tử thỉnh Thái y.”

Ô Lạt Na Lạp thị hỏi: “Niên muội muội buổi sáng dùng đồ ăn còn giữ sao?”

Hình ma ma trả lời: “Lão nô đã yêu cầu người ta đem toàn bộ lưu trữ.”

Ô Lạt Na Lạp thị vừa lòng, gật đầu, nói: “Ân, Tiểu Phúc Tử. Ngươi cùng Hình ma ma trước đi xuống, đem mọi người trong tiểu phòng bếp gọi ra. Những người nào có thể qua tay đồ ăn của Niên muội muội cũng đều điều tra ra. Về phần những việc khác, chờ gia trở lại nói sau.”

Lại nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn còn ngồi dưới đất khóc, cau mày, không kiên nhẫn nói: “Đem nha đầu kia cũng cho ta lôi ra. Cẩn thận hỏi một chút Niên muội muội tới hôm qua có nơi nào không khỏe.”

Tiểu Phúc Tử khom người ứng, liền túm tiểu nha đầu cùng Hình ma ma lui ra.

Tuệ Châu lúc này thực không thoải mái, trên người tuyết hóa dính ẩm ướt quần áo. Vốn bên ngoài bị đông lạnh, cơ thể từ lạnh chuyển nóng lên, biến thành đầu chóng váng, mờ mịt. Trong phòng lại lan tràn mùi máu tươi càng làm đầu váng mắt hoa. Hiện tại, mình cũng không thể cịn phép trở về trước. Nữ nhân trong phòng tội gì phải thế? Chân chính quan tâm Niên thị lại chỉ có vài người. Hiện tại, Niên thị cần nhất là bác sĩ, muốn gặp nhất là Dận Chân.....

Cảnh thị gặp Tuệ Châu sắc mặt tái nhợt, chỉ ngồi yên lặng, liền quay đầu thì thầm nói: “Tuệ Châu muội muội, làm sao vậy, sắc mặt ngươi nhìn thật không tốt.”

Phòng trong có chút im lặng, Tuệ Châu không muốn bị chú ý, liền cười đối Cảnh thị lắc đầu, thời điểm đang muốn nói cái gì, bên ngoài có người thông truyền nói: “Vô cách cách đến.”

Vô thị được nha đầu đỡ tay đi đến, hành lễ nói: “Thỉnh an phúc tấn. Tỳ thiếp tới chậm, mong rằng phúc tấn thứ tội.”

Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu: “Vô muội muội không cần tự trách, bên ngoài tuyết rơi, gió lớn, tới chậm chút, không có việc gì.”

Vũ thị đứng dậy, ngồi xuống sau hỏi: “Tỳ thiếp nghe nói Niên phúc tấn chảy máu, rất là lo lắng, không biết nàng hiện tại thế nào.”

Ô Lạt Na Lạp thị nhíu mi nói: “Tình huống hiện tại ta cũng không biết, đều qua nửa canh giờ, cũng không thấy Lý thái y từ trong phòng đi ra. Niên muội muội ban đầu còn hôn mê, hiện tại cũng không biết đã tỉnh hay không.”

Tổng thị nói: “Phúc tấn, Vô muội muội, các ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, có Lý thái y, Niên phúc tấn chắc chắn không có việc gì.”

Lí thị nhíu mày, nói: “Đúng vậy, Niên muội muội phúc lớn mạng lớn, không có việc gì. Chính là không biết gia đã biết hay không?”

Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Ai, gia đang lâm triều, ta vốn định trước không cho người bẩm báo gia, miễn cho gia phân tâm. Bất quá, lúc Tiểu Phúc Tử đi thỉnh Lý thái y, gặp Tiểu Lộc Tử. Phòng chừng gia một lúc nữa sẽ trở về gấp.”

Khi nói chuyện, Lý thái y rút cục theo buồng trong đi ra. Ô Lạt Na Lạp thị không đợi hần hành lễ vội hỏi nói: “Thế nào? Lý thái y, Niên muội muội có khỏe không?”

Lý thị cũng vội la lên: “Thai nhi trong bụng Niên muội muội thế nào?”

Tuệ Châu mặc dù đầu có chút choáng váng, cũng rõ ràng cảm giác được một câu của Lý thị, trong phòng hình thành một loại không khí quỷ dị. Lý thái y đi đến trung gian phòng, quỳ xuống nói: “Phúc tấn thứ tội, nô tài vô năng, không thể bảo trụ thai nhi trong bụng Niên phúc tấn. Thỉnh phúc tấn trị tội.”

Lý thái y nói xong, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đẻ Non [Hạ]

Cũng may trầm mặc không quá lâu, Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Thật sự là khổ Niên muội muội. Quên đi, Lý thái y mau đứng lên đi, việc này cũng không thể trách người. Đứa nhỏ không giữ được, Niên muội muội tình huống hiện tại thế nào?”

Lý thái y lại dập đầu nói: “Tạ phúc tấn không trách tội.”

Tiếp theo đứng dậy đáp: “Hồi phúc tấn, nô tài đã muốn giúp Niên phúc tấn châm cứu. Niên phúc tấn ước chừng sau nửa canh giờ liền có thể tỉnh lại. Nô tài hiện cũng đem phương thuốc mở viết xuống, chờ Niên phúc tấn tỉnh lại, chén thuốc cũng có thể uống lên.”

Lý thị hai tay hợp thành chữ thập nói: “Thật sự là ông trời phù hộ, Niên muội muội coi như là trong bất hạnh có vạn hạnh, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. Tuy nhiên, Lý thái y, người cũng rõ thân mình Niên muội muội cũng không tốt. Ai, hiện tại lại gặp được như vậy chuyện, cũng không biết đối thân thể nàng có ảnh hưởng gì không?”

Lý thái y đang định hướng Lý thị khom người đáp lời, bên ngoài liền vang lên tiếp tiếng vẫn an “Nô tài (nô tỳ) thỉnh an gia, gia cát tường.”

Dận Chân sau khi lâm triều, liền được biết tin Niên thị gặp chuyện không may. Nhớ tới chính mình vừa mất con trai trưởng, mấy năm nay chỉ có hai a ca, trong đó, một cái còn quần tã lót. Thật vất vả Niên thị có bầu, mới mấy ngày liền xảy ra chuyện. Nay, Niên Canh Nghiêu rất phù trợ mình, Niên thị lại xảy ra chuyện. Nghĩ vậy, Dận Chân nhất thời phẫn nộ.

Tuệ Châu đang có chút hoảng hốt, nghe đối thoại, đột nhiên thấy Dận Chân hé ra gương mặt bình tĩnh đi vào. Sau ngẩn ngời kinh ngạc, liền lập tức đứng dậy, theo Ô Lạt Na Lạp thị cùng nhau hành lễ nói: “Thỉnh gia an khang.”

Tiếp theo một mảnh im lặng nửa ngày, Dận Chân nói: “Đứng lên đi.”

Tuệ Châu vốn tưởng rằng có thể trở về ngôi, gặp mọi người đều biết vâng lời đứng, cũng chỉ phải lấy lại tinh thần, lưu ý chung quanh nhất cử nhất động.

Ô Lạt Na Lạp thị chần chờ nói: “Gia, nói vậy ngài đã biết Niên muội muội xảy ra chuyện, này..... Lý thái y mới từ buồng trong đi ra, chỉ nói Niên muội muội vô sự, thiếp còn

không có hỏi xong, không biết gia?”

Dận Chân hướng Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu, ý bảo nàng ngồi xuống sau. Mặt không chút thay đổi nhìn về phía Lý thái y, trầm giọng hỏi: “Lý thái y, hiện tại Niên thị thế nào?”

Lý thái y gặp Dận Chân trên mặt âm trầm, hai mắt hung ác nham hiểm, không khỏi sợ tới mức sắc mặt tái đi, đầu lưỡi cứng đờ, “Phù phù” quỳ trên mặt đất, run run nói: “Hồi chủ tử, nô tài vô năng, không thể bảo trụ thai nhi trong bụng Niên phúc tấn.”

Nhắm mắt, đầu đụng trên mặt đất tiếp tục đáp: “Hiện tại, Niên phúc tấn đã muốn vô sự, sau nửa canh giờ có thể tỉnh lại. Bất quá, Niên phúc tấn vốn thân thể yếu đuối, lại đẻ non vào mùa đông, này, từ cung mất độ ẩm áp mà thể hàn..... Mùa đông là một năm bên trong dương âm tốt nhất thời tiết, chỉ cần trong mùa đông bảo dưỡng thích đáng, rồi hảo hảo điều dưỡng vài năm, Niên phúc tấn nhất định có thể dưỡng dục hoàng tôn.”

Tuệ Châu giật mình trụ, đối sự thần nhiên chỗ chỉ Lý thái y, cũng có như thế co quắp bất an một mặt. Bất quá Lý thái y trong lời nói đã có lỗ hổng, chẳng lẽ Niên thị trong vài năm tới cũng không thể có bầu, đối nữ nhân ở hậu trạch tới nói..... Lúc này, Dận Chân đang ngồi ở chính chủ, thường thức trà, vừa hạ triều, trên người còn mặc triều phục, quanh thân tản ra hàn khí nồng đậm, không giận mà uy. Trên mặt, mặc dù mặt không chút thay đổi, lại làm cho người ta áp lực không thể thở nổi.

Lý thị nghe thấy Lý thái y nói, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, trên mặt lại thản nhiên, đang muốn nói cái gì, lại thấy không khí có chút âm trầm, liền cảm thanh. Thẳng đến Ô Lạt Na Lạp thị nhỏ giọng kêu một tiếng “Gia”, Dận Chân mới thản nhiên nói:

“Nga, đứng lên đi.”

Ngấn ngời tạm dừng, lại nói “Vậy hiện tại, có ai có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.”

Ô Lạt Na Lạp thị nói: “Nghe Hình ma ma bên người Niên muội muội nói, Niên muội muội đêm qua còn có chút không thoải mái, sáng nay dùng chút đồ ăn, liền xảy ra chuyện. Thiếp đã bảo Tiểu Phúc Tử đem những kẻ hầu hạ Niên muội muội liên can đều kêu ra tra hỏi, đồ ăn sáng nay của Niên muội muội cũng để lại, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Dận Chân nói: “Lý thái y, người có nhìn ra nguyên nhân Niên thị đẻ non?”

Lý thái y lau mồ hôi trên trán, suy tư, rồi thật cẩn thận đáp: “Hồi chủ tử, theo mạch tượng Niên phúc tấn, không phải do được vật. Nữ tử mang thai ba tháng đầu vốn là nguy hiểm, Niên phúc tấn thân thể gầy yếu, nghỉ ngơi hợp lý có thể bình an vô sự. Nô tài tra xét Niên phúc tấn mạch tượng hồi lâu, phát hiện nang tử cung có dấu hiệu ngã sập xuống, này, nữ tử mới mang thai ngã sập xuống, khả năng lập tức không có gì trở ngại, nhưng tới ngày thứ hai sẽ có dấu hiệu chảy ít máu. Bất quá, lại còn có..... Nô tài cả gan, thỉnh chủ tử cho nô tài xem điểm tâm sáng của Niên phúc tấn.”

Dận Chân đáp ứng, sai người bưng tới điểm tâm của Niên thị cho Lý thái y kiểm tra, lại truyền đến Tiểu Phúc Tử, Hình ma ma cùng với nha hoàn hầu hạ tới hôm qua. Đợi bọn hầu hành lễ xong, Dận Chân hỏi: “Tối hôm qua là ai hầu hạ? Niên thị có ngã xuống hay không?”

Tiểu nha đầu không yên nói: “Hồi gia, tối hôm qua, khi nô tỳ hầu hạ chủ tử đi ngủ, chủ tử vẫn chưa từng ngã xuống. Chính là..... Cùng Hiếu Oanh tỳ tử bên ngoài trở về, ước chừng sau nửa canh giờ, nói bụng có chút không thoải mái. Nô tỳ nghĩ đi nói cho Hình ma ma, chủ tử lại nói không có gì đáng ngại. Vì thế, chủ tử liền quyết định chờ ngày mai nói sau, tiếp đến, chủ tử lại ăn hơn phân nửa bát canh ngô nấu thịt của cùng liền ngủ.”

Bỗng nhiên. Lý thái y vội vàng hỏi: “Cái gì? Canh ngô nấu thịt cua?”

Quý hướng Dận Chân khom người nói: “Chủ tử, theo nha hoàn này nói, Niên phúc tấn là cùng một người tên là Hiếu Oanh đi ra từng ngã xuống, nên truyền người này đến hỏi một chút, Niên phúc tấn hay không ở bên ngoài từng ngã sập xuống.”

Dận Chân sai người đi truyền Hiếu Oanh, hỏi tiếp: “Lý thái y, canh ngô nấu thịt cua có vấn đề gì sao?”

Lý thái y trả lời: “Hồi chủ tử, cua có công hiệu lưu thông máu, hóa tan ứ bầm. Cho nên, người mới mang thai nếu ăn nhiều có thể gây lưu sản. Nô tài vừa mới nhìn đồ ăn sáng của Niên phúc tấn. Phát hiện có một đĩa cháo chung của thủy tinh. Bên trong trừ bỏ thịt cua, còn có thìa là, hoa tiêu, hồ tiêu. Số hương liệu này tuy dùng để gia vị, nhưng chúng nó đều là hương liệu tính nóng. Người có thai ăn chúng sẽ dẫn đến vỡ nước ối sớm, tự nhiên sẽ lưu sản, dẫn đến hiện tượng sinh non.”

Lý thái y nói xong, trong phòng lại một trận trầm mặc. Tuệ Châu cũng Tô Tâm lấy lại hoàn toàn tinh thần đứng một bên. Ăn thịt cua sẽ đẻ non. Niên thị hẳn bởi vì ăn thịt cua cùng các hương liệu tính nóng mới dẫn đến đẻ non đi.

Chính lúc mọi người nín thở, tập trung hết sức, Hiếu Oanh bị đưa tới.

Hiếu Oanh vừa thấy trong phòng tình huống, lập tức quỳ xuống hành lễ. Dận Chân hỏi:

“Tối hôm qua là người hầu hạ Niên thị đi ra ngoài. Nàng có ngã sập xuống hay không? Thành thật nói ra.”

Hiếu Oanh giống bị Dận Chân dọa đến, vội vàng dập đầu khóc nói: “Nô tỳ đáng chết. Nô tỳ đáng chết.”

Dận Chân lạnh lùng nói: “Nói.”

Hiếu Oanh mới nức nở trả lời: “Gia, nô tỳ đáng chết. Từ khi chủ tử có thai tới nay. Mỗi ngày giờ chính Tuất (20 giờ) đều phải đi một vòng ở trong sân. Để ngừa hết ăn liền nằm dễ dàng gây béo phì. Vì thế, dựa theo chủ tử bình thường đi ở trong sân. Ai ngờ ra chính ốc, mới vừa đi đến chậu hoa sơn trà trước mặt, chủ tử liền... liền ngã xuống. Nô tỳ lập tức phù chủ tử đứng dậy. Không nghĩ tới lại làm ngã một lần. Gia. Nô tỳ nói mỗi câu đều là thật. Thời điểm chủ tử ngã sập xuống thực sự việc gì cũng không có. Nô tỳ... nô tỳ cũng không biết chủ tử làm sao có thể chảy máu.”

Hiếu Oanh nói xong, liền an an khóc.

Dận Chân “Ba” một tiếng đem chén trà ném trên mặt đất, đứng lên. Ánh mắt sắc bén nhìn mọi người trong phòng, cả giận nói: “Tốt, phi thường tốt. Hảo một cái ngã sập xuống, hảo một cái thịt cua cùng hương liệu tính nóng. Tốt. Tốt. Xem ra Niên thị chính là gặp nhiều việc trùng hợp như vậy cùng một chỗ mới lưu sản?”

Hào. Hào. Hào. Xem ra còn không chỉ một người. Không coi chính mình vào đâu, cứ nhiên dám làm những việc như vậy. Đem chính mình đặt chỗ nào.

Thanh âm chén trà rơi xuống làm cho Tuệ Châu run lên, cũng làm cho nàng tỉnh ngủ. Như vậy rõ ràng nói mát, tức giận lớn như thế. Tuệ Châu dùng sức nhéo lòng bàn tay một chút, không thể ở phía sau gây ra bất cứ sai lầm nào, bệnh cũng phải đợi cho trở viện rồi lại bệnh, không thể té xỉu. Đã đứng nửa canh giờ, chịu đựng một hồi là được rồi, Tuệ Châu thỉnh thoảng khuyên nhủ bản thân.

Ô Lạt Na Lạp thị thấy thế, đành phải tiến lên khuyên nhủ: “Gia, thỉnh bớt giận, còn chưa ra tháng giêng, tức giận liền.....”

Nói đến đây liền im lặng, quay đầu vụng trộm liếc Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử liền khom người nói: “Gia, nhìn canh giờ, Niên phúc tấn hẳn nên tỉnh, cũng đến thời gian uống thuốc, người xem đâu?”

Lý thị đỏ hồng mặt, lau khăn tay nói: “Gia, Niên muội muội mất đứa nhỏ, thiếp cũng là khổ sở. Cũng may, Niên muội muội phúc lớn, không lưu lại căn bệnh gì. Tuy nhiên, dù sao thân thể cũng không khỏe, vẫn là sớm đi uống thuốc tốt hơn.”

Lý thị lại nhìn sắc mặt Dận Chân, mới nói: “Gia, trời lạnh, các vị muội muội đều một mình đến đây từ sớm, cũng đứng nửa ngày. Bọn muội muội đều là nuông chiều từ nhỏ, đứng thời gian dài cũng sợ không chịu được a.”

Lý thị vừa dứt lời, chợt nghe Tổng thị, Cảnh thị kinh hoàng nói: “Võ muội muội, người làm sao vậy?”, “Võ tỷ tỷ, làm sao vậy? Gia, phúc tấn này.....”

Tuệ Châu nghiêng người liền gặp Võ thị té xỉu ở nha hoàn trên người, này cũng quá kịch tính. Sớm biết như thế, chính mình cũng không cần cố gắng chống đỡ. Tâm tùy ý động, trước mắt tối đen, Tuệ Châu cũng liền mơ mơ màng màng té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời Đồn Đãi

Tuệ Châu và Võ thị bỗng đứng ngất xỉu, cả phòng lập tức vang lên những tiếng kinh hô.

Ô Lạt Na Lạp thị thấy tình hình trở lên hỗn loạn, cũng không quan tâm Dận Chân vẫn còn đang tức giận, sai người đưa hai nàng lên ghế dựa, sai Lý thái y chuẩn mạch.

Dận Chân nhú chặt mày, bình tĩnh nhìn tình huống trong phòng. Nỗi tức giận của hắn dần dần biến mất vô tung vô ảnh. Nghĩ đến lửa giận ngập trời của hắn còn chưa phát ra, liền làm hai người ngất xỉu. Hẳn nằng các nàng? Hay đánh hai nàng? Ngất xỉu, hắn mới chỉ ném một cái chén trà, hai nàng liền ngất xỉu? Không chừng ngay ngày mai, tất cả các phủ đều bàn luận của chuyện phủ Tứ Bối Lặc, trắc phúc tấn đẻ non, hai vị cách cách bị dọa hôn mê. Liếc mắt, Lý thái y bắt mạch cho Vũ thị nửa ngày, cũng không thấy hắn nói gì, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra? Nghĩ vậy, Dận Chân bất động thanh sắc nói: “Có chuyện gì, vì sao hai người ngất xỉu?”

Lý thái y cảm thấy ánh nhìn hung ác đang nhìn mình chằm chằm, xoay người, khom người đáp: “Hồi chủ tử, đây... đây, theo mạch tượng Võ cách cách, Võ cách cách đã thai hơn ba tháng. Do hôm nay bị kinh hách, lại phải đứng thẳng trong thời gian quá dài nên mới ngất xỉu, cũng không có việc gì đáng lo ngại.”

Lý thái y am hiểu phụ khoa, sao không thể chẩn ra mạch tượng của Vũ thị. Chẳng qua là trong phủ Bối Lặc, trắc phúc tấn đẻ non, lại có hai cách cách ngất xỉu, trong đó một người còn mang thai ba tháng, nên mới do dự trả lời. “Nước hậu viện” nông sâu ra sao, bản thân chỉ là một thái y nho nhỏ, lại gặp phải tình trạng này.

Àm vang --, lời nói của Lý thái y như tiếng sét đánh ngang tâm trí mọi người trong phòng. Mọi người đều thay đổi sắc mặt, không nói nên lời. lát sau, Ô Lạt Na Lạp thị đã khôi phục như thường, hướng Dận Chân quỳ an, nói: “Chúc mừng gia. Lý thái y y thuật cao minh, Võ muội muội chắc chắn là có thai.”

Lý thị thấy thế, cũng ra vẻ thoải mái nói: “Thật tốt quá, thật chúc mừng gia. Võ muội muội lần này nhất định có thể vì gia sinh hạ một tiểu a ca.”

Tiếp đó, hạ nhân trong phòng cũng quỳ xuống, nói: “Chúc mừng gia, chúc mừng phúc tấn.”

Cảnh thị nhìn nhìn Tuệ Châu, lại nhìn sắc lo lắng của Tổ Tâm, hơi nhú mày nói: “Gia, phúc tấn, Tuệ Châu muội muội còn ngất xỉu?”

Nghe Cảnh thị nói, mọi người đều dời lực chú ý, nhìn về phía Tuệ Châu.

Dận Chân mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Tuệ Châu, chẳng lẽ nàng cũng có thai?

Vì thế, Dận Chân hỏi: “Nếu Võ thị đã không có gì phải lo ngại, Lý thái y người đi xem Nữ Hồ Lộ thị thế nào?”

Lý thái y nhận việc, đến bắt mạch cho Tuệ Châu. Tuy nhiên, chẩn đoán xong rất nhanh, khom người trả lời: “Hồi chủ tử, Nữ Hồ Lộ cách cách là bị phong hàn, hơn nữa, trong phòng quá bí, khí huyết không thông nên mới ngất xỉu. Chỉ cần uống vài bát thuốc, liền có thể khỏi hẳn.”

Tuệ Châu không có thai, có người vui cũng có người buồn.

Dận Chân lại nhú chặt mày, không mang thai, nhưng Võ thị có thể có thai cũng là chuyện tốt. Quên đi, gần đây, chuyện lưu dân từ lũ lụt đã làm Hoàng a mã vô cùng giận dữ, phạt nặng vài vị đại thần, hắn cũng lười quản việc của hậu viện, Niên thị đẻ non, dù có tra cũng tra được ra cái gì. Hơn nữa, hàng năm tại hoàng gia không biết đã xảy ra bao nhiêu vụ đẻ non. Không giữ được đứa nhỏ, Niên thị cũng “bụng làm dạ chịu”. Con nôi dòng của hắn quả thật

quá mức thừa thớt, đến giờ còn không có con trai trưởng. Nghĩ vậy, Dân Chân đắm chiều đứng bên cạnh Võ thị, trong chốc lát, lại nhìn về phía Liễu Tuệ Châu. Trong phủ, thân phận mọi người cùng Võ thị cũng không chênh lệch nhiều lắm, có chăng do nàng là Trương Hoàng Kì, là người Mãn, nếu có thể còn.....

Thê thiếp Dân Chân đều vì Tuệ Châu không mang thai nhẹ nhàng thở ra, nói: “Không mang thai còn làm loạn thêm cái gì chứ, ngặt xiu cũng không chọn thời điểm”

Lúc này, Tuệ Châu cũng dần dần tỉnh lại. Khang Hi năm 44, ngày 26 tháng giêng, phủ Tử Bối Lặc luôn luôn trầm tĩnh cũng nổi lên cơn sóng ngầm.

.....

Giờ chính Thân, Tuệ Châu tỉnh dậy, sau khi uống thuốc, lại tiếp tục ngủ.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Tuệ Châu bị bệnh lần này kéo dài bốn, năm ngày. Cả ngày không có tâm tình, không hề rời giường một lần, khá là thích ý. Thỉnh thoảng, lại nghe Tổ Tâm lái nhai một chút. Kỳ thật, Tổ Tâm nói đến nói đi đều là thăm oán nàng không nghe lời. Trời đã lạnh không chịu mặc thêm áo, lại ghen tị Võ thị ngặt xiu là vì đã có thai mà nàng lại vì bị bệnh mới ngặt xiu. Bất quá, Võ thị là có thai. Nàng không có cũng ngặt xiu. Có thể nghĩ đến, trường hợp lúc đó hỗn loạn như thế nào. Đến giờ, Niên thị vẫn chưa tỉnh. Nàng cùng Võ thị lại ngặt xiu. Trong vòng một ngày, Dân Chân có bảy vị thê thiếp nổi danh, liền ngặt xiu ba người. Ha ha... Tức chết hẳn. Nghĩ vậy, Tuệ Châu không khỏi cảm thấy buồn cười lại vô cùng hết giận. Nghe Tổ Tâm nói, sau khi nàng ngặt xiu, Dân Chân còn chưa kịp tức giận lại phải nhịn trở về. Tốt lắm. Đây cũng coi như bù lại một chút thời điểm nàng phải chịu ủy khuất.

Khi Tuệ Châu còn đang thả hồn, Tổ Tâm bung hộp đồ ăn đến, dọn đồ ăn lên bàn, nói: “Chủ tử, người nhiều ngày ngủ thẳng mới dậy, Hôm nay nên đi thính an phúc tấn. Ngải còn chưa dậy sao? Cả ngày toàn trời qua ở trên giường, cũng không quan tâm gia cùng Võ.....” “Không đợi Tổ Tâm nói hết, Tuệ Châu liền đánh gãy lời nàng: “Ta biết. Người đừng nói. Ta đã thức dậy. Mấy hôm nay, ta không phải bị bệnh, mới lười biếng nằm chút. Ngủ. Hôm nay sắc trời không sai. Đợi lát nữa đi ra ngoài đi dạo vườn hoa một chút. Mấy hôm nay luôn nằm trên giường, ta cũng cảm thấy xương cốt ê ẩm”

Nói xong, Tuệ Châu vờn vai, cầm lấy đĩa dùng cơm. Tổ Tâm thấy Tuệ Châu một bộ không hề tiến bộ, cũng chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, không nói, hầu hạ nàng dùng cơm.

Ăn cơm xong, Tuệ Châu khoác thêm áo choàng, dẫn theo Tổ Tâm ra sân. Phương Bắc tuyết rơi dày, mấy ngày nay luôn ở trong buồng ấm áp, nàng nay vừa ra khỏi cửa, không thể thích ứng ngay được với thời tiết giá lạnh bên ngoài.

Đi vào cửa hoa viên, khắp nơi không một bóng người làm người ta có cảm giác lạnh hơn. Tổ Tâm nói: “Chủ tử, hay là chúng ta trở về đi, người vừa khỏi bệnh, không thể lại bị bệnh.”

Tuệ Châu nắm thật chặt áo choàng, giường mắt nhìn mấy khóa tùng bách bên trong vườn, tinh thần lập tức phấn chấn hơn hẳn. Khóm cây đứng kiêu ngạo đón gió, sương, mưa, tuyết như khích lệ mọi người tiến vào trong vườn thưởng thức phong tư (đáng vẻ) của nó.

Lập tức, Tuệ Châu lắc đầu từ chối, vừa đi vừa nói: “Ta nay mặc dày như vậy, sao có thể cảm lạnh a. Không đi thì thôi, đã đi ra ngoài thì vẫn nên đi nhiều một chút. Di, Tổ Tâm, ta cảm thấy bên ngoài mặc dù lạnh, tinh thần ta lại tốt hơn rồi”

Tổ Tâm cười nói: “Chủ tử, người luôn có thật nhiều lý do. Mấy hôm trước, người luôn nằm trên giường ngủ, hiện tại lại đi ra ngoài, gió lạnh luôn thổi, có thể mất tinh thần sao.”

Khi nói chuyện, chủ tớ hai người xuyên qua cửa tròn, đi qua con đường đá trắng, vào trong vườn.

Nội hoa viên không giống nhị viên bằng phẳng thông suốt, trái lại có vài ngã rẽ thông nhau, hai bên hành lang bao bởi núi đá hình vòng, núi giả, đình các, đồng thời còn có các bồn cây cảnh.

Tổ Tâm nói: “Vào đông đi dạo hoa viên nhưng thật ra rất tốt. Chủ tử, phía trước hoa sơn trà vừa nở, hay là chúng ta hái một ít mang về.”

Tuệ Châu nhìn những đóa hòa sơn trà, vui vẻ nói: “Àn, nghe người, hái vài bông mang về đặt ở mấy án, không thể lúc nào cũng cắm hoa mai nha.”

Dứt lời, cước bộ của Tuệ Châu liền nhanh hơn, hướng bồn hoa sơn trà đi đến.

Không nghĩ mới vừa đi đến núi giả, liền nghe thấy được thanh âm thì thầm nói chuyện, mơ hồ nghe thấy tên của mình, Niên thị và Võ thị. Cảm thấy nghi ngờ, không khỏi chậm lại cước bộ. Nơi này là góc chết, trừ bỏ núi giả, phía sau đó là tường. Nhất thời, thanh âm liền truyền đến tai Tuệ Châu.

Nói chuyện là hai tiểu nha đầu lạ mặt. Chỉ nghe được 1 tiểu nha đầu nói: “Nay chủ tử xảy ra chuyện, không hay ho chính là kẻ làm nô tài chúng ta. Ta nhớ đến tiếng kêu thảm thiết của Hiếu Oanh khi bị đánh liền run rẩy.”

Một người khác nói: “Đây cũng là nàng xứng đáng, bình thường ý vào chính mình là đại nha hoàn Niên phúc tấn liền vênh váo, tự đắc, còn không phải đều là nô tài sao.”

Tiếp theo người kia nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói, Niên phúc tấn ngã sắp xuống là vì có người thả băng, Niên phúc tấn mỗi ngày đều ngắm hoa sơn trà, vừa vận dầm đến trên băng liền..... Cho nên, Hiếu Oanh vừa vận gặp chuyện không hay ho, lợi dụng tội không hầu hạ tốt chủ tử bị đánh chết. Bất quá, người nói, Niên phúc tấn vừa đẻ non, Võ cách cách liền có thai, còn là thai hơn ba cái, có thể hay không.....? Còn có, Nữ Hồ Lặc cách cách, này sớm không ngặt xiu, trễ không ngặt xiu, đến khi gia tra chuyện Niên phúc tấn sinh non liền ngặt xiu, người nói nàng có phải hay không cùng việc này có quan

hệ a. Hai vị chủ tử đều cùng nhau tiến phủ, nữ nhân một khi ghen tị, đều có thể..... Nàng nhiều ngày nay không phải ngay cả cửa viện cũng chưa ra sao? Sẽ không phải là chột dạ đi.”

“Đừng nói nữa, cả ba vị đều là chủ tử, Cao công công không phải nói không cho phép nói huyền thuyên sao?..... Đừng nói nữa, ta chỉ sợ, bề trên hạ lệnh..... Vạn nhất bị phát hiện..... Ta cũng không muốn có kết cục như Liễu Oanh.”

“Biết, biết. Ai, các nàng một người ôn nhu, một người thành thật, kỳ thật đều không có một người lương thiện, hậu viện phủ hoàng tử nào có lúc nào yên bình.....”

“Việc đó cùng chúng ta không quan hệ, vẫn là đi nhanh đi, mama còn đang chờ đâu.”

Nói xong, hai người liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chỉnh Đốn

Sáng sớm hôm sau, Tổ Tâm bung nước ấm vào phòng đã thấy Tuệ Châu đã thức dậy, nửa nằm nửa ngồi, chặn đắp hồ hững trên đùi, âm thầm xuất thần.

Nhớ đến cuộc nhàn thoại nghe được ngày hôm, Tổ Tâm trong lòng thầm oán, hạ nhân trong phủ không quản được miệng của mình vô mồm, nên rút lưỡi các nàng, trên mặt lại cười nói: “Chủ tử thức dậy.”

Tuệ Châu nhìn về phía Tổ Tâm, chậm rãi nói: “Ân, mấy ngày nay ngủ nhiều, hôm nay cần đến chỗ phúc tấn thỉnh an, liền sớm thức dậy.”

Tổ Tâm đem chậu đặt ở trên ghế đầu, hầu hạ Tuệ Châu rửa mặt, nghĩ nói chút, giải buồn: “Đúng rồi, phu quân Trương ma ma muốn tặng chủ tử một bồn cây cảnh nho nhỏ. Vào đông, người ngắm cây cảnh rất tốt, hay là, lát nữa, nô tỳ liền đem bồn cảnh đặt trong phòng cho người?”

Tuệ Châu nói: “Trương Phú là người cẩn thận, làm phiền hân chạy đưa tin, còn muốn tặng đồ cho ta. Cây tác cảnh cũng không kém so với hoa sơn trà, liền đặt ở trong phòng là được.”

Hoa sơn trà, Niên thị chính là ngắm hoa sơn trà bị ngã sắp xuống, nói vậy, sự tình cũng không đơn giản. Nữ nhân hậu viện, có người nào thoát được hiểm nghi đâu. Chính là không nghĩ tới, chính mình liền bị bệnh té xỉu, lại gây ra lời đồn đãi, nhiều người nhiều thị phi. Tuy nhiên, đối thế thiếp ở hậu trạch, mặc kệ nói như thế nào, Niên thị dễ non, bị thương thân mình được coi là chuyện tốt.

Tổ Tâm ảo não, như thế nào nhắc tới việc này, không phải là đi hái hoa sao, kết quả tầm buồn phiền, tay không mà quay về, vì thế vội hỏi: “Chủ tử, ngài cũng đừng nghĩ nhiều, tiểu nha đầu chết tiệt, nhưng lại bố trí chủ tử như vậy. Nhất định phải bẩm phúc tấn, trị tội nô tỳ không biết quy củ.”

Tuệ Châu cười khỏ nói: “Bọn họ bắt quá là xem ta địa vị thấp lại mới vào phủ để, mới nói chút nhàn thoại. Nghĩ đến Niên phúc tấn có gia thế, lại dễ non dễ dàng như vậy, huống chi ta, một cái vô thế cách cách, không thể nào quản được miệng người khác.”

Ngừng một chút, gấp Tổ Tâm về mặt lo lắng, an ủi nói: “Lời đồn đãi này cũng không phải một, hai ngày, phúc tấn hân cũng đã biết. Nàng không phải hạ lệnh không được loạn truyền sao. Chuyện đồn đãi bậy bạ như vậy, những người khác cũng sẽ không tin. Được rồi, dọn dẹp một chút rồi đi chính viện đi, đến lúc đó rồi tính.”

Chủ tử hai người nghỉ ngơi nói chuyện. Chờ Tổ Tâm hầu Tuệ Châu rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, dùng điểm tâm, hai người đi hướng chính viện thỉnh an.

Đi vào chính viện, Tuệ Châu gặp mọi người phần lớn đều đã đến, bước lên phía trước hướng Ô Lạt Na Lạp thị hành lễ vấn an, lại cùng Cảnh thị hàn huyên vài câu, liền nghe có người đến báo: “Lý phúc tấn cùng Vũ cách cách đến.” Lý thị cùng Vũ thị nắm tay nhau thân thiết tiến vào.

Tuệ Châu nhìn Lý thị, Vũ thị nắm tay vào phòng, cảm thấy kinh ngạc, vài ngày không thấy, Lý thị cùng Vũ thị quan hệ trở nên tốt hơn rất nhiều. Lại nhìn đến hai người mặc trang phục mới, sắc màu rực rỡ, Lý thị càng làm cho người ta một loại cảm giác thanh lệ, tao nhã mà cao quý, nàng mặc tỳ bà khâm áo kỷ phục, áo khoác dài tới thắt lưng, hạ thân là kim điệp váy, nhìn như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Vũ thị một thân nhìn cũng nhã nhặn, thanh tú không giống ngày thường, liếc qua cũng thể nhận ra nàng cùng ngày thường mặc rất là khác nhau.

Ô Lạt Na Lạp thị thấy hai người tiến vào, ánh mắt hơi liếc, chờ các nàng hoàn lễ, lập tức cười nói: “Nhị vị muội muội đa lễ, mau ngồi xuống, cho bọn nha đầu châm chút trà nóng.”

Lý thị, Vũ thị hơi nhún mình tạ ơn, hai người ngồi trên ghế đệm.

Mọi người đều đã đến, Ô Lạt Na Lạp thị nháy mắt, Tiểu Phúc Tử khom người theo cửa bên lặng lẽ đi ra ngoài. Ô Lạt Na Lạp thị nói vài lời, quay hỏi bệnh tình Tuệ Châu, thân

thiết dận Vũ thị chú ý thân mình. Mẫn thất không khí hoà thuận, vui vẻ.

Nửa ngày sau, Tiểu Phúc Từ một mình hồi ốc, hướng Ô Lạt Na Lạp thị thăm vài câu. Ô Lạt Na Lạp thị nghiêm túc nói: “Mọi người chắc còn nhớ rõ đêm giao thừa đêm, gia cố ý nhắc tới phải chỉnh đốn việc hậu viện cho tốt. Nhưng vừa qua năm mới, bên trong phủ lại xảy ra vài việc không hay, ta cũng ngại không nhắc nhở mọi người. Hiện tại tháng giêng đã qua, cũng đến lúc, miễn cho một ít nhóm nô tài không biết ai mới là chủ tử, vô pháp vô thiên.”

Nói xong, liền đứng dậy, dẫn đầu đi ra ngoài. Tuệ Châu không khỏi buồn bực, nói thì cứ nói, việc trị tội hạ nhân lại..... Tuệ Châu lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều, mang theo Tổ Tâm đuổi kịp mọi người, nhìn xem việc gì sẽ đến.

Đi vào hành lang chính đường, hai bên đường đứng bảy, tám thái giám, trung gian đặt ba cây gậy mộc đằng dài ước chừng hơn 1 thước. Ngoài trời, gió lạnh thổi, tuyết trắng rơi khắp trời, áp lực không khí làm cho người ta không khỏi trở nên ngày càng thận trọng.

Tuệ Châu gặp không khí có chút khẩn trương, lấy lại tinh thần, nhìn lại. Nghi môn đông nghịt người. Nhìn kỹ lại, tất cả đều là hạ nhân trong phủ.

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Cao Đức liền áp sáu người che miệng, toàn thân bị trói chặt, tiến đến, khom người nói: “Bẩm phúc tấn, người đã đưa tới.”

Ô Lạt Na Lạp thị phiêu mắt nhìn sáu người, gật đầu, lạnh lùng nói: “Trước đó vài ngày, Niên phúc tấn bất hạnh đẻ non, bây giờ còn ở trong phòng điều dưỡng. Điều này làm cho gia cùng ta thập phần khổ sở. Không nghĩ tới. Vài nô tài còn rảnh rỗi, loạn nói huyền thuyên. Do đó, trong phủ, lời đồn đãi ngập trời. Nay, ta nhất nhất trị tội những nô tài vô pháp vô thiên. Xem ai về sau còn dám loạn nói thị phi. Bản luận chuyện của chủ tử. Nay nhóm nô đại khi chủ, không hiểu quy củ. Từ Bối Lặc phủ quyết không nuông chiều.”

Nói xong, Ô Lạt Na Lạp thị liền huy tay, lập tức có người đem ba người bị trói chặt còn đang quỳ đặt ở ghế dài. Tiếp theo, Cao Đức la lớn: “Đánh”. Hai bên lập tức có thái giám cầm bản tử hung hăng đánh. Ba người phát ra ô ô ai tiếng kêu. Một lát sau, tiếng kêu thê lương, ai oán chợt tắt, chỉ để lại nồng đậm mùi máu tươi.

Màu máu đỏ tươi phiêu tán trên nền tuyết thuần trắng, cảnh tượng nhìn thấy mà ghê người. Ba người khác giống như không muốn chấp nhận vận mệnh như vậy, khát vọng muốn sống đột nhiên dâng lên, bọn họ thái giám bất ngờ không kịp phòng bị, làm cho bọn họ chạy ra. Tuệ Châu bị dọa lui bước. Là nhà hoàn thấp hơn ngày hôm qua. Nàng vừa chạy đi, khi cách Tuệ Châu không xa liền bị hai cái thái giám bắt lấy. Chẳng mấy chốc, trận hỗn loạn vì nhóm nha hoang chạy trốn đã chấm dứt, lại một trận tiếng khóc thê thảm, ai oán vang lên. Không gian mùi máu tươi càng đậm.

Tuệ Châu hoảng sợ, tựa vào người Tổ Tâm sắc mặt trắng bệch. Đây là mạng người a. Là sáu mạng người a. Tuy rằng biết, mạng người thời này không đáng giá tiền, nhưng ngay cả ngày hôm qua, khi biết Hiếu Oanh bị đánh chết cũng chỉ là thờ dài một tiếng liền xong. Nhưng lúc này trơ mắt nhìn sinh mệnh đang sống ở trước mặt mình mất đi, nàng không tiếp thụ được. Thực sự không tiếp thụ được. Không trung phiêu tán mùi máu tươi so với ngày Niên thị đẻ non còn đậm hơn. Quên không được. Thực sự năng quên không được ánh mắt của nhà hoàn kia, khát khao được sống nhưng cũng đầy tuyệt vọng. Đây, rốt cuộc là chỗ nào a.

Cảnh thị cau mày liếc nhìn xung quanh, thấy Tuệ Châu vẻ mặt trắng bệch, hoảng sợ bao phủ đôi mắt, thờ dài, lời kéo tay nàng nói: “Tuệ Châu muội muội, đừng nhìn, đây là mệnh của bọn họ, mệnh nô tài.”

Tuệ Châu hoảng hốt nhìn Cao Đức đem sáu người nâng đi xuống, rất nhanh tẩy trừ tuyết, trong nháy mắt, cái gì cũng không lưu lại, toàn bộ rửa mặt không còn một mảnh. Cảnh thị lời kéo tay Tuệ Châu, nói: “Tuệ Châu muội muội, đều trôi qua, tốt lắm. Người đừng dọa tỷ tỷ a, tốt lắm, không có, đừng nhìn. Phúc tấn có thể vẫn còn có lời muốn nói.”

Tuệ Châu bị lực đạo trên tay làm bùng tỉnh, chết, bọn họ cứ như vậy mà chết. Ô Lạt Na Lạp thị muốn nói, mình cung kính lắng nghe. Hào hào còn sống mới là được, chính mình lại nhiều ủy khuất, không tốt, cũng tốt hơn bọn họ. Lúc này, Tuệ Châu phân không rõ, chính mình đến tốt cùng là đáng thương cho sinh mệnh của bọn họ cứ thế trôi đi, hay là cảm thán chính mình mơ hồ cùng bất đắc dĩ khi không thể tự nắm giữ vận mệnh. Cho dù đã đến đây nơi này được mười năm, nàng dù sao cũng không phải người nơi này a, nói không chừng, ngày nào đó bản thân cũng chết như họ. Không được, không thể.....

Nghĩ vậy, Tuệ Châu chậm rãi bình tĩnh, ánh mắt có chút phức tạp nhìn mọi người trong viện, đối Cảnh thị nói: “Cám ơn Cảnh tỷ tỷ quan tâm, muội muội vừa mới bị nhóm nô tài dọa đến, không có việc gì, lấy lại tinh thần thì tốt rồi.”

Thấy thế, Cảnh thị cũng sẽ không nói thêm nữa.

Cao Đức xử lý xong, lại dẫn nhóm hạ nhân ở ngoài cửa quỳ xuống. Ô Lạt Na Lạp thị lúc này mới thân nhiên nói: “Nhớ kỹ, đây là kết cục khi loạn bàn luận chủ tử thị phi.”

Dừng một chút, tiếp tục nói: “Gia đã muốn điều tra rõ, Niên phúc tấn là vì ngoài ý muốn mà đẻ non. Hiện tại, Niên phúc tấn vẫn vì việc này thương tâm, ta không muốn ở trong phủ nghe được gì có liên quan chuyện Niên phúc tấn đẻ non, biết không?”

Mọi người lập tức dập đầu xác nhận. Ô Lạt Na Lạp thị vừa lòng gật đầu, lại nhìn sắc mặt Vũ thị có chút không tốt cùng Lí thị vẫn giữ vẻ mặt đạm mạc, cười nói: “Các vị muội muội, chuyện nên xử lý đã muốn xử lý xong rồi. Chúng ta vẫn là vào nhà đi, ta còn có chút chuyện trọng yếu cùng bọn muội muội nói.”

Nói xong, từ Tiểu Phúc Từ đỡ tay, trở về chính ốc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Nam Tuấn

Trở lại chính ốc, đãi mọi người ngồi vào chỗ của mình, nha hoàn một lần nữa thượng trà nóng. Ô Lạt Na Lạp thị phượng cười nói: “Trị phủ không nghiêm, làm cho bọn muội muội kiếm vất vả, là tỷ tỷ không phải.”

Lí thị hồi cười nói: “Tỷ tỷ nói chi vậy, này trong phủ chứa nhiều công việc toàn dựa vào tỷ tỷ ngày thường làm lụng vất vả, nếu không nào có bọn muội muội nhàn nhả.”

Tổng thị bồi cười nói: “Ồi, các ngài lưỡng đừng nữa cho nhau khiêm tốn, này trong phủ thiếu ai cũng không thể thiếu ngài nhị vị a. Truyện to, chuyện nhỏ, chuyện nào không dựa vào hai vị phúc tấn lo liệu. Nay vì nhóm nô tài không biết tốt xấu, vất vả hai vị.”

Trong lúc nhất thời, mọi người cười rộ xưng là, giống nhau chuyện vừa rồi chưa bao giờ phát sinh, mọi người vẫn đều ở đại sảnh trò chuyện rôm rả.

Ô Lạt Na Lạp thị gặp không khí hấp lại, mang trà lên trần khinh nháp một ngụm, lại cười nói: “Trong phủ này nhân sự không đề cập tới cũng thể, có chuyện đồ muốn vội vàng cấp bọn muội muội nói nói, gia tiếp qua vài ngày sẽ bồi vạn tuế gia đi nam tuần duyệt hà.”

Thấy mọi người giai vẻ mặt nghi vấn, phục lại giải thích nói: “Việc này là có chút đột nhiên, gia cũng là tặc cái buổi chiều mới làm, hiện tại nhân còn tại vì vạn tuế gia nam tuần chuyện việc đầu. Ai, lần này lũ lạt thấp phần nghiêm trọng, không ít dân chúng trôi giạt khắp nơi, vạn tuế gia đối này lo lắng lo lắng, đêm không thể寐. Liền làm thời quyết định nam tuần, nghĩ đến thiên hạ bình minh. Chúng ta sau trạch phụ nhân mặc dù không thể vì thế bày mưu tính kế, nhưng thân là hoàng gia con dâu lại lo lắng dân chúng. Cho nên, hy vọng các vị muội muội tài cán vì chịu khổ dân chúng cầu phúc, sao chép kinh thư, cũng an ủi gia một phen ưu quốc ưu dân chi tâm.”

Ô Lạt Na Lạp thị nói rơi xuống, mọi người biểu tình khác nhau.

Lí thị cảm thấy bất khoái, chính mình tiêu a ca tiếp qua mười ngày qua liền tròn một tuổi, lễ một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai là đại sự. Nguyên bản định mượn cơ hội này hảo hảo áp Niên thị, cũng làm cho mọi người biết địa vị của mình ở trong phủ. Nghĩ đến này, chỉ hận ngân nha ám cấm, trên mặt cũng không hiện, cười nói: “Đây là chuyện tốt, gia có thể bồi giá nam tuần thật sự là tốt sự. Chính là thời gian có chút gấp, chúng ta nên hảo hảo vì gia chuẩn bị hành lễ mới được.”

Vũ thị cảm thấy cũng không hài lòng, bản thân vừa truyền ra có thai, đây là thời điểm chiếm được sủng ái, gia lại không ở trong phủ. Nhưng, sự đã định, đành phải khen tặng nói: “Gia sắp sửa bồi giá nam tuần, tỷ thiếp nhất định phải vì này lo lắng. Cũng may phúc tấn làm cho tỷ thiếp chờ sao chép kinh thư, tài cán vì dân chúng cầu phúc, tỷ thiếp tâm an.”

Tuệ Châu cẩn thận nghe các nữ nhân nói chuyện, cảm thấy lại cảm thấy Dận Chân sắp sửa bồi giá nam tuần là chuyện tốt. Chính mình gần nhất bị kích thích không ít, nếu hấn không ở trong phủ, chắc là sẽ gặp ít kích thích hơn đi. Vì thế, Tuệ Châu liền cùng Cảnh thị cùng nhau cười khen: “Phúc tấn nhìn xxa trông rộng, có thể nghĩ đến làm cho tỷ thiếp nhóm sao chép kinh thư cầu phúc, thật sự là nhất cử lưỡng tiện, là chuyện tốt.”

Ô Lạt Na Lạp thị mỉm cười ứng, ý vị thâm trường xet qua Vũ thị, nhìn về phía Lí thị, cười nói: “Gia có thể bồi giá nam tuần là vạn tuế gia ân sủng, nhưng là lại khổ muội muội, mắt thấy Tam A Ca một tuổi yển sẽ đến, gia cũng không ở.”

Vừa lòng gặp Lí thị ánh mắt đối đối, phục lại ôn thanh nói: “Ai, bên ngoài dân chúng đang ở chịu khổ, cho nên gia ý tứ là, Tam A Ca một tuổi lễ cũng sẽ không dùng đại làm, chúng ta trong phủ nhân chính mình vây quanh vui sướng một chút, ứng cái cảnh là được. Lý muội muội, tỷ tỷ vọng ngươi có thể lý giải gia ưu dân chi tâm, lần này cũng thật làm cho Tam A Ca chịu ủy khuất.”

Lí thị sắc mặt không thay đổi, lạnh nhạt nói: “Tam A Ca làm sao có thể ủy khuất đâu, thân là con cháu Ái Tân Giác La, khi dân chúng vẫn phải chịu khổ, bản thân đâu thể hưởng lạc, tỷ tỷ đã lo lắng nhiều.”

Ô Lạt Na Lạp thị cười khen Lí thị hiểu đại nghĩa. Mọi người lại hàn huyên một hồi lâu, nói vài câu chuyện vui rồi đều tự rời đi.

Lại nói, khi Tuệ Châu trở lại sân đã chính Tý. Bản thân khi ở chính viện bị kinh hách, hiện tại sắc mặt tự nhiên không tốt. Nguyệt Hà thông minh, thấy thế, tìm thường phục, hầu hạ Tuệ Châu thay đồ, trình lên trà hạnh nhân, liền một mình rời khỏi buồng trong.

Trở lại phòng, Tuệ Châu liền thở ra, dựa vào kháng nghĩ lại chuyện hôm nay. Gần đây phát sinh thật nhiều chuyện, tất cả đều là đại sự kiến huyết, đòi mạng, nhất thời có chút không tiếp thụ được. Nhất là Ô Lạt Na Lạp thị tùy ý liền trượng tử sáu người, sáu mạng người. Thế nhưng, các nữ nhân khác trong phủ lại đảo mắt liền quên, liền ngay cả Cảnh thị cũng thế. Ô Lạt Na Lạp thị cùng Lí thị ám đấu, Niên thị cùng Lí thị minh tranh, Lí thị cùng Vũ thị hợp mưu, Cảnh thị cùng chính mình đấu? Còn có chuyện gì mình không biết không? Tuệ Châu trong đầu không ngừng suy tư, lại nghe Nguyệt Hà bên ngoài gian cao giọng nói: “Vũ Yến phụng mệnh Cảnh cách cách, tiến đến cầu kiến chủ tử.” Kéo hồi suy nghĩ, đổi Tố Tâm gặt đầu. Tố Tâm kỳ thật cũng không hề bình tĩnh, phủ Bối Lặc nước quá sâu, Tuệ Châu lại lười nhác, vẫn đều được chẳng hay chớ, trải qua cuộc sống của mình, nhưng trong đoạn thời gian này, thỉnh thoảng phát sinh chút sự tình. Tố Tâm lo lắng nhìn Tuệ Châu, liền vén màn, nghiêng người cho Nguyệt Hà, Vũ Yến tiến vào.

Vũ Yến bung khay vào phòng, cấp Tuệ Châu hành lễ, khom người cười nói: “Hồi Nữ Hổ Lộc cách cách, chủ tử nhà ta kêu nô tỳ đưa đến cho cách

cách chút da thú, nói là quả đáp lễ đột năm mới. Lúc này, lễ đưa có chút chậm, còn thỉnh cách cách thứ lỗi.”

Tuệ Châu mặc dù không biết Cảnh thị vì sao đưa chút da lông đến, nhưng cũng cười nói: “Cảnh tỷ tỷ rất khách khí, ta đưa chính là một ít này nọ, không đáng giá nhắc tới, không thể sánh bằng da thú Cảnh tỷ tỷ đưa. Vũ Yến, trở về nên giúp ta cảm ơn chủ tử nhà ngươi a.”

Vũ Yến gặp Tuệ Châu không nhận, trên mặt đã có nghi vấn, liền cười ẩn Cảnh thị lời nói: “Nhà của ta chủ tử nói cách cách nhìn đồng da thú có lẽ sẽ có chút nghi hoặc. Chủ tử nói tuy rằng đã là hai tháng, nhưng Niên phúc tấn còn tại giường bệnh trung, Vũ cách cách lại truyền tin vui, cách cách vừa vận dùng đồng da thú làm chút nhĩ bao, da bao tay, chiêu quân mĩ cấp Niên phúc tấn cùng Vũ cách cách, này đó các nàng chắc chắn hữu dụng.”

Nói xong, Vũ Yến lại lặng lẽ đánh giá thần sắc Liễu Tuệ Châu, tiếp tục nói: “Chủ tử nói, cách cách vào phủ không lâu, lại bị bệnh nhiều ngày, sợ cách cách đã quên, mới……”

Tuệ Châu cảm thấy hiểu được, cười nói: “Thật sự là làm phiền Cảnh tỷ tỷ, còn suy nghĩ giúp ta. Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi, nói ta thật thật là đã quên, cảm ơn nàng nhắc nhở.”

Nói xong, lại dùng quỹ trang bột củ sen quế đường cao, hạnh nhân cây phật thủ, thủy ngọc đậu cao, gạo nếp lạnh cao chờ bốn màu điểm tâm cùng Hạ Mai yếm tí tòi đồ ăn cấp Cảnh thị, liền đuổi rồi Vũ Yến.

Tổ Tâm ảo não chính mình đã quên việc này, chờ Vũ Yến đi rồi, lập tức cười nói: “Vẫn là Cảnh cách cách thận trọng, lại nhớ kỹ chủ tử, nên hảo hảo cảm ơn nàng.”

Tuệ Châu nghe xong Tổ Tâm nói, cảm thấy chính mình đồ có chút thảo mộc giai bình. Mặc dù không biết Cảnh thị cùng chính mình về sau sẽ là trở mặt vẫn là hữu hảo, nhưng ở trong phủ này mấy tháng. Cũng nhiều lần nhờ nàng chiếu cố cùng đề ý. Nghĩ vậy, rất là cảm kích nàng. Thật hy vọng hai người có thể tiếp tục giao hảo. Về phần sự việc sau này, sau này rồi nói sau. Hiện tại nên thận trọng từ lời nói đến việc làm tốt hơn. Vì thế, Tuệ Châu nói: “Là nha. May Cảnh tỷ tỷ nhắc nhở. Nếu không, ta thực đã quên. May mà mấy hôm nay cũng không việc gì, làm chút đồ thủ công cũng tốt.”

Như vậy. Tuệ Châu đã không suy nghĩ, cùng Tổ Tâm, Nguyệt Hà lấy da thú Cảnh thị đưa tới làm mĩ lông.

.....

Ngày Dận Chân bồi giá nam tuần đảo mắt liền đến.

Sáng sớm, trời tờ mờ sáng. Màn đêm đang dần dần biến mất. Khi nắng sớm còn chưa xuất hiện, ngoài cửa lớn phủ Tứ Bối Lạc đã đông nghìn nghịt người đang quỳ.

Sau một phen hàn huyên, dặn dò, tất cả thê thiếp quỳ an lễ, Dận Chân cười khoải mã mang theo tùy tùng hướng Từ Cẩm Thành rời đi.

Khang Hi năm bốn mươi bốn[1705] ngày mùng 9 tháng 2, từ kinh sư khởi hành, Khang Hi Đế lần thứ năm nam tuần, kiểm tra đề điều bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chu Lễ

Sau khi tiễn Dận Chân, hàn huyên vài câu, Ô Lạt Na Lạp thị liền cho mọi người đều tự trở về sân của mình.

Tổ Tâm thấy xung quanh không có người khác, oán giận nói: “Người xem, hôm nay, chủ tử viện nào không phải ăn diện, người nào không xinh đẹp phiêu lượng, chỉ mỗi chủ tử ngài tuyệt không coi trọng.”

Lời này không sai, hôm nay, thê thiếp Dận Chân người người không sợ giá lạnh, long trang thịnh sức. Kiêu diễm như hoa Lí thị, ngọc nhan diễm xuân hồng Vũ thị, liền trường nhan mày giảm thúy, gầy lục tiêu hồng, ngay cả Niên thị cũng chống đỡ tiến đến. Nhưng, mỹ nhân như hoa, một đám đều đỏ hồng hai mắt nhìn Dận Chân, lời nói hàm kiều, nhỏ nhẹ, giống như sắp sinh ly tử biệt, cũng không biết hấn chịu nổi không. Nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, Tuệ Châu không khỏi “xì” cười, lại thấy Tổ Tâm vẻ mặt bất nãn, giả ho khan một tiếng, thu hồi ý cười, nói: “Ngươi khả oan uổng ta, ta hôm nay đầu chuẩn bị trang phục tham dự, kia, một thân kỳ phục cũng là ngươi chọn cho ta đó.”

Tổ Tâm liếc nhẹ, cũng không hề phản bác. Sự thật đúng là như thế, Tuệ Châu hôm nay mặc dù mặc bộ đồ mới, nhưng so với những người trong phủ khác mặc thời trang mùa xuân, thật là kém không ít. Gặp Tuệ Châu nói như thế, cũng chỉ bắt đầu dĩ gạt đầu xưng là.

Nói chuyện thời điểm, đã muốn trở lại sân, lúc này Nguyệt Hà đang đứng ở hành lang hạ nhìn xung quanh, gặp Tuệ Châu đã trở lại, trên mặt nhất thời vui vẻ ra mặt, giơng giọng nói: “Chủ tử cùng Tổ Tâm tỷ đã trở lại.”

Nói xong, là đến nơi lễ, biên hầu hạ Tuệ Châu hướng buồng trong đi, nhắc đi nhắc lại: “Chủ tử đã trở về, nô tỳ vẫn chờ người a. Chủ tử nay thức dậy sớm, lại chưa dùng điểm tâm, chắc đã đói bụng. Ngô, Hạ Mai đã đem đồ ăn hâm lại, người có thể dùng.”

Trở lại buồng trong, Tuệ Châu đòi một thân thường phục, đang định ngồi xuống, Hạ Mai xách hộp thức ăn tiến vào. Nguyệt Hà giúp đỡ dọn bát đĩa đặt lên bàn.

Tuệ Châu giương mắt nhìn lại, một chén cháo hồng, một cái đĩa bánh bột đậu, một cái đĩa bánh ngô, một cái đĩa gà ti trộn rau, một chén thịt luộc huyết trắng, nhìn rất là ngon miệng, liền reu reo: “Ta đã biết Hạ Mai cẩn thận, lại nấu ăn ngon, tương lai không biết ai có phúc khí có thể lấy người a.”

Hạ Mai nghe, mặt đỏ bừng cúi đầu, Tổ Tâm, Nguyệt Hà xích xích cười, Tuệ Châu thấy thế, tiếp tục nói: “Nguyệt Hà, người cười cái gì, chẳng lẽ người cũng muốn xuất giá, việc này không thể được, ta còn phải lưu người vài năm đâu.”

Nguyệt Hà dậm dậm chân, giả ý sáng giọng: “Chủ tử chỉ biết khi dễ ta, các người cũng đều cười ta, hừ, ta không muốn lấy chồng, ta muốn hầu hạ chủ tử cả đời.”

Tuệ Châu ném thử cháo, nói: “Vậy cũng được, ta đây liền lưu người, sau này không được thăm oán ta nha.”

Nói xong, mọi người cười rộ lên.

Chờ Tuệ Châu ăn cơm xong, rửa mặt súc miệng, liền ngã người nằm lên kháng, cùng Tổ Tâm, Nguyệt Hà ở buồng trong làm chút đồ vặt vãnh. Ba người vừa làm vừa trò chuyện, dần dần nói đến buổi lễ mừng Hoàn Khi một tuổi.

Tuệ Châu nói: “Đưa nhỏ một tuổi thường đưa vòng bạc, khóa trường mệnh, các người nghĩ xem, nếu cứ đưa thế thì Lý phúc tấn khả năng không vui, còn phải thêm chút gì?” Tổ Tâm ngừng kim trên tay, suy tư nói: “Tiểu hài tử cũng không thể đưa những vật quá quý trọng, hay làm cái gì đó mới mẻ tặng Tam A Ca là được rồi. Nha, không phải còn có tập tục tặng gối đầu cho trẻ con sao, thừa dịp còn thời gian

làm một gối đầu nhỏ, ngụ ý chúc Tam A Ca về sau ‘Đầu chăm kho lúa’ (ngụ ý: giàu sang, no đủ), ngày sau đại phú đại quý, lại làm Lý phúc tấn vui vẻ.”

Tuệ Châu buông tay, vui vẻ nói: “Vẫn là Tổ Tâm thông minh, cứ như vậy, vừa có thể diện lại còn mới mẻ, cũng không quá to lớn.”

Nguyệt Hà nói tiếp: “Nô tỳ trước đây cũng thấy lễ mừng một tuổi của một hộ phú quý, có thấy tiểu hài tử đeo khóa trường mệnh, đồ chủ tử tặng Tam A Ca hay cũng làm theo hình như vậy. Về phần văn tự đồ án, ngay tại ngay mặt khắc ‘Trường mệnh phú quý’, mặt sau khắc vài câu chuyện phẩm.”

Tuệ Châu bảo Tổ Tâm thường mười lượng bạc, cho mọi người lui xuống.

Ngày qua thật sự mau, Tuệ Châu đem hạ lễ chuẩn bị tốt không lâu đã đến ngày Lí thị mở tiệc chiêu đãi, Khang Hi năm bốn mươi ba, tháng hai, ngày mười ba, Hoàn Khi tròn một tuổi.

Tuệ Châu thu thập thỏa đáng, liền mang theo Tổ Tâm đi đến sân viện của Lí thị. Đi vào viện môn, nha hoàn, ma ma hành lễ thỉnh an, đồng thời có nhân truyền lời: “Nữ Hồ Lộc cách cách đến.”

Truyền lời gian, một cái tiểu nha đầu dẫn Tuệ Châu chủ tớ hướng chính ốc đi, cách xa đã nghe thấy tiếng cười nói từ bên trong vọng ra. Vào chính ốc, Lí thị, Vũ thị, Cảnh thị đã đến, Tuệ Châu thỉnh an Lí thị, lại cùng Vũ thị, Cảnh thị làm lễ, rồi về chỗ ngồi.

Hôm nay, Lí thị mặc sườn xám hắc lĩnh, tóc chải kiểu đại kéo sí(???), điểm lệ đoan trang. Mọi người cũng mặc màu sắc vui mừng, về mặt ý cười, đều nói lời cát tường, từ đó có thể thấy địa vị của Lí thị ở trong phủ.

Chỉ chốc lát sau, thê thiếp trong phủ hầu như đã đến đông đủ. Lí thị nhìn thấy mọi người đều đến, liền sai nha hoàn chiêu đãi, lại hàn huyên vài câu, liền có người đến báo: “Phúc tấn đến đây, đã đến ngoài hiên viện.”

Lí thị cùng mọi người liền ra ngoài nghênh tiếp, sau khi hành lễ với Ô Lạt Na Lạp thị, mọi người lại một lần nữa trở lại chính ốc.

Tuệ Châu gặp Ô Lạt Na Lạp thị cũng mặc trang phục mang sắc thái vui mừng, không khỏi thầm nghĩ: Nàng vẫn cấp cho Lí thị thể diện. Xem ra, Lí thị ở trong phủ xác thực rất có thể lực. Bất quá, Niên thị như thế nào còn chưa tới. Tuệ Châu vừa nghĩ tới, liền thấy Hình ma ma mang theo hạ lễ đến đây.

Vào phòng, Hình ma ma đem hạ lễ đưa cho tiểu nha hoàn sau, quỳ xuống hành lễ, nói: “Thỉnh phúc tấn, Lý phúc tấn chớ trách. Thân thể chủ tử nhà ta có bệnh nhẹ. Không thể tiến đến chúc mừng Tam A Ca tròn một tuổi. Đặc sai nô tỳ dâng lên hạ lễ. Mong rằng Lý phúc tấn cùng Tam A Ca xin vui lòng nhận cho.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Gia Thư

Những ngày tháng vô vị bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã qua hai tháng, mùa xuân nháy mắt đã tới.

Ngày hôm đó Tuệ Châu vừa mới tỉnh dậy, chợt nghe loáng thoáng có tiếng cười nói xa xa, liền cất giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Vừa dứt lời, Tổ Tâm liền vén rèm cửa ra đi vào cười nói: ” Không có gì hết, đứng rồi, sao chủ tử thức dậy sớm vậy, vẫn có thể chợp mắt thêm một lát nữa.” Nói xong lại nhìn Tuệ Châu, ánh mắt chợt hiện lên tiểu ý nồng đậm

Tuệ châu không khỏi buồn bực sờ soạng khuôn mặt, không lẽ trên mặt mình có cái gì. Tổ Tâm thấy thế không khỏi cười càng vui vẻ hơn, thật lâu sau mới lấy ra từ trong tủ một bộ Kỳ Phục, đi tới trước mặt Tuệ Châu cười nói: “Chủ tử, cây lựu trong viện đã nở hoa. Vốn là tháng năm hoa lựu mới nở, nay hoa đã trở bông. Cây lựu chính là ‘Đa tử’ đó, vậy hoa lựu nở không phải cũng tượng trưng chủ tử sẽ nở hoa kết trái sao? Đây chính là điềm lành. Nô tỳ á, đã bàn bạc với Cương Chính và Nguyệt Hà đem chậu lựu kiêng dọn vào trong phòng cho chủ tử. Á, còn chậu quất thì cứ để tạm ở bên ngoài.”

Tuệ châu 囍 nói: “Bây giờ đã đến cuối tháng tư, cây lựu nở sớm hơn cũng bình thường, các người việc gì phải khoa trương như vậy”

Tổ Tâm bất mãn nói: “Cái này chủ tử nghĩ sai rồi. Lão nhân này Gia lưu lại, nhất định là có chủ ý. Cây lựu ‘Đa tử’ xuất hiện, vốn là điềm lành, vậy mà chuyện này chủ tử lại coi là bình thường”.

Tổ Tâm nhìn quanh phòng sau đó nhỏ giọng nói: “Đầu tháng không phải nói Gia sẽ quay về sao. Niên phúc tấn còn đang ở cử, Vũ cách cách bụng lại đang lớn, trừ Lý phúc tấn quá đại quý ra... Chủ tử à, đây chính là cơ hội để gần gũi Gia, sớm sinh một tiểu a ca mới là quan trọng.”

Trong phòng vừa hay không có người ngoài, Tuệ Châu nhìn Tổ Tâm bộ dạng y như kẻ trộm, rất tức cười, lại nghĩ tới lời nói của nàng cũng có chút để ý, liền không nói tiếp.

Đang khi trò chuyện, Nguyệt Hà bụng nước nóng đi vào, Tuệ Châu rửa mặt xong, trong lúc trang điểm, liếc thấy hai người liên tục cười trộm, giả vờ quở trách: “Được rồi, không phải các người đang chải đầu cho ta sao, cứ cười nữa thì không đi thỉnh an Phúc Tấn được đâu.”

Nguyệt Hà vui vẻ nói: “Còn sớm lắm, chủ tử từ từ ăn điểm tâm rồi hẳn đi thỉnh an cũng không muộn” Nguyệt Hà vừa nói xong, trong mi mắt đều là đáng về tươi cười.

Tuệ Châu tùy ý để các nàng trang điểm cho mình, tâm tư không khỏi bay ra xa. Nguyên nhân có thể là do Dận Chân không ở nhà nên nữ nhân trong phủ đều sống yên ổn vô sự, mặt khác, đôi khi còn có thể nói cười vài câu với nhau. Có thể nói, từ lúc vào phủ tới nay đây là những ngày thoải mái nhất, nhất là qua việc Niên thị đẻ non, sau đó Ô Lạt Na Lạp thị trừng trị hạ nhân, thì nàng càng quý trọng cuộc sống yên tĩnh hiện tại. Có điều, Dận Chân dù sao cũng sẽ trở về, nên còn phải mặt đối mặt với nhau.

Tuệ Châu lại nâng mắt nhìn thoáng qua hai người Tổ Tâm và Nguyệt Hà liền nở nụ cười, bắc đẩu dĩ mà lắc đầu. Bản thân mình còn chưa có cái gì các nàng đã cao hứng như vậy, nếu như có gì đó không biết còn cao hứng đến cái dạng gì đâu, nếu không vì cây lựu ra hoa sớm, hai ngày này hẳn các nàng sẽ trách Dận Chân sao chưa trở về.

Tuệ Châu dùng xong điểm tâm, như mọi khi dẫn theo Tổ Tâm đến sân trong thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị. Trên đường đi, mặc dù buổi sáng đầu xuân vẫn còn mang theo hơi lạnh, nhưng những chậu hoa dưới hiên đã khai hoa nở nhụy, hoa cỏ dưới đất cũng mọc um tùm, ngược lại khắp nơi đều hiện ra một khung cảnh tràn đầy sức sống mãnh liệt. Nhận thấy trong phủ đều nhuốm đầy khí tức đầu xuân, tâm trạng Tuệ Châu cũng cực tốt, mang theo dáng vẻ tươi cười đi tới phòng chính.

Tuệ Châu sau khi nửa quỳ hành lễ vấn an Ô Lạt Na Lạp thị, cuối cùng liền ngồi xuống, chuyện trò cùng Cảnh thị. Tùy ý liếc nhìn qua mọi người, xem ra mùa xuân thực sự đến rồi, hoa nở cả phòng. Nghĩ vậy, Tuệ Châu khẽ cười thành tiếng, Cảnh thị nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ vì Lý phúc tấn đưa thiệp mời mong mọi người đến thưởng hoa muộn liền phấn khởi vậy sao?”

Tuệ Châu ho nhẹ nói: “Lúc này đáng lý ra phải du xuân dạo chơi, nhưng mà chúng ta lại là phụ nữ hậu trạch không thích hợp xuất đầu lộ diện, Lý phúc tấn dẫn chúng ta tới hoa viên ngắm hoa, cũng có ý dạo chơi thưởng xuân đi.”

Cảnh thị cười nói: “Được rồi, muộn có lý lẽ, nhưng vẫn có chút vô lý. Ở này, hiện tại mặt mày rạng rỡ như vậy không phải vì Gia sắp trở về rồi há?”

Khuôn mặt tươi cười của Tuệ Châu nhất thời cứng lại, lưu luyến vội giải thích: “Đây, cái này tỳ đã hiểu lầm rồi, Cảnh thị tỳ đừng nói như vậy”.

Cảnh thị không nói gì, chỉ dùng khăn tay che miệng nhìn Tuệ Châu mà cười.

Đang lúc nói giỡn, khi người thỉnh an đều đã tới cả, Ô Lạt Na Lạp thị cùng mọi người hàn huyên vài câu, mới nghiêm túc nói: “Bọn muội muội cần phải biết, hai ngày nữa đáng lẽ Gia sẽ quay về, không ngờ sự tình phát sinh. Nghĩ lại bây giờ đã qua hai mươi tư, Gia cũng bồi giá Nam tuần cũng được hai tháng. Chiều qua ta nhận được thư nhà, nói Vạn Tuế Gia tạm thời quyết định đích thân đến lăng Thanh Thái Tổ cúng tế hơn nữa tình hình thiên tai ở sông Hoàng Hà lần này cực kỳ nghiêm trọng, nên sau khi xem xét đập Cao Gia và những nơi khác xong, mới quay về kinh thành.”

Ô Lạt Na Lạp thị vừa dứt lời, liền thấy Vũ thị vội vàng hỏi: “Sao vậy? Đã đi hai tháng còn chưa thấy hồi kinh, lại còn muốn đi lăng Thanh Thái Tổ cúng tế, vậy, Phúc Tấn, trong thư Gia có nói khi nào trở về không?”

Lý thị thấy Vũ thị hỏi vậy, nhú nhú mày, lại lập tức cười nói: “Vũ muội muội đây là quá quan tâm Gia rồi, nên mới khẩn thiết hỏi vậy, xin Phúc Tấn chớ trách. Muội cũng muốn hỏi một chút vậy lúc nào Gia mới có thể trở về, muội mớinớ ra tam a ca đã biết bập bẹ, Gia vẫn còn chưa nghe hẳn gọi một tiếng a mã đâu.”

Ô Lạt Na Lạp thị không thèm để ý cười nói: “Tỳ muội oán trách nhau làm gì, chẳng qua lần này Gia rời phủ hơi lâu, trong thư có nói đi qua Dương Châu,

sau đó theo một đường tới Hoài An, rồi mới khởi hành về kinh, đoán chừng cũng phải cuối tháng mới trở về đi.”

Niên thị khẽ hé đôi môi đỏ mọng, rừ rừ rừ rừ nói: “Năm nay là năm nhuận có hai tháng tư [1], Gia cũng phải qua nhuận tháng tư vậy tháng năm mới có thể trở về.”

Niên thị nói xong, liền khẽ ho khan vài tiếng. Nhưng mà nàng lại không biết, lời này của nàng trái lại lại đúng, vào ngày hai mươi tám nhuận tháng tư, Khang Hi Đế mới khởi hành hồi kinh, Dân Chân cũng thẳng đến tháng năm đầu tháng ba mới hồi phủ.

[1] cách tính nhuận theo Âm lịch, xem tại đây

Nghe thế, Tuệ Châu không khỏi mừng thầm, Dân Chân nói không chừng phải đến tháng năm mới có thể trở về, nghĩ tới khóe miệng bất tri bất giác nhếch lên, chợt nghe tiếng Niên thị ho khan, mới cố áp chế biểu cảm.

Ngay sau đó liền ngừng đầu, chỉ thấy Ô Lạt Na Lạp thị vẻ mặt ân cần nhìn Niên thị, thanh âm ôn hòa nói: “Niên muội muội thân thể không tốt, cần phải dưỡng nhiều hơn, đợi lát nữa ta sai Lý thái y đến xem.”

Niên thị cười yếu ớt nói: “Đa tạ phúc tấn quan tâm.”

Ô Lạt Na Lạp thị tùy ý phất tay một cái, tiếp tục nói: “Niên muội muội không cần khách khí, chỉ là một cái nhắc tay thôi. Người chăm sóc thân thể cho tốt, khi Gia về nhìn thấy cũng vui vẻ an tâm.”

Nói đến đây, Ô Lạt Na Lạp thị liếc nhìn mọi người, ý cười lại càng nồng đậm nhìn về phía Lý thị, sau cùng lại cười nói với Vũ thị: “Ngoại trừ Niên muội muội phải chăm sóc tốt thân thể ra, Vũ muội muội càng phải chăm sóc bản thân thật tốt, bây giờ người chính là hai người rồi. Ài, Gia được phong Bối lặc từ năm Khang Hi ba mươi bảy đến nay cũng đã nhiều năm, xem ra không bao lâu nữa cũng nên hưởng lên trên. Ha ha, ngược lại danh vị trắc phúc tấn lại nhiều thêm một chút, vừa vặn có thể đến Tông Nhân Phủ thỉnh phong.”

Giọng nói vừa dứt, Ô Lạt Na Lạp thị hài lòng nhìn nét mặt mọi người đều thay đổi.

Tuệ Châu không nén nổi ánh mắt phức tạp lên nhìn Ô Lạt Na Lạp thị, đúng vậy, Dân Chân là hoàng tử, dường như là Hiếu ý Nhân Hoàng Hậu Đông giai thị, lại có mẹ đẻ là chủ một cung, mà ở phía trên hẳn là ba vị a ca ngoại trừ nhị a ca là thái tử ra thì hai người khác đều đã phong vương. Dân Chân hiện tại tuy là Bối Lặc, việc được phong vương cũng chỉ là vấn đề thời gian. Bối Lặc chỉ có thể có hai vị trắc phúc tấn, nhưng Quận Vương lại có thể có ba vị, thậm chí tương lai nếu lên Thân Vương còn có thể có tới bốn vị.

Nghĩ vậy, Tuệ Châu liền ngừng đầu nhìn về phía Lý thị Niên thị, Niên thị cúi đầu không thấy rõ biểu tình, chỉ thấy nét mặt Lý thị hơi thay đổi, sau lại vừa cười nói: “Ta cũng biết, Vũ muội muội là một người có phúc khí. Ừ, nhìn hình dáng cái bụng của Vũ muội muội đi, theo ta thấy nhất định có thể vì Gia mà sinh một tiểu a ca.”

Đột nhiên, Niên thị chợt ngừng đầu, thần nhiên nói: ”sinh được hay không còn phụ thuộc số mệnh.”

Niên thị dứt lời, nhất thời trong phòng trở nên trầm mặc. Sau, có thể do Dân Chân lùi lại chuyện hồi phủ, cũng có thể là lời nói của Ô Lạt Na Lạp thị, mà cũng có thể là lời nói của Niên thị. Nói chung, trong phòng không còn bầu không khí vui vẻ như trước, sau đó mọi người lại nói vài câu với nhau, hàn huyên xong, liền tự giải tán.

Rời khỏi chính viện, Tuệ Châu trở lại viện của mình. Vừa mới vào phòng liền phát hiện chậu quất đã bị đổi thành chậu lựu kiểng, không khỏi buồn cười, Nguyệt Hà này làm việc thật hiệu suất, đang muốn trêu ghẹo nàng vài câu, chợt nghe thấy Tô Tâm nói: “Nguyệt Hà, người đi quét phía ngoài sân đi, nhìn lá rụng cũng không ít.”

Nguyệt Hà nhìn thần sắc Tô Tâm, nghĩ là có chuyện muốn nói, cũng không nhiều lời, hướng Tuệ Châu thi lễ, liền khom người lui ra.

Đợi Nguyệt Hà lui ra, Tuệ Châu thấy Tô Tâm nhìn chằm chằm vào chậu lựu kiểng, liền hỏi: “Tô Tâm, làm sao vậy, có phải vì Gia một tháng nữa mới về nên người liền như vậy?”

Tô Tâm nghe xong, cũng không trả lời, trực tiếp đi tới trước mặt Tuệ Châu quỳ xuống, dập đầu một cái, mới nói: “Chủ tử, nô tỳ không phải vì Gia tạm hoãn hồi phủ mà ừ ừ. Mà là hôm nay sau khi nghe Phúc Tấn nói, nô tỳ đột nhiên tỉnh ngộ, tiền đồ của chủ tử thập phần không lạc quan. Chủ tử bây giờ là Cách Cách, người bên ngoài cũng sẽ kính trọng gọi một tiếng Thứ Phúc Tấn, thế nhưng danh vị này với danh vị Phúc Tấn, Trắc Phúc Tấn hoàn toàn khác nhau, Cách Cách tuy đã vào Ngọc Diệp [2], nhưng tên tuổi không được ghi vào sử sách, không được triều đình sắc phong. Nô tỳ nguyên tưởng chờ chủ tử sinh tiểu a ca, cũng có thể thăng vị, thế nhưng cái danh Trắc Phúc Tấn này, nếu chờ mấy Trắc Phúc Tấn khác phong xong, thì chủ tử dù cho có sinh được tiểu a ca cũng chỉ có thể là một Cách Cách, mãi mãi vẫn chỉ là thiếp thất, không giống như Trắc Phúc Tấn có thể trở thành thê tử của Gia.”

Nói xong Tô Tâm lại dập đầu trước Tuệ Châu một cái, tiếp: “Xin chủ tử sớm suy nghĩ trước, hạ nhiều công phu ở trên người Gia, thừa dịp trong khoảng thời gian này, kỳ tuyển tú còn chưa tới, sinh hạ một tiểu a ca, mau chóng ngồi lên danh vị Trắc Phúc Tấn.”

Tuệ Châu cau mày nói: “Tô Tâm, làm cái gì vậy, mau đứng lên. Trước đây chúng ta không phải đã nói rồi sao? Đi đến đâu tính đến đấy, tùy theo hoàn cảnh mà hành sự.”

Tô Tâm tiếp tục nói: “Nô tỳ biết Ngài không thích tranh đấu trong nhà, nhưng Ngài thân nay đã ở trong cái vòng thị phi luân quần cõi không ra này. Chủ tử nếu không vì danh phận Trắc Phúc Tấn, cũng nên vì tương lai của đứa trẻ mà suy ngẫm lại chứ, một đứa trẻ do Cách Cách sinh ra so với đứa trẻ do Trắc Phúc Tấn sinh ra khác nhau rất lớn, một là con vợ kế, một là con tiểu thiếp, tước vị trong tương lai cũng hoàn toàn khác nhau, nói vậy chủ tử rõ

ràng hơn rồi chứ. Không nói đâu xa, nếu sau này chủ tử sinh con, với thân phận Cách Cách của Ngài có thể nuôi nấng con cái sao? Ngài có khả năng bảo hộ hần bình an lớn lên sao?”

[2] gia phả của hoàng gia

Tuệ Châu có chút ngơ ngẩn, bản thân tự biết tương lai sẽ vì con cái mà tranh sủng, chỉ là muốn cứ thuận theo tự nhiên thôi. Đúng vậy, nếu tương lai mình không có khả năng tự nuôi nấng hần, hoặc không thể để cho hần bình an lớn lên. . .

Trong lúc nhất thời, Tuệ Châu cũng nghĩ không ra nguyên do từ đâu, ổn định lại tinh thần, khom lưng đỡ Tổ Tâm dậy nói: “Tổ Tâm, trong phủ ta chỉ thân nhất với mình người, ta biết người vì tốt cho ta, khuyên nhủ ta đi tranh thủ tình cảm, nhưng. . . Ta làm không được, . . . ít nhất . . . Bây giờ ta làm không được. Gia, bây giờ vẫn là Bối Lạc, vẫn chưa tới lúc để được phong thành Quận Vương hay Thân Vương, người không nên ép ta, để ta suy nghĩ kỹ càng đã.”

Tổ Tâm nhìn về mặt mơ hồ bất định của Tuệ Châu, trong lòng có chút hối hận thế nào cứ như vậy nói ra những lời này, cũng không tránh khỏi quá nóng lòng. Cuộc sống vô vị của Tuệ Châu vẫn cứ suông sẽ trôi qua, khẳng định là chẳng tiếp thu được chút nào. Vì vậy đau lòng nói: “Chủ tử, thứ cho nô tỳ vượt khuôn phép, những lời đó của nô tỳ có lẽ còn quá sớm. Ai, cũng liền tùy ý nói qua một chút để chủ tử lúc nào đó rảnh rỗi ngẫm lại mà thôi. Chủ tử, Ngài vừa mới trở về, còn chưa uống miếng nước nữa, vậy nô tỳ mang tới cho Ngài ít điểm tâm và trà nóng.”

Nói xong, Tổ Tâm liền hầu hạ Tuệ Châu ngồi xuống mới ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hoa

Xuân miên bất giác hiểu, nơi chốn nghe đề điều [1].

[1] Tạm dịch: Mùa xuân, ngoài cửa sổ một mảnh màu xanh biếc, chậm chạp tỉnh ngủ, là bị ai đánh thức, đó là vì ngoài cửa sổ có tiếng chim hót. Câu này với câu “Xuân miên bất giác hiểu, nơi chốn nghe đề điều” ý tứ giống nhau. (nguồn Baidu)

Chiều ngày hôm sau, Tuệ Châu đang thêm thiếp ngủ thì bỗng nhiên bị tiếng chim bên ngoài đánh thức, nàng hơi mở mắt ra liền cảm thấy ánh nắng bên ngoài chiếu tới đến hoa mắt. Ánh nắng mặt trời buổi chiều muộn tươi sáng mà ấm áp, mùa xuân như vô tình thấm đượm cả đất trời, lúc đó chính bản thân nàng không hiểu vì sao cũng đang dần dần có sự biến đổi. Nghĩ vậy, Tuệ Châu im lặng cười khổ, lập tức từ trên tháp xoay người ngồi dậy, ngáp một cái, biếng nhác hỏi: “Vào đi, hiện tại mấy giờ rồi?”

Tổ Tâm từ gian ngoài tiến vào, trả lời: “Bẩm chủ tử, vừa lúc đến giờ Mùi (2 giờ chiều), nô tỳ cũng đang muốn gọi người dậy đây.”

Tuệ Châu bóp nhẹ trán, mới lên tiếng: “Ngủ cũng không yên, trái lại còn hơi đau đầu, đành phải thức dậy luôn. Cũng sắp đến giờ Thìn rồi, Lý Phúc Tấn đã mời vẫn nên tới sớm cho thỏa đáng.”

Tổ Tâm hiểu rõ, lập tức tiến lên hầu hạ Tuệ Châu đứng dậy rửa mặt chải đầu, sau liền đến hoa viên trong phủ dự tiệc. Dọc đường vừa đi vừa tán gẫu thật thoải mái, hai người chưa từng nhắc lại đoạn đối thoại ngày hôm qua, giống như những ngày bình thường khác.

Đi một lát, đã tới hoa viên ở trong phủ, lúc này trước nguyệt môn có rất nhiều hạ nhân đang vội vàng, nhìn thấy Tuệ Châu đều hành lễ vấn an. Sau khi Tuệ Châu chậm rãi gạt đầu liền nhỏ giọng nói với Tổ Tâm: “Xem ra chúng ta đến quá sớm, phòng chừng mấy vị Phúc Tấn kia còn lâu mới đến, thừa dịp đi vòng vòng một lát rồi hần tới tiền đường, ta cũng có thể thanh tỉnh một chút, đầu ta vẫn còn hơi đau.”

Tổ Tâm gật đầu đáp ứng: “Vâng”

Vì vậy hai người liền bỏ qua hoa viên ở trước sảnh, đi dạo trên con đường nhỏ phía sau vườn.

Mới vừa đi tới bức tường trắng dưới hiên trong hậu viện, chợt thấy một nha hoàn dáng vẻ gấp gáp từ hòn non bộ đi ra, nàng ta nhìn quanh một chút rồi lập tức rời đi, có lẽ vì quá khẩn trương nên không phát hiện ra chủ tử Tuệ Châu. Tuệ Châu thấy thế, vội kêu Tổ Tâm từ đằng sau thối lui đến một bức tường màu trắng sau hòn non bộ. Trong nháy mắt, chợt nghe thấy âm thanh quần áo ma sát, Tuệ Châu nín thở ngưng thần, từ kẽ hở của hòn non bộ có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của một bà vú khá đứng tuổi, nhưng không thấy rõ diện mạo bà ta. Người này dường như nhìn xung quanh một lát rồi lập tức rời đi.

Một lát sau, Tuệ Châu cùng Tổ Tâm thông thả đi ra, cẩn thận nhìn xung quanh. Tuệ Châu nói: “Trở về đi.”

Tổ Tâm nghi hoặc hỏi: “Nhưng, chủ tử. . .”

Tuệ châu lắc đầu không nói, ý bảo Tổ Tâm cùng quay lại tiền đường. Trong lòng lại rối bời, hai người bí mật trò chuyện về cảnh tượng vội vã khi nãy. Thế mà trong bữa tiệc chiều dài của Lý thị hai người lại gặp phải chuyện này, nếu không ngốc đều sẽ nhận ra có người âm thầm phân phó. Nhìn y phục

bà vú khi này không giống nô bộc hạ đẳng, vậy chủ tử bên cạnh bà ta là ai đây? Bóng dáng hơi quen mắt, nhưng nàng nghĩ mãi không ra là ai. Có điều hẳn không phải người của Lý thị, nàng ta chắc không gây ra chuyện này trong bữa tiệc của mình đâu. Không, cũng không nhất định, Lý thị hiện đang giao hảo với Vũ thị, nhưng từ ngày hôm qua khi Ô Lạt Na Lạp thị có ý định tiến cử Vũ thị lên Trắc Phúc Tấn, thì sự tình nay đã thay đổi.

Bây giờ nàng nhất thời chưa nghĩ ra được gì, nói không chừng do nàng quá để ý, có khi chỉ là mấy việc lật vật cũng nên. Nghĩ kỹ lại một chút, dù như thế nào, nghìn vạn lần cũng không nên nhúng tay vào khiến người khác chĩa mũi nhọn vào nàng. Tuệ Châu đang trong lúc suy tư, vô tình đã tới tiền đường.

Lúc này, trước khu nhà kính trồng hoa rộng rãi bằng phẳng lát đá xanh [2] đã bày chường mười cái ghế đỏ thẫm trạm trổ hoa văn, giữa hai cái ghế bày một khay trà, trên bàn trà lại bày đủ loại bánh điểm tâm tinh xảo, màu sắc các loại trái cây hòa cùng màu với tách trà sứ men xanh ngọc. Ngoài chỗ ngồi, khắp nơi đều tràn ngập sắc xuân, non xanh nước biếc, khung cảnh hữu tình, mọi người vui vẻ trò chuyện cùng nhau, tất cả tạo thành một bức tranh mùa xuân tươi vui ấm áp.

[2] hình đá xanh (azurite) tại đây

Tuệ Châu thấy vậy, không khỏi cau mày, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực của buổi chiều, bên dưới những nụ cười thân thiện này phải chăng đang che dấu âm mưu gì đó.

Không đợi nàng tiếp tục suy nghĩ, chợt nghe có người thông truyền: “Nữ Hồ Lộc Cách Cách đến.”

Tuệ Châu lập tức quỳ nửa gối hành lễ với Ô Lạt Na Lạp thị và Lý thị, sau đó mới đến bên cạnh Cảnh thị hàn huyên một phen.

Cảnh thị hỏi: “Muội muội đi đâu vậy, ta vừa mới đi tới cửa viện cách đó không xa đã thấy muội muội đến rồi, thế mà một lúc sau mới xuất hiện.”

Tuệ Châu giải thích: “Muội thấy vẫn còn sớm, nên tùy ý đi dạo một chút.”

Cảnh thị cười nói: “Ta nay cũng đến sớm, chờ một lúc mọi người mới tới, sớm biết vậy đã đi vòng vòng cùng muội.”

Tuệ Châu quay lại cười nói: “Vậy sau này hãy có yến hội muội sẽ rủ tỷ tỷ cùng đi, tránh để mỗi người chúng ta phải cô đơn một mình.” Cảnh thị cười đáp ứng.

Chờ mọi người trong nhà ngồi hết vào chỗ của mình, Lý thị mới mở miệng nói: “Thật cảm tạ Phúc Tấn và các vị muội muội đã nể mặt ta cùng đến ngắm hoa.”

Tổng thị vốn là người không muốn đắc tội với Ô Lạt Na Lạp thị và Lý thị, nay cũng thiên vị Lý thị. Vì vậy Tổng thị lập tức cười nói: “Các tỷ thiếp nhờ có Lý Phúc Tấn mới có thể cùng nhau tụ tập, ngắm hoa chơi đùa. Phúc Tấn bình thường bận bịu, cũng chỉ có Lý Phúc Tấn thường đem mọi người tụ họp lại kết nối tình cảm tỷ muội. Tỷ thiếp ở đây còn phải cảm tạ Lý Phúc Tấn.”

Nói xong, Tổng thị liền đứng dậy thi lễ với Lý thị.

Lý thị mỉm cười đáp lễ, quét mắt qua vị trí của mọi người và chỗ ngồi của Vũ thị bên cạnh, tiểu ý càng đậm, nàng vô cùng thích loại cảm giác này, bởi vì tự bản thân nàng phát thiếp mời mở tiệc chiều dài nên được ngồi ở vị trí đầu cùng với Ô Lạt Na Lạp thị, địa vị của nàng trong phủ không ai thay thế được. Nghĩ đến đây, Lý thị bỏ qua cảm giác khó chịu ngày hôm qua, cùng mọi người hàn huyên tán gẫu một hồi lâu, tràn đầy kiêu ngạo cười nói: “Hiện tại dù đang là thời kỳ hoa Hồng nở, nhưng mà trước lúc đó ta đã chọn ra mấy cành hoa Sơn Trà trần phàm, ta cũng biết các muội muội thích trà hoa Sơn Trà. Hôm nay vừa đúng dịp để mọi người trong nhà cũng thưởng thức.”

Lý thị hơi ngưng lại nhìn khuôn mặt Niên thị nháy mắt trắng bệch, tiếp tục cười nói: “Giống hoa Sơn Trà này vốn ưa ẩm ướt, kỵ ánh nắng mặt trời. Cho nên, mời Phúc Tấn và các vị muội muội đến thủy đường [3] ở hậu viện nghỉ mát ngắm hoa.”

Nói xong, Lý thị liền mỉm cười đứng dậy.

[3] Nhà xây trên hồ

Tuệ Châu và Tô Tâm liếc nhau, cùng kéo tay Cảnh thị đi về phía sau hậu viện. Nhưng mắt không khỏi rơi vào cái bụng đã nhô lên của Vũ thị, thủy đường sau hậu viện là nơi mới này nàng vừa tới sao, còn có giống hoa Sơn Trà này. Quả nhiên là thủy đường ở cách đó không xa, thị thiếp của Dận Chân vừa đi vừa cười đùa, cùng với nha hoàn hầu hạ cộng lại đã hơn hai mươi người liền đến hành lang của thủy đường.

Vũ thị vốn dĩ đọc qua thi thư, có chút lấy lòng Lý thị ý tứ hàm xúc nói: “Những cây hoa Trà này không hồ là “Duy hữu sơn trà thù nại cửu, độc năng thâm nguyệt chiêm xuân phong” có cốt cách kiêu ngạo của hoa mai, lại có “Hoa phồn điểm hồng, thâm đoạt hiệu hà” lẫn cả màu sắc tiên diễm của hoa mẫu đơn. Lý Phúc Tấn chắc hẳn rất trân quý những bông hoa này đi.”

Niên thị thì thầm nói: “Không sai, chậu hoa màu tro mà đài hoa cùng với nhụy hoa đều mang màu trắng thanh thuần tựa như bảo vật, đáng lẽ tháng chín mới nở hoa, lúc này lại tỏa mùi thơm ngát khó phân.”

Lý thị chỉ vào một tháp hoa có rất nhiều chậu hoa Trà cánh xếp thành hình lục giác, cười nói: “Không ngờ Niên muội muội lại hiểu rõ hoa Trà như vậy. Nào, Niên muội muội nhìn mấy chậu này đi, nó chính là loại hoa Trà “Thập bát học sĩ” [4] nổi danh, nếu Niên muội muội thích, ta trái lại có thể bỏ đi những thứ mình yêu thích tặng lại cho muội.”

[4] hình hoa Thập bát học sĩ

Niên thị chợt chớp mắt nhìn về phía Lý thị, cười nói: “Muội muội há lại lấy đi sở thích của Lý tỷ tỷ, “Thập bát học sĩ” tuy là danh phẩm, tuy nhiên muội muội tuổi còn trẻ, về sau còn nhiều cơ hội. Cho nên, Lý tỷ tỷ cứ giữ lại đi, dù sao hoa này, tỷ tỷ ngài cũng không đơn giản có được, đừng hào phóng với muội muội như vậy, tự mình khổ mình sẽ không tốt.”

Ô Lạt Na Lạp thị kéo tay Lý thị và Niên thị cười nói: “Hai vị muội muội đều là người biết thưởng hoa, so với hoa người còn đẹp hơn.”

Thấy thế, Lý thị Niên thị cũng thôi đưa đẩy, tất cả mọi người lại cùng nhau khen nham sắc như hoa của Ô Lạt Na Lạp thị, sau đó mọi người đều khen nhau một hồi, lại men theo hồ nước ngắm nghía các chậu hoa rực rỡ đủ màu sắc.

Tuệ Châu vốn vẫn chú ý tình huống xung quanh, thấy tình huống lúc này, nghĩ có chút buồn cười. Xem ra là nàng quá để ý, chẳng qua là một đám phụ nhân hậu trạch diễn một vở tỷ tỷ muội muội mà thôi. Tuệ Châu lắc đầu với Tổ Tâm, ý không sao. Chẳng ngờ phảng phất thấy một bóng dáng giống cô tỷ nữ vừa gặp lúc đầu, nàng ta đang từ từ đi về phía hồ nước. Lúc này, có quá nhiều người chen chúc trong thủy đường ở giữa hồ, Tuệ Châu không thể xác định có phải à hay không, liền không cầm lòng được nhìn về hướng người đó đi tới.

Không đúng, nàng ta đang đi về hướng chỗ Vũ thị, phía trước lại là hồ nước. Ý niệm trong đầu Tuệ Châu chợt lóe, vội vã tiến lên vài bước, vừa tới bên cạnh Vũ thị, chỉ thấy nha hoàn kia dùng chân quệt chậu hoa phía dưới Vũ thị còn vai như vô tình đụng phải người nàng ta, nháy mắt vội vã rời đi.

“A” Vũ thị hô to một tiếng, cả người liền ngã xuống hồ.

Tuệ Châu kêu một tiếng “Vũ tỷ tỷ”, chợt kéo cánh tay Vũ thị, dùng sức ném Vũ thị sang bên cạnh.

Trong thoáng chốc, tiếng kêu sợ hãi không ngớt, “Cốp” một tiếng, chỉ thấy Tuệ Châu miễn cưỡng ngã trên thềm đá gần hồ nước, mà Vũ thị ngoại trừ một chân còn đang ở trong hồ, còn lại toàn bộ thân thể đều ngã vào người của Tuệ Châu.

Tuệ Châu thấy Vũ thị bình yên vô sự ngã lên người mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy chỗ chân trần truyền đến một trận đau buốt, không nén nổi đau đớn kêu thành tiếng: “A, chân của ta. . . Đừng. . . Đè. . . Đau. . .”

Tuệ Châu đau đớn kêu, khiến cho mọi người đang ngơ ngẩn phản ứng kịp. Ô Lạt Na Lạp thị rất nhanh tỉnh táo lại, vội vàng đi tới đẩy đám thiếp thất đang đứng đờ ra sang một bên, gọi nhiều người tới giúp một tay. Đợi tới lúc mọi người nâng Vũ thị dậy thì Tuệ Châu đã mất đi tri giác, bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Bình Phục

Tuệ Châu nghiêng người dựa trên tháp, nàng mơ hồ nhìn chân phải sân to, trong đầu thoáng hiện lên hai chữ —— “Hối hận”.

Khi bản thân cứu Vũ thị, một mặt lúc đó là vì lương tâm của mình cho phép không thể không thấy chết mà không cứu được, mặt khác đó cũng là phản xạ tự nhiên trước tình huống như vậy. Dù thế nào đi nữa, nàng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ hy sinh bản thân mình mà chỉ đơn thuần nghĩ giả vờ cứu Vũ thị khỏi bị thương, đúng là người tính không bằng trời tính, quả nhiên là chân liền bị thương, động tới cả gân cốt, hơn nữa còn đau như thế, đau tới mức làm bản thân nàng hôn mê bất tỉnh. Nghĩ vậy, Tuệ Châu không khỏi nhớ tới lúc thái y tới khám và chữa bệnh cho nàng, khi nàng vừa mới tỉnh dậy cảm giác đau buốt liền ập tới, nhất thời rùng mình một cái

Lúc này, Tổ Tâm chờ cho Ô Lạt Na Lạp thị tiến thái y đi, mới vào trong buồng, thấy gương mặt Tuệ Châu trắng bệch, liền có chút đau lòng oán trách nói: “Chủ tử, làm sao vậy, còn đau không? Ngài cố nhẫn nhịn, thái y nói ngài bị thương gân cốt, mấy ngày nữa sẽ hơi đau.”

Tổ Tâm nói xong, liền rút chén trà đưa cho Tuệ Châu, tiếp tục nói: “Chủ tử, Ngài sao lại chạy đi cứu Vũ Cách Cách vậy, trong khi một đám nô tài đều ở đó Ngài tội gì chịu nguy hiểm như thế chứ.”

Tuệ Châu không nói gì, trái lại hỏi: “Lúc đó người có thấy dấu vết của cái người khả nghi kia không, hay có thấy nha hoàn kia ở sau vườn không?”

Tổ Tâm buồn bực nói: “Lúc đó quá nhiều người, chỗ đó lại không lớn, nô tỳ nhất thời cũng không phát hiện ra cái gì. . . Lẽ nào, ý của chủ tử nói là, lúc chúng ta ở sau vườn gặp được nha hoàn kia là muốn đẩy Vũ Cách Cách xuống hồ.”

Tuệ Châu gật đầu, Tổ Tâm khó hiểu lắm bảm “Vũ Cách Cách là bị chậu hoa ngáng chân nên mới đứng không vững rơi xuống hồ, chính nàng ta cũng về nói không ai đẩy nàng, nhưng lại bị người khác đụng phải.”

Tuệ Châu tiếp tục nói: “Ừ, hẳn là như vậy. Lúc đó ta thấy nha hoàn kia quệt chân dưới hài của Vũ thị, nếu không tại sao chậu hoa gỗ ấy lại có thể ngáng chân nàng ta. Đây nhất định là có người đã ra một kế sách hoàn hảo, làm hài Vũ Cách Cách gặp vấn đề, thừa dịp hỗn loạn đẩy nàng ấy vào hồ nước. Như vậy không những vừa khiến nàng sinh non lại còn không làm cho người khác hoài nghi.”

Tổ Tâm kinh hãi nói: “Nguyên lai chủ tử đã sớm biết sự tình không đơn giản như vậy, là ai muốn hại Vũ Cách Cách chứ? Chủ tử cứu nàng, có thể khiến

người nọ chìa mũi dùi về phía Ngài không?”

Tuệ Châu lắc đầu, người đó là ai nàng còn không biết, có điều người đang núp trong bóng tối đó chắc sẽ không đến hại mình, nếu không há sẽ có nguy cơ bị bại lộ sao. Hon nữa, bây giờ quan trọng nhất là đứa bé trong bụng Vũ thị, chính nàng càng không có tư cách để người khác nhớ tới. Quả nhiên, Vũ thị này đã làm cho nhiều người phật ý, đứa bé trong bụng của nàng muốn sinh ra lại càng khó khăn. Nàng ta liên hợp với Lý thị, chắc hẳn đã phạm vào điều kiêng kỵ của Ô Lạt Na Lạp thị. Sau vì Ô Lạt Na Lạp thị có ý gây chia rẽ khi nói sẽ cho nàng danh vị Trắc Phúc Tấn, liền đắc tội với Lý thị. Sau đó, đúng lúc Niên thị đẻ non lại truyền ra nàng ta có thai, đây không phải là đánh vào mặt Niên thị sao, bởi vậy Vũ thị thoảng chốc đã đắc tội với ba nữ nhân có thể lực trong phủ. Kỳ thực nếu dựa vào câu nói của Ô Lạt Na Lạp thị ngày hôm qua cốt là để nàng ta toàn tâm sinh hạ hài tử, dù sao con của một Cách Cách và con của một Trắc Phúc Tấn cũng khác nhau hoàn toàn. Chỉ trách Vũ thị quá nóng ruột, hôm qua nàng ta lại tỏ ra quá khản thiết với câu nói của Ô Lạt Na Lạp thị, điều này càng làm cho người khác đổ kị. Cơ thể nàng ấy đã có thai hơn năm tháng, bụng lại hơi nhon, lẽ nào nam thai, một tiểu a ca...

Tổ Tâm nhìn mặt Tuệ Châu âm tình bất định, liền không nói gì, lo lắng hỏi: “Chủ tử làm sao vậy, có chuyện gì sao, có nguy hiểm không?”

Tuệ Châu cả kinh, mình tại sao lại nghĩ xa như vậy, nhìn thấy kế hoạch rõ ràng như vậy. Ổn định lại tâm trí, nhìn về mặt lo lắng của Tổ Tâm an ủi: “Không cần lo lắng, thái y không phải đã nói rồi sao, bị thương gân cốt nên một trăm ngày tới không được cử động. Trong một trăm ngày đó, bất cứ chuyện gì trong phủ đều không liên quan tới ta, người khác cũng không hại ta được, chỉ là Vũ... Không có gì, chẳng qua chân ta lại vừa đau một trận nữa, ta không muốn nói chuyện tiếp.” Quả thật, chân của Tuệ Châu thỉnh thoảng lại truyền đến vài cơn đau nhức.

Tổ Tâm biết nàng không sao, liền lo lắng đỡ chân của Tuệ Châu lên, cảm rầm: “Chủ tử, Ngài cũng thật là, nô tỳ biết ngài thiện tâm muốn cứu Vũ Cách Cách khỏi thị phi, nhưng không nên lôi bản thân ra đùa giỡn như thế chứ, Ngài đi cứu nàng vạn nhất Ngài có chuyện gì, thì biết làm sao đây. Gia qua một tháng nữa có thể sẽ trở về, vết thương ở chân Ngài lại chưa lành, cũng không thể hầu hạ...”

Nghe Tổ Tâm nhắc đi nhắc lại, Tuệ Châu lần nữa bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ. Sớm biết sẽ làm gân cốt bị thương còn đau như thế, mình cũng chưa chắc xả thân đi cứu Vũ thị làm gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là chuyện của nửa tháng trước. Vì cả ngày bị thương, nên Ô Lạt Na Lạp thị miễn cho Tuệ Châu khỏi phải thỉnh an, Tuệ Châu cũng liền cả ngày nằm ở trên tháp dưỡng thương, còn cùng Tổ Tâm và Nguyệt Hà may vá thêu thùa, tùy ý náo loạn ồn ào, mỗi ngày cứ thế bình yên trôi qua. Nhưng không có nghĩa là cứ như thế “đoạn tuyệt hồng trần”. Từ khi thụ thương tới nay, Tuệ Châu liền đóng cửa viện, không tùy tiện qua lại với người khác, cho nên chuyện gì xảy ra trong phủ cũng không biết được, nhưng từ đó đến nay cũng không truyền ra tin xấu gì, nghĩ lại hẳn mọi người cũng yên ổn chung sống với nhau.

Buổi chiều ngày hôm đó, Tuệ Châu nằm xiêu vẹo ở trong nhà nhàn nhã nói chuyện cùng Tổ Tâm và Nguyệt Hà, Hạ Mai bưng khay đi tới, cười nói: “Chủ tử, nô tỳ vừa hầm canh xong, Ngài uống đi cho nóng.”

Nguyệt Hà thấy thế, vội vã đứng dậy, giúp Hạ Mai mang canh đưa qua cho Tuệ Châu.

Tuệ Châu nhận bát canh, tùy ý liếc mắt một cái, than thở nói: “Lại là chân giò hầm đậu phộng, còn uống vào buổi tối. Cứ bồi bổ như vậy, ta cũng không cần gặp người khác nữa.”

Nguyệt Hà biết Tuệ Châu lo sẽ tăng cân, liền cười nói: “Chủ tử, sao có thể chứ, bây giờ Ngài càng uống càng nuốt nà, mặt cực kỳ trắng nõn, nô tỳ ước còn không được.”

Tuệ Châu nhấp một ngụm canh, mới nói: “Đừng lừa ta, sao không nói luôn eo của ta thon thả luôn đi, còn hữu ích hơn.”

Nguyệt Hà cười ha ha nói: “Chủ tử đừng buồn, bây giờ Ngài là người tâm rộng thể béo đó.”

Tuệ Châu vừa nghe xong, cười mắng: “Được lắm, nha đầu này dám nói ta mập, coi chừng ta kêu Tổ Tâm tới phạt ngươi.”

Tuệ Châu đang cùng Nguyệt Hà nói nói cười cười, nàng ăn canh xong tính chuẩn bị rửa mặt súc miệng. Chợt nghe phía xa truyền đến một trận tiếng vang, tiếp sau lại đột nhiên âm ỉ, trong màn đêm yên tĩnh càng rõ ràng hơn.

Tuệ Châu kinh nghi bất định nhìn qua mọi người, phân phó nói: “Tổ Tâm, ngươi đi xem cửa viện đóng kỹ chưa, ở trong cửa nghe thử xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, nhớ kỹ không được mở cửa viện ra.”

Tổ Tâm đáp ứng, hành lễ với Tuệ Châu liền bước nhanh ra khỏi phòng

Chỉ chốc lát sau, Tổ Tâm từ bên ngoài trở về, bầm báo nói: “Bẩm chủ tử, nô tỳ không thể nghe rõ, đại khái chỉ có thể xác định thanh âm là từ bên Tây viện truyền tới.”

Tuệ Châu chần chờ chốc lát, chậm rãi nói: “Ừ, được rồi. Cái đó không liên quan tới chúng ta, chuyện Tây viện bên kia Phúc Tấn tức sẽ xử lý. Hiện tại giờ cũng qua canh một rồi, các ngươi lui xuống đi ngủ đi.”

Nguyệt Hà, Hạ Mai nghe xong, liền lên tiếng trả lời lui ra.

Chờ hai người kia lui đi, Tuệ Châu và Tổ Tâm không nói tiếng nào, chẳng qua về mặt đều ngưng trọng, loáng thoáng phát hiện đã xảy ra chuyện gì.

Tuệ Châu được Tổ Tâm hầu hạ ngủ, trong lòng lại thở dài, cái gì tới cũng phải tới.

Ngày thứ hai, vừa dùng xong bữa trưa, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa “Thùng thùng thùng”, Tuệ Châu tò ý bảo Tổ Tâm ra mở. Chốc lát sau, Tổ Tâm cùng nha hoàn trong viện Ô Lạt Na Lạp thị đi vào. Sau khi nha hoàn hành lễ vấn an Tuệ Châu, khom người nói: “Phúc Tấn nghĩ có thể Cách Cách không biết nên cố ý để nô tỳ tới thông báo một tiếng. Tối hôm qua, Vũ Cách Cách bắt hạnh sinh non, Phúc Tấn hiện tại đang điều tra, lệnh trong phủ hạ nhân ở các viện không được tùy ý đi lại, xin Cách Cách thứ lỗi.”

Tuệ Châu cười nói: “Làm phiền cô nương, ta biết ý tứ của Phúc Tấn khi ép buộc người dưới. Ai, không nghĩ tới Vũ tỷ tỷ cuối cùng lại... Không đề cập tới cũng được, người xem chân ta bị thương thế này, không thể tự đi tới chỗ Vũ tỷ tỷ, xin cô nương giúp ta đem vài thứ đưa cho Phúc Tấn để Phúc Tấn thay ta giao cho Vũ tỷ tỷ tỏ rõ tâm ý.”

Nói xong, Tổ Tâm liền đưa hà bao cho nha hoàn kia, chỉ thấy nha hoàn kia hơi trầm ngâm, liền cười nói: “Cách Cách thiện tâm, nô tỳ nhất định sẽ nhấn chìm tâm lòng của Ngài với Phúc Tấn, chắc hẳn Vũ Cách Cách sau khi biết cũng sẽ cảm kích sự quan tâm của Cách Cách.”

Tuệ Châu mỉm cười khiêm nhường nói vài câu, lại sai Tổ Tâm đưa một số dược liệu bổ huyết dưỡng khí của nữ tử cho Vũ thị, rồi đuổi hết nha hoàn xuống dưới.

Những ngày kế tiếp, Tuệ Châu vẫn đóng chặt cửa viện như cũ, cuộc sống tạm ổn cứ thế trôi qua. Thẳng đến bảy ngày sau, Ô Lạt Na Lạp thị cho truyền tin tức tới, Vũ thị bị nha hoàn trong viện nâng ta hạ thuốc sảy thai, một nam thai mới hình thành cứ như vậy mà mất đi, hơn nữa người đó còn kê đơn quá liều, có lẽ về sau Vũ thị cũng không thể có thai nữa, mà nha hoàn kia trước ngày đó đã thất cổ tự sát. Qua quá trình điều tra biết được nha hoàn bởi vì oán hận Vũ thị bình thường hay chửi mình, mới dón sức hạ thuốc nặng, sau sợ tội mà tự sát. Bởi vậy, chuyện Vũ thị sinh non cũng không thể giải quyết được gì.

Tuệ Châu biết được tin này cùng Tổ Tâm không khỏi thôn thức một hồi, chỉ có thể thở dài trước chuyện đau lòng của Vũ thị mà thôi. Nhưng dù thế mấy ngày tiếp theo, mặc dù chuyện của Vũ thị đã coi như xong, phong ba bão táp trong phủ dường như đã chấm dứt, nhưng Tuệ Châu vẫn như cũ không màng thế sự, đóng chặt cửa viện, đều tuyên bố với bên ngoài phải tĩnh dưỡng vết thương ở chân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hồi Phủ

Vào lần thứ năm nam tuần của Hoàng Đế Khang Hi, chiều ngày 28 tháng 4 năm nhuận Khang Hi thứ 44. Đầu tháng năm, hoàng tử từ Dận Chân trở lại Tử Bối Lạc phủ ở kinh thành.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, Tuệ Châu được Tổ Tâm đỡ ra khỏi buồng, ở trong sân phơi nắng dưới ánh mặt trời buổi sớm.

Tuệ Châu nằm trên ghế dựa, tùy ý phe phẩy chiếc quạt hương bằng lụa trắng thêu hoa mai, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Lúc này trời vừa vào hạ nên ngột ngạt quá, ta muốn nằm tới hai tháng luôn.”

Tổ Tâm nhìn qua ánh mặt trời nóng rẫy, cười nói: “Tháng năm tháng sáu giờ là lúc nóng nhất, chỗ nào cũng nóng hết, nếu không nô tỳ đỡ chủ tử trở về nhà nằm.”

Tuệ châu ngáp một cái nói: “Thôi, cứ ở trong phòng hoài ta cũng muốn mọc meo.”

Hạ Mai nhìn Tuệ Châu có vẻ mệt mỏi, đề nghị: “Vừa hay phòng bếp có đưa cho nô tỳ mấy quả anh đào thượng hạng, nếu không để nô tỳ đem ra cho chủ tử giải nhiệt.”. Tuệ Châu liền gật đầu, ý bảo Hạ Mai đi làm.

Tổ Tâm nhìn canh giờ, bất mãn nói: “Nha đầu Nguyệt Hà kia, đã đến giờ phòng linh phân lệ hơn một canh giờ rồi mà còn chưa thấy quay về.”

Tuệ Châu cười nói: “Người đừng quá nghiêm khắc với các nàng, Nguyệt Hà chỉ là một tiểu nha đầu, mãi mới có cơ hội đi ra ngoài, về trễ cũng không sao.”

Tổ Tâm cười hùa nói: “Chủ tử đúng là thiện tâm, quả nuông chiều tiểu nha đầu kia.”. Tuệ Châu lắc đầu cười cười, đang định nói cái gì đó, thì thấy vẻ mặt Nguyệt Hà hưng phấn chạy về.

Tổ Tâm cau mày nói: “Xem kia, không có quy củ gì cả.”

Nguyệt Hà thở phì phò hồi lâu mới hành lễ với Tuệ Châu, vội vàng nói: “Chủ tử, Gia đã trở về, giờ đang ở đại sảnh chính viện, các chủ tử khác cũng đều ở đó.”

Nghe xong, Tuệ Châu và Tổ Tâm nhìn nhau, vốn đã quen với những tháng ngày sống thoải mái nên dĩ nhiên không biết Dận Chân đã hồi phủ hôm nay.

Trong lòng Tuệ Châu có chút ưu sầu, Dận Chân đã trở về, vậy mọi thứ trong phủ cũng nên trở lại như cũ rồi. Nếu hẳn biết Vũ thị bị sảy một nam thai

đang thành hình thì sẽ nghĩ như thế nào nhỉ? Còn là... Không đoán được, suy cho cùng những người bị nghi ngờ hại Vũ thị còn có Phúc Tấn và Trắc Phúc Tấn của hắn nữa.

Tổ Tâm nhìn nét mặt hoảng hốt của Tuệ Châu, vội thay nàng hỏi: “Tại sao Gia lại về hôm nay, Gia đột nhiên lại về sớm hơn dự định? Được rồi vậy tại sao không ai nói cho chúng ta biết một tiếng, để chủ tử biết đường mà chuẩn bị một chút chứ.”

Bộ dáng tươi cười của Nguyệt Hà hơi cứng đờ, ngẩng đầu nhìn qua Tuệ Châu, dè dặt đáp: “Tổ Tâm tỷ tỷ, ta mới đi lĩnh phân lệ cho chủ tử, đã bị gọi vào trong viện của Phúc Tấn. À, Vương ma ma nói chủ tử còn có vết thương ở chân cho nên Phúc Tấn quyết định không nói tin tức Gia hồi phủ hôm nay cho chủ tử, miễn ảnh hưởng tới việc dưỡng thương của chủ tử.”

Nguyệt Hà dừng lại, phúc thân trước Tuệ Châu, có ý an ủi cười nói: “Chủ tử, Vương ma ma nói, Phúc Tấn sẽ nói nguyên nhân Ngài bị thương cho Gia biết, để Gia đến thăm Ngài. Giờ Ngài chỉ cần thả lỏng tâm tình, chờ Gia tới là được.”

Tổ Tâm buồn bực nói: “Dựa vào cái gì liền quên mất chủ tử, ngay cả phái người tới nói một tiếng là Gia đã về cũng không được sao? Thị uy với chủ tử như vậy...”

Tuệ Châu lớn tiếng ngăn cản nói: “Tổ Tâm đừng nói nữa, Phúc Tấn bận việc, không có thời gian thông báo cũng không sao. Hơn nữa, dù ta không bị thương thì cũng không thể đi nghênh đón Gia được.”

Tổ Tâm nén giận, đối với việc không ai trong phủ tới thông báo một tiếng cho Tuệ Châu liền cảm thấy uất ức, nhớ lại lời răn khi nãy của nàng, vội hành lễ tạ lỗi.

Lúc này, Hạ Mai vừa bưng mấy quả đào về, thấy bầu không khí hơi lạ, không nói gì, chỉ hành lễ với Tuệ Châu, nói: “Chủ tử, nô tỳ đã rửa sạch mấy quả đào này, tiện thể ngâm vào trà cho chủ tử, xin chủ tử đừng thử.”

Tuệ Châu gật đầu cười nói: “Ừ, Hạ Mai cực khổ rồi. Mấy quả đào này đem một ít ra cho Trương ma ma ở ngoài, còn lại các người nếm thử một chút đi.”

Ba người Tổ Tâm liền hành lễ tạ ơn phần thưởng của Tuệ Châu, bầu không khí hài hòa lại dần khôi phục lại. Tuệ Châu trò chuyện câu được câu không với các nàng, nhất thời cảm thấy vui vẻ thoải mái.

∴—∴

Chớp mắt vài ngày đã trôi qua. Tuệ Châu vẫn như cũ nằm trong viện của mình, không hồi thể sự, phảng phất giống như Dận Chân chưa hề trở về. Nàng đã nghĩ kỹ, cho dù bản thân nàng cứu được Vũ thị, nhưng nàng ta lại sinh non. Huống hồ khi đó Ô Lạt Na Lạp thị cũng tưởng thưởng cho nàng nhiều vải vóc, nàng cũng không cần Dận Chân phải thưởng thêm mấy thứ gì đó hay qua đêm ở chỗ nàng nữa.

Vào đúng giờ Tỵ ngày hôm đó (10h sáng), mặt trời đã lên cao, nhưng không nắng gắt lắm, ánh nắng ảm áp xuyên qua chiếc rèm mỏng nơi cửa sổ. Tuệ Châu ở trong nhà đọc sách giải khuây giết thời gian, chợt nghe Nguyệt Hà bẩm báo nói Tiểu Lộc Tử đến đây cầu kiến. Tuệ Châu vội bảo Tổ Tâm chỉnh trang lại cho mình mới cho Tiểu Lộc Tử vào bẩm.

Tiểu Lộc Tử dập đầu, cười nói: “Nô tài Tiểu Lộc Tử thỉnh an Cách Cách mau chóng bình phục.”

Tuệ Châu vội đỡ Tiểu Lộc Tử dậy, cười nói: “Đã lâu không gặp Tô công công. Trên đường hầu hạ Gia, Tô công công cực khổ rồi.”

Tiểu Lộc Tử đáp: “Nhờ phúc Cách Cách, một đường trái lại vô cùng thuận tiện. Hơn nữa, có thể hầu hạ Gia cũng là phúc khí Tiểu Lộc Tử tu từ kiếp trước, không khổ cực không khổ cực.”

Sau đó Tuệ Châu lại sai Tổ Tâm bưng ghế cho hắn, hai người hàn huyên vài câu, Tiểu Lộc Tử mới cười nói: “Gia thưởng cho Cách Cách mấy xấp lụa Tô Châu cùng vài món trang sức, chắc lát nữa Cao tổng quản sẽ mang tới cho người, nô tài tới đây sớm báo tin vui cho Cách Cách. Hơn nữa nô tài bữa nay qua đây thông báo một tin cho Cách Cách. Gia đêm nay sẽ qua chỗ Cách Cách nghỉ tạm, nhưng cơm tối sẽ không ăn ở chỗ Ngài.”

Tuệ Châu nói: “Đa tạ công công chúc lành. À, Gia còn phân phó gì nữa không?”

Tiểu Lộc Tử nói: “Cách Cách khách khí rồi. Gia nói Cách Cách đang bị thương gân cốt, buổi tối cứ để cho các nô tài hầu hạ, Ngài chỉ cần bồi Gia nói chuyện là được. Ai, kỳ thực Gia vốn định sớm qua thăm Cách Cách, thế nhưng công việc quá nhiều, may hôm nay được nghỉ nên mới có thời gian qua xem Cách Cách.”

Sau khi Tiểu Lộc Tử nói chuyện chính xong, lại hỏi vài câu về thương thế của Tuệ Châu, sau khi nhận một ít ngân lượng từ nàng liền vui mừng khom người lui ra

Dù Dận Chân nói cứ mặc kệ mọi thứ không cần Tuệ Châu phải hầu hạ, nhưng chờ đám người Tổ Tâm Nguyệt Hà biết được tin tức liền ra sân quét dọn một lần cứ như thể sắp tới Tết vậy. Vừa qua khỏi giờ Thân, Tuệ Châu qua loa dùng xong bữa cơm chiều, liền bị kéo đi tắm hương, ăn mặc trang điểm. Bởi vết thương ở chân Tuệ Châu chưa lành nên cử động còn bất tiện nên mất một lúc sau mới ăn diện thỏa đáng.

Tuệ Châu cảm giác mình đã dần thích ứng với sinh hoạt nơi đây, đối với thể thiếp ở chung nhà cũng hết sức thân thiện, yên ổn thuận theo mà sống. Cho nên khi gặp Dận Chân, nàng tự thấy bản thân mình không thể khiến hắn hài lòng thỏa dạ để đối lấy được sủng ái. Ngoài ra khi chung sống với nhau rồi nhưng nàng vẫn không hiểu thấu được Dận Chân, hơn nữa suy nghĩ từ kiếp trước đã in sâu vào đầu nàng thì cho dù cuộc sống hiện tại đã mài dũa bớt đi,

cũng có những thứ mà Tuệ Châu nghĩ khó mà thay đổi được. Vì vậy, không thể như Tổ Tâm Nguyệt Hà vui vẻ nghênh đón Dận Chân dù hắn đã ba bốn tháng không tới đây, nhưng ít ra nàng vẫn có thể theo hắn khắp nơi, tuân theo ý hắn. Dù sao nếu muốn sống sót trong phủ này, không những phải chung sống với thê thiếp, còn phải được Dận Chân sủng ái, càng phải biết tranh giành với các phụ nhân hậu trạch. Trước mắt, Tuệ Châu đã hạ quyết tâm, liền bình thân chờ Dận Chân đến.

Tuệ Châu sau khi quyết định thái độ chung sống ưng phó mục tiêu. Liền ung dung ngồi trên tháp, đọc sách giải trí cũng thuận tiện chờ Dận Chân tới. Khoảng chừng một canh giờ sau, gian ngoài truyền đến tiếng huyên náo, Nguyệt Hà cuống quýt lập tức chạy tới nói: “Chủ tử, Gia đã tới cửa viện rồi, lát nữa sẽ vào ngay.”

Tuệ Châu gật đầu, ý bảo Tổ Tâm Nguyệt Hà đỡ mình tới cửa chính đợi Dận Chân.

Trăng đã lên cao, ánh trăng ban đêm càng làm nổi bật một mảnh yên tĩnh giống như tâm trạng của Tổ Tâm và Tuệ Châu chờ đợi điểm lành tới lúc này. Nàng dựa vào cột cửa đứng thẳng, nhìn thân ảnh được bao phủ dưới ánh đèn lồng đang chậm rãi tới gần...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chung Sống

Dận Chân thấy Tuệ Châu tiến lên muốn quỳ gồi hành lễ, ngăn cản nói: “Chân người có vết thương, không cần hành lễ.”

Tuệ Châu thấp giọng nói: “Tạ Gia.”

Dận Chân dường như ngừng lại, nhẹ gật đầu ra hiệu cho Tuệ Châu, sau đó một mình đi vào phòng.

Một lát sau, Tuệ Châu được Tổ Tâm diu về phòng. Vừa vào nhà, đã thấy Dận Chân nhàn nhã ngồi trước án kỷ tùy tiện cầm một quyển sách lật xem, đồng thời phân phó Tiểu Lộc Tử đứng bên cạnh: “Người đi đem đồng công văn sổ sách trong thư phòng tới đây, ta muốn xem một chút. Còn nữa sáng mai ta sẽ ở lại đây dùng cơm, rồi mới lâm triều. À, nhớ kỹ, chớ quên thông báo cho Phúc Tấn một tiếng.”

Tiểu Lộc Tử dập đầu, cung kính đáp: “Vâng”. Sau đó khom người lui ra.

Đợi Tiểu Lộc Tử lui ra, Tổ Tâm cũng lặng lẽ thối lui đến gian ngoài, để hai người Dận Chân và Tuệ Châu lưu lại trong phòng, nhất thời trong phòng hiện lên một mảnh yên tĩnh.

Tuệ Châu ngồi trên tháp, len lén quan sát Dận Chân. Mấy tháng nay không gặp, hắn tựa hồ gầy hơn, người cũng càng trầm mặc hơn. Cùng hắn yên lặng ngồi một chỗ, làm nàng không khỏi thấy áp lực. Tuệ Châu khó chịu khẽ nhíu mày lại, không hồ là Ung Chính tương lai, dù không nói lời nào, vậy mà không khí lúc này lại như có như không, cũng khiến cho người người khiếp đảm. Tuệ Châu đang nghĩ không biết nên nói cái gì để có thể phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, dù sao nàng còn phải ở chung với hắn mấy chục năm, cũng không thể sợ hắn cả đời, vẫn nên bỏ qua thói quen cũ mà chậm rãi thích ứng.

Dận Chân kỳ thật đã phát hiện ánh mắt của Tuệ Châu, vốn tưởng nàng sẽ nói gì đó, lại thấy nàng lần nữa không nói ra. Vì vậy, Dận Chân ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hỏi: “Dưỡng thương ở chân thể nào rồi, còn sưng đau không?”

Tuệ Châu thỉnh lĩnh bị Dận Chân hỏi, đột nhiên sợ run lên, trong lòng thấp thỏm, nháy mắt đứng lên, một lát sau mới cúi đầu, trả lời: “Tạ Gia quan tâm, tỷ thiếp đây chỉ là vết thương nhỏ, sớm đã hết đau, bây giờ còn có thể đi nha hoàn diu tay, đi lên vài bước.”

Trả lời Dận Chân xong, trong lòng Tuệ Châu khẽ thì thầm, xem ra chính mình và hắn căn bản không cùng một đường, cũng không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, đột nhiên ngẩng đầu hỏi câu đó, tâm tư thay đổi cũng quá nhanh đi.

Dận Chân nhìn Tuệ Châu ngồi nghiêng trên tháp, nàng mặc một bộ kỳ bào hồng gấm liền váy, thân thể bên trong đầy đặn, da sáng như tuyết, trên khuôn mặt tròn trịa là một đôi mắt to đen nhánh linh động, cả người bị ánh nến mờ nhạt bao phủ, xinh đẹp thanh thuần. Xem ra mấy tháng không gặp, nàng đã trở mã, có loại khí tức đặc biệt của thiếu nữ lẳng động trên người. Nhưng con người trực lưu chuyển đã tiết lộ tâm tư của nàng, hắn cùng nàng chung đụng vài lần, phát hiện mỗi khi hắn đột ngột nói chuyện với nàng, nàng sẽ khẽ cúi đầu, con người không ngừng xoay chuyển. Nữ Hồ Lộc thị này, đúng là toàn bộ tâm tư đều biểu hiện ở trên mặt, nghĩ lại chỉ có như thế mới không qua tâm tới khả năng liên một mình đi cứu Vũ thị. Tuổi trẻ ngây thơ, cũng không sợ âm mưu của kẻ khác lại cứ thể đem bản thân liên lụy vào. Đúng lúc nghĩ tới đây, thanh âm Dận Chân không tự chủ chậm lại nói: “Ta trước đây khi mới học cưỡi ngựa, từng bị ngã mạnh xuống đất, gân cốt trên chân cũng bị thương, lúc đó ta rất đau. Còn nhớ rõ khi ấy, ta nằm xấp xỉ chừng mười ngày, không màng đến con đau, chỉ muốn trốn ra ngoài theo các huynh đệ đi chơi. Sau Hoàng ngạch nương lại biết, thật sự canh chừng ta, bắt ta nằm tới hơn hai tháng mới để cho ta xuống giường. Bà ấy nói, gân cốt trên chân bị thương là chuyện nghiêm trọng, lúc còn trẻ nếu không chú ý đến, sau khi tuổi đã già, sẽ hiển hiện ra. Vì vậy nàng cũng đừng ý vào tuổi còn trẻ mà không chú ý tới, vẫn nên nằm giường hoàng đi, nghe thái y dặn không phải thừa.”

Tuệ Châu giật mình, hơi kinh ngạc nhìn Dận Chân. Không hiểu hắn làm thế nào mà nói nhiều lời như vậy, mặt còn mang vẻ ôn nhu. Tuệ Châu cảm thấy mình có khả năng nhìn lầm rồi, đồng thời, trước mắt vị này chính là Ung Chính tương lai. Liền không dám thất thần, cung kính nghe Dận Chân dặn xong, trả lời: “Vâng, tỷ thiếp chắc chắn ghi nhớ lời Gia dặn, hảo hảo nằm giường thương.”

Dận Chân không thể không lắc đầu phủ định, đúng là một bộ dạng thành thật không thú vị, ngẫu nhiên sinh động cũng chỉ là ảo giác thôi. Tuy nhiên, nàng cứ như vậy để người khác nhìn thấu về mặt mình, lại như thể nào có dừng khí dám đi cứu người đang mang thai như Vũ thị chứ. Cái thai đã qua tháng thứ sáu của Vũ thị cứ như vậy mà mất đi, còn là một nam thai đã thành hình, Vũ thị này có khi cũng chỉ là một vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đấu ở hậu trạch. Thật ra thì trước kia cho tới bây giờ Vũ thị thường hay thất lễ với Nữ Hồ Lộc thị mà. Mà thôi, chỉ cần không quá phận, hấn cũng lười quản những chuyện này, chính hấn cũng không đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện trước đó, chỉ là đáng tiếc cho hài tử vừa mới thành hình kia.

Tuệ Châu đích xác nghĩ, chính mình phỏng chừng còn cần rất nhiều thời gian dài mới có khả năng thích ứng với Dận Chân hi vọng vô thường. Vừa mới mang về mặt ôn nhu, lời nói mềm mỏng nhỏ nhẹ, trong nháy mắt lại tỏ ra như người xa lạ. Tuệ Châu lại nghĩ về lời nói của mình một lần nữa, sau khi xác định không có vấn đề, liền thở phào nhẹ nhõm, đúng là vấn đề của Dận Chân không liên quan tới nàng. Vừa nghĩ như vậy, chợt nghe Dận Chân lãnh đạm nói: “Đợi lát nữa Tiểu Lộc Tử đem công văn tới đây, ta không chừng còn phải xử lý rất lâu, ngươi ngủ trước đi, không cần chờ ta.”

Tuệ Châu nhắm tính giờ, cũng đã tới canh hai, lúc này nếu là bình thường nàng đã đi ngủ. Vì vậy Tuệ Châu cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đáp ứng.

Chỉ chốc lát sau, Tuệ Châu đã được Tổ Tâm hầu hạ rửa mặt xong, liền thấy Tiểu Lộc Tử ôm một xấp công văn thật dày đến đây phục mệnh. Tuệ Châu vốn định cất bước lên giường nghỉ ngơi, đi được nửa đường, dừng lại, để Tổ Tâm đi, hơi cong thân hành lễ nói với Dận Chân: “Gia, thức đêm tổn hại sức khỏe, vẫn nên nghỉ sớm cho thoải mái.”

Nói xong, chỉ thấy Tiểu Lộc Tử kinh ngạc nhìn mình, Tuệ Châu suy nghĩ một chút lại nói: “Nếu sự tình thực sự khẩn cấp, muốn lập tức xử lý, liền bảo Lộc công công chuẩn bị ít trà bánh cho người, tránh để đêm khuya nếu khó khăn mệt mỏi thì nghỉ ngơi chốc lát ăn một chút gì cũng tốt.”

Lần này, Tuệ Châu phát hiện, ngay cả bản thân Dận Chân cũng ngẩng đầu nhìn mình, Tuệ Châu không dám nói tiếp, lập tức hướng Dận Chân cáo lui nói: “tỷ thiếp cũng sẽ không quấy rầy Gia xử lý chính sự.”

Nói xong, liền nháy mắt ra hiệu cho Tổ Tâm, để cho nàng đi mình rời khỏi. Không ngờ, lúc này chợt nghe Dận Chân đáp lại: “Đã biết, ta sẽ để Tiểu Lộc Tử chuẩn bị sẵn đồ ăn khuya, ngươi cũng sớm đi nghỉ đi.”

Tuệ Châu nghe xong, bước chân nhanh hơn, bởi vì nàng cảm giác được ánh mắt Dận Chân đang sáng quắc nhìn về phía mình. Cũng may giường nằm không xa, ngay khi Tuệ Châu cảm thấy phía sau lưng sắp bị thiêu nóng, cuối cùng cũng lên tới trên giường, Tổ Tâm buông rèm, ngăn cách ánh mắt nóng bỏng của Dận Chân.

Dận Chân nhìn thân ảnh màu hồng phấn cực lực ẩn nấp ở sau màn trướng. Bất giác mỉm cười. Đã lâu rồi, khi mình xử lý công vụ không ai dám đến khuyên nhủ mình nghỉ ngơi. Đã lâu rồi chưa ai bỏ tâm ra để mắt quan tâm mình. Thật thần nhìn xuống đất. Nữ Hồ Lộc thị này chẳng qua tùy tiện mở miệng để mình nghỉ ngơi nhiều hơn. . . Dận Chân lắc đầu. Nghĩ buồn cười. Mình chỉ vì một Cách Cách trong phủ. Cần gì suy nghĩ nhiều. Ngay sau đó. Dận Chân liền vui đùa vào đồng công văn trên bàn.

Sáng sớm hôm sau. Tuệ Châu bị tiếng côn trùng kêu. Thông thả tỉnh dậy. Đang lúc đó, nàng mơ hồ cảm giác bên mình còn có một người nữa. Liền nghiêng người nhìn lại. Trong nháy mắt. Tuệ Châu lập tức thanh tỉnh. Người nọ là ngủ trên giường từ lúc nào. Mình tại sao một chút ấn tượng cũng không có nhỉ. Thật chẳng hề đạo gần đây quá nhàn tản lười biếng. Ngay cả... Tỉnh cảnh giác... thấp nhất cũng mất sao.

Dận Chân bị động tác nghiêng người của Tuệ Châu đánh thức. Bóp trán. Lướt mắt qua Tuệ Châu. Giọng giọng phân phó nói: “Tiểu Lộc Tử. Tiến đến hầu hạ đi.”

Thấy thế. Tuệ Châu vội vàng đứng dậy. Nghĩ hầu hạ Dận Chân mặc quần áo. Chợt nghe Dận Chân nói: “Ngươi cử động còn bất tiện. Để Tiểu Lộc Tử hầu hạ là được.”

Nói xong. Tiểu Lộc Tử cùng đám người Tổ Tâm liền bưng nước nóng vào trong phòng.

Chỉ trong chốc lát. Dận Chân và Tuệ Châu liền thu thập thoải mái. Ngồi trên đệm bông khô ráo. Tiểu Lộc Tử khom người áy náy nói: “Gia, Điểm tâm còn phải chờ một lát. Nô tài không nghĩ hôm nay Gia khởi giả sớm. Sờ dĩ...”

Dận Chân phát tay nói: “Ngươi xuống phía dưới chuẩn bị đi.” Tiểu Lộc Tử được lệnh. Vội vàng khom người lui ra.

Trong lúc đợi điểm tâm. Bởi vì đêm qua Dận Chân đã xử lý thỏa đáng xong đồng công văn nên cùng Tuệ Châu nói vài câu nhàn thoại.

Dận Chân nhìn Tuệ Châu có chút câu nệ. Giống như vừa hỏi vừa tự trả lời vậy. Nói rằng: “Nữ Hồ Lộc thị ngươi cũng biết tăng tổ phụ là một trong ngũ đại khai quốc công thần của dân tộc Mãn Châu chúng ta, đều là con cháu đệ nhất Hậu Kim ba đồ lỗ sao?”

Tuệ Châu hiện đã dần quen việc Dận Chân bất thành linh hỏi mà vội trả lời: “Vâng. Bản thân tỷ thiếp thường nghe tổ mẫu giảng một chút sự tích về tăng tổ phụ.”

Dận Chân tiếp tục hỏi: “Vậy a mã ngươi còn cùng người trong phủ Doãn Đức (con thứ tư của Át Tắt Long) qua lại không?”

Tuệ Châu khiêm tốn, cẩn thận trả lời: “Hồi Gia. Đến đời nhà tổ phụ mẹ tỷ thiếp đã xuống dốc. Bởi vậy gia phụ không hay qua lại với bọn họ.”

Dận Chân trầm ngâm chốc lát. Hồi lâu mới “Ừ” một tiếng. Nhất thời. Hai người đều không nói chuyện.

Cũng may, chẳng bao lâu sau, Tiểu Lộc Tử liền lục tục dẫn nha hoàn dọn cơm canh lên, được lệnh Tuệ Châu liền may mắn được dùng cơm cùng Dận

Chân. Khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, Dận Chân đứng dậy rời đi, lúc này Tuệ Châu mới rảnh rỗi, nằm nghiêng trên tháp, cùng Tổ Tâm thu dọn giường chiếu, nhàn thoải việc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Khởi Bệnh

Tổ Tâm thành thực xem xét vết tích trên giường liền không khỏi nhú chặt chân mày. Xem ra tối hôm qua chuyện gì cũng chưa phát sinh. Chẳng qua sự tình trong phòng chủ tử nàng cũng không tiện hỏi tới, cứ nghĩ sau này vẫn còn cơ hội, chỉ âm thầm thờ dài một tiếng trong lòng mà thôi. Trên mặt lại không biểu hiện gì, tiếp tục dọn dẹp giường chiếu, đợi mọi thứ chuẩn bị tốt, đồng thời mới cùng Nguyệt Hà bồi chuyện với Tuệ Châu giúp nàng giải buồn.

Có người nói chuyện cùng, Tuệ Châu cũng vui vẻ nhẹ nhõm dễ chịu, dứt khoát ném những chuyện phiền phức ra sau đầu, liền nghe theo Dận Chân ở trong tiểu viện của mình hảo hảo dưỡng thương, thỉnh thoảng ra khỏi phòng phơi nắng dưới ánh mặt trời, ồn ào tám chuyện cuộc sống thật nhàn nhã thoải mái. Quả nhiên, nếu không có việc gì thì thời gian luôn trôi qua rất nhanh, nháy mắt liền tới tháng nóng nhất ở thành Bắc Kinh. Thời tiết nóng lên, người khó tránh khỏi nóng nẩy, Tuệ Châu không thể tiếp tục nằm trên giường được nữa.

Khí hậu tại kinh thành khá mát mẻ, dù không giống Giang Nam có “Hoàng Mai thiên” [1], nhưng vào những tháng nóng nhất vẫn có mưa liên tục. Cũng may trời chỉ mưa dầm lên miền nam sáu ngày là ngừng, mặt trời cuối cùng cũng lộ dạng, thế là Tuệ Châu liền kêu Tổ Tâm mang ghế dựa kê sát vào bàn trà trong sân, ra khỏi phòng hít thở không khí.

[1] tạm dịch: giữa hạ du lưu vực sông Trường Giang, thời tiết thường xuyên xuất hiện hiện tượng mưa rơi liên tục cả ngày lẫn đêm. Hơn nữa cây mơ chín vàng ở Giang Nam, cũng xưng là “Mưa dầm” Hoặc “Mưa vào mùa hoàng mai”.

Tuệ Châu nằm dưới bóng cây hóng mát, phe phẩy cây quạt, đang nhìn Trương ma ma cùng Nguyệt Hà phơi chăn đệm, hữu khí vô lực nói: “Ta cùng đồng y phục với cái đệm giường chẳng khác nhau là mấy, trời mưa thì ở trong phòng, trời trong lại ra khỏi phòng phơi nắng để phòng mốc meo.”

Trương ma ma cười nói: “Chủ tử sao lại nói vậy, chủ tử ngài là trân quý, thế nào lại so mình với mấy đồ vật này được.”

Tổ Tâm bên cạnh thay Tuệ Châu quạt, khuyên nhủ: “Chủ tử nằm chừng mười ngày sẽ khỏe lại thôi, ngài cố kiên trì tí nữa.”

Tuệ Châu mặt mày ủ ê nói: “Những ngày này oi bức thành cái dạng gì rồi, ta vẫn còn nằm ở trên giường, người ta đẩy cầu bản, thật sự là nằm không nổi nữa.”

Nguyệt Hà cười nói: “Cái này có một câu châm ngôn gọi là “Lãnh tại tam cửu, nhiệt tại tam phục” [2], hiện tại đã sau mười ngày hạ chí, chính là lúc nóng nhất, cho nên chủ tử nằm trong phòng giải nhiệt sẽ rất mát mẻ.”

[2] xem giải thích tại đây

Lúc này, Hạ Mai bụng khay trà đi tới, cười nói: “Chủ tử, ăn chút băng, rất tốt để giải nhiệt.”

Nói xong liền đưa tới, Tuệ Châu múc bỏ vào miệng, cười nói: “Cái này mà ăn sau khi ướp lạnh cùng đậu hũ và hạnh nhân, ngon phải biết. Ách, đúng rồi, Hạ Mai, ta ngày nào cũng muốn ăn băng, cũng đừng dùng nhiều, về sau còn nhiều ngày nắng nóng nữa.”

Hạ Mai cười nói: “Bẩm chủ tử, ngài cứ yên tâm đi, còn nhiều lắm. Bởi vì vết thương ở chân ngài chưa lành, Phúc Tấn đặc chuẩn cho ngài được dùng phân lệ băng giống như Phúc Tấn.”

Tuệ Châu cười không nói, yên lặng ăn hết bát hạnh nhân đậu hũ ướp lạnh, tâm tình lại nhớ đến chuyện khác. Từ lần trước, sau khi Dận Chân thường đồ, lại nghỉ tạm một đêm ở chỗ nàng, đồ vật trong viện nàng chưa từng thiếu món nào, có chuyện gì trong phủ cũng sẽ có người đến đây thông truyền một tiếng. Còn có những ngày sau, Dận Chân dù không đến, nhưng, nếu có đồ gì cũng không quên thường tiếp cho viện của nàng, lần trước còn đưa tới vài xấp vải lanh hoa và vài lụa loại tốt nhất. Cho nên nàng dù mấy tháng nay chưa ra cửa viện, mà Dận Chân cũng không đến viện nàng, nhưng hân phẩm có đồ gì ban thưởng cho mọi người cũng không quên cho nàng một ít, đám hạ nhân trong phủ cũng không dám khinh thường. Bởi vậy, Ô Lạt Na Lạp thị kia cũng sẽ cho mình dùng phân lệ băng tương tự như của Phúc Tấn, cũng không quá ngạc nhiên. Chỉ là mười ngày sau, nàng lại phải quay về với cuộc sống sinh hoạt thể thiếp trong phủ, sẽ là cái dạng gì đây...

Tổ Tâm đối với Hạ Mai rất hài lòng, nghĩ tới mấy ngày này cho tới giờ, nhận được đủ loại vật phẩm, tiểu dung càng sâu thêm, nói: “Hạ Mai nói rất đúng, chủ tử ngài cứ an tâm, chừng mười ngày sau đường hảo vết thương, chờ mọi thứ tốt lên, tự ngài tới cảm tạ Gia cùng Phúc Tấn mới là quan trọng.”

Nguyệt Hà vui vẻ nói: “Tổ Tâm tỷ tỷ, chúng ta phải khéo đem mấy xấp vải được thưởng làm vài bộ quần áo mùa hè cho chủ tử, vết thương đã lành lại mặc quần áo mới chính là cát sự.”

Suy nghĩ của Tuệ Châu bị hai người này kéo về, nhìn mọi người, cười nói: “Ngoài ra tháng này còn đưa tới vài xấp vải may quần áo mùa hè nữa, cũng quá nhiều, các người cũng chọn lấy nửa tấm may quần áo mới mà mặc.”

Bốn người nghe xong, đều hướng Tuệ Châu quỳ gối hành lễ nói: “Nô tỳ tạ chủ tử ban thưởng.”

Tuệ Châu không khỏi mỉm cười, không ngờ cũng có ngày nàng đã ra dáng một chủ tử. Tùy ý phất tay ra hiệu cho các nàng đứng dậy, còn nói giỡn cười đùa, vui vẻ tán chuyện như mọi ngày.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã là mười ngày sau, Tuệ Châu đã bình phục, có thể đi lại chạy nhảy, khiến tâm tình nàng càng thoải mái. Nhưng mà khi vết thương ở chân đồng thời khỏi hẳn, cũng có nghĩa là Tuệ Châu bắt buộc mỗi sáng sớm phải đi đến chính viện thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị.

Một ngày trước khi thỉnh an, tiểu viện của Tuệ Châu nghênh đón một sủng thiếp.

Buổi chiều ngày hôm đó, Tuệ Châu đang ngồi trong phòng thêu túi thơm, tính để tên sai vật Trương Phú lần sau xuất môn mang đến phủ Nữ Hồ Lộc. Liền nghe Nguyệt Hà bẩm báo nói: “Chủ tử, Vũ Cách Cách tới chơi.”

Tuệ Châu ngăn ra, bình thường nàng ta và nàng cũng không có giao tình gì sao giờ lại qua đây. Cùng Tổ Tâm trao đổi ánh mắt, Tuệ Châu bận bịu phản phó nói: “Nhanh đi mời đến, còn có Hạ Mai, người đi chuẩn bị chút đồ ăn thức uống qua đây.”

Trong chốc lát sau Vũ thị liền dẫn đại nha hoàn thiếp thân Thúy Vi tiến vào phòng. Tuệ Châu vội vàng hành lễ nhường chỗ. Vũ thị cũng trả lễ. Hai người khách khí ngồi xuống kháng thượng [3].

[3]

Vũ thị cười nói: “Tuệ Châu muội muội vào phủ cũng gần một năm rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên ta tới bái phỏng muội. A. Muội muội sẽ không trách ta đường đột chứ. Trục tiếp kêu khuê danh của muội muội.”

Tuệ Châu phớt lờ cười nói: “Vũ tỷ tỷ sao nói vậy. Gọi ta là Tuệ Châu, ta còn thấy thân thiết ấy chứ.”

Tiếp đó hai người hàn huyên vài câu. Hạ Mai liền bưng thức ăn đến. Còn đem lên một đĩa hồ đào tươi ướp lạnh, một đĩa dưa ngọt ướp lạnh, hai chén đậu hũ hạnh nhân bỏ đá cùng với nước ô mai ướp lạnh, từng cái từng cái đặt lên kháng sau bàn, liền khom người lui ra. Vũ thị cầm một miếng nhỏ hồ đào tươi. Nhìn bài trí trong phòng, cười nói: “Tuệ Châu muội muội không những có thức ăn thơm ngon, ngay cả chỗ ở cũng thanh tịnh hợp lòng người.”

Nói xong Vũ thị liền chỉ vào cửa sổ sớm đã được thay bằng màn trúc. Tiếp tục nói: “Bên trên cửa gỗ trong phòng muội muội còn dán mấy cái màn này nhìn thật đặc biệt, còn treo thêm vài bức tranh quả thật rất mới mẻ.”

Tuệ Châu nhìn lướt qua, cười nói: “Đề Vũ tỷ tỷ chê cười. Chẳng qua mấy ngày trước ở trong phòng buồn chán, lúc rảnh rỗi, muội liền đem mấy tấm màn thêu hoa văn dán lên cửa sổ. Nếu Vũ tỷ tỷ thích, ta sẽ chọn vài bức, ngày khác sai người đưa đến chỗ Vũ tỷ tỷ.”

Vũ thị không lập tức trả lời trái lại xoay người, lấy hộp gỗ từ đàn trong tay Thúy Vi đặt lên bàn liền cười nói: “Thời gian trước nhờ có muội muội cứu giúp. Còn chưa nói lời cảm tạ. Ta sao lại đến làm phiền muội muội. Bây giờ, ta nhân dịp thương thể muội muội đã tốt lên, nay tới là để cảm tạ ơn cứu giúp của muội muội.”

Vũ thị lại chỉ vào hộp gỗ từ đàn nói: “Trong đây có ít thức ăn, xin muội muội đừng chê.”

Tuệ Châu vội vàng từ chối không cần. Sau lại thoái thác lí do với Vũ thị một hồi mới thu lễ tiếp lấy. Vũ thị vừa cười vừa nhàn thoai với Tuệ Châu một lát, nhất thời bầu không khí hoà thuận vui vẻ.

Tuệ Châu thấy thế bèn thu lại tâm tư. Nghĩ Vũ thị cũng chỉ là đơn thuần đến đây nói lời cảm tạ. Không ngờ lời nói của Vũ thị đột nhiên xoay chuyển. Giọng nói hết sức thành tâm: “Tuệ Châu muội muội. Ta dù không thâm giao với người, lần này người lại cứu ta một cái, đáng để ta tin tưởng.”. Dừng lời lại nói tiếp, ánh mắt sắc bén, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Thật đáng tiếc, cuối cùng ta lại không thể giữ được thai nhi trong bụng. Tất cả đều đã biến mất.”

Tuệ Châu an ủi: “Vũ tỷ tỷ. Đừng suy nghĩ nhiều. Sau này rồi sẽ có lại, chớ nên cưỡng cầu số mệnh làm gì, mọi chuyện trong tương lai còn chưa xác định. Tái ông mất ngựa sao biết không phải là phúc. Có khi tương lai Vũ tỷ tỷ còn được phúc lớn nữa là.”

Ánh mắt Vũ thị âm âm, tiếp tục cười nói với Tuệ Châu: “Tuệ Châu muội muội thật đúng là hiểu rõ lời Phật, nói những câu hợp ý như vậy, vậy ta đành nhận lời chúc lành của muội. A. Kỳ thật, hôm nay ta tới bái phỏng, ngoại trừ cảm tạ muội muội, cũng là vì nói với muội một câu. Trong khoảng thời gian này, Gia dù không đến phòng muội muội, nhưng hạ nhân trong phủ đều biết chỉ cần trong phòng ba vị Phúc Tấn có gì muội cũng đều có cái ấy.”

Tuệ Châu khẽ nhủ lông mày, liền cười nói: “Đa tạ Vũ tỷ tỷ nhắc nhở. Sau này thương thể muội tốt lên, sẽ tới cảm tạ Phúc Tấn cùng hai vị Trắc Phúc Tấn bên cạnh. Nhờ có các nàng ấy chăm sóc, thương thể muội mới nhanh khỏi như vậy.

Nghe xong ánh mắt Vũ thị phức tạp nhìn Tuệ Châu một lát, cười nói: “Tốt. Thời tiết trong tháng này rất thất thường, lúc nào trời cũng có thể mưa. Ta không quấy rầy muội muội nữa.”

Tuệ Châu gật đầu cười, nói thêm vài câu. Liền tự mình đưa Vũ thị đến cửa viện. Đang lúc chờ Vũ thị rời khỏi. Đột nhiên nàng ta thân mật kéo tay Tuệ Châu, cười nói: “Ta tặng cho muội muội mấy món ăn kia mong muội muội dùng cẩn thận. Đây chính là tấm lòng thành của tỷ tỷ đó.”. Nói xong Vũ thị liền dẫn Thúy Vi rời đi.

Tuệ Châu cùng Tổ Tâm trở lại trong phòng. Tổ Tâm nói: “Hôm nay Vũ Cách Cách đến đây hình như có thâm ý. Ấy, có cảm giác như đang lấy lòng.”

Tuệ Châu mở hộp tủ đàn ra, nhìn một chút liền cười nói: “Ừm. Bất luận ý tứ nàng là gì đều không quan trọng, vẫn nên tiếp nhận phần tâm ý này. Ta và người kể cả mọi người chỉ cần biết, hôm nay nàng chỉ đến đưa chút đồ ăn để bày tỏ chi ân ta đã giúp nàng ấy trước kia.”

Tổ Tâm trầm nghĩ, Vũ thị hiện tại có thể nói là không có ô dù, không sợ.

Nghĩ vậy, Tổ Tâm cũng ngừng nói chuyện này, nhìn hạt sen trong hộp, cười nói: “Chủ tử, Vũ Cách Cách tặng hạt sen trái lại rất thích hợp, vừa vặn để Hạ Mai làm canh hạt sen, canh hạt sen mà uống vào lúc trời nóng thế này rất tốt.”

Tuệ Châu gật đầu cười nói: “Đúng đó, hạt sen đích thật là đồ tốt.” Hạt sen, liên hợp, Vũ thị là muốn cùng mình liên thủ sao, hai Cách Cách cùng nhau hợp tác, cười chết mất. Nhưng mà Vũ thị không thể làm việc bất cần như vậy... Xem ra còn chưa trở lại “Nội trạch”, chuyện đã tìm tới cửa...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ứng Đối

Sáng sớm hôm sau, Tổ Tâm từ trong ngăn tủ lấy ra mấy bộ quần áo mùa hè, quay đầu đề nghị: “Chủ tử đã hơn mấy tháng rồi chưa ra khỏi viện, nay mặc một bộ áo quần màu sắc tươi sáng đi?”

Tuệ Châu lướt mắt qua, một bộ kỳ bào từ màu hồng làm từ lụa Thủy Ninh, trên tay áo lại thêu hoa mẫu đơn hồ điệp, dưới váy lụa Thủy Ninh hồng nhạt là một chiếc quần gấm Thái Diệp dài màu trắng bay bay, rất được, vừa phù hợp với tuổi tác của nàng lại không quá phô trương, gật đầu nói: “Người chọn rất tốt.”

Tổ Tâm cười nói: “Chủ tử quá khen rồi.”

Nguyệt Hà giả vờ sảng giọng: “Sao chủ tử không khen nô tỳ, hoa văn bên trên mếp váy là do nô tỳ tự tay thêu đấy.” Tuệ Châu cùng Tổ Tâm nhìn nhau, lắc đầu cười khẽ.

Trong lúc nói đùa, Tuệ Châu đã ăn mặc ổn thỏa, cũng tiện thể uống xong nửa bát cháo hoa, liền tới chính viện thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị. Trên đường đi, Tổ Tâm nói: “Sáng nay, khi chủ tử thức dậy tâm tình không tệ.”

Tuệ Châu nhìn Tổ Tâm, cười nói: “Sao không cao hứng cho được, vết thương ở chân mau lành cũng là do Phúc Tấn và hai vị Trắc Phúc Tấn chiếu cố, hôm nay vừa dịp có thể nói lời cảm tạ các nàng.” Tổ Tâm nhướn mày, cười bồi nói: “Chủ tử nói phải.

Chỉ chốc lát sau đã tới chính viện, sau khi được thông truyền Tuệ Châu mới vào phòng chính. Giờ này vẫn chưa có ai tới thỉnh an, chỉ có mình Vương ma ma đi tới khách khứa nói: “Nữ Hồ Lộc Cách Cách đại an. Không ngờ thương thế Cách Cách vừa khỏi đã đến đây từ sớm thỉnh an, Phúc Tấn còn đang chuẩn bị ở trong phòng, xin Cách Cách chờ một lát.”

Tuệ Châu cười nói: “Ma ma khách khí rồi, ngài vẫn nên về phòng trước phục vụ Phúc Tấn đi, ta ngồi ở gian ngoài chờ một chút cũng không sao. Ai, ta vừa vào phủ không lâu, mà đã có mấy tháng không đến thỉnh an, thật không hợp quy củ may là có Phúc Tấn khoan dung, giờ ta sao có thể tiếp tục không biết cấp bậc lễ nghĩa nữa chứ.”

Vương ma ma hài lòng gật đầu, vội kêu Tuệ Châu ngồi xuống, lại gọi một tiểu nha hoàn dâng điểm tâm và trà, liền cáo từ trở lại trong phòng.

Tuệ Châu đợi ước chừng gần nửa canh giờ, những người khác mới bắt đầu lục tục tới đây. Các nàng gặp Tuệ Châu đều cười hòa nhã ân cần hỏi vài câu, lộ ra tình cảm thân thiết hữu hảo. Mà Tuệ Châu cũng liền cười đáp lại, hàn huyên với các nàng hồi lâu, sau mới nhân rồi nói vài lời với Cảnh thị.

Cảnh thị nhìn Tuệ Châu, mắt hiện ý cười nói: “Ta biết Tuệ Châu muội muội là người thông minh. Hẳn người sẽ không trách tỷ tỷ mấy ngày nay không tới thăm người nhĩ.”

Trong lòng Tuệ Châu đã hiểu rõ, cười nói: “Khoảng thời gian trước, vết thương ở chân muội muội chưa lành, Cảnh tỷ tỷ có tới ta cũng không chiêu đãi tốt được. À, nếu Cảnh tỷ tỷ thích có thể tới chỗ muội muội ngồi một lát, muội rất sẵn lòng.”

Cảnh thị nói: “Được, ta sẽ đến chỗ muội muội hóng mát.”

Tuệ Châu giả vờ suy tư nói: “Ừm, Cảnh tỷ tỷ trái lại không thể tới tay không nha, phải mang cái gì ngon ngon đến mới được.”

Cảnh thị lắc đầu cười cười, vỗ nhẹ lên bả vai Tuệ Châu, cười nói: “Người được lắm . . .”

Chưa đợi Cảnh thị nói xong, Ô Lạt Na Lạp thị đã dẫn theo Vương ma ma đi tới, cười nói: “Vi dậy trễ nên để các vị muội muội chờ lâu.”

Nói xong, ngay tại vị trí chủ tọa nhìn Tuệ Châu từ trên xuống dưới một lần mới cười nói: “Ừ, ma ma nói rất đúng, xem ra Nữ Hồ Lộc muội muội đã tốt

lên rồi, người cũng hoạt bát ra. Nhưng thương thế ở chân người đã tốt hẳn chưa? Tôn thương gân cốt không thể qua loa.”

Tuệ Châu đứng dậy quỳ an hành lễ nói: “Thưa phúc tấn, tỳ thiếp hiện tại đã khỏi, Phúc Tấn không cần lo lắng.”

Ô Lạt Na Lạp thị khẽ gật đầu nhẹ đến nỗi không thể nhận ra, hóa ra cũng biết quy củ như lời ma ma nói, không vì được một ít phần thưởng mà không coi ai ra gì, là người biết lễ nghĩa, vẫn thành thật khiêm tốn như cũ. Ngay sau đó nàng ta thân thiết nói: “Thương thế muội muội vừa khỏi đã đến sớm thỉnh an, không tốt đâu, sau này vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Người đó, sao ta lại không biết người là người tuân thủ quy củ nề nếp chứ, trong lòng người nghĩ gì ta đều hiểu rõ. Sáng nay đã ngồi chờ rất lâu sao.”

Lý thị nói xen vào: “Đúng đó, trong phủ chúng ta Nữ Hồ Lộc muội muội là người nhỏ nhất nhưng lại là người biết lễ nghĩa nhất. Ôi! Mấy ngày trước muội muội còn nằm trên giường, tỳ tỳ ta cũng không tiện đến quấy rầy, giờ muội đã khỏe lại thì nhớ chạy tới viện của ta nha, có người nói chuyện giải buồn cũng hay.”. Nói xong nhìn Tuệ Châu cười.

Tuệ Châu đứng dậy thi lễ với Lý thị một cái: “Tạ Lý Phúc Tấn khích lệ, nếu ngài không chê, tỳ thiếp sẽ qua bái phỏng.”

Lý thị che miệng nhìn Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Phúc Tấn, Nữ Hồ Lộc thị đúng là hỏi câu nào đáp câu nấy. Rất tốt rất tốt, ta chờ muội muội đến đó.”

Chả trách Ô Lạt Na Lạp thị cười: “Lý muội muội, chỉ biết khi dễ người hiền lành, nhìn Nữ Hồ Lộc muội muội bị người cười đồ mặt hết lên rồi kia, được rồi, người mau ngồi xuống đi, đừng đứng hành lễ nữa.”

Tuệ Châu đáp một tiếng thật thấp, ngoan ngoãn cúi đầu ngồi xuống, trong lòng thở phào một cái, coi như mình đã qua cửa ải. Đột nhiên cảm giác có một ánh mắt phức tạp nhìn mình, Tuệ Châu buồn bực ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt của Vũ thị. Tuệ Châu khẽ giật mình, không ngờ Vũ thị lại nhìn mình bằng ánh mắt tàn khốc bén nhọn ấy. Không đợi nàng nghĩ nhiều, Vũ thị liền gật nhẹ đầu quay qua cười nói vui vẻ với Lý thị, bầu không khí nhất thời hòa hợp.

Mọi người mới nói đùa một lát đã thấy một nha hoàn tiến lên bẩm báo: “Nô tỳ tham kiến Phúc Tấn, Lý Phúc Tấn cùng các vị chủ tử.”

Ô Lạt Na Lạp thị đưa mắt hỏi thăm Vương ma ma, thấy bà lắc đầu, nàng mới hỏi: “Đứng lên đi, người hầu hạ ai? Có chuyện gì không?.”

Nha hoàn khom người đứng lên nói: “Bẩm Phúc Tấn, nô tỳ vốn hầu hạ Niên Phúc Tấn, nay chủ tử bảo nô tỳ đến xin phép Phúc Tấn. Sáng nay, chủ tử nhà nô tỳ vốn sau khi hầu hạ Gia vào triều sớm nên thấy thời gian đã trễ không thể đến đây kịp lúc, lại có hơi đau đầu, cho nên. . .” Nói xong nha hoàn liền cúi đầu xuống.

Lý thị cười nói: “Chà, cơ thể Niên muội muội yếu ớt quá, trải qua mấy ngày nay, cả mấy ngày trước đó cũng không được khỏe, thật muốn mời thái y đến xem mà.”

Vũ thị bồi tiếp: “Lý tỷ tỷ nói phải, muội thật muốn mời thái y qua xem, nếu có chuyện gì cũng sớm biết được. A, không phải trước đó mấy ngày Gia mới đưa cho Niên Phúc Tấn rất nhiều được liệu trân quý sao, cũng không biết nàng ta dùng hết chưa nữa.”

Ô Lạt Na Lạp thị mở miệng chặn lại lời Tống thị định nói: “Ừm, Gia từng nói qua với ta xương cốt Niên muội muội không chịu được nóng, đang lúc giữa mùa hè, cũng khó cho nàng ấy. Vương ma ma, đợi lát nữa người sai người mang cho Niên muội muội một ít trái cây tươi. À..ừm., người cũng đi xuống đi, bảo gia chủ người chăm sóc thân thể cho tốt vào.” Ánh mắt Lý thị biến đổi, không nói gì mà chỉ nở nụ cười.

Bấy giờ tâm trạng Tuệ Châu mới dần thả lỏng, hóa ra so với Niên thị thì một chút on huệ của nàng chả tính là gì. Không ngờ đúng lúc này lại thấy tiểu nha hoàn thi lễ với Ô Lạt Na Lạp thị một cái nói: “Phúc tấn, chủ tử nhà ta còn có chuyện muốn nói với Nữ Hồ Lộc Cách Cách.”

Nha hoàn vừa mới nói xong, ánh mắt mọi người không ngừng úp mở nhìn về phía Tuệ Châu. Tuệ Châu cũng hơi ngạc nhiên không biết Niên thị muốn làm cái gì. Chỉ thấy nha hoàn được Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu đồng ý, đi tới hành lễ nói: “Nữ Hồ Lộc Cách Cách cát tường. Chủ tử nhà ta nói, trước đây chủ nhân bệnh nằm liệt giường cho nên không tới thăm Cách Cách được, xin Cách Cách thứ lỗi, giờ chủ nhân biết Cách Cách đã khỏe lại nên rất vui. Chủ tử còn nhờ ta chuyển lời rằng, trước thì cùng một đợt tuyển tú với Cách Cách, sau lại may mắn vào phủ Bối Lặc, duyên phận tỷ muội này không thể so với mấy cái khác được. Bởi vậy mong Cách Cách thường xuyên qua chơi.” Nói xong nha hoàn vội thi lễ với Tuệ Châu một cái rồi nhanh chóng lui ra.

Trong lúc đó cả phòng nhất thời yên tĩnh, nháy mắt thanh âm Vũ thị vui mừng nói: “Hóa ra Nữ Hồ Lộc muội muội được rất nhiều người thích, nay lại được kết duyên cùng Niên Phúc Tấn.”

Tuệ Châu thấy Vũ thị hình như có thâm ý, bất chợt nghĩ tới, không kịp nghĩ nhiều, vội đến giữa phòng quỳ gối hành lễ: “Hôm nay tỳ thiếp vốn định nhân dịp tới chỗ Phúc Tấn, Lý Phúc Tấn cùng Niên Phúc Tấn nói lời cảm tạ. Không nghĩ Niên Phúc Tấn lại không tới, nay đành một mình ở đây cảm tạ Phúc Tấn và Lý Phúc Tấn đã chiếu cố tỳ thiếp mấy ngày qua.”. Ô Lạt Na Lạp thị vội nói: “Làm gì vậy, đã là tỷ muội thì chiếu cố nhau là chuyện nên làm.”

Tuệ Châu lại thi lễ một cái nói: “Tri ân báo đáp là bổn phận củ mỗi người. Từ khi tỳ thiếp thụ thương đến nay, Phúc Tấn và Lý Phúc Tấn lại thường đem đồ tới, lại đề tỳ thiếp không làm mấy việc vất vả chỉ một lòng dưỡng thương, tỳ thiếp há có thể không cảm tạ. Hơn nữa, trước khi vào phủ, gia mẫu đã từng dạy tỳ thiếp cái gì nên làm cái gì không nên làm. Nhất là bản thân tỳ thiếp là Cách Cách phủ Bối Lặc nên phải hầu hạ Gia thật tốt, phải ghi nhớ trong lòng những lời dạy bảo của Phúc Tấn và các Trắc Phúc Tấn. Cho nên khi được Phúc Tấn cùng Lý Phúc Tấn chăm sóc thì tỳ thiếp càng thêm cảm kích trong lòng.”

Lý thị đứng dậy kéo tay Tuệ Châu cười nói: “Muội muội tốt, thật sự là quá khách khí rồi, tỳ tỷ biết người hiểu quy củ. Ai, đã là tỷ tỷ thì phải chiếu cố muội muội, sao muội muội hờ một chút là nói chuyện lễ nghĩa, khiến cho tình cảm tỷ muội trở nên xa lạ.”

Ô Lạt Na Lạp thị cũng cười nói: “Đúng vậy, đều tỷ muội một nhà, cha9m sóc nhau thêm mà thôi, muội muội không cần cố ý cảm tạ đâu.”. Nói xong một đám người lại nhao nhao ra về tình tỷ muội tốt đẹp, oanh oanh yến yến. Thẳng đến nửa canh giờ sau, mọi người mới thay phiên rời đi.

Tối khi về lại phòng mình Tuệ Châu mới thả lỏng toàn bộ tinh thần, cảm thấy quá khinh bỉ sự giả tạo của bản thân, thậm chí còn không muốn đụng chạm vào khuôn mặt giả dối của mình. Chỉ vì cuộc sống sau này có thể “an tĩnh” một chút, nhẹ nhõm một chút, những chuyện thế này cũng nên bỏ tí công sức chứ, Tuệ Châu bất giác nghĩ tới. Tổ Tâm thấy Tuệ Châu ngẩn ngơ, đau lòng nói: “Chủ tử, xem ra chiều hôm nay các vị Phúc Tấn kia rất hài lòng.”

Tuệ Châu hồi thần lắc đầu cười, hài lòng, cứ coi như vậy đi, chỉ ít mặt ngoài các nàng đều tin lí do thoái thác của mình, nhưng sau lưng nghĩ thế nào ai mà biết được.

Tuệ Châu hít sâu một cái, năng việc gì phải suốt ngày lo chuyện không đâu. Dù sao thời gian sau này còn dài, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, bản thân nên yên tâm một chút đi. Cứ tiếp tục cuộc sống trước kia, cố tạo ra cho mình một môi trường tự do thoải mái, mới không uổng công mình trở lại triều Thanh 300 năm trước, cũng không phụ tấm lòng của mình.

Tuệ Châu nghĩ sao làm vậy nhìn Tổ Tâm cười nói: “Buổi sáng ta chưa ăn gì, bây giờ hơi đói bụng.”

Tổ Tâm thấy thế, cũng không nhiều lời cười bồi nói: “Nô tỳ xuống dưới kia chuẩn bị chút đồ ăn cho chủ tử.” Nói xong liền thối lui ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Buổi Chiều

Từ khi thương thế Tuệ Châu khỏi hẳn tới nay, chưa có buổi tối nào Dận Chân qua ngủ lại, bởi vậy hình ảnh Tuệ Châu cũng dần trở nên phai nhạt trong tâm trí mọi người. Trái lại, Tuệ Châu lại coi việc này như một chuyện hết sức vui vẻ, ngày qua ngày ngoại trừ phải tới thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị đôi khi qua lại chỗ Cảnh thị, thì đều ở trong viện của mình hóng mát, có chăng sau bữa cơm tối chỉ tản bộ một chút trên con đường lát đá nhỏ ở sân viện gần đây mà thôi, thời gian trôi qua thật an nhàn dễ chịu, làm Tuệ Châu cảm thấy ngày đó nàng phủ phục cúi đầu làm thiếp thật đáng giá.

Cuộc sống cứ như vậy thấm thoát trôi qua đã một tháng có lẽ, chẳng mấy chốc trời đã vào lập thu, đến tháng chín thời tiết càng ngày càng mát mẻ hơn. Buổi sáng ngày hôm đó, Tuệ Châu trong lúc rảnh rỗi chợt thấy bóng tre vờ trên màn trúc làm nàng chán ghét một mối, tiện thể sai người đem mấy cái màn đó đổi đi. Quả nhiên, một khi đã làm liên bận rộn cho tới buổi trưa, lúc này Tuệ Châu mới có thể nhàn hạ ăn cơm.

Tuệ Châu chán nản ngồi trên kháng [1], ăn một miếng cơm nhỏ nói: “Ai, biết vậy đã sớm nghe lời Trương ma ma, màn trúc vừa đổi đi trong phòng nóng lên không ít, ăn một bữa cơm mà đã mồ hôi mồ kê rồi.”

[1] giường lò của người Trung Quốc (mình để nguyên văn cho nó cổ trang)

Tổ Tâm vừa quạt cho Tuệ Châu vừa cười nói: “Giờ vẫn còn sớm, đến tối thế nào trời cũng trở lạnh, nhưng buổi trưa vẫn còn hơi nóng bức. Nếu không, chủ tử, hay chúng ta lại đem màn trúc đổi lại.”

Ánh mắt Tuệ Châu nhìn qua cửa sổ lại nhớ tới mấy điều hòa ở kiếp trước, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thôi quên đi, đừng có mà làm tới làm lui, ta thấy mấy ngày nữa trời sẽ bớt nóng ngay.”

Tuệ Châu vừa nói vừa ăn cơm, bất chợt ồ lên: “Hạ Mai, bữa nay người nấu cơm nếp với đậu đỏ hả?”

Hạ Mai đang đứng một bên trả lời: “Nô tỳ trước có nghe chủ tử nói qua, vào tết Trùng Dương [2] vốn phải lên núi uống rượu ngắm hoa cúc, mà chủ tử vẫn cứ ở mãi trong phòng. . . Cho nên nô tỳ mới nấu cơm nếp đậu đỏ và làm một ít bánh ngọt Trùng Dương.”

[2] tết trùng cửu (ngày 9/9 âm lịch hằng năm). Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương

Tuệ Châu nhìn Hạ Mai cúi đầu đáp lời, có chút xúc động trước quan hệ chủ tớ của người xưa, hôm qua mình chỉ tùy ý oán giận mấy câu Hạ Mai đã ghi tạc trong lòng. Nhất thời, Tuệ Châu không biết nói gì cho phải phép, chỉ đành nói vài câu khen Hạ Mai thật cẩn thận tỉ mỉ, mới quay lại dùng bữa.

Sau bữa cơm trưa, Tuệ Châu cảm thấy hơi mệt mỏi lại thấy trong phòng có chút khô hanh, nàng dứt khoát cởi áo ngoài, chỉ mặc mỗi chiếc áo tơ tằm màu trắng ngủ trưa.

Tổ Tâm thấy thế, vội buông rèm cửa sổ, đắp cho Tuệ Châu một chiếc chăn mát, dèm lại màn cửa mới lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng.

Vào đúng giờ Mùi (2h chiều) là lúc trời nóng như thiêu như đốt, nóng đến mức không chịu được. Giờ này trong phủ Tứ Bối lạc hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu o o e đánh thức đám tôi tớ đang thiêu thiêu ngủ gật. Không ngờ ở một góc trong phủ, từ cửa sau Dận Chân đang xuống ngựa chuẩn bị đi vào.

Dận Chân híp mắt nhìn trời liền cất bước vào trong phủ. Tiểu Lộc Tử thấy trán Dận Chân chảy mồ hôi, suy nghĩ chợt lóe lên, nhỏ giọng đề nghị: “Gia, hiện tại trời rất nóng, ngài lại chưa dùng cơm trưa, đường về viện còn rất xa. Nô tài mới nghĩ ra rằng, viện của mấy vị Cách Cách đều ở gần đây, nếu không...”

Dận Chân hơi dừng bước, suy nghĩ một chút xoay người đi đến hướng khác, Tiểu Lộc Tử thấy thế cũng vội vàng khom người đi theo.

Sau thời gian dài ngủ trưa, Tuệ Châu có chút đau đầu, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng loáng thoáng cảm giác có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới nhưng nghe không rõ. Liền trở mình tiếp tục nhắm mắt, ngáp một cái, giọng nói mơ hồ: “Là Tổ Tâm sao? Mấy giờ rồi.”

Nói xong Tuệ Châu lại mơ mơ màng màng thiếp đi. Một lúc sau vẫn chưa nghe thấy tiếng đáp lại, thỉnh thoảng nàng lại bị tiếng huyền não bên ngoài truyền tới đánh thức một nửa. Thế là đành ngáp một cái, chống tay ngồi dậy day day trán, hơi hơi mở mắt.

Trong nháy mắt, nàng liền thấy một người mặc áo măng bào kim sắc [3], thấy rõ phía dưới măng bào là vạt áo được xẻ thành hai tà trái phải hơi mở ra. Mắt Tuệ Châu chợt mở to bình tĩnh nhìn về phía trước, nàng ngay tức khắc phản ứng kịp, người đang đứng phía trước mặc áo măng bào chính là Dận Chân. Giờ phút này Tuệ Châu đã hoàn toàn tỉnh ngủ, vội mở chăn mát chuẩn bị đứng dậy.

[3] áo của hoàng tử màu vàng tươi, có thêu hình 9 con rồng xà

Dận Chân nhìn chằm chằm Tuệ Châu, chỉ thấy lúc nàng đang thiêm thiếp ngủ dù không có dáng vẻ tươi đẹp thanh lịch, nhưng má lại hồng nhuận như đánh phấn cùng đôi mắt đẹp nhấp nhem ấy, trong lòng chàng không thể ngờ rằng nàng cũng có lúc thướt tha yếu điệu đến vậy. Nghĩ thế Dận Chân liền đi tới lương kháng [4] ngồi xuống cạnh Tuệ Châu, nói nhỏ vào tai nàng: “Thế nào, tỉnh rồi sao.”

Tuệ Châu thấy Dận Chân thân mật với mình như vậy cũng hơi khó chịu, nàng nghĩ tới cái áo mình đang mặc vốn không thích hợp cho lắm, lại nhớ đến kiếp trước mình còn mặc cả quần đùi yếm, Tuệ Châu hơi tránh né Dận Chân đang kề sát mình liền đứng dậy mang giày vào, quỳ an hành lễ nói: “Tỳ thiếp thỉnh Gia đại an, không biết Gia đến đây nên có chỗ thất lễ xin Gia thứ lỗi.” Nàng nói xong liền muốn Dận Chân cho mình đứng dậy để đi mặc áo ngoài.

[4] giường lò khi được làm lạnh

Tuệ Châu kính cẩn dè dặt trả lời đã phá hỏng hứng thú bất chợt dâng lên của Dận Chân. Mặt Dận Chân nghiêm lại đứng giang hai tay, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Chỗ người không có thường phục của ta, ta vừa mới trở về nên thấy hơi nóng, Gia cũng mặc áo trong như người là được rồi. Ừ, phòng người đã kéo màn trúc xuống rồi, có cời áo ngoài cũng không sao. Tuệ Châu nghe xong không tránh khỏi lăm lăm, Dận Chân này ở trước mặt mình không những nói nhiều mà còn càng ngày càng tùy ý. Tuệ Châu tuy bất mãn, nhưng cũng thôi tìm cách lấy cớ đi mặc áo ngoài, nàng cẩn thận đến trước mặt Dận Chân cời ngoại bào cho chàng.

Tuệ Châu nhíu mày giúp Dận Chân cởi măng bào, đã đến tháng chín rồi mà trời vẫn còn nóng, cả áo trong cũng thấm ướt mồ hôi, vì vậy nàng đành nói: “Gia, ngài mới từ bên ngoài vào nên người đầy mồ hôi, nên để cho người tới lau sạch.”

Dận Chân đáp: “Không được, ta sẽ ăn cơm trưa ở chỗ người rồi nghỉ ngơi một lát cho nên rửa mặt sơ qua là được.” Tuệ Châu tức thì vui vẻ, vội treo măng bào lên luôn mồm thưa vâng.

Trong lúc nói chuyện thì Tiểu Lộc Tử bụng chầu nước ấm đi tới, Tuệ Châu vội nhúng khăn tự mình lau mặt cho Dận Chân, mới lau tới cằm cổ đã thấy Hạ Mai dọn xong thức ăn lên kháng. Dận Chân lướt mắt qua bàn, gật đầu nói: “Đã có Nữ Hồ Lộc thị ở đây rồi, các người lui hết đi.” Tiểu Lộc Tử khom người nói: “Vâng” Cùng Hạ Mai ra khỏi phòng.

Tuệ Châu đứng ở một bên chia thức ăn cho Dận Chân. Nàng hơi bức tức trong lòng, nghĩ tới mình vốn dĩ bình thường luôn để Tổ Tâm Nguyệt Hà phục vụ, kết quả hần đến một lần mình liền từ người được phục vụ biến thành người hầu hạ. Tuệ Châu đang nghĩ lung tung thì nghe Dận Chân nói: “Trong viện của người còn chuẩn bị cả bánh Trùng Dương sao.”

Tuệ Châu hồi thần nhìn lại trên bàn, một đĩa bánh ngọt hoa cúc, một đĩa bánh ngọt ngũ sắc, nàng nghĩ nghĩ, quyết định không tiếp tục duy trì quy tắc “ăn không nói ngủ không nói” của Dận Chân, giải thích: “Hôm qua là tết Trùng Dương, tỳ thiếp lại thêm mấy loại bánh ngọt này nên mới báo nha hoàn làm, nếu Gia thích, tỳ thiếp bảo bọn họ chuẩn bị cho Gia thêm một ít.”

Dận Chân cắn một miếng, lắc đầu nói: “Vị cũng được, nhưng ta không hảo ngọt nên ăn một chút thôi.” Dận Chân lại ăn thêm vài miếng rau trộn xắt sợi, nói: “Cái này trái lại ăn rất ngon, bên ngoài chua chua trong lại cay cay, rất thích hợp để ăn cùng cháo hoa.”

Bây giờ Tuệ Châu cảm thấy hơi tức cười, hai vợ chồng thì đang mặc áo trong, tất nhiên đều là nam nữ thật sự, vào một buổi chiều ngày hè lại đi thảo luận về chuyện ăn uống, một người trong đó còn là Ung Chính tương lai. Tuệ Châu vừa nghĩ đến đây lại nhớ tới lúc mình vừa mới tiến phủ, trước khuôn mặt đậm phấn son của mình mặt Dận Chân lại không hề thay đổi, nàng liền thấy buồn cười. Dận Chân nghe tiếng Tuệ Châu cười khê, nghi ngờ quay đầu hỏi: “Có chuyện gì mà người lại cao hứng như vậy.”

Tuệ Châu bần thần thăm thẳm mình cố sao lại cười thành tiếng, đành vội trả lời: “Tỳ thiếp cảm thấy Gia nói rất đúng, tỳ thiếp cũng thấy món rau trộn xắt sợi này ăn khá ngon.” Dận Chân nghe xong cũng không hỏi thêm nữa liền nói sang chuyện khác, mới nói vài câu chàng đã ăn hết bữa cơm.

Tuệ Châu hầu hạ Dận Chân dùng xong cơm, kêu người dọn dẹp bát đĩa thì thấy chàng hơi buồn ngủ, rốt cuộc nàng cũng muốn hỏi lại chàng xem có cần ngủ một lát không. Đã thấy Dận Chân đến giường của mình nằm xuống phân phó kẻ dưới: “Tiểu Lộc Tử, người đi lấy thường phục tới đây, hơn nữa đi truyền lời với Niên thị rằng tối nay ta sẽ qua dùng cơm chỗ nàng ta.”

Tiểu Lộc Tử thưa vâng khom người thối lui ra khỏi phòng. Sau Dận Chân lại nhìn Tuệ Châu nói: “Nửa canh giờ sau người nhớ đánh thức ta.” Chàng vừa

nói xong mặt đã tức khắc nhấm lại.

Tuệ Châu nhìn Dận Chân đang yên ổn nằm ngủ, nàng nghĩ chàng đúng là tu hú chiếm tổ chim khách, một bộ dạng đại gia, trước mặt nàng còn nói thẳng muốn tới chỗ Niên thị, đúng là không coi nàng ra gì mà ngay cả một chút tôn trọng cũng không có. Tuệ Châu khó chịu nghĩ đến nhưng cũng vô kế khả thi chỉ có thể cảm thán mình quả không có khẩu khí mà thôi. Tuệ Châu giương mắt nhìn Dận Chân đang nằm ngủ một lần nữa, nàng đành lấy cái chăn mát đắp lên cho chàng, sau mới nhấc váy rón rén ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài Tuệ Châu đã thấy Tổ Tâm, liền nhỏ giọng oán trách: “Nói đến là đến, cũng không biết thông truyền một tiếng.”

Tổ Tâm vội nhìn xung quanh, cảm râm nói: “Mấy lời này của chủ tử đừng để người khác nghe thấy. Bấy giờ lòng nô tỳ mới tạm an ổn, đã qua hai tháng rồi, cuối cùng cũng tới.” Tuệ Châu lại lần nữa khinh bỉ nàng, thầm nghĩ, đây chính là khoảng cách lớn giữa hai thế hệ trong hai thời đại khác nhau.

Khi hai người đang nói chuyện, Tiểu Lộc Tử cũng lĩnh mệnh trở về. Tuệ Châu thấy thế lại khách khách khí khí chào hỏi Tiểu Lộc Tử, hai người mới hàn huyên mấy câu mà nửa canh giờ đã trôi qua. Thế là Tuệ Châu lại bận bịu phân phó Tổ Tâm chuẩn bị chút nước ấm, còn nàng thì vào trong phòng đánh thức Dận Chân, hầu hạ chàng đứng dậy.

Dận Chân chính đốn xong, nhìn sang Tuệ Châu đang cúi đầu đứng bên cạnh, nghĩ một lát liền nói: “Ta còn có việc phải xử lý, hôm khác lại tới chỗ người.” Nói xong cất bước rời đi.

Tuệ Châu kinh ngạc, mãi vẫn không thể hoàn hồn, chẳng lẽ ban nãy nàng nói đúng, không thể nào. . .

Tuệ Châu lại bắt đầu hoài niệm chuyến nam tuần trước đó của Dận Chân. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thư Nhà

Sau một khúc nhạc đệm vào buổi trưa tháng chín hôm nọ, thời gian cứ thế trôi qua, sự việc ấy cũng dần phai nhạt khỏi tâm trí Tuệ Châu. Hơn nữa Dận Chân cũng đáp ứng lời hứa trưa hôm đó, mấy ngày sau quả thực có qua viện Tuệ Châu ngủ lại. Từ đó vào mỗi tháng Dận Chân sẽ qua chỗ Tuệ Châu nghỉ lại một hai ngày. Sau khi phủ Tử Bối Lạc trong kinh thành trải qua biết bao sóng to gió lớn, cuối cùng cũng có chiều hướng yên ả lại, sóng gió bão táp năm Khang Hi 44 cứ thế cất bước ra đi, nhường chỗ để đón một mùa xuân mới lại đến.

Ánh nắng ấm áp mềm mại chiếu xuống, Tuệ Châu đang nằm trên giường không khỏi duỗi lưng một cái, ni non: “Cuộc sống như thế này mới là thoải mái nhất.”

Tổ Tâm khẽ nhủ mày, nói: “Chủ tử bây giờ thấy sao rồi, nếu còn đau thì nô tỳ tới bẩm Phúc Tấn mời thái y đến khám cho chủ tử.”

Tuệ Châu lập tức 囧, cô nhân kén đáo đầu mất rồi, nàng ta muốn mấy ngày nữa mọi người đều biết hết sao, liền lắc đầu nói: “Không được, Hạ Mai nấu chè gừng với đường mật uống rất hữu dụng, hiện tại ta đỡ nhiều rồi.”

Tổ Tâm nhìn mặt Tuệ Châu không còn trắng bệch như lúc đầu đã tốt hơn nhiều, cũng yên tâm, nàng lại nói sang mấy chuyện nhằm chán khách: “Chủ tử vào phủ đã hơn một năm, sao chưa thấy tin tức gì vậy. Nô tỳ nhớ lúc thái y đến có nói chủ tử thể lạnh, mà chuyện đó của chủ tử cũng không ổn định, tốt nhất vẫn nên mời thái y đến khám thử, sớm ngày có . . .”

Không đợi Tổ Tâm nói xong Tuệ Châu đã bực bội nói: “Đúng, lúc ấy thái y không nói như thế mà nói ta thể lạnh phải từ từ điều dưỡng, nhất thời nóng vội cũng không được gì, với lại, chuyện này không cưỡng cầu được đâu.”

Tổ Tâm nghĩ tới hơn nửa năm qua, trong phủ dù căn cơ của Tuệ Châu không sâu nhưng vẫn đứng vững, quả thật chuyện có thai hoàn toàn không thể cưỡng cầu, khoảng thời gian này cũng chưa thấy ai có thêm tin tức gì, nàng cũng không nói chuyện này nữa chuyển sang nói mấy chuyện thú vị khác

Hai người đang đùa giỡn thì Nguyệt Hà đến truyền lời: “Bẩm chủ tử, Trương Phú cầu kiến. À, nầy chủ tử nói không thoải mái nên trước đó nô tỳ đuổi hẳn đi rồi.”

Mới nầy Tuệ Châu nằm chơi trên giường lại uống thêm mấy miếng chè gừng nấu đường mật đã thấy bớt đau, nàng nghĩ sơ qua, Trương Phú đến nhất định là mang theo tin tức, liền nói: “Không cần, người kêu hẳn tới phòng chính đi, ta sửa soạn lại rồi ra ngay.”

Tuệ Châu ra khỏi phòng ngồi lên vị trí chủ tọa, đợi Trương Phú hành lễ vấn an xong mới cười nói: “Đứng lên đi, người không cần hành lễ đâu ta không ép người làm gì. Thế nào, có chuyện gì?”

Trương Phú khom người nói: “Bẩm chủ tử, nô tài không phải tự nhiên mà đến chỗ ngài, hôm nay lúc nô tài ra phủ làm chút việc, phu nhân nhà ta bảo nô tài tận tay đưa cho ngài cái này.” Nói xong liền móc trong ngực ra một xấp thư thật dày.

Mấy ngày nay Tuệ Châu sống khá xuôi chèo mát mái, không bị ai lăng mạ cũng không gặp phải chuyện phiền lòng gì, trong phủ lại yên bình như nước không cần phải chú ý cẩn thận như năm ngoái nữa, liền cười nói: “Ngươi thật tỉ mỉ, ta rất yên tâm. Ngươi cũng biết đây nằm trước trong phủ tin đồn thất thiệt liên miên, ta mới bảo ngươi đừng tới cũng không để ngươi gửi tin gì cho nhà mẹ đẻ hộ ta. Đến hiện tại. . . Trương ma ma vừa hay lại là người hầu của ta, ngươi tình cờ tới đây cũng không sao, phải cẩn thận từng li từng tí như thế người khác mới không chú ý tới.”

Trương Phú cười nói: “Vẫn là chủ tử nghĩ chu toàn.” Sau đó Tuệ Châu lại hỏi thêm hần vài câu về những chuyện gần đây trong phủ Nữ Hồ Lộc rồi mới để Trương Phú lui xuống.

Tuệ Châu mở thư ra đọc, hồi sau mới kể lại mấy chuyện gần đây trong phủ Nữ Hồ Lộc cho Tô Tâm nghe.

Tuệ Châu vui vẻ nói: “Quá tốt rồi, hôn lễ của Tuệ Nhã đã định vào tết Đoan Ngọ tới, ta thấy cũng sắp đến đó rồi, phải chuẩn bị một chút đồ tặng cho nàng ấy, vừa hay có thể tới thăm a mã ngạch nương một lát.”

Tô Tâm nói: “Chủ tử, Tam cô nương là người có phúc khí, người để Trương Phú mang đồ về cho nàng ta cũng được, còn lão gia và phu nhân sau này ngài vẫn có thể gặp lại mà.”

Lời nói của Tô Tâm tức khắc làm mặt Tuệ Châu đen như trái cà, đặt nghi vấn, Dận Chân còn đang ở trong phủ, mình lại mới vào phủ hơn một năm, Ô Lạt Na Lạp thị kia chắc hẳn sẽ không đồng ý cho mình về đâu, nàng chán nản nói: “Đúng vậy, ta quên mất, về nhà ngoại tham gia tiệc cưới của thứ muội là trái với quy củ.”

Tô Tâm thấy Tuệ Châu ỉu xiu, khơi mào nói: “Chủ tử, trên thư không phải nói đích thân lão gia định hôn sao. Lão gia vốn là người trung thực phúc hậu, lại coi trọng đại phu nhân như vậy. Sang năm chờ thiếu phu nhân gả vào là có thể giúp đỡ đại phu nhân xử lý chút việc vặt rồi, đại phu nhân đã có thể nhẹ nhõm bớt.”

Tuệ Châu nghe xong liền nhớ tới anh trai Tuấn Đức rất thương yêu mình, hẳn cũng thường hay quan tâm tới nàng, Tuệ Châu âm thầm thở dài một tiếng, bỏ qua chuyện không thể xuất phủ, cùng Tô Tâm nói tới hôn sự của Tuấn Đức.

Dù nàng không thể tham dự tiệc cưới của Tuệ Nhã, nhưng những ngày tiếp theo Tuệ Châu vẫn để tâm chuẩn bị cho nàng ta rất nhiều lễ vật. Mỗi khi nghĩ tới lá thư trong lòng nàng lại xen lẫn phức tạp, Chương Giai thị đã bỏ một số tiền lớn mua những phương thuốc bổ dưỡng của nữ tử cho nàng lại còn đưa nàng một chiếc vòng ngọc khắc tượng Quan Thế Âm. Tuệ Châu không khỏi cảm khái, lần này nàng có nghĩ nhiều cũng vô dụng, nhưng đây đều là lòng thành mà Chương Giai thị chuẩn bị cho nàng. Bởi vậy Tuệ Châu muốn tự làm vài thứ đưa cho Chương Giai thị để bày tỏ hiếu tâm của mình. Vậy là ngoại trừ những ngày phải chuẩn bị lễ vật cho đám cưới Tuệ Nhã, nàng còn chép thêm mấy bản kinh Phật và thêu một ít quần áo cho mẹ. Nên những ngày sau đó Tuệ Châu rất bận rộn.

Không ngờ nửa tháng sau, khi Tuệ Châu đến thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị vào buổi sáng mới biết tin Dận Chân sắp đi tuần du bồi giá ở phía bắc Trường Thành, còn muốn ở lại hành cung nghỉ ngơi tầm hai tháng. Nàng bất chợt nghĩ, nếu Dận Chân không ở nhà, tháng năm tới lại là hôn lễ của Tuệ Nhã, nói không chừng nàng chỉ cần đi xin phép Ô Lạt Na Lạp thị thì nàng ta sẽ cho nàng về phủ Nữ Hồ Lộc ngay.

Vì thế Tuệ Châu rất cao hứng. Nhưng trong phủ những người khác lại cảm thấy nàng rất đáng thương, bởi vì lần này Dận Chân bồi giá còn mang theo cả Niên Thị. Trong khi đó Niên thị và Tuệ Châu vốn từ một đợt tuyển tú mà vào phủ nhưng khác biệt lại quá lớn.

Đại khái trong lòng mỗi người ai cũng sẽ nghiêng về kẻ yếu, tin tức này vừa truyền ra, mọi người càng đối xử thân thiết với Tuệ Châu hơn. Tuệ Châu thấy thế không khỏi mừng thầm, nhất là mỗi lần thấy Ô Lạt Na Lạp thị kia đạo này đối với nàng càng thân thiết hiền từ, nàng có cảm giác cửa lớn trong phủ Nữ Hồ Lộc đang mở rộng chờ đón mình.

Mỗi ngày Tuệ Châu đều vui tươi hơn hờ hững há chuẩn bị, mới đó mà đã gần tới ngày tuần du tái ngoại lần thứ năm của Khang Hi. Nhưng vào một ngày, trước chuyến đi của Dận Chân và Niên thị, Dận Chân đã đi đến tiểu viện của Tuệ Châu.

Lúc này Tuệ Châu đang bỏ đồ thêu thùa vào một cái sọt nhỏ, chuẩn bị đợi Hạ Mai mang đồ ăn lên, dùng cơm trưa. Chợt thấy Dận Chân đường hoàng bước thẳng vào phòng. Tuệ Châu có chút ngây ngốc sững sờ nghĩ, tháng này không phải chàng đã tới hai lần rồi sao. Liền nghe tiếng Tiểu Lộc Từ ho “Khụ khụ”. Trong nháy mắt, mọi người trong phòng vội lấy lại tinh thần cùng Tuệ Châu quỳ an hành lễ nói: “Thỉnh Gia đại an.”

Dận Chân nhìn vẻ mặt kinh ngạc khẽ nhíu mày của Tuệ Châu, mặt trầm xuống. Bởi vì lần này chàng dẫn theo Niên thị bồi giá tới hành cung Nhiệt Hà, trong phủ không ít lời đồn đãi nói đãi ngộ của nàng và Niên thị khác nhau. Chàng lại nghĩ đến lời đồn nói mình độc sủng Niên thị, hơn nữa mấy ngày nay thấy nàng phục vụ mình cũng khá tốt, không để mình phải hao tâm tổn trí. Hôm nay nhân lúc rảnh rỗi, tới đây thường cho nàng vài thứ cấp một chút thể diện cho nàng. Nhưng nàng lại thể hiện vẻ mặt này là để cho mình nhìn sao.

Tuệ Châu nhìn Dận Chân mặt dân bình tĩnh lại, trải qua mấy ngày ở chung nàng đã biết tính chàng, chàng vốn không thích người dưới vô lễ với mình nên nàng chờ đến khi Dận Chân kêu đứng lên, vội búi rối nói: “Gia, không nghĩ tới hôm nay ngài sẽ đến, nên giờ tỳ thiếp chỉ mặc thường phục hàng ngày làm mấy việc vặt. . . được không?”

Hôm nay, sau khi thỉnh an về, vì Tuệ Châu muốn dễ hoạt động nên đổi sang một bộ kỳ bào trơn xanh nhạt, trên đầu cũng không cài thêm trang sức.

Dận Chân nhìn qua Tuệ Châu, khá hài lòng với lí do thoái thác của nàng, liền gạt đầu ra hiệu cho Tiểu Lộc Từ. Tiểu Lộc Từ đập đầu với Tuệ Châu một cái, cười nói: “Cách Cách đại an, Gia biết Cách Cách thích đồ Tây Dương, liền cho nô tài mang tới cho ngài.”

Nói xong Tiểu Lộc Từ nghiêng mình để bọn hạ nhân đem lên cho Tuệ Châu. Tuệ Châu liếc mắt qua, còn chưa nhìn rõ thì Dận Chân đã phân phó nói: “Các người lui xuống đi, trưa nay ta ở lại đây dùng cơm.” Nói xong đã ngồi xuống kháng đặt cạnh bàn.

Sau khi những người còn lại lui ra, Tuệ Châu tự mình hầu hạ Dận Chân dùng cơm.

Dận Chân bỗng nói: “Muốn đi Nhiệt Hà sao?”

Tuệ Châu đang chia thức ăn thì hơi dừng lại, đây là thăm dò sao, nàng nghĩ một lát nói: “Hồi Gia, tỳ thiếp rất sợ nóng, mấy ngày nữa trời hẳn sẽ nóng hơn, thiếp tốt nhất vẫn nên ở trong phòng.”

Dận Chân lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, nói: “Quanh năm suốt tháng người cứ thích ở trong phòng làm gì, Phúc Tấn cũng nhắc tới người quá hường nội, cả ngày không bước chân ra khỏi cửa viện một lần.”

Tuệ Châu thầm buồn bực trong lòng, nhất là câu không bao giờ bước chân ra khỏi viện, thấp giọng trả lời: “Vâng, tỳ thiếp không thích đi nhiều.”

Dận Chân nhìn cái sọt đựng kim chỉ bên cạnh, tiếp tục nói: “Người ở trong phòng thêu thùa cũng được. Ừm, nhưng giờ người so với thời vào phủ cũng đã khá lên nhiều rồi, không đến nỗi nào.”

Tuệ Châu nói: “Gia cùng Phúc Tấn và các vị tỷ tỷ khác đối với tỳ thiếp rất tốt, tỳ thiếp cũng. . .”

Dận Chân nghe được câu này lại thấy Tuệ Châu ngoan ngoãn vâng lời, bỗng nói: “Người ngồi xuống cùng ăn đi.” Tuệ Châu không quá kinh ngạc, đáp ứng một tiếng rồi ngồi xuống dùng cơm với Dận Chân. Giờ Tuệ Châu đã quen dần với việc Dận Chân thưởng hay bắt chọt kêu nàng ngồi xuống dùng cơm cùng chàng. Vì vậy tự nhiên nàng cũng vui vẻ thuận theo.

Sáng hôm sau, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng đi cung tiễn Dận Chân và Niên thị, cứ thế đoàn người theo Khang Hi tuần du phía bắc Trường Thành đi càng lúc càng xa. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hôn Lễ

Dận Chân rời phủ mới mấy ngày, Tuệ Châu đã tới thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị cho phép nàng về nhà ngoại mấy ngày. Vốn nghĩ rằng phải phí sức cầu xin, không ngờ Ô Lạt Na Lạp thị đáp ứng cho nàng ngay, còn hào phóng thưởng thêm mấy bộ đồ cùng vài món trang sức để làm của hồi môn cho Tuệ Nhã. Tô Tâm thấy thế thầm khen Ô Lạt Na Lạp thị là người biết cách cư xử, Tuệ Châu nghe xong chỉ cười cho qua không để tâm làm gì, nàng chỉ mong cho mau qua tết Đoan Ngọ để đến tham dự hôn lễ của Tuệ Nhã vào ngày đó.

Chớp mắt đã qua tết Đoan Ngọ, mới đây mà đã đến ngày thành thân của Tuệ Nhã. Sáng ngày hôm đó khi trời vừa hừng lên, Tuệ Châu đã dẫn theo người hầu đi cùng nàng từ lần sinh nhật trước về phủ Nữ Hồ Lộc, lập tức lên xe ra khỏi phủ Tứ Bối Lặc.

Tiếng xe ngựa “Lộc cộc lộc cộc” đi tới, chẳng bao lâu đã dừng trước phủ Nữ Hồ Lộc. Bởi vì hôm nay là hôn lễ của Tuệ Nhã nên trước cổng lớn có nhiều người qua lại trang trí lùa đồ khắp phủ, vì vậy Tuệ Châu liền đi vào phủ từ cửa sau. Khi còn ngồi trên xe ngựa, đã thấy Chương Giai thị đứng đối mặt trông mong nàng về.

Tuệ Châu vội xuống xe ngựa, biết xung quanh không có người nào, nàng không có kị gì chạy chậm đến trước mặt Chương Giai thị ôm lấy bà. Lúc sau nàng mới đỏ mặt, không kìm được nước nớc nói: “Ngạch nương, lúc này mới tới giờ Mão sao người lại chờ ở bên ngoài, là nữ nhi không tốt để ngạch nương phải mệt nhọc.”

Chương Giai thị chờ người Tuệ Châu ngắm nghía cẩn thận, hơn một năm không gặp, sắc mặt Tuệ Châu đã hồng nhuận hơn, người cũng cao thêm, đã ra dáng thiếu nữ rồi, nhất thời bà vừa vui mừng lại vừa cảm thán không thôi. Nghe Tuệ Châu nói mới tỉnh táo lại, mặt đỏ hoe cười nói: “Hôm nay rất nhiều việc, vốn ta phải dậy sớm nên không sao đâu. Trái lại sao con đến sớm vậy, đã ăn gì chưa. Vừa hay a mã con với bọn Tuấn Đức mới thức dậy, cùng tới ăn sáng với mọi người đi.” Bà nói xong liền cầm tay Tuệ Châu đi vào phủ.

Vừa đi vào đã thấy lùa đồ treo khắp nơi, mặc dù trong phủ không cần sửa lại cái gì nhưng đám nô bộc vẫn rất bận rộn. Tuệ Châu nhìn mọi thứ trong phủ Nữ Hồ Lộc dường như rất quen thuộc mà cũng rất xa lạ, nàng có mấy phần cảm khái, nơi đây vốn dĩ không thuộc về nàng, chỉ có phủ Tứ Bối Lặc mới là chốn nàng thuộc về.

Đi vào sau trong viện, đám người Lăng Trụ biết hôm nay Tuệ Châu sẽ tới, tuy còn rất bận cũng cố bỏ ít thời gian ăn một bữa sáng gia đình, tụ tập cùng nhau nói chuyện hồi lâu, sau từng người mới rời đi bận bịu chuẩn bị cho lễ cưới.

Chờ đám người Lăng Trụ đi khỏi thì đã qua giờ Thìn, Tuệ Châu mới vội vàng vàng đi dập đầu thỉnh an bà nội, nàng còn biếu bà thêm một quyển kinh Phật cùng các loại thuốc tốt nhất, khi đã nhận rồi nàng lại vào viện của Chương Giai thị chơi đùa cùng Tuấn Hiền, sau mới vào trong phòng tâm sự riêng với mẹ mình.

Chương Giai thị nói: “Mới đó mà đã nhớ tới ta rồi. Thời gian con vào phủ Bối Lặc cũng không ngắn, sống trong phủ hoàng tử là việc không đơn giản, con

có bị oan ức không?”

Tuệ Châu đáp: “Ngạch nương không cần lo lắng, con sống tốt lắm, Gia và Phúc Tấn đối xử với con không tệ, không phải con đã sai Trương Phú báo tin tức cho người rồi sao.”

Chương Giai thị dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt, mới nói: “Trong nửa năm nay, Trương Phú mới qua đúng một lần chỉ nói là mọi chuyện đều ổn. Vậy mới làm ta thêm lo lắng, hẳn đâu có giống lúc đầu thường xuyên chạy qua đây, ta còn tưởng rằng con...” Chương Giai thị nức nở vài tiếng, tiếp tục nói: “Ai, cũng may trước đó Trương Phú báo tin cho ta về tình hình của con, ta mới tạm yên tâm.”

Tâm trạng Tuệ Châu hơi ủ ê, an ủi: “Ngạch nương, nữ nhi để người lo lắng rồi, không phải còn có Tổ Tâm giúp con sao, không có chuyện gì đâu. Chỉ là trước đó vài ngày, Niên Phúc Tấn bắt hạnh sinh non cho nên con không có động tĩnh gì cả.”

Chương Giai thị nghe xong, vội nắm Tuệ Châu lại một lần, sợ nàng có gì sơ xuất. Hồi lâu sau mới lấy tay đề ngực, bà biết chuyện ngày đó không giống mấy lời nói qua loa của Tuệ Châu, lại thấy nàng không muốn nói thêm liền không hỏi nữa, lái sang chuyện khác.

Chương Giai thị hỏi: “Con có dùng đơn thuốc ta đưa cho không? Có đeo sợi dây có mặt Quan Thế Âm bên người không?” Tuệ Châu biết Chương Giai thị nhất định sẽ hỏi cái này, liền trả lời: “Sợi dây kia nữ nhi lúc nào cũng đeo trên người, nhưng chuyện đó thì không thể gặp được.”

Chương Giai thị nhớ tới bà vào phủ ba năm mới sinh ra Tuệ Châu, trước đó phải chịu bao nhiêu oan ức, giờ mới không muốn để Tuệ Châu chịu cảnh giống mình, bởi vậy bà dặn dò tỉ mỉ: “Ngạch nương biết con không chịu uống theo đơn thuốc kia, nhưng con nghe ngạch nương nói này, đây là phương thuốc chuyên bồi bổ cho phụ nữ thể hàn, không nặng mùi như Đông y, con chỉ cần mỗi tháng uống một lần là được. Tính tới tháng mười năm nay vừa tròn hai năm con vào phủ Tứ Bối Lặc, thế nhưng con vẫn chưa có tin gì làm ngạch nương nóng lòng lắm.”

Nói xong bà nắm tay Tuệ Châu nghiêm túc nói: “Hứa với ngạch nương, kiên trì sử dụng nó đến khi có thai mới thôi, được không?” Tuệ Châu nhìn vẻ mặt tha thiết của Chương Giai thị, không đành lòng cự tuyệt đành phải gật đầu ứng.

Chương Giai thị thấy thế coi như đã an lòng, cùng Tuệ Châu nói sang chuyện khác. Qua giữa trưa, sau khi qua loa dùng cơm xong, Chương Giai thị liền đi tiếp đãi bằng hữu thân thích tới chúc mừng, còn Tuệ Châu thì đi sang phòng Tuệ Nhã.

Lúc này Tuệ Nhã đang trang điểm, thấy Tuệ Châu đi tới, vội vàng đứng dậy cười nói: “Nhị tỷ tỷ, muội chờ tỷ lâu rồi đó, nhưng di nương và ma ma lại không cho muội ra khỏi phòng đi tìm tỷ.”

Tuệ Châu cảm tay Tuệ Nhã ngồi xuống ghế đôn, cười nói: “Đương nhiên, hôm nay muội là tân nương tử, không đợi muội phu đến đây lại muốn chạy ra ngoài hả.” Tuệ Nhã tức khắc đỏ mặt, oán trách vài câu, rồi vui vẻ nói: “Nhị tỷ tỷ, hôm nay tỷ có thể tới đây muội rất vui.”

Tuệ Châu cười nói: “Biết rồi, nhưng ta dù sao cũng đã gả cho phủ hoàng tử, quy củ còn đó, cũng không thể tới nhà chồng muội dự tiệc cưới được, bây giờ chỉ có thể thừa dịp nói chuyện với muội thôi. Được rồi, Phúc Tấn cho muội thêm tí trang sức làm của hồi môn đấy.” Tuệ Nhã nghe xong giật mình, Tuệ Châu tiếp tục nói: “Không có gì phải giật mình. Tỷ cũng cho muội một bộ kỳ đầu với thêm mấy món trang sức, muội cứ coi là vì mình mà trang điểm thêm đi.”

Tuệ Nhã che miệng một hồi sau mới dám nói: “Nhị tỷ tỷ, a mã ngạch nương đã vì muội mà chuẩn bị sáu mươi bốn hòm đựng của hồi môn, so với ba mươi hai hòm dành cho thứ nữ mà nói đã quá nhiều rồi. Nhị tỷ tỷ sao còn đưa thêm nữa, một năm trước không phải tỷ đã đưa rồi sao.” Tuệ Nhã nói xong nhất quyết không nhận, chờ cho đến khi Tuệ Châu giả vờ mím lòng, hai mắt nàng ta mới rung rung tràn đầy cảm kích nhận lấy.

Tiếp đó tỷ muội hai người đuổi hết hạ nhân xuống, tâm sự chuyện của nữ nhi, mãi đến khi ma ma trang điểm tới thừa bầm thời gian không còn nhiều, Tuệ Châu mới ngừng trò chuyện lại giúp Tuệ Nhã mặc áo cưới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chốc lát đã sắp qua giờ Thân. Đợi đến khi Tuệ Nhã ngồi lên chiếc giường đã rải một ít đồng tiền, ăn trứng gà luộc Chương Giai thị đưa tới. Chợt từ ngoài viện nghe thấy tiếng thỉnh cầu khẩn thiết của phủ đệ nhà Phú Sát thị đòi gia chủ mở rộng cửa. Chỉ chốc lát, khi lễ đóng cửa vừa kết thúc, liền có ma ma vào nhà bẩm báo “Tiên li xỉ” đã thu xong. Lúc này, Tuệ Nhã mới bịn rịn chia tay mọi người, hai bà thông gia muốn tỏ ra thân thiết nên cùng lên kiệu tới phủ Phú Sát thị. Ngay sau đó, Lăng Trụ cũng dẫn theo họ hàng thân quyến trong tộc Nữ Hồ Lộc cùng với người xướng lễ, nhạc công, nghi trượng theo sát đội ngũ nhà Phú Sát, dọc đường thổi sáo đánh trống hướng về phía nhà Phú Sát thị đi tới.

Chương Giai thị đứng ở cửa lớn nhìn đội ngũ rước dâu dần đi xa, không kìm được nghẹn ngào nói: “Nữ nhi của ta, ủy khuất cho con quá.”

Tuệ Châu an ủi: “Ngạch nương, con không tủi thân đâu, nữ nhi sống ở phủ Tứ Bối Lặc rất tốt. Hôm nay người không thấy con tới dự lễ cưới Tuệ Nhã sao, còn đại tỷ tỷ lại không thể đến, chứng tỏ Gia và Phúc Tấn đối xử với con rất tốt.” Chương Giai thị nghe xong mới kìm lòng lại, thấy đây người đang đứng đây, mới nén khóc nắm tay Tuệ Châu vào trong phủ.

Trở lại phòng chính, Tuệ Châu đang định nói chuyện với Chương Giai thị, thì thấy quân sự Trương Đức phủ Tứ Bối Lặc tới hành lễ, bẩm báo: “Cách Cách, canh giờ không còn sớm, Tam cô nương đã suất giá khỏi phủ, ngài phải chăng cũng nên trở về. Chuyện này... Nô tài còn phải về phục mệnh cho Phúc Tấn nữa.” Tuệ Châu nghe xong mới tỉnh ngộ, hiện tại vừa đúng giờ Dậu (6h chiều), vội xuống dưới chuẩn bị để Trương Đức đưa về phủ Tứ Bối Lặc.

Chương Giai thị không muốn Tuệ Châu đi nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể ngậm ngùi tiễn Tuệ Châu rời phủ. Tuệ Châu thấy Chương Giai thị như vậy cũng không nhịn được lã chã rơi lệ... lần này về lại phủ Tứ Bối Lặc không biết đến bao lâu mới có thể gặp lại, nhưng thấy Chương Giai thị khóc, nàng vẫn gượng cười nói: “Ngạch nương, nữ nhi đi rồi người cũng nên quay về phủ đi. Chờ thêm một đoạn thời gian nữa, nữ nhi lại xin phép Phúc Tấn cho về nhà thăm người.”

Chương Giai thị nghĩ đến Tuệ Châu xuất giá đã hai năm mới được về phủ có hai lần. Về sau hai năm cũng chỉ có thể nhìn con một lần, không như Tuệ Trân không bao giờ có thể bước chân ra ngoài được nữa, bà đành gắng gượng tươi cười, nhìn Tuệ Châu lên xe ngựa phủ Tứ Bối Lạc rời đi.

Mẹ con Chương Giai thị và Tuệ Châu đều không nghĩ tới, dù cho có ở kinh thành, chỉ cách nhau nửa tiếng đồng hồ đi bộ, nhưng lần từ biệt này mãi sáu, bảy năm sau mới có thể gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phiên Ngoại 1

Tháng giêng, Càn Long năm 42, Viên Minh Viên.

Đêm xuân cuối năm vẫn lạnh lẽo như ngày đông giá rét. Khi này trời đã về khuya, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua tám bình phong trong suốt làm từ gỗ hoa lê khắc hình phượng hoàng bắt từ mây mấn, chiếu vào đồng tuyết đọng trên bề cửa sổ, tỏa ra một quang sáng rét lạnh. Tại đây, dưới vầng sáng trong suốt mà tĩnh lặng là một người đàn ông trung niên hơi phát tướng, thần sắc đau thương.

Người đàn ông trung niên này tướng mạo đường hoàng, trên người khoác một bộ long bào vàng óng, thể hiện rõ khí thế đế vương. Lúc này hai đầu gối của hắn lại quỳ trên bậc thềm đỏ thẫm, toàn thân cứng ngắc tận lúc đè nén bi thương trong lòng, chưa qua một lát, trong miệng người đàn ông trung niên hiện lên tiếng khóc nức nở chặt vật, sau lại thấy hắn nghẹn ngào khóc rống: “Hoàng ngạch nương, vợ chồng Tĩnh Lam (Trương Nhược A) còn chưa hồi kinh, chẳng lẽ Hoàng ngạch nương không muốn thấy mặt muội muội, muội phu một lần sao?”

Nghe vậy, lão phụ nhân nằm trên chiếc giường lụa màu vàng đắp chăn gấm, chậm rãi mở hai mắt ra, khuôn mặt hiền từ nhìn người đàn ông trung niên, vô cùng suy yếu nói: “Đêm thất tịch... Hoàng Lịch, con nghe thấy không ...” Lời nói vừa ra, âm thanh tuổi già lại dần dần hạ thấp xuống.

Hoàng Lịch vô cùng khản trương, vội quỳ tiến lên hai bước, sốt ruột hỏi: “Ngạch nương, ngài vừa nói cái gì? Nhi thần nghe không rõ, Ngạch nương ngài nói đi! Ngạch nương, ngài mở mắt nói cho nhi thần đi...” Lão phụ nhân giống như chưa nghe thấy giọng của người đàn ông, chỉ mấp máy môi, nói những câu mơ hồ không rõ...

“Tiềm vân lộng xảo , phi tình truyện hận, ngân hán điều điều ám độ. Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thướng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy, giai kỳ như mộng, nhĩ cổ thước kiều quy lộ. Lưỡng tình nhược thị cử trường thi, hựu khởi tại triều triều mộ mộ?”[1]

...

”Ngạch nương ——”

Càn Long Đế kêu lên một tiếng bi thương vô tận, trước cái chết của Hoàng Đế Ung Chính không lâu —— Hiếu Thánh Hiến hoàng hậu Nữ Hồ Lộc thị, qua đời!

...

Thứ bảy, ngày 19 tháng 9 năm 2009.

”Reng ——”

”Thình Thình ——”

”Trương Tuyết! Mở cửa ——”

Tiếng điện thoại, tiếng đập cửa một cô nàng đang nổi cơn thịnh nộ, tất cả tạp âm đồng thời vang lên trong một buổi chiều cuối tuần.

Tiếng gì vậy, ồn ào hết sức!

Trương Tuyết giật giật cái cổ đau nhức ngồi dậy trước bàn vi tính, mơ mơ hồ hồ dụi mắt, đợi đến khi cô nhìn rõ bốn phía, “A” Lúc này trong miệng cô hét ra một tiếng hoảng sợ.

... “Trương Tuyết, sao vậy? Cậu đừng làm tớ sợ, mở cửa nhanh lên!” Cô gái đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng hét sợ hãi của Trương Tuyết, sau một giây im lặng, bất chợt càng dùng sức đập cửa mạnh hơn.

Ba mươi phút sau, cô gái ngoài cửa bắt đầu gõ điện thoại bấm tới số 110. Trong lúc đó tiếng cửa chống trộm “Răng rắc” mở ra. Cô gái không kịp phản ứng, ngơ ngác vẫn để điện thoại đặt bên tai, sững sờ nhìn Trương Tuyết đứng ở cửa không thốt nổi thành lời.

”Này... Đây là tờ báo án XX... Này, xin hỏi có ai nghe không?“. Dễ dàng nghe thấy giọng phổ thông từ bên trong truyền ra.

Cô gái lập tức lấy lại tinh thần, cầm lấy điện thoại hấp tấp nói một câu “Tôi xin lỗi”, cúp máy, mắng người trước mặt một trận: “Cậu bị sao vậy! Mình gọi n lần cho cậu mà cậu không thèm nghe, gõ cửa cũng không ra! Hôm qua rõ ràng còn cùng nhau hẹn ăn cơm, cuối cùng mình ngồi đợi cậu ở tiệm lẩu hơn một tiếng đồng hồ...” Cô gái đóng cửa đi vào phòng càng mắng càng hăng.

”Tuyển Tuyển, bình tĩnh uống miếng nước.“ Trương Tuyết đặt ly nước lên bàn, ngồi lên một chiếc ghế salon khác.

...” Tuyển Tuyển đang phui phui đất từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nghen hống nhìn Trương Tuyết trần trối, hồi lâu sau tức giận nói: “Mình thấy cậu không giống, từ đầu đến chân đều mang hơi thở dịu dàng trầm tĩnh.” Cô nói xong liền ồ một tiếng, đến bên cạnh Trương Tuyết, giơ ngón cái, cười tủm tỉm nói: “Mới một tuần không gặp, cậu lại có hương vị nữ nhân nha, thành thật khai báo! Có chuyện gì đúng không? Ai lọt vào mắt xanh của Trương đại tiểu thư vậy.”

Nghe Tuyển Tuyển nói, đáy mắt Trương Tuyết bỗng nhiên âm trầm, từ trên ghế salon đứng lên nói: “Tôi 2h rồi, ăn cơm đã rồi nói. Mình mời cậu bồi tội.” Vừa nói vừa mang dép lê “Lẹp xẹp, lẹp xẹp” đi tới nhà vệ sinh rửa mặt, bỏ mặc Tuyển Tuyển trong phòng khách đang tính xem nên ăn cái gì.

Hai người ở trong phòng sửa soạn đi ra đã là 3h chiều.

Tuyển Tuyển đứng ở trạm xe bus liếc đồng hồ trên tay, mặt mày ừ dột nói: “Đã 3h rồi, chờ xe bus tới đến giờ ăn cơm tối là vừa.” Vừa dứt lời, hai mắt Tuyển Tuyển đột nhiên tỏa sáng, chỉ vào đường cái đối diện kêu lên “ Cậu nhìn kia, đó chính là đường tắt tới quán cơm “Hải Đường” ở Bắc Kinh. Mấy ngày trước mình nghe mọi người nhắc tới chỗ này, vừa hay lại gần nhà cậu, mình đã sớm muốn qua đó thưởng thức một lần.”

Cô không nói tiếng nào đã kéo Trương Tuyết đi qua hướng đối diện treo hai cái đèn lồng đỏ rồi tiếp tục đi về phía con đường tắt.

Đến trước cửa tiệm, Tuyển Tuyển không tự chủ được ngừng lại, ngắm cái cửa màu đỏ trang hoàng cổ kính, nội thất bên trong hoàn toàn được làm từ gỗ lim, Tuyển Tuyển nuốt nước một cái nói: “Không hổ là chi nhánh ở Bắc Kinh, quả không tầm thường. Nhưng bữa nay tỷ tỷ sẽ tha cho người một mạng, chờ ta giàu lên...”

”Tự mình đi vào đi.“ Không đợi Tuyển Tuyển nói xong, Trương Tuyết quăng lại một câu, giống như người mất hồn đi vào quán cơm xây theo kiểu Tứ Hợp Viện.

Tại sao giống đến vậy? Tại sao cách bài trí lại giống Tú Lâu như đúc!

Trương Tuyết ngẩng đầu nhìn cái sân ở giữa hai tầng lầu trong Tú Lâu, không thể tưởng tượng nổi, không thể nào giống đến vậy?! Trương Tuyết mãi suy nghĩ nên không để ý tới Tuyển Tuyển đang gọi cùng ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, cô đẩy nhân viên phục vụ trong Tú Lâu ra, đi thẳng tới phía cửa sổ đang mở ở tầng hai.

”Két két” một tiếng, hai cánh cửa gỗ chạm khắc hình hoa văn trái nho theo tiếng cửa mở ra, đập vào mắt là căn phòng tựa như phòng đàn của khuê nữ thời xưa, trước mặt đặt một tấm bình phong, sau bình phong là bảo tọa, hương kỷ [2], cung phiến [3], hương đồng [4] từng cái một hiện ra trước mắt.

Trương Tuyết nhất thời ngưng lệ, đắm nước mắt nhìn mọi thứ vuốt ve, ký ức trong quá khứ cũng theo đó không ngừng tuôn ra trong trí óc cùng với nước mắt—— Trên bảo tọa, Dận Chân dù bận đến mấy vẫn ngồi ung dung thưởng trà; Cửa sổ phía nam treo rèm, còn cô thì ngồi gầy đàn.

Trương Tuyết nhớ tới liền đi về phía cửa sổ phía nam có treo một tấm rèm, ngồi xuống, lấy bộ móng từ chiếc hộp đôi mồi đặt trên kệ đàn đeo lên, mười ngón tay chậm rãi đặt lên dây cổ cầm trước mặt nhẹ nhàng gảy, âm sắc thuần hậu cổ phác theo đó vang lên.

”Trương Tuyết, cậu ——” Tuyển Tuyển chạy theo tiếng đàn phát ra liền đứng sững lại, một tay nắm lấy cánh cửa dưới hiên ngẩng ngốc nhìn, ánh nắng ấm áp thẳng chín tà tà chiếu qua cửa gỗ rơi lên khuôn mặt trầm tĩnh của cô gái nọ.

Bấy giờ mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc, không ai chú ý tới quản lý nhà hàng “Hải Đường” ở Bắc Kinh đang gọi một cú điện thoại.

[1] tạm dịch:

《 cầu Hi Thước tiên · tiêm vân lộng xảo 》 là tác phẩm của Tần Quan thời Tống. Đây là một đoạn thơ ca tụng tình yêu trong trắng, đoạn đầu viết về Ngu Lang Chức Nữ gặp nhau, đoạn cuối viết về lúc bọn họ ly biệt.

Chuyển thơ:

Âm thầm quá bước ngân hà

Sao bay gửi hận mây hoa khoe màu.

Gió vàng sương ngọc tìm nhau

Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.

Nhu tình mộng đẹp tương phùng

Ngâm ngùi chả nữ ngoảnh trông thước kiều.

Tình xưa nếu mãi còn yêu

Cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Phong Vương

Năm tháng thấm thoát trôi đưa, chớp mắt đã ba năm.

Trong ba năm này, trong triều đình Khang Hi gió nổi mây vần, sóng to gió lớn không ngừng bao phủ khắp kinh thành, người người cảm thấy bất an. Dưới bối cảnh chính trị này, đám đàn bà con gái trong phủ Tứ Bối Lặc lại yên tĩnh lạ thường, ngoại trừ mỗi khi ra ngoài thỉnh an thì cửa viện lúc nào cũng khép lại, ngày nào cũng như ngày nào. Nhất là năm ngoái, mọi người càng an phận thủ thường hơn trước, sợ có chuyện gì lại dẫn tới xui xẻo. Đầu tiên là Thái Từ bị phế, chấn kinh cả triều chính, cùng lúc đó Dận Chân – một trong những Hoàng tử trưởng thành, bị bắt nhốt. Chờ đến hai tháng sau Dận Chân mới được thả ra, lại nổi lên chuyện huyênh đênh của chàng, Thập Tam a ca Dận Tường, bị giam lỏng trong thời gian dài. Vì vậy, Dận Chân không những dốc toàn lực lao tâm khổ trí vì Dận Tường, còn phải thận trọng với nguy cơ từ phía trên triều đình.

Nhưng trong mấy ngày này, Tuệ Châu lại sống khá thuận buồm xuôi gió, dựa vào một chút kiến thức lịch sử, trong khi đám đàn bà con gái trong hậu viện lo lắng cho Dận Chân, thì nàng lại thành thói sống qua ngày; trong khi đám đàn bà con gái trong hậu viện, trước phong ba bão táp xảy đến trong triều đình, lo cho mình còn không xong, thì nàng vẫn vui vẻ thoải mái; trong khi Dận Chân, vì chuyện quốc gia đại sự mà đầu tắt mặt tối, không thêm quan tâm tới hậu viện, thì nàng càng thỏa mãn vui sướng. Vì vậy trong ba năm này, Tuệ Châu trừ việc tiếc nuối vì không thể ra ngoài về phủ Nữ Hồ Lộ, thì nàng rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Cũng may tháng ba năm nay, Thái tử Dận Nhưng được phục vị, long nha Khang Hi Đế không còn cuồng nộ, toàn bộ triều chính đều trở lại như trước. Trong đó Dận Chân vì có công đề bạt phục vị cho Thái tử, nên được Khang Hi Đế tán dương, những căng thẳng trước kia trong phủ Tứ Bối Lặc cũng tức khắc tiêu tan, hiện ra một khung cảnh hòa hợp vui vẻ.

Lúc này trời đã sang thu, sương mù buổi sáng thường mang theo hơi lạnh trong trẻo mát mẻ. Ngày hôm đó, khi Tuệ Châu đang ngồi trên sập, vừa dùng nước gạo nếp rang vừa ăn bánh bột đậu [1], chuẩn bị sửa soạn đi thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, thì thấy Hạ Mai bụng chén thuốc đi tới.

[1] Có một loại bánh bột truyền thống của người Mãn gọi là bánh bột đậu. Dùng làm cúng phẩm tế thần. Cách làm bánh bột đậu: Lấy hạt kê ngâm nước rồi mài nhuyễn, cán thành lát mỏng, bỏ vào nồi hấp, lấy đậu nành luộc chín giã nhuyễn, trải đều lên miếng bánh trước đó, cuộn lại sau đó cắt thành miếng, mỗi miếng dài cỡ 2-3 phân, món ăn có màu vàng óng, ăn dính dính lại thơm ngon. (baike)

Không đợi Hạ Mai quỳ an hành lễ, Tuệ Châu đã vỗ trán thở dài: “May mà mỗi tháng chỉ uống một lần, không thì ta chết sớm.”

Tổ Tâm cảm lấy khay thuốc, bụng tới cho Tuệ Châu cười nói: “Mới sáng sớm chủ tử không nên nói mấy lời này. Ngải vẫn nên uống lúc còn nóng, thuốc mới phát huy công dụng.”

Tuệ Châu cau mày nhận lấy, không nói hai lời, bỏ xuống, ngửa đầu uống một hớp nên cái miệng phồng to ra. Trong lòng lại kiến nghị, đã uống thuốc ba năm rồi, đến khi nào mới có thai chứ. Thật ra mỗi lần uống thuốc, Tuệ Châu không tự chủ được mà thầm mắng Dận Chân, hẳn mới là người có vấn đề, nếu không ba năm qua sao trong phủ không ai có tin gì.

Nguyệt Hà đứng bên cạnh, chợt thấy Tuệ Châu cười một mình, hiểu kỳ nói: “sao chủ tử lại cao hứng vậy?” Tuệ Châu trong nháy mắt mặt cứng đờ, không thể nói vì Dận Chân gặp chuyện nên mình mới vui như vậy, giả vờ ho một tiếng, che che đầy đầy: “Không có, ta thấy nước gạo nếp rang Hạ Mai làm sáng nay rất ngon.”

Hạ Mai nói: “Chủ tử, nước gạo nếp rang rất thích hợp dùng trong mùa hè, nô tỳ vốn không định làm tiếp, nhưng nếu chủ tử thích, ngày mai nô tỳ lại sao nếp rang lên cho chủ tử uống.”

Tổ Tâm nói: “Nước gạo nếp rang vốn phải chờ cho thiệt nguội rồi mới dùng, uống vào buổi sáng không có tốt. Mà bây giờ đã qua rằm, chủ tử vẫn nên ăn mấy món ấm ấm mới được, rất có ích cho chứng bệnh thể hàn của ngài.”

Tuệ Châu thấy thế, không muốn tiếp tục dây dưa nữa liền phản phó: “Hạ Mai ngươi làm theo lời Tổ Tâm đi. Được rồi, không còn sớm nữa, đến lúc đi thỉnh an Phúc Tấn rồi.” Tuệ Châu xuống sập, để Tổ Tâm hầu hạ sửa soạn xong liền đi tới viện Ô Lạt Na Lạp thị.

Vừa tới chính viện, đã nghe thấy tiếng cười nói truyền ra, hiển nhiên là vì có rất nhiều người ở trong phòng. Tuệ Châu hơi ngừng lại, bực bội nghĩ, bây giờ mới qua giờ Thìn, sao lại có nhiều người tới vậy, nàng và Tổ Tâm nhìn nhau không hiểu, lúc này lại có một nha hoàn tới thông truyền “Nữ Hồ Lộ Cách Cách tới.” Tuệ Châu không còn cách nào, cũng không muốn nghĩ nhiều liền vào trong phòng.

Mới bước vào phòng, quả nhiên, mọi người đã tới gần như đông đủ, ngay cả Niên thị thường xin cáo bệnh ở nhà, cũng đã ngồi đó. Tuệ Châu thăm cau mày, nén nghi vấn trong lòng, cung kính quỳ an hành lễ: “Tỳ thiếp Nữ Hồ Lộc thị, thỉnh an Phúc Tấn cùng hai vị Trắc Phúc Tấn đại an.”

Thấy Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu, nàng đứng dậy thưa: “Xin Phúc Tấn thứ tội, hôm nay tỳ thiếp tới trễ.”

Ô Lạt Na Lạp thị dịu dàng cười nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội đừng ngại, muội không tới trễ, chẳng lẽ hôm qua ta sai người nói Lý muội muội và Niên muội muội tới sớm, có việc cần thương lượng, không ngờ các vị muội muội cũng đều tới đây sớm như vậy.”

Niên thị cười nói: “Đúng vậy, Nữ Hồ Lộc muội muội quá đa lễ rồi, muội mau ngồi xuống đi, để nha hoàn pha cho người chén trà nóng.”

Tuệ Châu kỳ thật có chút không hiểu, từ sau khi Niên thị đi theo Dận Chân tới Nhiệt Hà ba năm trước, mỗi lần gặp nhau nàng ta đều tỏ ra thân thiện với mình, nhưng mình chẳng qua chỉ là một Cách Cách, đâu thể giúp nàng được cái gì.

Tuệ Châu không hiểu cũng không muốn nghĩ nhiều, khom gối cảm tạ Niên thị, ngồi xuống cạnh Cảnh thị. Cảnh thị nghiêng đầu nhỏ giọng: “Tuệ Châu muội muội, lúc ta vừa mới tới, cả phóng đã đầy người rồi.” Tuệ Châu nghe Cảnh thị nói, gật đầu cười. Xem ra chỉ có nàng và Cảnh thị mới không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng là lẽ thường, hai người bọn họ đều không thích qua lại với người khác lại hay đóng cửa viện sống qua ngày.

Chờ nha hoàn châm trà cho Tuệ Châu xong, đám đàn bà con gái trong phòng lại tiếp tục hàn huyên đôi câu với nhau. Mãi mới nói tới chuyện chính, Ô Lạt Na Lạp thị buông tách trà sứ Thanh Hoa có nắp xuống, cười nói: “Lý do hôm nay ta gọi Lý muội muội cùng Niên muội muội đến là vì, sắp tới Thái Tử Phi sẽ mở tiệc chiêu đãi các chị em dâu. Ai ngờ các vị muội muội đều đã biết, tới sớm thế này, nhưng không phải ai cũng đi được đâu. Thêm nữa, trước đó vài ngày Thái Tử Phi sai người mang rất nhiều trà Phổ Nhĩ [2] trong cung ngự chế sang đây, đợi lát nữa ta sai người mang qua cho các muội muội, các muội uống trà đi.” Ô Lạt Na Lạp thị vừa dứt lời, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh.

[2] xem chú thích tại

Tuệ Châu nhìn thoáng qua, vẻ mặt mấy vị thiếp thất đều lộ rõ vẻ thất vọng, khuôn mặt tươi cười của Tổng thị cứng lại. Tuệ Châu thấy thật sự tức cười, lại thấy ý cười nhàn nhạt hiện trên mặt Cảnh thị, hai người liền nhìn nhau khẽ lắc đầu không nói.

Những năm gần đây Vũ thị không còn khiêm tốn như trước nữa, từ khi có thai bốn năm trước, nàng ta rất hay trò chuyện với Ô Lạt Na Lạp thị cùng Lý thị. Bây giờ lại thuận theo Ô Lạt Na Lạp thị cười nói: “Phúc Tấn vẫn là thương chúng ta, hằng năm dù sản lượng trà Phổ Nhĩ không nhiều nhưng Phúc Tấn vẫn nghĩ tới tỳ muội bọn mình, đó là phúc khí của bọn muội. Nhưng tốt nhất là Phúc Tấn và hai vị Trắc Phúc Tấn vẫn nên giữ lại đi, dù sao đây cũng là quà Thái Tử Phi tặng.”

Ô Lạt Na Lạp thị cảm thấy hài lòng trước lý do từ chối của Vũ thị, cười càng sâu thêm: “Thái Tử gia và Gia nhà chúng ta thân như tay chân, mà chúng ta lại là tỳ muội cùng nhà, Thái Tử Phi bảo đề các chị em dâu mỗi người nếm một ít, không phải ý bảo các muội mang về uống thử sao.” Vừa nói xong, mọi người trong phòng đều cười giả là khen Ô Lạt Na Lạp thị nhân hậu, Thái Tử Phi hiền lành.

Hiện giờ đã tới tháng mười, Tuệ Châu vào phủ Tứ Bối Lặc đã ròng rã năm năm. Nàng dù đã dần thích ứng với thói bằng mặt mà không bằng lòng của đám đàn bà hậu viện, nhưng đối với chuyện này nàng lại chán ghét không chịu nổi. Tuệ Châu lại có chút nhớ tới tình cảnh sợ bóng sợ gió vào mấy năm trước, khi đó mọi người không còn lòng dạ nào mà đi tranh chấp với nhau, đều an an tĩnh tĩnh.

Trong lúc Tuệ Châu đang mong mấy cuộc đối thoại nhạt nhẽo này nhanh sớm kết thúc. Lại thấy Lý thị khẽ vuốt nhẹ bộ móng tay giả làm từ men lá trúc điểm hoa mai, nhướn mày, liếc mắt qua phía Vũ thị, lại nhìn thẳng vào Niên thị, ánh mắt chợt hiện lên tia ghen ghét kiêu ngạo, cười nói: “Này này, Gia nhà chúng ta không chỉ thân thiết với mình Thái Tử đâu, ngay cả Quân nhi và Tam a ca nhà Thái Tử gia cũng chơi thân với nhau nữa, à, kể cả tiểu Cách Cách của Thái Tử Phi cũng rất thích Đại Cách Cách ở phủ chúng ta đó. Xem ra cả nhà ta đều có duyên với Thái Tử.”

Mặt Niên thị trắng bệch, nhìn Lý thị hồi lâu mới cười nói: “Đúng vậy, trong phủ chúng ta đều có ba bảo bối, Lý tỷ tỷ cũng nên cẩn thận săn sóc, thiếu đi cái nào cũng không tốt.”

Lý thị nhìn Niên Thị, thăm oán hận, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hòa nhã nói: “Niên muội muội chớ lo, ba đứa đều là con ta, ta không phải chưa từng đẻ, chưa nuôi trẻ con bao giờ, nên tất nhiên sẽ chăm sóc chúng thật tốt rồi.”

Một câu này của Lý thị đã chạm đến nỗi lòng của mỗi người phụ nữ trong phòng, nhưng vì địa vị và thế lực trong phủ không bằng nàng ta, nên không ai dám nói gì, trong phòng nhất thời ngột ngạt. Ô Lạt Na Lạp thị không muốn nói nhiều liền phân phó: “Đã tới giờ Tỵ rồi, chắc bọn muội muội cũng mệt mỏi, cũng nên về nghỉ ngơi đi.” Mọi người thấy Ô Lạt Na Lạp thị nói như thế, liền nói thêm vài câu hợp tình hợp thế, bấy giờ mỗi người đều mang một tâm sự khác nhau mà rời khỏi.

Lúc này Tiểu Lộc Từ chạy vào phòng, dập đầu một cái, không đợi Ô Lạt Na Lạp thị gật đầu, hần đã ngồi dậy nói: “Bẩm Phúc Tấn, hôm nay trên triều Gia đã được phong làm Ung thân vương rồi.” Một câu nói ra, mọi người đều dừng lại. Trải qua ba năm nhẫn nhịn để người khác chen ép, khi hay tin Dận Chân được phong làm Thân vương quả thật là một tin vui lớn.

Ô Lạt Na Lạp thị lấy lại tinh thần, mười một năm, cuối cùng cũng lên Vương, còn là Thân vương, đề nén xúc động hỏi: “Gia đâu, sao chỉ có mình người trở về, Gia ở lại phân phong sao?”

Tiểu Lộc Từ khom người trả lời: “Bẩm Phúc Tấn, Gia đang đàm luận với Ô tiên sinh, nô tài thừa dịp đến báo tin vui cho Phúc Tấn và các vị chủ tử vui mừng. À, Vạn Tuế Gia còn sắc phong Tam gia là Thành Thân Vương, Ngũ gia là Hằng Thân Vương, Thất gia là Thuần Quận Vương, Thập gia là Đôn Quận Vương, Cửu gia, Thập Nhị gia, Thập Tứ gia đều là Bối Lặc.” Tiểu Lộc Từ lại nhớ tới cái gì đó, kích động nói: “Vạn Tuế Gia còn ban tặng một

phần phía tây Sướng Xuân Viên và phía bắc Viên Minh Viên cho Gia nữa.”

Lúc này, đám đàn bà con gái trong hậu viện khi nghe xong tin tức đều một lòng một dạ thật tâm vui mừng, dù sao trong xã hội này phu có vinh thì thê mới quý (cao quý), mọi người hơi ngại người một chút, sau lại tiếp tục hàn huyên đôi câu với nhau hồi lâu mới rời đi, trên mặt ai cũng mang theo ý cười.

Khi trong phủ ai cũng vui mừng trước chuyện này, thì chỉ có mình Tuệ Châu là người không mấy hào hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Khởi Đầu

Quay về viện đã tới giữa trưa. Tuệ Châu thay một đôi giày vải, nghiêng người tựa lưng vào giường, cứ thế xuất thần. Tổ Tâm từ gian ngoài đi vào, thấy Tuệ Châu như vậy, biết nàng đang nghĩ tới chuyện gì, tính lặng lẽ lui ra.

Tuệ Châu nghe thấy âm thanh, quay đầu nhìn lại, trông thấy Tổ Tâm, cười nhạt nói: “Sao vậy, đã vào rồi còn không lên tiếng.” Tổ Tâm ngừng bước, phúc thân trước Tuệ Châu, cười nói: “Nô tỳ thấy chủ tử dường như có tâm sự, nghĩ lát nữa tới bẩm chủ tử sau cũng được.” Tuệ Châu hỏi: “Có chuyện gì vậy, nói thẳng đi, ngại đâu phải người ngoài, không cần cố kỵ làm gì.” Nghe thế, Tổ Tâm tiến lên mấy bước, đến bên cạnh Tuệ Châu, trả lời: “Thúy Nhi trong viện Phúc Tấn vừa mang trà Phở Nhĩ tới, cũng dặn rằng, đêm nay chủ tử tới viện Phúc Tấn dùng cơm, ăn mừng Gia được tấn phong Thân vương.”

Thật ra Tuệ Châu cũng vì chuyện Dận Chân được tấn phong Thân vương mà phiền lòng, thật vất vả mới có những ngày bình an vô ưu vô lo, “tiếng gió thổi” đang dần dịu đi thì, sáng nay, đám đàn bà con gái kia lại “sống” lại. Bây giờ Dận Chân đã được phong làm Thân vương, xem ra tình hình rất tốt, đám đàn bà con gái đã an tĩnh những ba năm, cũng đến lúc xuất thủ rồi. Lòng dạ mỗi người vốn đã khác nhau, xem ra sóng gió trong phủ lại sắp nổi lên, chỉ hi vọng nàng không bị lôi vào chuyện này.

Nghĩ đến đó Tuệ Châu lại than thở: “Ừ, biết rồi, buổi tối chúng ta sớm qua đó là được.” Tổ Tâm thấy Tuệ Châu sau khi thảnh an về, đều là bộ dạng uể oải chán chường, suy đi nghĩ lại, vẫn buồn bực nói: “Chủ tử sao vậy, có chuyện gì không ổn sao?” Tuệ Châu nhớ tới nét mặt mừng rỡ như điên của Tổ Tâm sáng nay, cũng không thể nói ra nàng là vì Dận Chân được phong Thân vương mà không thấy thoải mái được. Tuệ Châu liền lắc đầu cười cợt, tính nói đại cái gì đó, thì thấy Nguyệt Hà, Hạ Mai bung đồ ăn lên, nàng thuận thế bỏ qua, không nhắc tới nữa.

Tuệ Châu nhìn bàn ăn uống trên sập, kinh ngạc nói: “Hạ Mai, sao người chuẩn bị nhiều thức ăn vậy.” Hạ Mai phúc thân, trả lời: “Bẩm chủ tử, món măng Bương [a] xào và thịt lợn xào cay Tứ Xuyên là do nô tỳ làm, bò câu chiên giòn, súp cá chép đỏ [c] và súp nấm tuyết là do phòng bếp cố ý nấu thêm cho chủ tử các viện ăn.” Tuệ Châu nghe xong nhún mày không nói, cúi đầu dùng cơm trưa.

[a] món măn đặc sản Hòa Bình nước ta, còn bên Trung Quốc thường được đào vào mùa đông

món ăn truyền thống của Tứ Xuyên, thịt heo xé xạo xào với các gia vị có mùi cá đặc trưng (?)

[IMG]

[c] món vua Thanh hay ăn, ngon bổ, không tanh, thanh mát.

[IMG]

Sau khi ăn trưa xong, Tuệ Châu cũng thôi phiền muộn, ném tâm sự ra sau đầu, trở về như thường ngày, nói cười cùng đám Tổ Tâm, thêu thùa một vài thứ, cười đùa vui vẻ. Chẳng tới giờ Dậy, nàng mới ăn chút bánh ngọt, sửa soạn cẩn thận, dẫn Tổ Tâm tới chính viện dự tiệc.

Trời đã về chiều, ánh hoàng hôn như một bức màn màu xanh nhạt bao phủ khắp đất trời. Mà lúc này trong chính viện phủ Tứ Bối Lặc lại là ánh đèn rực rỡ, dòng người sôi nổi.

Khi Tuệ Châu bước vào chính điện, cảnh tượng chính là như thế. Tường đỏ ngói xanh, sơn son thếp vàng, giữa hành lang treo những chiếc đèn lồng đẹp để tạo nhã, trên những thanh xà lại được treo những tấm lụa đỏ tinh tế. Không đợi nàng quan sát thì một tiểu thái giám đã hô lớn: “Nữ Hồ Lộc Cách Cách tới.” Tuệ Châu đành kim lòng, đi đến phòng chính, trong lòng lại buồn vô cớ, nàng như cảm giác được, hình ảnh hoa lệ thể này đồng nghĩa với việc cuộc sống yên tĩnh xưa kia sẽ hoàn toàn chấm dứt, một cuộc sống mới lại bắt đầu.

Bước vào phòng, khắp nơi đều rực rỡ sắc màu, Tuệ Châu có chút ngỡ ngàng, tức khắc đi tới chính giữa, quỳ an hành lễ nói: “Tỳ thiếp Nữ Hồ Lộc Cách Cách tới, Gia đại an, Phúc Tấn cùng Niên Phúc Tấn đại an.” Dận Chân khẽ vuốt cằm như đáp ứng. Ô Lạt Na Lạp thị cười ảm áp nói: “Muội muội đa lễ, mau mau ngồi xuống đi.” Tuệ Châu phúc thân tạ ơn, đi tới cúi đầu ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, đã thấy Tổng thị vô tình cười nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội đã đến, chỉ còn thiếu Lý Phúc Tấn và Cảnh muội muội.” Nói xong lấy tay vẩy khăn, ý cười càng sâu sắc: “Gia, ngài nhìn đi, thân thể Niên Phúc Tấn vốn suy nhược, mỗi lần đều tới trễ, nay lại tới sớm. Trái lại Lý Phúc Tấn bình thường tới sớm nay lại tới trễ.” Nàng không đợi Dận Chân trả lời, đã lấy khăn tay che miệng, cười châm chọc.

Tuệ Châu nhìn Tống thị cười, có chút cảm khái, nàng ta chỉ là thê thiếp của Dận Chân, so với Ô Lạt Na Lạp thị thì nàng ấy còn ở cạnh Dận Chân lâu hơn. Một người phụ nữ đã qua tuổi ba mươi, khi cười lộ lên khó mà che đi các nếp nhăn nơi khóe mắt; Một người phụ nữ chỉ biết hòa theo người khác, trong hậu viện này hoàn toàn có thể có. Nghĩ tới đây, Tuệ Châu hơi kích động, nàng đột nhiên nhận ra Tống thị và Vũ thị đều giống nhau, một người phụ nữ thì không có căn cơ gốc rễ, một người thì lại không có con cái, chỉ có thể làm một người đàn bà dựa vào người khác mà sống. . . Tuệ Châu bắt đầu sợ, một ngày nào đó phải chăng nàng cũng trở thành như vậy. . .

Vũ thị cất giọng vui vẻ nói: “Ô, Lý Phúc tấn và Cảnh muội muội tới rồi.” Nàng ta vừa dứt lời, đã thấy Lý thị mặc một bộ kỳ bào xanh lục thêu tám vòng hoa Hi Tương Phùng [d], diễm quang tứ sắc. Phía trái nàng ấy dẫn theo một đứa trẻ tầm ba, bốn tuổi, tức Tam a ca Hoàng Thi, đi sau Hoàng Thi là nhị a ca, cũng là trưởng tử của Dận Chân – Hoàng Quân. Mà Cảnh thị ăn mặc dịu dàng thanh tao lại đi sau lưng Lý thị.

[d] hình đây

[IMG]

Lý thị dẫn đầu hành lễ nói: “Thiếp thỉnh Gia, Phúc Tấn đại an.” Dận Chân gật đầu nói: “Ừ, trời bên ngoài đã tối, nên thấp đèn lên đi, nếu không đường không dễ đi.” Lý thị dẫn hai đứa bé ngồi xuống ghế cười nói: “Đứa nhỏ Hoàng Thi này nghịch quá, chờ tới khi thu xếp xong đưa nó ra cửa thì đã tới rồi, thiếp hơi cuống, mới quên thấp đèn.” Dận Chân gật đầu, cau mày nói: “Tôi chậm chút không sao, lần sau chú ý cẩn thận là được. À, nàng dẫn theo Hoàng Thi không tiện, như vậy đi, đêm nay ta tới chỗ nàng.” Nhất thời trên mặt Lý thị hiện lên vui mừng, nhìn thẳng Dận Chân, cười đùa nói: “Tạ Gia, vẫn là. . .” Lý thị đang nói, không ngờ Hoàng Thi đột nhiên thoát khỏi tay nàng, chạy tới trước mặt Dận Chân, ôm chân chàng, nói bập bẹ: “A mã, hôm nay người muốn về với con, ngày mai cũng muốn.” Bất chợt trong mắt Dận Chân thoáng hiện một tia ôn nhu, vỗ đầu Hoàng Thi, cười khẽ nói: “Ừ, đêm mai ta sẽ qua ăn cơm cùng con và ngạch nương.” Chàng nói xong liền đưa mắt qua chỗ Tiểu Lộc Tử, Tiểu Lộc Tử vội bé đứa nhỏ trả lại chỗ Lý thị.

Lý thị kiều ngạo nhìn đám người ngồi trong phòng, sau lại cười nhu mì với Dận Chân một cái, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Niên thị, giả bộ nghiêm mặt trách cứ Hoàng Thi không có quý cù.

Nhất thời, trong phòng ngoài tiếng trách cứ của Lý thị ra đều là một mảnh yên tĩnh. Ánh mắt mọi người như có như không đều tập trung trên người hai đứa bé trong phòng.

Tuệ Châu thấy Lý thị phong quang rực rỡ như vậy, không khỏi trầm lắng đầu, một người vừa có địa vị vừa có thể lực, cũng không nên như thế. Lúc này, Tuệ Châu hơi hoài nghi, chẳng lẽ Lý thị không cảm nhận được những ánh mắt ghen ghét đang ngấm ngấm cẩn thận quan sát nàng ta sao? Chẳng lẽ không biết hành động như vậy chính là đem hai đứa con trai mình đặt vào nơi nguy hiểm sao? Tuệ Châu không hiểu, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Quân đang đứng cùng Hoàng Thi đang làm nũng trong lòng Lý thị, nàng thở dài, hi vọng hai đứa trẻ vô tội này không bị kéo vào cuộc tranh đấu của người lớn.

Cảnh thị nghiêng người nhỏ giọng nói với Tuệ Châu: “Tuệ Châu muội muội, đừng nhìn thẳng vào chỗ Lý Phúc Tấn nữa.” Tuệ Châu nháy nháy mắt, thấy rất nhiều người đều kỳ quái nhìn nàng, vội vội vàng vàng sức tỉnh lại, muốn thu hồi ánh mắt, lại đối diện với ánh mắt như có điều suy nghĩ của Dận Chân. Tuệ Châu hận không thể lập tức tát mình một cái, tại sao cứ chọn lúc này mà thất thần. Đang lúc Tuệ Châu không biết cư xử thế nào cho phải, Tiểu Phúc Tử đã đập đầu một cái, khom người bẩm báo nói: “Hồi Gia cùng Phúc Tấn, yến tiệc trong phòng khách đã chuẩn bị xong chu đáo, xin các vị chủ từ dời bước.”

Ô Lạt Na Lạp thị cũng trầm hân phong quang rực rỡ của Lý thị, nhưng lúc này bầu không khí lại có chút đè nén, nên đành vui vẻ nhìn Tiểu Phúc Tử, phá giải cục diện lúng túng này, sắc mặt nàng ta trở lại như thường, cười nói tiếp: “Gia, hôm nay là ngày vui ngài được tấn phong làm Ung Thân vương. Bữa tiệc này đã chuẩn bị xong xuôi, giờ cũng nên đi tới phòng khách, mọi người cùng nhau vui vẻ chúc mừng Gia.” Dận Chân cũng thôi đối diện với Tuệ Châu, gật đầu nói: “Vâng thuận theo Phúc Tấn đi.” Nói xong, liền dẫn đầu đứng dậy, rời ghế, đi về phía phòng khách. Đám người thấy thế, đều khôi phục ý cười, thân thiện thiết thiết cùng nhau đi tới phòng khách.

Ngược lại trong bữa tiệc lại khá vui vẻ, tất cả mọi người nói nói cười cười oanh oanh yến yến, vì Dận Chân được tấn phong Thân vương mà niềm vui như nhân đôi, cùng nhau nâng chén chúc mừng. Mà Dận Chân lại như người ba năm chưa ra khỏi sơn cốc, trong bữa tiệc không bộc lộ biểu tình gì. Chàng mặc dù vẫn lãnh đạm, nhưng cũng không từ chối người khác kính rượu. Cho đến khi canh hai qua hơn phân nửa, mới ngừng uống rời đi.

Canh hai, trời đã tối đen như mực, mặt trăng đã biến mất, sao cũng dần thưa thớt. Trong bóng đêm, Tuệ Châu cũng bị gió đêm thu thổi tới chệnh choáng, nhưng, sau khi về viện, chờ Tổ Tâm hầu hạ xong, không đợi một lát đã thiếp đi.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật khắp đất trời đều đã ngủ say, Tuệ Châu cũng dần dần thiếp đi, mơ hồ nghĩ tới, bạn cạnh Phúc Tấn còn trống hai phi vị. . . Tương lai phía trước đang chờ nàng là cái gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Tú Hoạt (Bộ Sư Tập Đồ Thêu Dân Gian)

Dận Chân tấn phong thành ung Thân vương, đã là chuyện giữa tháng mười. Mới đó mà đã tới tháng mười một, tiết trời dần chuyển lạnh, chờ đến tháng chạp (tháng 12), tuyết đã bay đầy trời, rét lạnh khủng khiếp. Ngay vào mùa đông giá rét lúc này, trong khi tình hình trên triều đình càng ngày càng rối ren phức tạp, thì trong phủ Ung Thân vương lại là cảnh tượng vui vẻ phồn vinh, người cũ chờ người mới, trông ngóng năm Khang Hi 49 nhanh tới.

Lúc này đã là cuối năm, tuyết dày chồng chất không những làm gãy cả cành, mà còn bít hết đường đi, lầy lội không thể tả. Hôm đó, Tuệ Châu mới thỉnh an xong, giẫm tay giẫm chân trở về viện của nàng. Nguyệt Hà, Hạ Mai đang quét dọn tuyết trong viện thấy Tuệ Châu về liền phấn chấn, vội bỏ chổi xuống, một người thì hầu hạ nàng về phòng, một người thì đi chuẩn bị trà nóng bánh trái cho nàng.

Về lại phòng, Tuệ Châu mới mở miệng đã thở ra một đám khí lạnh, nàng ôm hai má đã đông cứng vì hơi lạnh ngồi xuống giường ấm. Nguyệt Hà tức khắc ngồi xổm xuống, cời đôi giày nhỏ da hươu màu xanh nhạt theo Kim Vân (mây vàng) ra cho Tuệ Châu, rồi hầu hạ nàng nằm lên giường xong, mới cười nói: “Mùa đông này làm hại chủ tử rồi, lần này trời lúc lạnh lúc không, tuyết rơi cả ngày hôm qua, bữa nay có nắng mới tan bớt, không chừng ngày nào đó lại rơi nặng hạt nữa.” Tuệ Châu tem tém lại tấm da dê nhỏ Tô Tâm đắp cho nàng, từ tốn nói: “Năm nay lạnh hơn nhiều so với năm qua, nhưng trong phòng đã đặt lò sưởi, than và thảm đều có, ta lại hay ở trong phòng, cái lạnh mùa đông không chạm tới ta được đâu.” Sau đó, ba người lại tùy ý nói một chút chuyện vặt, đã thấy Hạ Mai và Trương ma ma bung nước nóng và trà bánh đi lên.

Tô Tâm nhận khay đồ ăn từ tay Hạ Mai, vừa hí hoáy, vừa cười nói: “mấy ngày nay tuyết rơi lớn, chủ tử các viện cũng không thấy ra đi dạo, trong phủ nhất thời có chút vắng vẻ. Cũng may mấy ngày nữa là tới giao thừa, hẳn sẽ náo nhiệt lắm.” Tuệ Châu ngẫm lại, sau yến tiệc chúc mừng Dận Chân lần trước, trời đột nhiên chớm lạnh, đám đàn bà con gái cũng ở riêng trong phòng mình. Nhưng năm nay chắc cũng sẽ khác mọi năm, việc rất nhiều hoàng tử được phong tước chính là điềm vui, còn có...

Tuệ Châu đang nghĩ ngợi, thì nghe thấy Trương ma ma khom người bẩm: “Chủ tử, nước nóng và khăn đều đã chuẩn bị xong, hay là ngài ngâm tay đi, tránh để bị cồng.” Suy nghĩ của Tuệ Châu mới quay trở về, nhúng tay vào nước nóng, cười nói: “Sao ma ma lại hầu hạ ta ngâm tay, người lúc nào cũng ở bên ngoài mà, nay vào đây là muốn nói chuyện gì sao.” Trương ma ma trả lời: “Có chuyện gì cũng không gạt được chủ tử, trưa nay ông chồng nhà nô tỳ muốn mua một ít đồ, nghĩ tới nửa năm nay chủ tử chưa gửi gì về nhà, lại sắp tới Tết, nên muốn hỏi chủ tử cần gửi gì không.” Tuệ Châu khẽ nhắc tay khỏi nước nóng, dùng chiếc khăn ấm lau khô, sau lại bồi cáo Mật Hương, suy tính, nói: “Ừ, cũng có vài thứ muốn đưa, lần này lại làm phiền Trương Phú rồi.” Nói là làm, Tuệ Châu đi chuẩn bị đồ để gửi về...

Tô Tâm ngăn cản nói: “Chủ tử, đừng nóng vội như vậy, ngài nên uống miếng trà hạnh nhân ăn miếng điểm tâm đã, để thân thể ấm lại cũng không muộn嘛.” Tô Tâm vừa nói xong, nhanh tay đem cái chén trắng men đựng trà hạnh nhân nóng đưa cho Tuệ Châu.

Tuệ Châu lắc đầu cười khổ, xem ra có hơi nóng lòng rồi. Nàng thành thành thật thật uống hết chén trà hạnh nhân, ăn thêm vài miếng bánh dẻo, mới chuẩn bị ít đồ để người làm mang về phủ Nữ Hồ Lộc.

Com trưa vừa xong, Trương Phú đã tới. Tuệ Châu cười nói: “Thật ra cũng không có gì, ta chỉ tự làm một ít đồ, người mang về cho a mã ngạch nương hộ ta.” Mới đó đã tới cuối năm, trong phủ hẳn không còn yên tĩnh nữa, Tuệ Châu trầm ngâm một lát, phân phó: “Người nói với ngạch nương ta, nói rằng ta sống trong phủ tốt lắm, để bà đừng lo lắng cho ta. À, còn có, Gia vừa được tấn phong lên Thân vương, trong phủ rất bận rộn, trong thời gian ngắn này tốt nhất là không nên qua lại bên nhà, đến thời điểm thích hợp ta sẽ liên lạc sau.” Trương Phú trả lời: “Nô tãi chắc chắn sẽ chuyển lời giúp chủ tử, nói không sót một chữ nào với phu nhân.” Tuệ Châu nghe xong thì hải lòng cười, hàn huyên thêm vài câu, thưởng bạc, rồi mới để Trương Phú mang đồ đi ra.

Sau khi đợi Trương Phú đi khỏi, Tuệ Châu lại nói chuyện phiếm với Tô Tâm vài câu, lại chuyển chủ đề sang chuyện của năm mới. Tuệ Châu nói: “Khi ta chuẩn bị ít đồ cho ngạch nương, mới nhớ đã sắp tới Tết rồi, cũng nên đưa ít quà năm mới tới chỗ Cảnh tỷ tỷ, dù sao ở trong phủ, ta cũng giao hảo với nàng ấy.” Tô Tâm không ý kiến, chỉ gật đầu nói “vâng”.

Tuệ Châu đề nghị: “Tô Tâm, ta gửi khăn che đầu [1] cho ngạch nương, cũng muốn lấy đó làm quà năm mới cho Cảnh tỷ tỷ luôn, người thấy sao?” Tô Tâm suy nghĩ một chút, mắt lóe lên, cười nói: “Chủ tử nói phải, trong kho không phải còn chút gấm vóc sao, còn cả tơ tằm và len dạ, vừa hay ngài có thể dùng chúng làm khăn che đầu, thêu ít hoa cỏ và mây hoa văn như “Cát tường như ý”, “Phúc”, “Hi” lên đó cũng được.”

[1] là cái này

[IMG]

Chờ Tô Tâm nói xong, Tuệ Châu càng nghĩ càng thấy đưa khăn che đầu cho Cảnh thị làm quà năm mới không sai, thế là hai người lại cẩn thận bàn bạc nên đính loại trang sức phi thúy nào lên khăn che thì đẹp, tốt nhất vẫn nên đính hạt cườm đỏ, ngọc trai trắng. Thẳng tới giờ Mùi, hai người mới thương lượng xong, Tuệ Châu bảo Nguyệt Hà mang lên mấy hạt châu đêm đẹp, hảo hức làm khăn che đầu.

Nhưng, Tuệ Châu vốn là một người đầu nóng, gió chiều nào thì theo chiều đó [2], một khi đã làm, là làm tới mấy canh giờ, thậm chí đến com tối cũng chỉ ăn qua loa, lại bắt đầu thấp đèn thêu thùa. Bởi vậy, vào buổi chiều, khi Dận Chân vào viện Tuệ Châu, chỉ thấy một mình Trương ma ma ở trong viện làm việc vặt, còn người khác thì không thấy bóng dáng đâu. Dận Chân ngăn Trương ma ma đi thông báo, bước thẳng vào sảnh. Mà lúc này, Tuệ Châu đang lướt kim thêu thùa trên tấm vải tơ tằm, thỉnh thoảng nói cười vài câu với bọn Tô Tâm, cũng không nhận ra Dận Chân đã tới.

[2] câu gốc là 说风就是雨的性子 – Gió vừa thổi đã mưa.

Tuệ Châu vừa đính một viên ngọc trai lên khăn che đầu, chợt thấy hơi yên tĩnh, cũng không nghe thấy tiếng cười nói, buồn bực ngẩng đầu. Vừa thấy người đó là Dận Chân, nàng hơi giật mình một chút, vội thả kim khâu trong tay xuống, mang giấy Văn Từ vào, từ trên sập đứng dậy, cùng bọn Tô Tâm hành lễ vấn an Dận Chân, lòng lại thầm oán trách Dận Chân muốn tới thì tới, cũng không cho người đi thông báo một tiếng.

Thấy Dận Chân gật đầu, Tuệ Châu vội bảo Nguyệt Hà, Hạ Mai xuống dưới chuẩn bị chút bánh trái trà nóng, còn mấy cái tú đôn trong phòng thì để Tô Tâm dọn dẹp, nàng thì tự mình hầu hạ Dận Chân ngồi xuống sập.

Dận Chân ngồi xuống, lướt mắt qua bàn thêu đặt trên sập của Tuệ Châu, khẽ cau mày nói: “Ta biết nàng thích thêu, sao không thêu ban ngày mà lại thêu buổi tối, không sợ hư mắt hả.” Tuệ Châu cúi người giúp Dận Chân thay ủng da, nhận đôi giày lam từ vài ni trong tay Tô Tâm mang vào cho Dận Chân,

mới đứng dậy trả lời: “Tạ Gia quan tâm, tỷ thiếp vốn không ngủ, nên ban đêm thêu chơi mà thôi.” Dận Chân nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, tùy tiện lật vài miếng vải thêu của Tuệ Châu, nói: “Nàng thêu cũng không tệ.”

Tuệ Châu không thích người khác ngắt lời, nhưng người đó lại là Dận Chân, không còn cách nào khác, muốn sống tốt thì phải hầu hạ tốt, cũng không có lòng đối đáp lại chàng, liền trả lời cho có lệ: “Nếu Gia thích, tỷ thiếp thêu cho Gia một ít cũng được.” Dận Chân bỏ cái khăn che đầu mới làm một nửa xuống, ngược mắt nhìn Tuệ Châu, sắc mặt không đổi nói: “Ừ, nàng đã muốn thì làm cho ta đi.” Nói xong Dận Chân lại nhìn đôi giày chàng đang mang, tiếp tục nói: “Cái này là giày Tiểu Lộc Từ đưa tới, mà này, hay nàng làm cho ta một đôi giày mang trong nhà đi, sau này khi ta tới đây thì mang nó vào cũng được lắm”

Tuệ Châu nhìn dáng vẻ ban ân của Dận Chân, nhất thời bức tức trong lòng, ở chung đã lâu, làm sao lại quên Dận Chân vốn là người lạnh nhạt tàn khốc bá đạo, nói không chừng lúc này Dận Chân tưởng rằng để nàng làm giày cho chàng là vinh hạnh lớn lao của nàng không bằng. Nàng nghĩ thế nào cũng thấy Dận Chân tại một số phương diện tầm mắt thật hạn hẹp, chỉ đành nén lại bất bình, phúc thân cười nói: “Tạ Gia đề ý tay nghề thêu thùa của tỷ thiếp, tỷ thiếp nhất định sẽ làm xong trong tháng giêng.” Dận Chân nghe vậy đương nhiên gật đầu, phản phó: “Ừ, cũng không vội, nàng cứ từ từ mà làm” Trong lúc đang nói chuyện, Nguyệt Hà đã bung nước nóng lên, Tuệ Châu cầm tay Dận Chân ngâm trong nước tẩy rửa sạch sẽ, nàng lại tự mình lấy khăn lau khô, mới sai Nguyệt Hà lui xuống.

Dận Chân khép tay, chờ Tuệ Châu lấy trà bánh từ chỗ Nguyệt Hà, uống trà trong một chiếc tách có nắp, khoan khoái khem khép mắt, tựa nửa người lên sập, nói âm ờ: “Tiểu Lộc Từ, mấy giờ rồi?” Tiểu Lộc Từ nãy giờ đứng bên cạnh khom người nói: “Bẩm Gia, sắp tới canh một rồi.” Dận Chân hừ một tiếng, nhấp thêm một ngụm trà, không quan tâm tới bọn người Tuệ Châu Tổ Tâm Tiểu Lộc Từ đang đứng ngay cạnh, nhắm mắt lại chợp mắt. Gần nửa canh giờ sau, chờ cho Tuệ Châu đứng đã tê rần, khi chuẩn bị mở lời, Dận Chân mới khẽ mở mắt, âm trầm nói: “Chuẩn bị dụng cụ rửa mặt đi.” Vừa nói xong đã đứng lên giang hai tay ra. Tuệ Châu thấy thế, nhận lệnh đi qua, cời ngoại bào cho Dận Chân.

Một lát sau, Tiểu Lộc Từ bung dụng cụ rửa mặt tới, Tuệ Châu và Tiểu Lộc Từ cùng hầu hạ Dận Chân rửa mặt lên giường ngủ. Khi mọi thứ đã xong xuôi, Tiểu Lộc Từ mới khom người lui ra. Còn Tuệ Châu để Tổ Tâm hầu hạ rửa mặt qua loa, rồi cũng sai Tổ Tâm ra gian ngoài chờ hầu, bấy giờ Tuệ Châu mới cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong đến bên giường.

Lúc này, Dận Chân đã nhắm mắt nằm xuống, Tuệ Châu thân nhiên nhìn Dận Chân nhắm mắt giả vờ ngủ, nàng thở dài, cời giày, lên giường, nửa quỳ tại mép giường, sau khi chờ cho tấm rèm màu đỏ tươi buông xuống, đã bị kéo vào một vòng ngực nóng rẫy.

Bên ngoài đêm khuya thanh vắng, gió lạnh rít gào xào xạc không ngừng, đối lập với khung cảnh rét mướt cuối năm chính là hình ảnh ấm áp trong phòng, đằng sau tấm rèm đỏ là một mảnh xuân tình... Hai người vẫn vũ mây mưa, dây dưa triền miên...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nhìn Chằm Chú

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, Tuệ Châu mơ mơ màng màng mở mắt, ngẩng đầu đã thấy trời hơi sáng, xem chừng đã sắp tới giờ Mão, lại thấy Dận Chân còn chưa tỉnh, nàng không khỏi cau mày một cái, tỉnh đứng dậy đi gọi Tiểu Lộc Từ chuẩn bị đồ hầu hạ Dận Chân thức dậy.

Động tác này đã quấy rầy người bên cạnh. Dận Chân mở mắt, lướt qua Tuệ Châu, lại rù mắt xuống, khàn khàn nói: “Sao thế?” Tuệ Châu ngừng lại, quay đầu trả lời: “Gia, đã tới giờ rồi, tỷ thiếp tỉnh đi gọi Tiểu Lộc Từ hầu hạ ngài thức dậy, nếu không sẽ trễ giờ lên triều.” Dận Chân nhắm mắt nói: “Nay là ngày hai mươi sáu tháng chạp, không lên triều.” Nói xong, Dận Chân kéo Tuệ Châu đã ngồi dậy vào lại trong chăn, nửa nằm trên người nàng, trầm thấp nói: “Đừng lên tiếng”

Tuệ Châu nằm trên giường, chỉ cảm thấy từng làn hơi thở nóng hổi của Dận Chân phả vào sau gáy nàng, có chút ngứa ngáy, liền khe khẽ động dậy vài cái, chẳng ngờ một bàn tay lạnh buốt đã chui vào vạt áo trong của nàng vuốt ve, Tuệ Châu tức khắc giật nảy mình, ngừng vận vẹo thân thể.

Tay Dận Chân hơi thô ráp tàn sát bừa bãi nơi đầy đặn nhẵn mịn của Tuệ Châu, chỉ thấy khi chạm vào nơi đó, là một cảm giác nồn nà ôn nhuận trắng mịn; Cái cổ trắng hồng mấp mấp [1]. Tâm tư không khỏi phun trào, hồi lâu sau mới thủ thi bên tai Tuệ Châu nói: “Nàng đã lớn rồi, năm mới còn chưa tới, mà người đã mập lên một chút.” Nói xong, đôi môi băng lãnh rơi lên cổ Tuệ Châu, sau đó là một cơn mưa dầm dề.

[1] nguyên văn là 脖颈粉白蟪蛄 – đại ý là cổ trắng hồng như con đòng dừa), ý ảnh là mấp mấp, trắng trắng hồng hồng hận không thể cắn một cái cho nó xị nước (?) @@ Tại mình nhìn con đó chỉ muốn chà đạp thôi))

Nhưng mà, Tuệ Châu lại bị câu nói này của Dận Chân làm cụt hứng, để mặc Dận Chân làm loạn trên người nàng, nằm suy nghĩ lung tung. Mập, nàng còn chưa nhận ra, Dận Chân đã nhận ra rồi, nhưng mà nói vậy cũng chẳng sai. Chỉ là vợ chồng đã chung sống với nhau sáu năm qua, nhưng lại ở bên nhau quá ít, hai người bọn họ vì do quá hiểu nhau hay vì do quá xa lạ đây.

Giờ đây Tuệ Châu không thể hiểu rõ, suy nghĩ này cứ bám riết lấy nàng, người đàn ông với giọng nói ấm áp đó, là Dận Chân ngày thường kiêu kì ít nói sao, Dận Chân có đối xử tình cảm như vậy với những người phụ nữ khác trong phủ không. Nhưng có thể khẳng định một điều, chàng là người bình tĩnh cơ trí, đồng thời cũng là người lạnh lùng bạc bẽo, bằng không sao Niên thị chàng ngàn yêu trăm sủng sinh non lại không được truy xét, đám đàn bà con gái trong phủ chi vì sủng ái của chàng mà tranh chấp với nhau, nàng đã vào phủ nhiều năm vẫn chưa khiến mọi người chú ý tới, nhưng nếu ngày sau hai

người thân mật như v...

Dận Chân cảm giác Tuệ Châu không chú tâm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua nàng, vùi đầu xuống hung hăng cắn một cái. Tức thì, nơi ngực truyền tới một trận nhói nhói, Tuệ Châu khẽ hô một tiếng, kéo suy nghĩ quay về, nhìn người đàn ông đang phủ khắp người mình, nhíu mày nói khẽ: “Gia, tỳ thiếp... Còn phải đi... Thỉnh an.” Dận Chân nghe xong cũng chẳng thêm để ý, lúc sau mới đáp qua loa: “Ừ, có Tiểu Lộc Từ lo mà.” Nói xong lại bắt đầu đem Tuệ Châu cuốn vào chuyện xuân sắc đêm qua một phen nữa. Nhất thời một cơn gió đi ngang qua, để lộ ra một trời xuân; Trong khi đó, ngoài cửa sổ trời đã ngày càng lên cao còn hai người trong trướng vẫn tiếp tục triền miên...

Lần thứ hai thức dậy đã là giờ Thìn (8h sáng), quả đúng như vậy Tiểu Lộc Từ đã tới chỗ Ô Lạt Na Lạp thị xin nghỉ, bên cạnh Tổ Tâm còn có thêm hai tiểu thái giám từ gian ngoài vào hầu. Từ trên kệ áo Tuệ Châu tùy ý cầm lên một bộ kỳ bao xanh trắng có hoa văn hình nhánh sen, đứng dậy bắt chuyện với Tiểu Lộc Từ đang chờ tiền vào, sau hai người lại cùng hầu hạ Dận Chân thức dậy, rửa mặt mặc quần áo. Mãi gần nửa canh giờ sau, Tuệ Châu mới rảnh rỗi để Tổ Tâm hầu hạ trang điểm rửa mặt.

Chờ tới khi Tuệ Châu sửa soạn xong đi tới bàn trên sập, Tiểu Lộc Từ đã bày đồ ăn ngon lên rồi. Một cái xịng sủi cảo tôm, một đĩa đậu hũ lăn trứng ăn với bột tôm, một đĩa gà cuộn miếng nhỏ [2], một đĩa rau cải xào với xì dầu, một đĩa bánh dẻo tía tô [3], cháo hoa cùng com thịt băm. Tuệ Châu nhìn thấy rất hài lòng với tay nghề nấu ăn của Hạ Mai, lấy một cái chén có hoa văn chữ Phạn đựng cháo đưa cho Dận Chân, cười nói: “Gia, để tỳ thiếp hầu ngài dùng com nha.” Dận Chân khẽ gật đầu “Ừ” một tiếng, nhận lấy chén sủi, ăn cháo. Hồi lâu sau, Dận Chân không ăn cháo nữa, lại ăn thêm hai miếng sủi cảo tôm Tuệ Châu đưa tới, nói: “Vị cũng được.” Tuệ Châu phúc thân thuận theo, lấy ống nhổ và chậu đồng đã chuẩn bị từ sớm, tự mình hầu hạ Dận Chân rửa ráy súc miệng.

[2] xắt gà thành miếng nhỏ, xào cho thơm, cán bột mỏng, bỏ nhân vào cuộn lại, đem hấp, rồi cắt miếng nhỏ ra, ăn

Bây giờ Dận Chân mới lạnh nhạt nói: “Tết năm nay ta rất bận, trong tháng giêng ta sẽ không đến đây.” Tuệ Châu đang sửa lại ngoại bào cho Dận Chân, nghe chàng nói như vậy không chút suy nghĩ ngẩng đầu tùy ý đáp một tiếng. Nhưng, vừa ngẩng đầu một cái, liền đối diện với ánh mắt Dận Chân đang nhìn xuống.

Dận Chân nhìn Tuệ Châu chằm chằm, lạnh lùng nói: “Năm nay cũng là năm tuyển tú cũng chả có vấn đề gì. Mà nàng vốn xuất thân từ Tam Kỳ, lại vào phủ đã nhiều năm, nếu có thể có tin tức gì thì đó cũng là cơ duyên.” Nói xong không đợi nàng kịp phản ứng, đã dẫn theo Tiểu Lộc Từ ra khỏi phòng rồi đi. Tuệ Châu cứ đứng nhìn theo hướng Dận Chân đi khỏi, đối với lời nói ban nãy của Dận Chân trong nháy mắt liền ngơ ngẩn.

Tổ Tâm cũng giống nàng đứng bên cạnh ngây ngốc, tức khắc phản ứng kịp. Hết to một tiếng lại vội vàng che miệng. Hồi lâu sau mắt mới hiện lên tia vui sướng, giọng nói run rẩy: “Chủ tử, ý Gia là gì. Ngài có nghe thấy không. Trắc Phúc Tấn. Ý Gia là nếu ngài có đứa nhỏ? Sẽ được làm Trắc Phúc Tấn, Trắc Phúc Tấn. Trời ạ, nếu như chủ tử là Trắc Phúc Tấn thì.” Tuệ Châu nhìn Tổ Tâm mừng rỡ như điên, nhíu nhíu mày. Nàng há lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Dận Chân sao. Nhưng vì sao chàng lại nói vậy, là thăm dò nàng sao. Dù sao Dận Chân cũng không phải hạng người hay nói tùy tiện, hơn nữa nàng đâu có điểm nào hợp mắt chàng đâu.

Tuệ Châu lắc đầu. Mặc kệ Dận Chân nghĩ như thế nào. Nàng vẫn nên cẩn thận mới được. Ngừng lại giây lát mới nói: “Ta biết người vì ta mà cao hứng nhưng chuyện này chả có gì đáng mừng như vậy cả. Người cao hứng như vậy, nếu bị người khác nhìn thấy cũng không biết họ đồn thành dạng gì nữa. Người còn nhớ Vũ thị năm đó không. Lúc nàng ta có thai, Gia cũng đâu thường xuyên qua chỗ nàng, Phúc Tấn cũng hứa hẹn nếu nàng sinh tiểu a ca sẽ nâng nàng lên Trắc Phúc Tấn. Nhưng kết quả thế nào? Hài tử không có, còn Gia đã lên Ung Thân vương rồi, thế mà Vũ thị vẫn là một Cách Cách trong phủ.”

Tổ Tâm từ trong vui sướng mới tỉnh táo lại. Hành lễ xin lỗi Tuệ Châu: “Nô tỳ vượt quy củ thỉnh chủ tử trách phạt.” Tuệ Châu ngồi lên sập, lắc đầu nói: “Không sao. Chuyện này chỉ có ta, người và Tiểu Lộc Từ biết. Tiểu Lộc Từ là người của Gia, sẽ không nói ra đâu. Sau này người đừng nhắc lại là được. Sang năm đã tới kỳ tuyển tú, trong phủ lại nhiều thêm vài người phụ nữ mà Ung Thân vương chỉ được thêm hai vị Trắc Phúc Tấn thôi, chuyện này không phải cứ muốn là làm được đâu. Hơn nữa mấy năm nay ta cũng không mang thai, vậy thì trông đợi làm gì. Bây giờ chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến chú ý cẩn thận là được.” Tổ Tâm nghe Tuệ Châu giải thích xong, cũng đồng tình với nàng. Hai người không bàn tới nữa.

Những ngày sau đó, cuộc sống của Tuệ Châu vẫn như mọi ngày sẽ không vì một câu nói của Dận Chân mà thay đổi. Chẳng qua nàng càng ngày càng cẩn thận hơn mà thôi, ngay cả Tổ Tâm cũng không nhắc lại chuyện hôm đó nữa. Tất cả vẫn như bình thường. Nhưng từ sau ngày đó, Tổ Tâm bắt đầu quan tâm thêm tới chứng bệnh thể hàn của Tuệ Châu, cứ cách hai ngày lại bắt Hạ Mai nấu ít thuốc bồi dưỡng cơ thể của phụ nữ cho Tuệ Châu dưỡng huyết bổ máu.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, nháy mắt đã tới Tết. Trong phủ từ trên xuống dưới đều rất bận bịu. Sau đó lại đến tháng giêng, chính là đại thọ bảy mươi tuổi của Hoàng Thượng. Vì vậy, giống như lời nói hôm đó của Dận Chân, hai tháng tiếp theo chàng không hề đặt chân tới viện của Tuệ Châu. Trong khi đó chàng lại dẫn theo Đích Phúc Tấn cùng hai vị Trắc Phúc Tấn vội tiến cung dự tiệc, còn qua chúc mừng xã giao với các thân vương quý tộc khác.

Khi trong phủ đang bận rộn rộn, thì Tuệ Châu lại khá thong dong tự tại. Mấy công việc xã giao trong phủ đều không liên quan tới nàng. Nàng cũng vui vẻ đóng cửa viện ăn Tết. Đồng thời vào cuối năm, trong phủ chính thức đổi tên thành phủ Ung Thân vương, cũng không phải chuyện gì kích thích. Tuy nàng từ Cách Cách phủ Bối Lặc bỗng trở thành Cách Cách phủ Ung Thân vương, khác nhau rất lớn. Nhưng cũng chả có gì thay đổi, Tuệ Châu chẳng có cảm giác gì. Chẳng qua phần lễ tiền mỗi tháng tăng lên một ít thôi, điều đó mới làm nàng vui vẻ một phen, ban thưởng rất nhiều cho bọn Nguyệt Hà Hạ Mai. Nhất thời trong viện Tuệ Châu nổi lên bầu không khí vui vẻ hòa thuận. Người người đều mang vẻ mặt vui vẻ. Người cũ chờ người mới.

Đoạn quá khứ không có biến động cứ như thế trôi qua, năm Khang Hi 49 cứ thế mà đến..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 56: Trúng Tuyển (Thượng)

Sáng đầu xuân, vạn vật tràn đầy sức sống, làn gió thoang thoảng mang theo hơi ấm. Ánh nắng mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuống rọi sáng cả căn phòng, sau khi Tuệ Châu rửa sạch mặt, để Tổ Tâm thay cho mình một bộ kỳ bào thường ngày màu xanh nhạt thêu hoa cỏ. Lại ngồi trước bàn mặc Tổ Tâm Nguyệt Hà trang điểm cho mình. Mới búi tóc lên, đã thấy Hạ Mai từ gian ngoài mang khay đi vào.

Tuệ Châu cười nói: “Năm cũ vừa qua, thân thể ta ngày càng lười ra, hôm nay ta thức dậy trễ một chút, Hạ Mai đã chuẩn bị xong điểm tâm hết rồi.” Tổ Tâm cầm một cây trâm san hô dưới búi tóc của Tuệ Châu, nhìn một lượt, lại cầm một đóa hoa vàng khảm ngọc trai cài vào phía sau búi tóc bên cạnh, mới cười nói: “Tiết trời lúc này ai cũng sẽ mệt mỏi, chủ tử không làm gì đây muộn cũng không sao. Trang điểm xong rồi, đúng lúc ngài có thể ăn điểm tâm.” Tuệ Châu nghe thế soi chiếc gương đặt trên bàn, khẽ gạt đầu hải long, đứng dậy đi dùng điểm tâm.

Tuệ Châu bụng cái chén bạc nhỏ, nhẹ cau mày, nhìn Tổ Tâm thỉnh thoảng chia thức ăn cho nàng, không nói gì, liền ăn một chén cháo táo đỏ nấu với hạt ý dĩ, vài cái bánh ngũ cốc. Nàng có chút ưu sầu, sáng sớm hôm qua là cháo táo đỏ sáu vị [1], nay thì cháo táo đỏ nấu với hạt ý dĩ, ba năm qua thỉnh thoảng còn uống thuốc bồi bổ cơ thể. Ăn một hai ngày thì không sao, nhưng cứ ăn liên tiếp mấy tháng trời thế này, nàng ăn không tiêu.

[1] món này gồm sài hồ phơi khô, rau sam, cây diên hồ sách, táo đỏ và gạo

Kỳ thật mỗi khi rảnh rỗi Tuệ Châu cũng hay nghĩ lung tung, có phải do nàng xuyên qua thân thể này nên cơ địa thay đổi, chứ sao suốt ngày bồi bổ như thế mà nàng vẫn chưa có dấu hiệu mang thai. Nghĩ đến đây, Tuệ Châu cho rằng có những thứ con người không thể thay đổi được, càng không muốn mỗi ngày mình phải ăn mấy món này, mở miệng phân phó nói: “Món canh bồi bổ cơ thể điều hòa khí huyết này, một tháng ăn bốn lần là được rồi, mỗi ngày đừng đưa lên nữa.”

Tổ Tâm thấy Tuệ Châu đột nhiên nói thế vốn định khuyên nhủ vài câu, lại thấy mặt Tuệ Châu rất kiên quyết, không nói thêm gì, cùng Nguyệt Hà Hạ Mai phúc thân tuân theo. Tuệ Châu thấy thế mặt không biểu lộ, nhưng trong lòng lại cảm thấy bộ dạng chủ tử dạy bảo kẻ dưới thật hữu dụng.

Sau đó Tuệ Châu cũng không nói tiếp, cùng các nàng ấy đùa giỡn nói cười mờ đầu cho một sớm đầu xuân. Mới nói nói cười cười nàng đã ăn xong điểm tâm, sửa sang một chút rồi dẫn theo Tổ Tâm tới chính viện thỉnh an.

Mưa xuân sau tháng tư để lại một bầu trời xanh biếc ít mây, chim hót líu lo, hoa cỏ tỏa mùi thơm ngát, một bức tranh sinh động bừng bừng sức sống, cảnh lá đâm chồi nảy lộc. Dọc đường đi, đập vào mắt Tuệ Châu đều là cảnh xuân sáng sớm tinh mơ, lại thêm mấy câu chuyện cười buổi sáng, tâm tình của nàng cũng rạng rỡ như cảnh xuân, mỉm cười đi tới chính viện.

Có thể là vào xuân tâm tình tốt lên, hoặc giả vì trong phủ được tấn phong lên phủ Thân vương, ngay cả đám hạ nhân lúc nào cũng mang vẻ mặt tươi cười nghênh đón người tới. Giống như lúc này, Tuệ Châu mới vừa tới cổng chính viện, đã thấy Vương ma ma đang tỉnh đi vào.

Tuệ Châu đang muốn gạt đầu hàn huyên với Vương ma ma vài câu, đã thấy Vương ma ma hành đại lễ với nàng, mặt mày hớn hở nói: “Cách Cách vạn phúc kim an, lão nô báo tin vui cho ngài.” Vương ma ma nghiêng người sang, tách rèm cửa, khom người nói: “Ôi ôi, lão nô vâng mệnh Phúc Tấn, cố ý ở đây đợi Cách Cách.” Tuệ Châu nhìn vẻ mặt hết sức thân thiết của Vương ma ma, cảm thấy buồn bực, nhưng mặt lại ôn hòa cười nói: “Ma ma đây cần gì như vậy, ta đâu thể để ngài vén rèm cho ta.” Mặt Vương ma ma đây ý cười nhìn Tuệ Châu, không trả lời ngay, liếc mắt qua tiểu nha hoàn đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói với Tuệ Châu: “Phúc Tấn có chuyện muốn nói với ngài, giờ ngài đi vào trước đi.” Vương ma ma vừa dứt lời, tiểu nha hoàn lập tức cất giọng: “Nữ Hồ Lộc Cách Cách đến.” Tuệ Châu không còn cách nào liền gạt đầu cảm ơn Vương ma ma, sau khi ra hiệu cho Tổ Tâm cẩn thận mới bước vào trong phòng.

Trong phòng ngoại trừ Niên thị và Vũ thị thì những người khác đều đến. Tuệ Châu nhìn đám người trong phòng, cảm thấy run lên, mặt lập tức lộ vẻ cung kính, bước nhanh tới giữa phòng, quỳ an hành lễ nói: “Tỳ thiếp Nữ Hồ Lộc thị, thỉnh Phúc Tấn bình an, thỉnh Lý Phúc Tấn bình an.”

Ồ Lạt Na Lạp thị cùng Lý thị ngừng cười đùa, gạt đầu nói: “Nữ Hồ Lộc muội muội đã tới rồi, ta và Lý muội muội vừa nói về người đấy.” Tuệ Châu ngồi dậy nghe thế, mặt đỏ ửng lên.

Ồ Lạt Na Lạp thị thấy thần sắc nghi hoặc của Tuệ Châu, cũng không giải thích nhiều, vội phân phó: “Mấy tên nô tài này không có mắt sao, không nhìn thấy Nữ Hồ Lộc muội muội tới rồi sao, còn không nhanh hầu hạ, đi châm trà đi.” Tuệ Châu ngheỒ Lạt Na Lạp thị nói vậy liền phúc thân với nàng, không hỏi thêm gì, trực tiếp đi tới chỗ Cảnh thị ngồi xuống.

Cảnh thị thấy Tuệ Châu không biết gì cả, khẽ thở dài, với tính tình của nàng ấy thì không biết chuyện này là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa. Giờ không tiện nói rõ, dù sao sự tình còn chưa thể xác định được, Cảnh thị suy nghĩ một chút, thấy Tuệ Châu không hiểu, nhỏ giọng an ủi: “Tuệ Châu muội muội, ta cũng mới biết thôi, thấy cũng không phải chuyện gì lớn, liền thương lượng bồi...”

Không đợi Cảnh thị nói xong, Lý thị đã ngắt lời nói: “Nhìn Nữ Hồ Lộc muội muội, thật sự ta mới thấy Phúc Tấn tỷ tỷ nói có lý. Xem Nữ Hồ Lộc muội muội không chỉ biết lễ tiết mà còn hiểu cả quy củ, xuất thân thế gia vọng tộc chứ không như một số người. Ai da, phủ chúng ta bây giờ không giống trước kia, là phủ Ung Thân vương Thanh triều rồi, đi ra ngoài cũng không nên làm mất mặt Gia và các tỷ tỷ. Ấy, ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy Nữ Hồ Lộc muội muội là người thích hợp nhất.” Nói xong Lý thị dành cho Tuệ Châu một nụ cười thân thiện, ngấm ngấm đánh giá thần sắc của Tuệ Châu, bây giờ trông thấy mặt Tuệ Châu biểu tình đều lộ hết ra ngoài, nhớ tới Tuệ Châu đã vào phủ hơn sáu năm, vô thanh vô tức giống như chưa bao giờ tồn tại, hơn nữa thân thể còn chưa có gì, nàng ta cười càng thêm thân thiết.

Lý thị vừa dứt lời, ngoại trừ Ô Lạt Na Lạp thị và Cảnh thị không tỏ thái độ gì, trên mặt những người khác đều là dáng vẻ mất tự nhiên, ánh mắt ghen ghét nhìn về phía Tuệ Châu. Chuyện đã như thế, Tuệ Châu nghe xong liền hiểu, xem ra có chuyện gì rơi trên người mình rồi, hơn nữa còn là chuyện mà đám đàn bà con gái trong hậu trạch coi là chuyện tốt.

Tuệ Châu một mặt thì suy tư, một mặt thì tiếp nhận dáng vẻ thân thiết tươi cười của Lý thị, nàng càng nhìn càng thấy nghi ngờ. Mấy hôm trước, chỉ mới chớm xuân nên trời vẫn còn rét lạnh, Tam a ca Hoảng Quân vô tình rơi vào hồ nước lạnh, thiếu chút nữa là mất mạng. May mắn được một nô bộc đi ngang qua cứu được, hắt chìm xuống đã lâu, không chỉ bị sặc nước mà cả vùng cổ lẫn lồng ngực cũng bị thương. Sau khi Dận Chân biết được rất dận giữ thăng thần điều tra, lại không thu được kết quả gì, Dận Chân cũng chỉ đành sai người lấp hồ nước sau viện để xả giận. Mà Hoảng Quân từ hôm đó đến nay cơ thể không tốt lắm, thân thể vốn yếu ớt nay lại bị khí lạnh nhập vào người, cho đến giờ vẫn mê man chưa tỉnh lại. Thế là mấy ngày nay Lý thị mặt ủ mày chau, cả ngày trông coi Hoảng Quân, thậm chí vài ngày cũng không tới thỉnh an. Hôm nay chẳng những tới, còn cười thân thiện với nàng, chuyện này giải thích thế nào đây?

Tâm trạng Tuệ Châu có chút quay cuồng, nhìn bộ thường bào vải hoa nhũ đỏ tơ vàng còn thêu thêm một đàn bướm ngũ sắc nhưng vẫn không che nổi đôi mắt thâm quầng của Lý thị, nàng đứng dậy vái chào hỏi: “Tỷ thiếp tạ Lý Phúc Tấn tán dương, nhưng không biết Phúc Tấn và Lý Phúc Tấn đang có chuyện gì?” Lý thị thấy Tuệ Châu thận trọng như vậy, ý cười càng sâu nói: “Ôi ôi, Nữ Hồ Lộc muội muội không cần đa lễ, chúng ta là tỷ muội tốt mà. Chuyện này ày à, phải để tỷ tỷ chúc mừng muội rồi. Nhưng mà cũng có thể coi là đại sự đi, tốt hơn hết vẫn nên để cho Phúc Tấn nói.”

Ô Lạt Na Lạp thị mỉm cười đáp ứng, cười một chút với Lý thị, mới nhìn Tuệ Châu nói: “Chắc hẳn Nữ Hồ Lộc muội muội còn chưa rõ, mấy ngày trước Vạn Tuế Gia hạ ý chỉ nói...” Âm thanh của nha hoàn thông truyền bỗng đánh gãy lời nói của Ô Lạt Na Lạp thị.

“Niên Phúc Tấn, Vũ Cách Cách đến.” Tuệ Châu nghe tiếng nha hoàn thông truyền, rất bức mình, đang nói tới trọng điểm thị bị ngắt lời.

Đang lúc Tuệ Châu thâm bực tức trong lòng thì Niên thị mặc một bộ kỳ bào màu hồng cánh sen mỏng thêu trăm con bướm vàng bước vào, được nha hoàn và Hình ma ma dìu tới, đi cùng với nàng ta là Vũ thị một thân hồng đào chậm rãi bước vào.

Ô Lạt Na Lạp thị thấy Niên thị đã vài ngày không tới thỉnh an, ánh mắt liền thay đổi không nói gì, sau khi chờ Niên thị và Vũ thị thỉnh an một mạch xong, nàng ta mới ra về quan tâm nói: “Niên muội muội, sao muội lại tới, không phải đang bị bệnh sao, nay sao lại gắng gượng tới thỉnh an vậy. Nhanh, Vương ma ma giúp một tay đi, đỡ Niên muội muội ngồi xuống ghế.” Nói xong Ô Lạt Na Lạp thị ngừng lại, mặt nghiêm nghị nói: “Hình ma ma, người là lão nhân bên cạnh Niên muội muội, lúc trước Niên muội muội bị phong hàn, nằm liệt giường không dậy nổi cần phải tĩnh dưỡng thêm, sao người lại để nàng ấy tới đây thỉnh an vậy.”

Hình ma ma nghe xong, lập tức quỳ xuống thỉnh tội: “Lão nô đáng chết, xin Phúc Tấn thứ tội.” Lý thị thấy vậy, cười cười, tiếp tục hung hăng trừng Vũ thị, nhìn lướt qua khuôn mặt mang bệnh của Niên thị, trong mắt lóe tia vui mừng, chuẩn bị đổ thêm dầu vào lửa, nhất định phải trừng trị tội này của Hình ma ma. Niên thị ho khan vài tiếng mĩa mai nói: “Phúc Tấn xin thứ tội, chuyện này không can hệ tới Hình ma ma. Hình ma ma người không cần quỳ, đứng lên đi.”

Niên Thị dứt lời, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, đồng loạt nhìn về Hình ma ma đang đứng lên và Niên thị vừa mới lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trúng Tuyển (Hạ)

Sắc mặt Ô Lạt Na Lạp thị trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Niên Thị, nắm chặt chiếc khăn trong tay, mãi sau mới nhàn nhạt dặn dò: “Niên muội muội là chủ tử của Hình ma ma, nếu Niên muội muội đã nói thế thì cứ xem như vậy đi.” Ô Lạt Na Lạp thị cố xoa dịu bầu không khí trong phòng, dù sao Niên thị cũng chả để lại cho nàng chút mặt mũi nào.

Chuyện này chả liên quan gì tới các nàng.

Lý thị bị Niên thị cướp lời cũng chẳng vui, liền suy nghĩ một chút, mở miệng cười nói: “Niên muội muội cùng Vũ muội muội tới thật đúng là vừa khéo, Phúc Tấn đang có chuyện muốn nói đây. Ồ, thỉnh Phúc Tấn mau giải đáp nghi hoặc của mọi người đi, nếu không bọn muội muội cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra đâu.” Lý thị thành công khiến sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, lại nhớ tới chuyện khi nãy, mọi ánh mắt đều dời tới trên người Tuệ Châu.

Nghe Lý thị nói, Ô Lạt Na Lạp thị liền hiểu ý khẽ gật đầu, bỏ chuyện Niên thị sang một bên, con mắt đọng đầy ý cười nhìn về phía Tuệ Châu nói: “May mà có Lý muội muội nhắc nhở, đúng là ta có chuyện muốn nói, không nghĩ tới lại bị Niên muội muội ngắt lời. Chắc hẳn mọi người đều biết hằng năm hoàng thất Đại Thanh chúng ta đều đi tới bãi săn Mộc Lan. Mấy ngày trước, Vạn Tuế Gia đã hạ ý chỉ tuyên Gia nhà chúng ta bồi giá đi theo. Lần này không giống như trước kia, khởi hành từ mừng một tháng năm thì tận cuối tháng mười hoặc đầu tháng mười một mới hồi kinh. Vậy là ta cùng Lý muội muội bên quyết định để Nữ Hồ Lộc muội muội đi theo Gia thị hầu.”

Ô Lạt Na Lạp thị vừa dứt lời, nháy mắt trong phòng đều im lặng không một tiếng động, Tuệ Châu cũng bị tin tức này làm cho kinh ngạc, tâm trạng lên xuống thất thường. Mới ngẩng đầu lên đã bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Ô Lạt Na Lạp thị và Lý thị, thêm cả ánh mắt ghen ghét của những người khác

nữa. Nhất thời, Tuệ Châu không biết phải phản ứng thế nào, thăm nghĩ với phân vị này của nàng sao có thể đi theo hầu giá.

Quả nhiên Tuệ Châu vừa mới nghĩ thế, đã thấy Niên thị khẽ hé đôi môi đỏ mọng chậm rãi nói: “Phúc Tấn, thiếp đến cũng là vì chuyện này. Cho Nữ Hồ Lộc muội muội đi cũng được, nhưng mà lấy thân phận Cách Cách đi theo hầu giá không thích hợp đâu. Thế nhưng trước đó, chính miệng Gia đã nói lần này muốn tuần du tái ngoại thì sẽ để thiếp theo hầu.”

Lý thị thăm oán hận Dận Chân đã hứa hẹn với nàng ta, nhớ tới mấy năm gần đây, mỗi tháng hầu như Dận Chân đều ở lại chỗ Niên thị. Nghĩ tới đây Lý thị lại càng hận nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ chờ Niên Thị vừa nói xong đã bật người kinh hô: “Ồ, sao ta chưa nghe Gia nói qua vậy. Đúng ra phải để cho Niên muội muội đi theo, nhưng muội có thể vác cái thân xác này đi sao, lần này đi tái ngoại là ở tới mấy tháng đấy. Ôi, kỳ thật ta và Phúc Tấn nghĩ cho muội nên mới an bài như thế. Hơn nữa hằng năm, ở bãi săn Mộc Lan mấy Thân vương cũng dẫn theo Cách Cách đi cùng mà, Niên muội muội lo xa rồi.”

Niên thị hung ác nhìn về phía Lý thị, vốn là nàng đi theo hầu hạ, không ngờ lại để cho người ta hạ được khiến nàng đột nhiên bệnh nằm liệt giường, nhưng không thể tra ra nguyên nhân nên đành phải khổ chịu nhận thua thiệt trong lòng. Niên thị nghĩ tới đây mới nhận ra người gây chuyện là Lý thị, liền cười lạnh nói: “nếu như Gia để tỷ tỷ đi muội muội sẽ không có ý kiến. Nhưng Gia hết lần này tới lần khác lại gọi muội muội đi, muội muội không muốn làm trái lòng Gia, nên mới cố ý tới đây nói rõ với Phúc Tấn.” Lý thị nghe xong đang muốn phản bác, lại bị ánh mắt của Ô Lạt Na Lạp thị ngăn lại nên đành nuốt khẩu khí xuống.

Ánh mắt Ô Lạt Na Lạp thị phức tạp liếc nhìn Niên thị và Vũ thị, sau mới chuyển mắt sang mọi người nói: “Tốt, ta biết Niên muội muội là quan tâm tới Gia, không muốn làm trái ý. Nhưng ta không thể không nói vài lời, hôm qua ta đã đề nghị với Gia lần đi bãi săn Mộc Lan này còn có Nữ Hồ Lộc muội muội đi theo thị hầu, Gia đã gật đầu đồng ý.” Nói xong quét mắt qua khuôn mặt nhất thời trắng bệch của Niên thị mới nghiêm túc nói: “Lý muội muội vì chiếu cố Hoàng Quân nên không thể phản thân nổi, mà lần này Niên muội muội lại bị bệnh nên Gia cố ý dặn ta phải chăm sóc muội thật chu đáo, để muội ở lại phủ tỉnh dưỡng cho thật tốt. Còn ta thấy Nữ Hồ Lộc muội muội là người biết lễ phép lại hiếu quy củ, hơn nữa lại là người nhỏ tuổi nhất phủ nên ta để cho nàng ta theo hầu Gia. Được rồi, bây giờ cái gì cần nói ta đã nói hết, sau này ta không muốn lại nghe thêm mấy lời như thế này nữa.” Ô Lạt Na Lạp thị vừa dứt lời ánh mắt sáng quắc nhìn khắp mọi người trong phòng một lượt, thấy ai cũng đều im lặng nghe theo, mới hài lòng nâng chung trà lên khẽ nhấp mấy ngụm.

Đám đàn bà con gái trong phòng đều là người tinh mắt, thấy thế, biết việc này đã được quyết định không thể rút lại nữa, lại thấy tính tình Tuệ Châu vốn không thích tranh giành nên cũng vớt vát tâm tư đi, ý cười đều hiện lên trên mặt, khen ngợi Ô Lạt Na Lạp thị biết an bài thỏa đáng, lại tiếp tục nói cười vui vẻ như trước. Không một ai nhắc lại chuyện ban nãy, còn Niên thị thì lấy lý do thân thể không khỏe đã rời đi trước. Ngay cả Vũ thị bữa nay cũng ở lại trò chuyện cùng mọi người.

Nhất thời khắp phòng hiện lên bầu không khí vui vẻ, mãi đến nửa canh giờ sau mọi người mới từ từ rời đi.

Trở về phòng, hai người Tuệ Châu và Tô Tâm mới hiểu rõ ngụ ý, chuyện phát sinh ban nãy đều làm họ ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Nhất là Tuệ Châu, từ sau ngày hôm ấy khi Dận Chân nói với nàng câu đó, nàng càng cư xử cẩn thận hơn. Đối với bên ngoài lại càng cẩn thận dè dặt không dám làm gì để người khác chú ý tới, ngoại trừ mỗi ngày tới thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, thì nàng đều ở trong viện. Nàng rõ ràng hành sự ít như vậy có sao Ô Lạt Na Lạp thị và Lý thị vẫn chú ý tới nàng. Nghĩ tới lòng dạ khó đoán lúc ấy của mọi người, đôi mắt hàm oán của Vũ thị, lại còn phải đối mặt với Dận Chân hơn nửa năm trời, tất cả mọi thứ đều làm Tuệ Châu đau đầu, nghĩ tới đã thấy phiền.

Tô Tâm giờ mới hồi tỉnh mừng đến phát khóc, không hề chú ý tới Tuệ Châu đang đứng ngồi không yên nói: “Chủ tử đã hết khổ rồi, có thể đi theo Gia thị hầu đó là một vinh dự lớn biết chừng nào. Năm, sáu tháng lận đấy, chủ tử chỉ cần thừa dịp lúc này có tin tức, thì hỏi phủ sẽ trở thành Trắc Phúc Tấn.” Tuệ Châu bị lời nói của Tô Tâm cắt đứt suy nghĩ, thấy Tô Tâm như vậy cũng không đành lòng ngắt lời nàng ta, dựa theo suy nghĩ của Tô Tâm nói: “Cẩn thận một chút mới tốt, đây chính là cơ hội hiếm có khó tìm, nhưng chuyện này cũng đầy chúng ta lên đầu sóng ngọn gió, hiện giờ trong phủ không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm vào chúng ta đâu. Cách mừng một tháng mười còn tới mười ngày, trong mười ngày này đều có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, giờ đừng vui mừng quá sớm.” Lời nói của Tuệ Châu giống như một chậu nước đá dội lên người Tô Tâm khiến nàng lạnh tới thấu tim.

Tô Tâm nghĩ tới tình hình trong phủ, ngẫm nghĩ một lát liền cau mày nói: “Chủ tử nói rất đúng, là nô tỳ không nhìn rõ được tình hình. Trong mười ngày sau, nô tỳ nhất định sẽ thận trọng, cẩn thận quản thúc bọn Nguyệt Hà. Nhưng nô tỳ đã đi theo chủ tử vào phủ mấy năm qua, chính mắt nhìn thấy chủ tử làm việc luôn thận trọng dè dặt, lần này lại thuận lợi như vậy, coi như nô tỳ không phụ lời căn dặn của cụ bà.” Nói xong Tô Tâm liền nhắm chặt hai mắt lại, chấp tay trước ngực, lầm rầm nói: “Cầu xin Bồ Tát phù hộ độ trì để lần này chủ tử theo hầu có thể mang thai một tiểu a ca, lên làm Trắc Phúc Tấn.”

Tuệ Châu thấy một giọt nước mắt trượt xuống gò má của Tô Tâm, cũng có chút bồi ngùi xúc động. Mong rằng mọi chuyện sẽ giống như lời khấn cầu của Tô Tâm có thể khiến nàng mang thai, dù trai hay gái thì cũng đều là chuyện đáng mừng. Nhưng ngay sau đó Tuệ Châu lại buồn cười lắc đầu, cứ thuận theo tự nhiên đi thôi, làm người phải biết thỏa mãn với những gì mình đang có, mọi thứ không phải cứ cưỡng cầu là được.

Những ngày sau đó, Tuệ Châu vẫn hoàn toàn giống như trước đây, không vì có cơ hội đi theo Dận Chân hầu hạ mà huênh hoang đắc ý. Mỗi ngày đều như thường lệ tới thỉnh an Ô Lạt Na Lạp thị, còn đối với ba vị Cách Cách vào phủ sớm hơn nàng thì nàng vẫn như cũ gọi họ một tiếng “Tỷ Tỷ”, nhất là mỗi khi gặp Lý thị thì nàng càng hành đại lễ vẫn an.

Trái lại lần này Tuệ Châu lại làm tâm tư nhiều người dần an ổn lại. Mọi người thấy nàng ngoại trừ mỗi ngày tới thỉnh an đều ở lý trong viện không bước chân ra khỏi cửa, đám hạ nhân hầu hạ nàng cũng vì thế mà không dương dương tự đắc đi khắp nơi khoe khoang, dần dần mọi người đều chấp nhận chuyện lần này Tuệ Châu được đi theo hầu hạ Dận Chân, thà để nàng đi còn hơn để người đàn bà khác đi theo. Vậy là mọi người mỗi lần gặp Tuệ Châu đều khôi phục thái độ như xưa, không còn ngoài miệng thì tử tế sau lưng thì âm thầm ngáng chân nữa, lúc này mọi tin đồn trong phủ cũng dần dần tiêu tan.

Dù trên mặt Tuệ Châu cố tỏ ra thản nhiên nhưng trong lòng nàng lại không thể bình tĩnh đến vậy. Chờ cho mọi thứ trở lại như xưa thì Tuệ Châu mới thật sự yên tâm. Bỏ qua những chuyện lo lắng, nàng bắt đầu cùng Tô Tâm nghiêm túc chuẩn bị cho chuyến đi lần này. Trong khoảng thời gian đó, nàng thật sự rất bận rộn. Nhưng lần này được đi theo hầu hạ Dận Chân nàng rất vui vẻ, bởi vì việc này khiến nàng có cảm giác hưng phấn giống như sắp đi du lịch

ở kiếp trước vậy.

Cứ như thế, ngày khởi hành chỉ còn cách vài ngày nữa thôi, Tuệ Châu thật sự nóng lòng chờ đến ngày mừng một tháng năm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đến Nơi

Mùng một tháng năm, năm Khang Hi thứ 49, Hoàng Thái tử Dận Nhưng, Hoàng tử tử Ung Thân vương Dận Chân, Hoàng thất tử Thuần Quận vương Dận Hữu, Hoàng bát tử Bối Lặc Dận Tự, Hoàng thập ngũ tử Dận Ngu, Hoàng thập lục tử Dận Lộc, từ Sướng Xuân Viên lên đường, theo Khang Hi Đế tuần du tái ngoại.

Ngày hôm đó, vừa qua khỏi giờ Dần, Tuệ Châu đã thu xếp xong, dặn dò Trương ma ma vài lời, sau đó lại cẩn thận dặn dò Nguyệt Hà Hạ Mai cẩn thận chú ý hành vi xử sự liên dẫn Tổ Tâm tới chính viện.

Bước vào phòng chính, Tuệ Châu liền tới hành lễ thỉnh an với đám người Ô Lạt Na Lạp thị, lại cúi đầu ngồi nghe các nàng răn dạy đủ thứ một hồi. Mãi đến giờ Mão, âm thanh hàn huyền bên trong phòng mới dừng lại, nàng ngồi lên xe ngựa có đánh dấu phù Ung Thân vương, đi đến Sướng Xuân Viên, gia nhập đoàn thánh giá tuần du hải ngoại của Khang Hi Đế, cùng nhau chậm chậm tiến về hành cung Nhiệt Hà.

Tuệ Châu ngồi trên chiếc xe ngựa hoa lệ, đầy lòng đầy kích động khó nén nổi hưng phấn. Nhìn qua chiếc cửa sổ chạm khắc hoa lan, có thể nhìn thấy rất đông người đang vây quanh, nghe thấy họ hô vang vạn tuế vạn tuế. Giờ khắc này, cả thể xác lẫn linh hồn của Tuệ Châu mới mãnh liệt nhận ra, thân nàng đang ở triều Thanh ba trăm năm trước, thân đang ở nơi đỉnh cao tập trung mọi quyền lực phong kiến trong xã hội.

Tuệ Châu khiếp sợ lấy tay che miệng, để phòng ngừa tiếng kinh hô không thoát ra ngoài; Một tay bấu lên cửa sổ, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Trên con đường mang phong vị cổ xưa bên cạnh, tất cả quan binh đều mang đồng phục nhà Thanh đứng sừng sững phía sau, tất cả mọi người, từ đầu đường đến cuối ngõ, đều hò reo hoan hô, tranh nhau chiêm ngưỡng, thành kính quỳ lạy. Tuệ Châu vốn đã sống bình thản 40 năm từ kiếp trước cho đến kiếp này, giờ lại thấy kinh ngạc, là cái gì đã ràng buộc tư tưởng họ khiến họ thành kính, ngu ngốc trung thành đến mức này. Nhưng ngay khi Tuệ Châu đang liên tục thăm than thở, mãi đắm chìm trong những rung động ấy, thì bất chợt bị một giọng nói lạnh lùng kéo về với thực tại.

Dận Chân khoát chiếc áo lông cừu màu xanh xám, cười trên lưng một con ngựa màu hạt dẻ, khuôn mặt âm trầm, nhũn nhặn, thấp giọng trách mắng: “Còn không buông rèm xuống, dám xuất đầu lộ diện, xem ra bình thường là ta đối với nàng quá tốt rồi.” Tuệ Châu ngẩn ra, không biết mình làm sai chỗ nào nên hơi ngầy ngốc, sững sờ nhìn vào hai mắt chứa đầy nộ khí của Dận Chân, một lát sau mới lấy lại tinh thần, buông rèm xuống, giọng nói cấp bách: “Gia, tỳ thiếp biết tội.” Dận Chân hừ lạnh nói: “Ta không muốn làm tổn hại tới thể diện trong phủ.”

Tuệ Châu nghe thấy tiếng vó ngựa “cộc cộc”, biết là Dận Chân đã rời đi, mới sờ lên ngực áo nảo nói: “Làm sao lại quên mất có một tên ôn thần đang ở cạnh đó chứ.” Tổ Tâm an ủi: “Chủ tử, Gia chỉ tùy tiện nói mấy câu thôi, ngài đừng để ý. À, buổi sáng chủ tử vẫn chưa ăn điểm tâm, giờ ăn một chút để lót dạ nhé.” Tuệ Châu nghe xong cũng thấy hơi đói bụng, vậy là gật đầu cười nói: “Ta hơi đói bụng, ăn một chút cũng được.”

Tổ Tâm thấy Tuệ Châu không đến nỗi mất hứng, liền bỏ qua, mở hộp gỗ tử đàn sơn son ra, lấy một đĩa bánh ngọt bảy màu, một đĩa mứt đào tươi, một đĩa quýt ngâm mật ong bày lên chiếc bàn nhỏ, lại đổ thêm trà hạnh nhân trong túi nước bên cạnh đến non nửa cái bát to, đưa cho Tuệ Châu nói: “Chủ tử, cái này đều do Hạ Mai làm cho ngài để ăn vặt dọc đường. Ăn một chút để không phải buồn chán khi đi trên đường.” Tuệ Châu nhấp một ngụm trà hạnh nhân, đặt cái bát to vào chỗ hõm trên bàn, lấy một khối bánh ngọt bảy màu cắn một miếng, cười nói: “Vẫn là Hạ Mai chu đáo, không vô tâm như nha đầu Nguyệt Hà kia.” Tuệ Châu nói xong lại ăn thêm mấy miếng, bắt đầu cùng Tổ Tâm nói chuyện phiếm, cười nói dọc đường để xua đi cơn buồn chán.

Ngày thứ nhất sau khi bị quở trách, xuyên suốt cuộc hành trình, trừ mỗi khi bắt buộc phải xuống xe ngựa, thì Tuệ Châu đều thành thật an phận ngồi yên trong xe. Cũng may xe ngựa của Tuệ Châu đã được làm rộng ra, có thêm một cái giường và một cái bàn nhỏ, còn có ít sách và kim khâu để giải trí, nên nàng thấy cũng không khó khăn lắm. Sau ngày đầu tiên Dận Chân quở mắng nàng thì chàng luôn đối xử lạnh lùng với nàng. Trái lại Tuệ Châu lại nhẹ nhàng thờ phào, không vì cái gì khác, từ sau khi nàng nhìn thấy bách tính thành kính quỳ lạy hoàng thất như vậy, Tuệ Châu mới thật sự cảm nhận được tôn ti trật tự thứ bậc của nàng trong thời buổi này. Cho nên mỗi đêm khi cắm trại, Tuệ Châu luôn cung kính hầu hạ Dận Chân, không vì mấy năm nay sống an nhàn đã quen mà quên mất bản phận của mình.

Tuệ Châu cứ như vậy liên tục ngồi trong xe hơn mười ngày, giờ đây nàng cảm thấy xương cốt như muốn rã ra thành từng mảnh, cuối cùng đến ngày mười ba tháng năm đã tới hành cung Nhiệt Hà. Giờ Thìn ngày hôm đó, xe ngựa của Tuệ Châu mới ở thế dừng lại. Lúc mới khởi hành thì Tuệ Châu cảm thấy rất hưng phấn nhưng giờ thì chỉ cảm thấy người rã rời. Giống như lúc này, Tuệ Châu đang nửa dựa vào cái giường trên xe ngựa, mơ mơ màng màng thiếp đi, lúc xe ngựa vừa mới dừng lại, nàng liền nghe thấy bên ngoài xe truyền đến tiếng ồn ào dọn đồ cùng tiếng gõ cửa cộc cộc.

Tuệ Châu xoa xoa mắt, cau mày nói: “Ai vậy?” Nghe thấy giọng nói giống như Tiểu Lộc Tử: “Bẩm Cách Cách, nô tì là Tiểu Lộc Tử, nhận mệnh Gia tới giúp Cách Cách.” Nháy mắt Tuệ Châu đã tỉnh, cùng liếc Tổ Tâm một cái rồi cười nói: “Làm phiền Lộc công công rồi.” Nàng vừa dứt lời, Tổ Tâm đã tiến lên mở cửa gỗ. Tuệ Châu biết đã tới hành cung Nhiệt Hà nên sau đó cùng Tổ Tâm mở rộng cửa đi ra ngoài.

Tiểu Lộc Tử dập đầu với Tuệ Châu một cái, khom người cười nói: “Cách Cách, trên đường vất vả, đã tới hành cung Nhiệt Hà. Hiện tại Gia đang bồi

thánh giá, không thể phân thân nổi, lại lo Cách Cách lần đầu đến đây có chút không quen, nên phái nô tài tới hầu hạ Cách Cách.” Tuệ Châu nâng Tiểu Lộc Từ dậy, cười nói: “Làm phiền rồi, ta mới tới đây nên không rõ quy củ, mà đây cũng là nơi ở của Vạn Tuế Gia, cho nên xin Lộc công công chỉ bảo nhiều hơn.” Tiểu Lộc Từ nghe xong vội sợ hãi, trả lời: “Cách Cách nói gì vậy, không phải làm khó nô tài sao.” Tiểu Lộc Từ nói xong lại thấy mặt Tuệ Châu hơi uể oải, liền tránh sang một bên, cười nói: “Độc đường hẳn Cách Cách rất mệt, nô tài đã sai người chuẩn bị hành lý, Cách Cách chỉ cần chọn phòng ngủ rồi đi nghỉ ngơi thôi.”

Ngồi xe ngựa hơn mười ngày đường, quả thật Tuệ Châu rất mệt mỏi, nàng không nhiều lời trực tiếp gật đầu đáp ứng, đi theo Tiểu Lộc Từ gần nửa canh giờ, mới dừng lại ở một sân viện khác xa so với kinh thành phồn hoa. Tuệ Châu nhìn qua một cái, khung cảnh trong viện nền nã trang trọng, từ tường rào tới chỗ ở đều là gạch xanh ngói tro, dựng bằng gỗ thô.

Tiểu Lộc Từ cười nói: “Cách Cách, phía sau mấy cái này là chỗ của ngài.” Tiểu Lộc Từ nói xong liền đi trước bước vào nội viện, dẫn Tuệ Châu tới thẳng phòng chính, sau đó mới cho hai nhà hoàn và ba tên thái giám lui xuống, thấy mặt Tuệ Châu tỏ vẻ nghi vấn, mới giải thích nói: “Bên trong hành cung, Gia chỉ có một vị chủ tử là Cách Cách, cho nên Cách Cách và Gia đều ăn uống sinh hoạt thường ngày cùng nhau.”

Tuệ Châu thấy mặt Tiểu Lộc Từ cười như có thâm ý khác còn mặt Tổ Tâm cũng tràn đầy ngạc nhiên, nàng hơi mất tự nhiên, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ta thấy nơi này cũng được, may mà có Lộc công công chuẩn bị chu đáo. À, Gia còn phân phó gì nữa không?” Tiểu Lộc Từ hiểu ý Tuệ Châu, vậy là dập đầu một cái cười theo nói: “Buổi chiều Gia phải bồi Vạn Tuế Gia dùng bữa, đại khái qua canh một ngày hôm sau mới có thể trở về. Cách Cách trước cứ nghỉ ngơi đi, buổi chiều nô tài sẽ đưa thức ăn tới. Trong nội viện còn có hai đại nha hoàn, ba nha đầu thô sử, ba tiểu thái giám, một ma ma hầu hạ Cách Cách. Đáng lẽ hôm nay phải để bọn họ đến thỉnh an Cách Cách, nhưng nô tài nghĩ Cách Cách đi xe cũng mệt mỏi, đã an bài bọn họ chờ bên ngoài, Cách Cách nhìn xem...?”

Tuệ Châu trầm nghĩ, Tiểu Lộc Từ quả nhiên là người có năng lực, nàng cười nói: “Lộc công công an bài rất chu toàn, vậy để ngày mai ta gặp bọn họ, giờ ta thấy hơi mệt mỏi.” Tuệ Châu nói xong liền liếc Tổ Tâm, Tổ Tâm hiểu ý, vội đưa cho Tiểu Lộc Từ một cái hầu bao nhỏ, Tiểu Lộc Từ nhận hầu bao cười cười rồi lui ra.

Sau khi Tuệ Châu thấy Tiểu Lộc Từ lui ra, mới nhìn khắp phòng một lượt. Căn nhà có ba gian một sáng hai tối, gian ở giữa là phòng chính, gian nàng đang đứng là phòng ngủ, còn căn phòng tối bên trái phòng chính là thư phòng. Tuệ Châu nhìn bài trí trong phòng, cũng không khác mấy với phòng của nàng trong phủ Ung Thân vương, chỉ là xa hoa hơn một chút, còn có thêm hai cánh cửa sổ lớn bằng gỗ khắc hoa. Ngoài cửa sổ chính là một cái hồ lớn, trên hồ còn có đình nghỉ mát, có cây cầu bắc ngang qua, hai bên bờ là hàng cây râm mát, tạo cảm giác quanh co uốn lượn thích thú, thanh tú đẹp đẽ. Xem ra vào mùa hè mà ở trong căn phòng này, chắc hẳn rất thoải mái dễ chịu.

Trong khi Tuệ Châu đang nhìn ngắm quanh nhà, lại có một nha hoàn xinh đẹp tiến đến quỳ an hành lễ nói: “Bẩm chủ tử, nước nóng mà Lộc công công phân phó cho chủ tử đã chuẩn bị xong, xin chủ tử đi giá đến phòng bên cạnh rửa mặt tắm rửa.” Tuệ Châu không ngờ tới Tiểu Lộc Từ lại dụng tâm đến vậy, không hổ là người bên cạnh Dận Chân.

Sau đó, Tuệ Châu cũng tiếp nhận ý tốt của Tiểu Lộc Từ, đi tới phòng bên cạnh tắm rửa, thông thả thay quần áo tẩy trừ thân thể, sau lại ăn thêm mấy miếng bánh ngọt mới để Tổ Tâm hầu hạ, trong căn phòng ngủ lịch sự tao nhã này nàng bắt đầu mê mệt ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Say Rượu

Buổi chiều, Tuệ Châu từ từ tỉnh lại, trong mơ màng, nàng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy sắc trời đã chuyển sang màu xanh sẫm, trên mặt nước xanh biếc lặn tấp vài gợn sóng. Thi thoảng, một cơn gió mát khẽ lướt qua mặt hồ, thổi vào cửa sổ, khiến Tuệ Châu ách xì một cái, tỉnh lại hoàn toàn.

Một tiếng “ken két” vang lên, cửa phòng ngoài bị đẩy ra, chốc lát lại có tiếng gầy hoa bòn chạm trên nền đá cẩm thạch phát ra âm thanh “lộc lộc”, nàng nâng mắt lên đã thấy Tổ Tâm dẫn theo hai người mặc cung trang xanh nhạt, vấn kiêu tóc cung nữ đi vào.

Tổ Tâm dặn dò hai cung nữ kia đặt dụng cụ rửa mặt lên giá gỗ, còn nàng thì tự mình đến ngăn tủ lấy một bộ thường bào màu xanh hoa văn tổ điệp, đến bên giường, phúc thân với Tuệ Châu, nói: “Chủ tử tỉnh dậy rồi, nô tỳ đang chờ chủ tử tỉnh lại thì chuẩn bị cơm tối đây.” Tuệ Châu để Tổ Tâm hầu hạ, vừa mặc áo ngoài vừa hỏi: “Mấy giờ rồi, Gia đã về chưa?” Tổ Tâm trả lời: “Đã qua giờ Tuất, Gia chưa trở về, nhưng Tiểu Lộc Từ vừa mới tới thông báo nói Gia đang bồi giá ở Kinh Thành điện, lát nữa còn phải tham gia yến hội, tất nhiên là sẽ không thiếu người đến mời rượu, khi trở về còn phải để chủ tử hầu hạ nữa.”

Tuệ Châu nghe xong cau mày, không nói gì, nàng mang giày vào đi rửa mặt. Chờ tới khi Tuệ Châu vấn xong một búi tóc đơn giản, đeo hoa nhưng hoa lớn màu trắng lên, thì hai cung nữ cũng đã dọn xong thức ăn lên trên, quỳ an hành lễ nói: “Thỉnh Cách Cách đại an.” Tuệ Châu gật đầu hỏi: “Các người tên gì?” Một cung nữ này liễu rất hạnh xinh đẹp khom người trả lời: “Nô tỳ là Thái Vi, kia là Thái Nhị, đều là cung nữ trực ở Hành Cung Nhiệt Hà, trước đó được quản sự ma ma Hành Cung Nhiệt Hà phân đến hầu hạ Gia và Cách Cách.”

Tuệ Châu trầm nghĩ, đúng như Tiểu Lộc Từ nói, họ đều là đại nha hoàn phục vụ trong phòng, nhìn cũng được, bộ dáng có vẻ an phận. Vậy là Tuệ Châu gật đầu nói: “Hiện tại mới tới giữa tháng năm, xem ra còn nghỉ tại đây mấy tháng nữa. Thật ra ta cũng chỉ là một Cách Cách trong Phủ Ung Thân vương thôi, bình thường đều rất thoải mái, chỉ cần không ai ngăn chân, gây chuyện là được rồi. Thôi, chỗ này đã có Tổ Tâm hầu hạ, các người lui ra đi.” Hai

người Thái Vi, Thái Nhị nghe xong phúc thân với Tuệ Châu một cái, thức thối lui ra đứng hầu ở gian ngoài.

Tuệ Châu nhìn đồng thức ăn trên bàn, một bát canh trứng tôm thanh đạm, một đĩa cá trích hấp rượu, một đĩa bánh gừng chua trứng muối, một đĩa măng chay, một đĩa kê du quyền nhĩ (gà cuộn miếng nhỏ), bên trên còn có com thịt băm và cháo gạo tẻ, mấy món này cũng được. Nhưng Tuệ Châu vừa mới ngủ dậy nên chưa muốn ăn, nàng đành bụng một chén cháo gạo tẻ hóp mấy ngụm, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu phân phó nói: “Xém nữa quên mất, lát nữa Gia trở về nên chuẩn bị một ít cháo hoa và canh giải rượu mới được.”

Sau khi Tổ Tâm gấp một miếng kê du quyền nhĩ cho Tuệ Châu liền cười trêu nói: “Bây giờ chủ tử càng ngày càng ra dáng thế tử. Ôi, chủ tử cứ việc yên tâm, trong nội viện còn có phòng bếp nhỏ nên nô tỳ đã sớm phân phó, ngay cả nước nóng cho Gia tắm rửa đều đã chuẩn bị trước rồi.” Tuệ Châu gượng cười nói: “Trên đường đi Gia đều cười ngửa, chắc hẳn cũng phong trần mệt mỏi, nên những gì cần chuẩn bị cũng phải sẵn sàng dự phòng.” Tuệ Châu nói xong không thêm đề ý tới lời trêu ghẹo của Tổ Tâm, vui đầu ăn com.

Bởi vì ngủ vào buổi chiều, nên sau khi ăn com, Tuệ Châu rất tỉnh táo, sắp tới cũng không có chuyện gì, lại còn phải đợi Dận Chân, nên nàng bảo Thái Vi, Thái Nhị kể chút chuyện lý thú ở Hành Cung Nhiệt Hà cho nàng nghe. Bởi vậy, nửa đêm dài dằng dặc cứ như thế trôi qua.

Đến nửa đêm, trăng đã lên cao, trên trời lốm đốm sao. Trong màn đêm yên tĩnh thanh vắng, có tình thế nào cũng sẽ buồn ngủ thôi.

Khi thần trí Tuệ Châu đang mơ màng ngủ gà ngủ gật, thì trong viện truyền đến tiếng Dận Chân trở về. Tuệ Châu thầm nhéo tay một cái, vội vã đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng nghênh đón Dận Chân.

Bước ra gian ngoài, đèn đuốc sáng trưng, chốc lát Tuệ Châu đã thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Dận Chân đi vào trong viện. Vậy là Tuệ Châu vội bước nhanh đến, quỳ an hành lễ nói: “Thỉnh Gia đại an.” Dận Chân không trả lời lại, tới thẳng trước mặt Tuệ Châu, khoác tay lên vai nàng rồi mới mở miệng nói: “Vào trong phòng.” Nói xong, chàng nửa đề nửa ép Tuệ Châu vào trong.

Tuệ Châu ngẩn ngơ, nàng thấy mặt Dận Chân vẫn bình thường nên tưởng chàng không uống rượu. Kết quả, khi chàng vừa tới trước mặt nàng, đề cả người lên người nàng không nói, đẩy trên thân chàng còn phả ra mùi rượu nồng nặc, xem ra Dận Chân đã xỉn. Tuệ Châu không chịu đựng nổi cảm giác đè nặng trên vai, nàng cũng mặc kệ quy củ thể diện ngày thường, cất cao giọng: “Tiểu Lộc Tử không nhìn thấy Gia say hả, còn không mau tới giúp một tay. Còn nữa, Tổ Tâm người mau đi chuẩn bị khăn nóng, nước nóng, à, đừng quên canh giải rượu.”

Tiểu Lộc Tử chưa bao giờ thấy mặt này của Tuệ Châu, ngơ ngác một hồi mới phản ứng, cười khỏ nói: “Cách Cách, vẫn là ngài dìu Gia vào đi thôi. Gia rất ít say rượu, nhưng mỗi lần say đều không cần nô tài hầu hạ, sắc mặt nhất định phải bình thường quay về, giờ mà nô tài tới đỡ, chắc chắn Gia sẽ đá văng nô tài ra. Thật ra, nếu Cách Cách không ra thì Gia sẽ tự một mình về phòng.”

Tuệ Châu nghe xong, mặt cứng đờ, trừng mắt hung ác nhìn Tiểu Lộc Tử đang cười khỏ, nàng mới khẽ cắn môi, gắng gượng công Dận Chân đang xụi lơ trên người nàng đẩy đi vào phòng. Lúc này trong lòng Tuệ Châu đang rất buồn bực, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chả còn cách nào, cũng may phòng trong không xa, chẳng mấy chốc đã tới.

Vừa bước vào phòng, Tuệ Châu không nói hai lời, đã quăng Dận Chân lên giường, lắc lắc cổ tay, đứng đờ ra trừng Dận Chân một lát mới đành ngồi xổm xuống, thay giày cho chàng, cùng Tiểu Lộc Tử cởi áo ngoài cho Dận Chân, sau khi giúp chàng uống xong bát canh giải rượu, Tuệ Châu mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Đến cùng thì Gia đã uống bao nhiêu rượu, làm sao lại say đến như vậy?” Tiểu Lộc Tử đáp: “Nay Gia bồi mấy vị khách quý tới từ Mông Cổ nên uống không ít, còn canh rượu thay Thái Tử Gia, cho nên mới...”

Không đợi Tiểu Lộc Tử nói xong, Dận Chân đang say bất tỉnh nhân sự liền mở mắt ra, lạnh nhạt phân phó nói: “Tất cả các người lui ra đi, để Nữ Hồ Lộc thị hầu hạ ở đây là được rồi.” Chàng vừa nói xong đã nhắm mắt lại, thần nhiên nằm trên giường. Cung nữ đang chuẩn bị lau người cho Dận Chân nghe chàng phân phó vậy, vội phúc thân đáp ứng, buông chậu nước nóng xuống cùng Tiểu Lộc Tử lui ra.

Tuệ Châu nháy mắt mấy cái, không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Phải nửa ngày sau, Tuệ Châu mới phản ứng lại được, nhìn về mặt chàng trông bình thường, ngoại trừ người đầy mùi rượu, thì nhìn không ra là Dận Chân đã uống say, mờ mờ mịt mịt. Rốt cuộc có say hay không say, nếu say, làm sao có thể tỉnh táo kêu ra tên nàng, còn phân phó bọn Tiểu Lộc Tử lui ra.

Tuệ Châu hết sức không vui nghĩ tới, nhưng Dận Chân say rượu lại không cho nàng có cơ hội ngăn người, trực tiếp nhắm mắt, lớn tiếng khiển trách: “Nàng đang làm gì đó, không thấy Gia đang say rượu sao, toàn thân toàn mùi rượu sao còn chưa thay y phục cho Gia.” Lời này đã kéo suy nghĩ Tuệ Châu trở về, thế mà còn tự xưng là Gia, bình thường Dận Chân chưa xưng kiêu này bao giờ.

Nhưng âm thanh quát tháo của Dận Chân vẫn chế trụ được Tuệ Châu. Nàng không dám nghĩ tiếp về sự thay đổi trước và sau khi uống rượu của Dận Chân, cũng không dám đoán mò xem hiện tại chàng tỉnh hay say, đành lựa chọn cẩn thận phương án, đó là cung kính nghe theo phân phó của Dận Chân, trước đem khăn thấm vào nước nóng lau mặt cho chàng, lại tiếp tục vò khăn nóng từng chút từng chút một lau người cho Dận Chân.

Tới khi trời chuyển sang canh tư, Tuệ Châu mới hầu hạ Dận Chân xong, thay cho chàng một bộ quần áo sạch sẽ, nhờ Thái Vi và Thái Nhị đem dụng cụ rửa mặt thu dọn đi, nàng mới qua loa rửa mặt, lòng không hề thấy thoải mái, mặt mày ủ rũ nằm xuống cạnh Dận Chân. Ai ngờ, Tuệ Châu vừa mới nằm xuống, chân còn chưa đắp lên, Dận Chân đã xoay người một cái, nằm đè trên người nàng, giọng nói cực kỳ nhẹ: “Ngủ đi, đừng quấy rầy Gia.” (ảnh tình dễ sợ)))

Ngoài cửa sổ trăng sáng vàng vạc, vài con gió thi thoảng thổi nhẹ qua hàng liễu ven hồ, vỗ nhẹ cánh cửa gỗ nửa khép nửa mở, khiến nó kêu lên. Tuệ Châu nhìn Dận Chân nằm trên người nàng ngủ say sưa, nhất thời không biết nghĩ cái gì...

Từ khi bắt đầu thì nàng bài xích chàng, sau đó lại bắt đắc dĩ mà tiếp nhận... Tùy ý để Dận Chân nằm đè lên ôm cứng ngực, bóng đêm càng sâu, nàng cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 60: Tùỵ Thị

Ngày thứ hai, Tuệ Châu tỉnh lại thì trời đã sáng choang, ánh mặt trời sáng rõ theo cửa sổ khắc hoa lan rơi xuống phòng, trong phòng in vằn vện đầy bóng lá màu vàng, ánh sáng đầy đặc chói chang làm nàng không khỏi híp mắt lại, có phần ngẩn ngơ nhìn mọi thứ xung quanh. Nàng vẫn còn lạ phòng, chưa quen với bài trí nơi đây, nhất thời khiến người ta không phân biệt nổi đây là đâu, cho tới khi con đầu cứng trên người truyền tới, mới nhắc nhở tình huống lúc này cho Tuệ Châu.

Tuệ Châu rút cái chân đang đặt dưới người Dận Chân ra, chân tay cứng ngắc làm vài động tác nhỏ, hai tay đỡ lấy vai chàng cố chen ra ngoài, muốn đứng dậy xuống giường.

Dận Chân mơ mơ màng màng bị Tuệ Châu đẩy một cái, đã thanh tỉnh đôi chút, nhưng chàng lại không mở mắt chỉ đưa tay day day trán. Nhũ mào, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua. Một lúc sau, chàng cũng chỉ lơ mơ nhớ lại một số chuyện vụn vặt sau khi uống say, không kìm được hoảng sợ một phen. Bất chợt, hai mắt Dận Chân mở to, tay chống lên, khoảng cách giữa hai cơ thể mới thoáng giãn ra. Chàng tức khắc cúi đầu, mắt khẽ nhắm lại, sắc bén nhìn chăm chăm vào Tuệ Châu, tỉ mỉ quan sát một lát, mới ngửa mặt lên, xoay người nằm lại trên giường, giọng khàn khàn phân phó nói: “Đứng dậy đi, chuẩn bị thêm nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

Tuệ Châu nhớ lại ánh mắt hung ác âm lãnh khi nãy Dận Chân nhìn mình, không khỏi rung mình một cái. Lúc này, nghe Dận Chân phân phó như thế, giống như được lệnh đặc xá, vội vàng cầm lấy áo ngoài bên cạnh vừa mặc vừa thấp giọng nói: “Vâng, xin Gia chờ một lát, tỳ thiếp đi chuẩn bị.” Nói xong, Tuệ Châu cũng đã mặc xong áo, không quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, đã thấy Tiểu Lộc Từ cùng bọn người Tổ Tâm đứng hầu bên ngoài, Tuệ Châu không đợi bọn họ hành lễ vấn an, trực tiếp hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi? Gia đã tỉnh, phải đi chuẩn bị nước nóng, Gia muốn tắm rửa.” Tiểu Lộc Từ đáp: “Bẩm Cách Cách, đã sớm qua giờ Thìn. Chúng nô tài sớm đã chuẩn bị xong nước nóng và đồ ăn rồi, chỉ còn đợi Gia và Cách Cách ngủ dậy thôi.” Tuệ Châu gật đầu cười nói: “Cách làm việc của Lộc công công khiến người ta yên tâm.” Nói xong nàng đợi Tiểu Lộc Từ chuẩn bị xong dụng cụ rửa mặt rồi mới cùng Tổ Tâm vào trong phòng, hầu hạ Dận Chân thức dậy.

Bận rộn một phen, chờ tới khi Tuệ Châu hầu hạ Dận Chân tắm rửa thay quần áo, giúp chàng giải rượu xong, trở lại phòng thì đã qua giờ Tị (9h-11h).

Dận Chân nằm ngiêng trên giường, nhấp một ngụm từ chén trà, lạnh nhạt phân phó nói: “Nữ Hổ Lộc thị, nàng xuống dưới trang điểm đi, nơi này để cung nữ hầu hạ là được rồi.” Tuệ Châu đang lau tóc cho Dận Chân nghe vậy giao cho Thái Vi, xuống giường, phúc thân đáp ứng, mới mang theo Tổ Tâm sang phòng bên cạnh trang điểm rửa mặt.

Đi tới phòng bên, Tuệ Châu mới dám phàn nàn với Tổ Tâm: “Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi. Tổ Tâm, người không biết đâu, từ hôm qua đến nay, ta bị dày vò quá sức tưởng tượng. Nếu mấy tháng sau vẫn như vậy, chẳng phải là muốn mệnh của ta sao.” Tổ Tâm đem một đĩa rau câu nước cốt dừa cùng với bánh cốm [1] được đặt trên thùng gỗ tới, cười nói: “Mấy chủ tử trong phủ cũng mong được dày vò như vậy đấy, chủ tử lại nói đùa.”

[1] Còn gọi là bánh cốm sachima

Tuệ Châu nhớ lại ánh mắt khiến người khác sợ hãi của Dận Chân, rung mình một lần nữa, chuyện tốt như vậy nàng hưởng thụ không nổi, cứ để giành cho người khác trong phủ đi, lại nói sang chuyện khác: “Tổ Tâm, ta biết người đau lòng vì ta. Nhưng từ sáng tới trưa, ngụm nước bọt ta còn chưa uống, cũng chỉ có người nhớ tới ta mà chuẩn bị ít trà bánh.” Tuệ Châu nói xong, nàng cầm một khối rau câu lên, cắn vài miếng, nhắm mắt lại, hưởng thụ Tổ Tâm gói đầu cho nàng. Thỉnh thoảng nói với nhau một chút chuyện phiếm, tâm tình mới dần thả lỏng.

Hơn nửa canh giờ sau, khi Tuệ Châu đã tắm rửa trang điểm xong, nàng lại đổi sang một bộ kỳ bào thông thường màu xanh thêu hoa trắng, mang giày hoa bồn, mới dẫn Tổ Tâm trở lại phòng.

Trong phòng đốt huân hương, khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh. Tuệ Châu nhẹ nhàng tiến vào, nhưng để giày hoa bồn vẫn không tránh được phát ra tiếng vang trên nền đá cẩm thạch.

Lúc này, Dận Chân đang ngồi dựa lưng vào đệm, tóc xõa dài, nhàn nhã cầm một quyển sổ con lên đọc, nghe thấy tiếng bước chân, đã đoán được là ai, chẳng ngừng đầu lên thân nhiên nói: “Đến đây.”

Nghe vậy, Tuệ Châu vội tiến lên hai bước, tới trước mặt Dận Chân hơi khụy gối, hai tay chắp lên, hành lễ nói: “Tỳ thiếp Nữ Hổ Lộc thị thỉnh Gia đại an.” Bấy giờ Dận Chân mới ngẩng lên nhìn Tuệ Châu, nhẹ “Ừ” một tiếng, phân phó nói: “À đã qua giờ Ngọ rồi, Tiểu Lộc Từ người chuẩn bị cơm đi. Còn Nữ Hổ Lộc thị đến thất bím cho ta.”

Tiểu Lộc Từ khom người “vâng” một tiếng, dập đầu một cái lui xuống. Sau đó, Tuệ Châu cũng lấy cái lược sừng trâu từ chỗ Thái Vi, cời gài, cung kính quỳ gối trên giường, cẩn thận thắt tóc cho Dận Chân.

Dận Chân từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt thanh thản hơn so với bình thường, cảm giác như nửa ngày này thật an nhàn, tâm tình theo đó cũng nói lỏng, sắc mặt cũng tốt hơn nói với Tuệ Châu: “Tối hôm qua ta uống chút rượu, làm nàng mệt mỏi.” Tuệ Châu đang thắt tóc thì dừng lại một chút, nghĩ đến khuôn mặt âm lãnh của Dận Chân, lại cẩn thận lựa lời nói: “Tối hôm qua Gia cũng khá say, lúc về viện đã là giờ Tý, vừa về đã phân phó thiếp hầu hạ người nằm ngủ, thiếp hầu hạ Gia rửa mặt như mọi ngày, cũng không thấy mệt mỏi. Kỳ thật nếu không phải trên người Gia có mùi rượu thì thiếp cũng nhìn không ra là Gia đã uống say.”

Dận Chân nghe xong chợt mở mắt, mặt không thay đổi nhìn Tuệ Châu, cũng không lên tiếng. Tuệ Châu thấy vậy căng thẳng trong lòng, kìm nén sự bối rối, nhanh chóng tăng tốc động tác trên tay, cột chặt dây lại, gượng cười nói: “Gia, bím tóc đã cột xong.” Dận Chân thu mắt lại, hài lòng gật đầu nói: “Tay nghề thắt tóc của nàng khá đó, ở Hành Cung Nhiệt Hà này, sẽ để nàng thắt tóc cho ta.”

Tuệ Châu cảm thấy không khí xung quanh đã có chút dịu lại, trên mặt không khỏi nói lỏng, trả lời lại cho Thái Vĩ, thuận theo Dận Chân cười nói: “Tạ Gia tán thưởng, có thể hầu hạ Gia, là phúc khí của thiếp.” Dận Chân không trả lời, nghĩ tới chuyện khác liền phân phó: “Hai, ba ngày sau, ta không làm gì nên cũng ở lại viện. Nhưng mấy ngày kế tiếp ta phải đi ban sai [2], nàng tự làm gì đó mà tiêu khiển giết thời gian đi. Ban ngày cũng có thể đi dạo ở các viện lân cận, đến chỗ xa nàng cũng nên biết rõ.” Tuệ Châu hiểu ý tứ trong lời Dận Chân, lòng nàng chỉ đành ai oán không thể đi dạo khắp Hành Cung, lần xuất hành này đúng là theo hầu hạ chàng chứ không phải đi du lịch mà, trên mặt lại giả vờ như không để ý: “Tạ Gia quan tâm, thật ra thiếp thích ở trong viện, rất ngại đi dạo quanh mấy viện xung quanh.”

[2] việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tiểu Lộc Tử đã sai các cung nữ dọn cơm canh lên trên, Tuệ Châu đứng một bên chia thức ăn cho Dận Chân, hầu hạ chàng dùng cơm trưa. Buổi chiều lại bồi Dận Chân ở trong phòng, chàng không nói chuyện khiến nàng chờ rờn rã cả một buổi chiều, đến giờ Dậu lại hầu hạ chàng dùng cơm tối, lại tiếp tục vô sự bồi trong phòng, chờ tới canh hai lại bồi chàng nằm ngủ, Tuệ Châu đã kết thúc xong ngày thứ hai ở Hành Cung Nhiệt Hà.

Trong đêm, Tuệ Châu nằm trên giường, nghe tiếng động khe khẽ ven hồ ngoài cửa sổ, ngửi hương nhẹ phieu tán trong phòng, thoải mái dễ chịu nhắm hai mắt lại. Nàng nghĩ tới một đêm bận rộn hôm qua, một sáng nom nớp lo sợ hôm nay, một buổi chiều và tối đều đứng đực ra đó, cùng mấy tháng ở chung sau này.

Mới nghĩ tới đây, Tuệ Châu đã cảm thấy những tháng ngày sau này ở Hành Cung Nhiệt Hà sẽ đều giống như hôm nay vậy, lúc chuyển đi tới Nhiệt Hà kết thúc, thì đời nàng cũng xong luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tại Triều Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.